

कालनिर्णयः ।

BIBLIOTHECA INDICA चितः ।

LECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED BY

THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

NEW SERIES, Nos. 540, 558, 622, 676.

(K Á L A N I R Ṇ A Y A)
(KALA MADHAVA)

BEING

TREATISE ON THE TIME PROPER FOR RELIGIOUS OBSERVANCES

BY

MADHAVACHARYA.

EDITED WITH NOTES

BY

MAHAMAHOPADHYAYA CHANDBAKANTA TARKALANKARA.

PROFESSOR, SANSKRIT COLLEGE.

CALCUTTA :

PRINTED AT THE BAPTIST MISSION PRESS.

1890.

Sl no. 22976.

16085

कालनिर्णयः ।

महामहोपाध्यायमाधवाचार्यविरचितः ।

राजकौयमंस्कृतविद्यालयाध्यापक-

महामहोपाध्याय-

श्रीचन्द्रकान्ततर्कालङ्कारकृत-

संक्षिप्तटिप्पणसमेतः

तेनैव परिशोधितः

वङ्गोयाशियाटिक-सोसाइटिसभानामनुमत्या

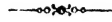
प्रकाशितः ।

कलिकातानगरे

व्यापटिष्टमिसन्धने मुद्रितः ।

शकाब्दाः १८०८.

भूमिका ।

• कालमाधवनाम्ना प्रसिद्धोऽयं कालनिर्णयाभिधोऽग्रः । क्वचित् काल-
माधवीयतयाऽप्यस्य निर्देशो दृश्यते । सोऽयं ग्रन्थः पराशरस्मृतित्याख्या-
परिशिष्टरूपः पराशरस्मृतित्याख्याप्रणयनानन्तरं प्रणीतः । तथाचास्य
ग्रन्थस्योपक्रमविक्रान्तः श्लोकः,—

“याख्याय माधवाचार्यो धर्मान् पाराशरानथ ।

• तदनुष्ठानकालस्य निर्णयं वक्तुमुद्यतः” ॥

ग्रन्थेऽस्मिन् पञ्च प्रकरणानि सन्ति । तेषु प्रथममुपोद्घातप्रकरणम् ।
द्वितीयं वत्सरप्रकरणम् । तृतीयं प्रतिपत्प्रकरणम् । चतुर्थमवशिष्टतिथि-
प्रकरणं वा द्वितीयादिप्रकरणम् । पञ्चमं नक्षत्रादिप्रकरणम्, प्रकीर्णक-
प्रकरणं वा ।

दर्शनशास्त्रीत्या विचारेण कालसत्त्वं, तस्य निर्णययोग्यता, नित्यानित्य-
भेदेन कालद्वैविध्यं, नित्यकालस्वीकारश्च, स च कर्मादौ स्मर्तव्यः, अन्य-
कालमध्ये त्वन्दस्य मुख्यत्वं निमेषादीनान्तु तदाश्रिततया गौणत्वमित्ये-
तदर्थं जातमुपोद्घातप्रकरणेऽभिहितम् ।

द्वितीये वत्सरप्रकरणे वत्सरायनञ्चतुर्मासपक्षानिरूपिताः । तत्र चान्द्र-
सौर-सावन-नाक्षत्र-वार्हस्पत्य-भेदात् वत्सरः पञ्चविधः, विषयविशेषे तेषां-
मुपयोगश्च निर्णीतः । दक्षिणायनोत्तरायणभेदेन द्विविधमयनं कर्म्मविशेषे
तयोर्विनियोगश्च दर्शितः । वसन्तशीर्षवर्षाशरद्धेमन्तशिशिरभेदात् षोढा
ऋतवः । ते च चान्द्राः सौराश्च । तेषां विषयविशेषे विनियोगश्च समर्पितः ।
चान्द्र-सौर-सावन-नाक्षत्रभेदात् चतुर्विधो मासः । चान्द्रोऽपि षट् स-पूर्णा-
मासभेदात् द्विविधः । कर्म्मविशेषेषु च तेषां विनियोगः । तेषु चान्द्रश्च

मासोऽसंक्रान्तो मलमासोभवति । स चोत्तरमासान्तर्गतः । एकवर्षे असं-
क्रान्तमासद्वयपाते तद्वर्षे एकोमासोदिसंक्रान्तोऽपि भवति । तेषु चादिमः
संखर्पाख्यः, अन्तिमोऽधिमासः, द्विसंक्रान्तस्तु क्षयमासइत्यहस्यतिरिति
चोच्यते । तेषु किं कर्म करणीयं किं वा न करणीयमित्येतत् सर्व्वं द्वितीय-
प्रकरणे उक्तम् ।

द्वितीये प्रतिपत्प्रकरणे तिथयो निर्णीताः । तिथीनां शुद्धात्व-विद्धात्वे
निरूपिते । प्रतिपदि उपवासैकभक्तनक्तायाचितव्रतदानभेदेन षड्विधदैव
कर्म्मणः, एकोद्विष्टपार्व्वणभेदेन द्विविधपितृकर्म्मणश्च कानूनिरूपितः ।

चतुर्थे द्वितीयादिप्रकरणे द्वितीयाद्यादर्शान्तिथयः कर्मयोग्यतया नि-
रूपिताः । इत्यौ पर्व्वनिर्णीतम् । पर्व्वसन्धिश्च व्यवस्थापितः । इत्येष्टविहङ्ग-
तीनाद्यानुष्ठानकानोदर्शितः ।

पञ्चमे नक्षत्रादिप्रकरणे नक्षत्र-योग-करण-वारा निरूपिताः । संक्रान्ति
पुण्यकालः, तत्र कर्त्तव्यञ्च दर्शितम् । ग्रहणं निर्णीतम् । तत्र ग्रहणविशेषे
क्षेत्रविशेषस्य नदीविशेषस्य च माहात्म्यमुपदर्शितम् । ग्रहणे भोजन-विधि-
विषेधौ चिन्तितौ । ग्रहणे वेधश्च निरूपितः ।

उपोद्घातप्रकरणस्यादौ श्लोकेरेकाऽनुक्रमणिका ग्रन्थकृता रचिता । या
कालमाधवकारिकेत्याख्यायते । सा त्वतीव समीचीना, विचाररहिता,
समस्तव्यवस्थानिर्णायिका च । मूलग्रन्थमनधीत्यापि केवलं तथैव शक्यन्ते
कर्म्मविशेषेषु तिथिविशेषानिर्णेतुम् ।

सोऽयं ग्रन्थोऽस्यातिकसमाजानामनुमत्या मुद्रितोऽभूत् । अस्य ग्र-
न्थस्य शोधनार्थं चत्वारि पुस्तकानि संगृहीतानि । एकं अस्यातिक-
समाजपुस्तकालयस्य सो० चिह्नितं नातिसमीचीनम् । अपरं कलि-
काती-श्रीभाविपण्डित्यराजगृहादानीतं क० चिह्नितं नातिपरिशुद्धम् ।
अन्यत्क्रीडितः क्रीतं मु० चिह्नितं प्रायः परिशुद्धम् । इतरं तु श्रीमदीश्वर
चन्द्रविद्यासागरमहाशयपुस्तकालयादाहृतं वि० चिह्नितं परिशुद्धम् ।
प्रायः सर्व्वत्रैव विवरणसहै स्थाने विवरणं कृतम् । अस्य शोधनार्थं दद्या-

मवि कृतोयलः, तथापि यद्यदसङ्गतमुपलभ्यते तत्तत् कृपया शो
नीयं विद्वद्विरिति शिवम् ।

सोऽयं ग्रन्थो महामहोपाध्यायेन माधवाचार्येण रचितइत्येतदुपक्रम
व्याकायामेव स्पष्टम् । माधवाचार्यश्च वृक्षायमहाराजस्य कुलगुरुर्महो
पासीदित्येतदप्यत्रैव व्यक्तम् । सोऽयं मायणाचार्यस्य श्रीमत्याश्च पुत्र
प्रख्यातस्य वेदभाष्यादियशस्कृतः सायणाचार्यस्य भ्राता यज्ञःशास्त्री भार
द्वाजगोत्रश्चेति एतत्प्रणीतपराशरस्मृतिव्याख्यातोऽवगम्यते । तथाच तदुप
क्रमव्याकागतौ श्लोकौ,—

“श्रीमती जननी यस्य सुकीर्त्तिर्मायणः पिता ।

सायणो भोगनाथश्च मनोबुद्धी सहोदरौ ॥

यस्य बौधायनं सूत्रं शाखा यस्य च याज्ञवी ।

भारद्वाजं कुलं यस्य सर्वज्ञः स हि माधवः”—इति ॥

सोऽयं सायणाचार्यस्याग्रजएवासीन्न त्वनुजः,—इति सायणाचार्यकृत-
यज्ञतन्त्रसुधानिधियश्यादवगम्यते । तथाच तदग्र्ये सायणाचार्यगोक्तम्,—

“तस्याभूदन्वयगुरुस्तत्त्वसिद्धान्तदर्शकः ।

सर्वज्ञः सायणाचार्यो मायणार्थतनूद्भवः ॥

उपेन्द्रस्येव यस्यादीदिन्द्रः सुमनसा प्रियः ।

महाकृतूनामाहर्त्ता माधवाचार्यसहोदरः”—इति ॥

अतएव सायणाचार्येण, ज्येष्ठे भ्रातरि भक्त्यतिशयात् प्रायः स्वनिर्मिता-
ग्रन्था माधवीयतया निर्दिष्टाः । न तु माधवसायणयोरैक्यमिति अस्मित्यं,
उक्तप्रमाणेभ्यस्तयोर्भेदावगतेः । परं सायणेति माधवाचार्यानुजनामवत्
वंशनामापीति प्रतीयते । तथाच सायणाचार्यविरचितायां माधवीया-
ख्यायां धातुवृत्तौ उपक्रमव्याकायां तेनोक्तम्,—

“तस्य मन्विशिखारत्नमस्ति मायणसायणः ।

यः ख्यातिं रत्नगर्भेति यथार्थयति पार्थिवीम् ॥

+ + + +

तेन मायणपुत्रेण सायणेन मनोविज्ञा ।

आख्याया माधवीयेयं धातुवृत्तिर्विरच्यते” ॥

अत्र हि पूर्वश्लोके मायणस्य सायणतयोक्तेखो वंशनामत्वमस्यावगम-
यति । उत्तरश्लोके च व्यक्तमस्य व्यक्तिविशेषनामत्वमभिहितम् । सायण-
शब्दस्य वंशनामत्वादेव सर्वदर्शनसंग्रहे माधवाचार्यस्यापि सायणतयो-
क्तेखः सङ्गच्छते । यथा,—

“श्रीमत्सायणमाधवः प्रभुरुपन्यास्यत् सतां प्रीतये” ।

सायणशब्दस्य वंशनामत्वं मुख्यमवगम्यते तत्रैव । यथा,—

“श्रीमत्सायणदुर्गाविक्रौस्तमेन महौजसा ।

क्रियते माधवार्येण सर्वदर्शनसंग्रहः” ॥

कालमाधवाद्युपक्रमशिकासु “सोऽहं प्राप्य विवेकतीर्थपदवीं”—इति
स्वयमभिधानात् “विवेकतीर्थं” इत्युपाधिर्माधवाचार्यस्यासीदित्यवगम्यते ।
“विवेकतीर्थेति पदवीमभिधां”—इति कालमाधवटीकायां व्याख्यातम् ।
सोऽयं भारतीतीर्थीभिधस्य कस्यापि यतीन्द्रस्य शिष्यइत्येतदेतत्कृतग्रन्थेषु
बहुश्लोकेखदर्शनादवगम्यते । परं सर्वदर्शनसंग्रहे सार्ङ्गपाणितनयः सर्वज्ञ-
विष्णुगुरुपि नमस्कृतोऽनेन ।

अनेन किल माधवाचार्येण जैमिनीयन्यायमालाविस्तरोऽपि निरमायि,
पुराणसारोऽपि व्याख्यातः । तथा च न्यायमालागतौ श्लोकौ,—

“निर्माय माधवाचार्यो विद्वदानन्ददायिनीम् ।

जैमिनीयन्यायमालां याचये बालबुद्धये ॥

श्रुतिस्मृतिसदाचारपालको माधवोबुधः ।

• स्मार्त्तं व्याख्याय सर्वार्थं द्विजार्थं श्रौतद्यतः” ॥

उत्तरश्लोकः स्वयमेव व्याख्यातो यथा,—सर्ववर्णाश्रमानुग्रहाय पुराण-
सारपराशरस्मृतिशाखानादिना स्मार्त्तधर्मः पूर्वं व्याख्यातः, इदानीं
द्विजानां विशेषानुग्रहाय श्रौतधर्मव्याख्यानाय प्रवृत्तः,—इति । वेदभाष्यन्तु

न माधवाचार्यप्रणीतं, किन्तु तदनुजसायणाचार्यप्रणीतमेव । तथा च सायणाचार्यकृतयज्ञतन्त्रसुधानिधिग्रन्थे सायणाचार्यं प्रति सभासदा-सुक्तिः,—

“अधीताः सकला वेदास्ते च दृष्टार्थगौरवाः ।

त्वत्प्रणीतेन तद्भाष्यप्रदीपेन प्रधीयसा” ॥

अतएव वेदभाष्ये जैमिनीयन्यायमाणाश्लोकोद्धरणवेलायां, न्यायविल्लर-कार आह,—इत्युक्तिः सङ्गच्छते । अतएव च वेदभाष्यादौ सायणाचार्य-कृतितयोल्लेखः । यच्च कश्चित्,

“कृपालुमाधवाचार्यो वेदार्थं वक्तुमुद्यतः” ।

इत्युक्तिर्दृश्यते, साऽपि ज्येष्ठे भ्रातरि भक्त्यतिशयख्यापनार्था । स्वकृतेरेव तत्कृतितयोल्लेखस्तस्मिन् भक्त्यतिशयमेव ख्यापयति । अतएव तत्रैव तत्तत्-प्रपाठकादिपरिसमाप्तौ “इति सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थ-प्रकाशे” इति पुष्पिकायां लिखितम् ।

सोऽयं वृक्षास्य वृक्षाणस्य वा महाराजस्य कुलगुरुमन्त्री चासीत् । वृक्षास्तु चन्द्रवंशीयः सङ्गमनाम्नो महाराजस्यात्मजः । वृक्षास्यात्मजस्तु हरिहरनामा आसीत् इति यज्ञतन्त्रसुधानिधौ सूच्यते । यथा,

“वंशे चान्द्रमासे तदन्वयनिधिः श्रीसङ्गमोऽभूद्गुप्त-

स्तस्मात् प्रादुरभूदभीष्टसुरभिः श्रीवृक्षपृथ्वीपतिः ॥

हरिहरनिभभूमा कामदोऽभूज्जगत्वां

हरिहरनरपालस्तस्य भूषणस्तनूजः” ॥

मायणस्तु सङ्गमस्य मन्त्री बभूव इति माधवीयधातुवृत्तौ दृश्यते । यथा,—

“अस्ति श्रीसङ्गमस्यापः पृथ्वीतलपरन्दरः ।

+ + + +

तस्य मन्त्रिशिखारत्नमस्ति मायणसायणः” ॥

सायणस्तु वृक्षास्य परतो हरिहरस्य च मन्त्री आसीदिति तदीयाद्देव-भाष्यात् यज्ञतन्त्रसुधानिधिग्रन्थाच्चावगम्यते । स खल्वयं माधवाचार्यः

रामानुजाचार्यात् जेनहेमचन्द्राचार्यात् काव्यप्रकाशाश्च पराशीन इति
यतस्तत्सर्वदर्शनसंग्रहे तेषामुल्लेखदर्शनादवधार्यते ।

तदेवं माधवसायणयोग्येभ्यो यावत्तयोरितिरुक्तमुपलब्धं शक्यं, तावदेव
मयोपनिबद्धं, नात्र किमपि स्वप्रतिभयोद्विगितं कल्पनया वा कलुषीकृतम् ।
इत्यास्तां विस्तरः ।

कलिकातामहानगर्यां
राजकीयसंस्कृतविद्यालयः ।
शाकाः १८०६ चैत्रे मासि ।

}

मेरपुरनगरवास्तव्यः
श्रीचन्द्रकान्तशर्मा ।

वर्णक्रमानुसारिणो कालमाधवस्य विषयसूची ।

अ

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
अङ्गिः पारणस्याशितानशितोभयात्मकत्वम् ..	२७६	३
अधिकारिभेदेन नक्तस्य कालभेदव्यवस्थानिर्णयः ..	१३१	२०
अपराह्णद्वयेऽप्यमावस्याया अप्रामो प्रतिपद्यपि तत्स्राद्ध- करणम्	३०६	१०
अपराह्णे देवादननुष्ठाने सायाम्नेऽपि पार्वणस्य कर्त्तव्यता- निर्णयः	१५६	१५
अमावस्यानिर्णयः	३०१	१६
अमावस्याशब्दार्थनिर्वचनम्	३०६	८
अमावस्यास्राद्धे ग्राह्यतिथिनिर्णयः	३०२	१५
अयननिरूपणम्	५६	११
अयाचितनिर्णयः	१३८	१
अल्पायां द्वादश्याभरणोदये खानार्चनादिसर्वक्रिया- करणम्	२७२	४
अष्टमीनिर्णयः	१६४	१३
अष्टम्यां दिवाभोजनप्रायश्चित्तम्	२६४	२
अशक्तावङ्गिः पारणम्	२७२	१८
अशौचिनोऽपि ग्रहणखानादिकम्	३५२	१२
अहर्विभागे पक्ष मतभेदाः	१०६	४
अहीनन्यायः	२८१	१६

आ

आगमन्याययोरसत्त्वे शिक्षाचारान्निर्णयकथनम् ..	१७५	१७
---	-----	----

२

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
आमन्त्राद्विधिः	३५२	७
आमन्त्राद्वादीनां कालकथनम्	१२२	७
आमिन्त्राऽधिकरणम्	२०७	५

इ

इष्टिकालनिर्णयः	३०८	१
इष्टिविह्वलितन्यायेन पशुसोमविह्वलितोः कालनिर्णयः	३२३	८
इष्टिविह्वलीनां पर्वकालत्वम्	३२२	१२
इष्टेः पर्वप्रतिपत्तकालत्वम्	३१५	३

उ

उत्तरतिथिगतवृद्धिद्वयाभ्यां मृताहतिथिनिर्णयः	१६२	१७
उत्तरमीमांसागतं स्मृत्यधिकरणम्	३४	८
उत्तरविज्ञायास्तिथेर्यहणे कियत्परिमाणमुदयेऽपेक्षणी-		
यमिति विवेचनम्	१४३	३
उपवासनिषेधे भक्ष्यनिर्णयः	२७०	१७
उपवासशब्दाभिधेयस्यान्वाधानादेः कालनिर्णयः	३१५	१
उपवाससमर्थस्य विधिः	२६१	५
उपोद्घातप्रकरणम्	२८	४
उपोद्घातप्रकरणानुक्रमणिका	४	१

ऋ

ऋतुनिरूपणम्	५८	१
ऋतूनां षुड्विधत्व-पञ्चविधत्व-निरूपणम्	५८	३

ए

एकत्र निवृत्त-काम्यत्वयोरविरोध-निरूपणम्	१३७	
---	-----	--

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
एकभक्त-नक्षत्रोरेकस्मिन् दिने प्राप्तौ निर्णयः ..	१३७	१
एकभक्तनिर्णयः	१२८	११
एकभक्तस्य काल-स्वरूप-निर्णयः	१३०	५
एकभक्तस्य चैविध्यम्	१२८	१४
एकवर्षस्यामलमासत्रयागमनकालनिर्णयः ..	७४	१
एकादशीनिर्णयः	१३३	१०
एकादशीमहिमा	१७३	८
एकादश्यां व्रतानुष्ठानक्रमः	२६७	१
एकादश्यां विरुद्धवचनानां व्यवस्थापनम् ..	२५१	१८
एकादश्यां श्राद्धं कृत्वाऽपि न भोक्तव्यम् ..	२६६	८
एकादश्यां सूतकादौ तत्र परित्यक्तस्य देवार्चनादेः सूतकान्ते कर्त्तव्यता	२७०	४
एकादश्यां सूतकादौ दानार्चनरहितस्योपवासमात्रस्य कर्त्तव्यता	२६८	१६
एकादश्यां स्त्रीणां रजोदर्शनेऽपि देवार्चनादिरहित- स्योपवासमात्रस्य कर्त्तव्यता	२७०	७
एकादश्यामधिकारिनिर्णयः ..	२५६	१८
एकादश्यामरणोदयवेधस्य वैष्णवविषयत्वनिर्णयः ..	२४४	८
एकादश्यामुपवासाकरणे प्रायश्चित्तम्- ...	२६४	२
एकादश्युपवासस्य नित्यत्व-काम्यत्व-निर्णयः ..	२३३	१०
एकोद्दिष्टपार्व्व्यभेदेन पितृस्य द्वैविध्यम् ..	१४८	७
एकोद्दिष्टस्य समाप्तिकालः	१५३	५
एकोद्दिष्टस्यारम्भकालः	१५३	१
एकोद्दिष्टस्वरूपनिर्णयः	१५२	१८
एकोद्दिष्टे किंकाणव्यापिनी तिथिर्माह्येति विवेचनम्	१५०	७

विषयः	क	पृष्ठे	पंक्तौ
कारणनिर्यायः	३३०	३
कर्मकालव्यापिशस्त्रस्य प्रावत्यम्	१६८	५
कर्मभेदकप्रमाणाणि	२०४	८
कर्मविशेषे ऋतुविशेषनिरूपणम्	६१	१४
कर्मविशेषे मासविशेषप्राशस्त्यम्	६७	११
कर्मविशेषे संवत्सरविशेषनिर्यायः	४८	६
कान्योपवासक्रमः	२६४	७
कालनिरूपणम्	२८	३
कालमाधवकारिका	३	५
कालस्य नित्यानित्यभेदेन द्वैविध्यम्	३१	११
कुतपस्वरूपम्	१५८	१०
क्षयमासयुताब्दे मासद्वयस्याधिकत्वम्	७३	१५
क्षयमासस्वरूपादिकम्	७३	१०
क्षयमासस्य द्विमासत्वम्	७८	६
क्षिप्रादिगणनिर्यायः	३४१	२०

ख

खण्डापूर्णाभेदेन तिथीनां द्वैविध्यम्	१०३	१
खण्डाभिभेदेन तिथीनां त्रैविध्यम्	१०२	१७

ग

गृहस्थस्यापि कश्चित् यतिवत् दिवा नक्ताचरणम्	१३५	१६
” ” ” ” ”	१३६	८
गन्धप्रतिपाद्यार्थानामनुक्रमणिका ?	३	५
गस्ताक्तमये ग्रहणे पुण्यकालनिर्यायः	३५५	७
गस्ताक्तमये ग्रहणे भोजनव्यवस्था	३५६	२२

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
ग्रहणकाले स्थितस्य पक्वान्नस्य परित्यागः ..	३५३	१८
ग्रहणनिर्णयः ..	३५६	११
ग्रहणविशेषे खानादौ नदीविशेषनिर्णयः ..	३५०	२
ग्रहणश्राद्धं हेमादिना कार्यम् ..	३५२	३
ग्रहणखानस्य गङ्गादौ प्राशस्त्यम् ..	३४७	१
ग्रहणखाने मासविशेषेण नदीविशेषस्य प्राशस्त्यम् ..	३४८	१३
ग्रहणस्याद्यन्तयोः खानम् ..	३५३	६
ग्रहणे क्षेत्रविशेषप्राशस्त्यम् ..	३५०	११
ग्रहणे दानं सत्पात्रे करणीयम् ..	३५४	१
ग्रहणे पुत्रिणउपवासनिषेधः ..	३५८	५
ग्रहणे पुत्रिणोभोजनः ..	३५८	८
ग्रहणे भोजनप्रायश्चित्तम् ..	३५६	१७
ग्रहणे भोजनव्यवस्था ..	३५५	११
ग्रहणे भोजनव्यवस्थायां बालछद्मादौ विषये विशेषः ..	३५६	१३
ग्रहणे स्नापननिषेधः ..	३५३	११
ग्रहणे होमादिकालः ..	३५३	७

चतुर्थोर्निर्णयः ..	१७७	१
चतुर्दशीनिर्णयः ..	२७८	१६
चतुर्दशीं दिनाभोजनप्रायश्चित्तम् ..	२६४	२
पासस्य द्वेविध्यम् ..	६३	८
वितरणं संवत्सर-परिवत्सरादि-भेदेन पञ्चविधत्वम् ..	५५	७
पास-नैर-सावनशब्दानां प्रवृत्तिनिमित्त निरूपणम् ..	५०	५
पूजायोगः ..	३५१	१७

ज			पृष्ठे	पंक्तौ
विषयः				
जन्माष्टमी-जयन्तीव्रतयोः स्वरूपनिरूपणम्	२०८	८
जन्माष्टमी-जयन्तीयोर्गोष्ठातिथिनिर्णयः	२१८	१६
जन्माष्टमी-जयन्तीर्वेधनिरूपणम्	२१४	१६
जन्माष्टमीव्रतविचारः	१६६	६
जन्माष्टमी-विचारः	१६६	४
जन्माष्टम्यादौ पारणनिर्णयः	२२५	३
जन्मकालनिरूपणम्	४४	३
जयन्तीकक्षम्	२०२	१२
क्योतिरधिकरणम्	२०४	१३
त				
तिथिनिर्णयः	६८	१
तिथिभान्ते पारणनिरूपणम्	१२५	५
तिथिभान्ते पारणस्यापवादः	१२५	२०
तिथीनां वेधनिर्णयः	११३	८
तृतीयानिर्णयः	१७२	१६
त्रयोदशीनिर्णयः	२७७	४
द				
दक्षिणायनेऽष्टम्यप्रदेवतानां प्रतिष्ठा	५७	१३
दर्शशब्दार्थनिर्बचनम्	३११	११
दशमीनिर्णयः	२३०	११
दशमीवेधनिर्णयः	२४१	१
दशमीवेधस्य विषयव्यवस्था	२४३	११
दानव्रतयोर्मुल्यानुकल्पभेदेन कालनिर्णयः	१४१	११
दिवा देवादकरणे रात्रावपि आहूकरणनिर्णयः	१५६	२१
रात्रावपि आहूकरणनिर्णयः			१०६	

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
दैविकआज्ञानिरूपणम्	१२२	१२
हादशीनिर्यायः	२७५	८
हादश्यां अवयवमक्षत्रलाभे एकादश्युपवासे विशेषः ..	२७१	७
द्वितीयादिप्रकरणम्	१६८	५
द्वितीयादिप्रकरणानुक्रमशिका	१२	६
द्वितीयानिर्यायः	१६६	७
द्वितीयायामेकभक्तादौ प्रतिपन्नायेन निर्यायनिरूपणम्	१७२	१३
द्विसंक्रान्तमासस्य क्षयसंज्ञायामुपपत्तिः ..	७५	१६

न

नक्षत्रनिर्यायः	१३३	५
नक्षत्रते तिथिनिर्यायः	१३४	११
नक्षत्रस्य कालनिर्यायः	१३३	१६
नक्षत्ररूपनिर्यायः	१३३	११
नक्षत्रनिर्यायः	१२६	१७
नवमीनिर्यायः	१२६	१
नागव्रते मध्याह्न्यापिन्यास्यनुष्ठायान्नास्त्वनिर्यायः ..	१८५	५
नागवेधस्य षण्मुहूर्त्तात्मकत्वनिर्यायः	१८२	२
नित्यकालनिरूपणम्	३६	१
नित्योपवासप्रकारः	२७०	१८
निर्यातव्यकालविचारः	३८	१४
निर्मग्न्यायः	२८७	१६

प

पक्षनिर्यायः	६४	१४
पक्षदशीनिर्यायः	३००	४
पक्षमीनिर्यायः	१८६	५

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
परमिथ्यादिगतयोः क्षयकृद्भ्योः पूर्व्वतिथ्यादिषु प्रक्षेप-		
पूर्व्वकं तन्निर्णयकथनम्	१६३	१५
पूर्व्वसन्धिनिरूपणम्	३१३	२
पूर्व्वसन्धिविषये परतिथेः क्षयकृद्भिः विशेषकथनम्	३२५	५
पूर्व्वसु रात्रिभोजनप्रायश्चित्तम्	२६४	३
पाश्चात्तादिदीक्षारहितानां श्रौतस्मार्त्तपर्यवसिताना-		
मधिकारिणामेकादशीनिर्णयः . . .	२४८	१
पात्रलक्षणम्	३५४	४
पात्रेषु मुख्यानुकल्पनिर्णयः	३५४	७
पापक्षयकामस्य ग्रहणदिने उपवासविधानम् ..	३५८	१
पापक्षयमात्रफलकानां काम्यत्वाभावनिरूपणम् ..	२११	१०
पूरणकालविचारः	१२५	३
पार्वणश्राद्धनिर्णयः	१५४	१
पितृकर्मणि प्रतिपन्निर्णयः	१४६	३
पूर्णिमाशब्दार्थनिर्व्वचनम्	३०८	१५
पूर्व्वविज्ञायां कर्त्तव्यतया निर्णयितानामपि कर्मणां देवा-		
स्तत्राकरणे परविज्ञायामपि कर्त्तव्यतानिर्णयः ..	१२६	८
पूर्व्वविज्ञायां प्रतिपद्युपवाससङ्कल्पविचारः ..	१२३	२
पूर्व्वान्तरविज्ञयोः प्रतिपदोः पूज्यत्वविचारः ..	११४	२१
पौर्णमासीनिर्णयः	३००	५
पौर्णमास्यमावस्योर्देविध्यकथनम्	३१२	५
प्रकीर्णकप्रकरणम्	३२६	१४
प्रकीर्णकप्रकरणानुक्रमल्लिखिका . . .	२४	४
प्रतिनिधिविधानम्	२६२	१
प्रतिनिधौ विशेषकथनम्	२६३	१२

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
प्रतिपत्प्रकरणम्	६८	१
प्रतिपत्प्रकरणानुक्रमणिका	७	६
प्रतिपदादित्थिनिरूपणम्	६६	५
प्रतिपदोदानव्रतनिर्णयः	१४०	४
प्राणाधिकरणम्	११५	१०
प्रातःकाले आह्ननिषेधः	१५८	१६
प्रोक्षणीन्यायः	२८३	१८

ब

ब्राह्मणादिजातिभेदेन मासविशेषविधानम् ..	६६	६
---	----	---

म

मकर-कर्कट-संक्रान्तौ रात्रावपि स्नानादिकम् ..	३३६	७
मध्वादिशब्दानां चेत्त्रादिप्रयोग्यत्वकथनम् ..	५६	२१
मलमासनिर्णयः	६७	१७
मलमास-संसर्पाहस्यतिसंज्ञकानां त्रयाणामपि मासानां विवाहादौ निषेधः	७६	१६
मलमासस्य द्विराषाढसंज्ञानिर्णयः	६४	३
मलमासस्य द्विराषाढसंज्ञायाः प्रयोजनकथनम् ..	६४	७
मलमासस्य नपुंसकत्वनिर्णयः	६८	२०
मलमासस्य मणिस्तुचत्वनिर्णयः	६६	८
मलमासस्य स्वातन्त्र्य-पूर्वोत्तरशेषत्व-विचारः ..	७१	१८
मलमासे कार्याकार्यविवेकस्य पञ्चविधत्वकथनम् ..	६३	१५
मलमासे वर्ज्यावर्ज्यविवेकः	७६	४
महानदीकथनम्	३४८	११
मासनिरूपणम्	६२	६
मासविशेषकर्त्तव्यनिर्णयः	६७	५
माससंज्ञद्विबह्विनिर्णयः	६२	६

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
माससामान्यकर्त्तव्यनिर्णयः	॥ ६७	१
मासस्य चान्द्रादिभेदेन नानाविधत्वनिर्णयः	॥ ६२	१०
मासानां चैत्रादिनामकथनम्	॥ ६६	८
मृताङ्गश्राद्धनिर्णयः	॥ १२१	१७
मृताङ्गे पार्वण्यविधिः	॥ १५४	१०
मेघादिसंक्रान्तितः पूर्वमेघायनादिनिर्णयस्तत्र पुण्य- कालादिनिर्णयश्च	॥ ३४४	१७
मेघादिसंक्रान्तीनां चैत्रादिसंज्ञानिमित्तत्वविचारः	॥ ७२	६

य

यागकालनिर्णयः	॥ ३१५	२
यावज्जीवाधिकरणम्	॥ १३८	७
युग्मवाक्यस्योपवासविषयत्वनिर्णयः	॥ १७०	२
योगनिर्णयः	॥ ३२६	१६

र

रविवारे रात्रिभोजनप्रायश्चित्तम्	॥ २६४	५
रात्रिभोजने कालनिर्णयः	॥ १३४	८
रात्रिसंक्रमणे पुण्यकालनिर्णयः	॥ ३३६	२
रामनवमीनिर्णयः	॥ २२६	१६

व

वत्सरप्रकरणम्	॥ ४८	१४
वत्सरप्रकरणोपक्रमणिका	॥ ४	४
वस्तुत्ववीथप्रतिपत्तिर्निर्णयः	॥ १२६	३
वसन्तऋतोः प्रायम्यनिर्णयः	॥ ५६	१५
वसन्तादिऋतुनिरूपणम्	॥ ५६	६
वसन्तादिऋतूनां चान्द्रसौरभेदेन वैविध्यनिर्णयः	॥ ५६	१६

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
विद्वैकादशपवासे राजौ सङ्कल्पः	२६८	८
विनायकव्रतादौ चतुर्थ्याः पूर्वविद्धात्परिणयः ..	१८०	११
विनायकव्रते मध्याह्नकालव्याप्त्या निर्णयः ..	१८२	१०
विरोधाधिकरणन्यायः	३२	१०
विविदिषाधिकरणम्	२३६	१२
वेधकतिथेर्वेधतिथेः त्रिमुहूर्तत्वं वेध्यवेधकत्वप्रयो-		
जकम्	१६६	१६
वैश्वानरविद्योपासनन्यायः	२६१	१४
वैष्णवलक्ष्यम्	२४४	१२
वैष्णवविषये एकादशीनिर्णयः	२४५	१
व्यवस्थितविकल्पेऽद्यौ दोषाः	२३२	१
व्रतविशेषादष्टमीनिर्णयः	१६६	१७

अ

शिवरात्रिव्रतनिर्णयः	२८०	१७
शिवरात्रिव्रतस्य निवृत्त्युत्पत्त्ये	२८८	१४
शिवरात्रिव्रतस्वरूपनिर्णयः	२६०	१२
शिवरात्रिव्रते अधिकारिणो नियमाः	२६०	५
शिवरात्रिव्रते याज्ञवल्किनिर्णयः	२६३	१३
शिवरात्रिव्रते पाश्चात्त्यनिर्णयः	२६६	६
शिवरात्रिव्रते सर्वेषामधिकारः	२६०	१
शिवरात्रिशब्दार्थनिर्णयः	२८०	१८
शिवरात्रौ काम्यव्रतस्य वर्षसंख्या	२८६	१५
शुद्धतिथिनिर्णयः	१०४	६
श्रुत्यादिप्रमाणाणां बलावलम्बनिर्णयः	१७७	१४

ष

विषयः	पृष्ठे	पंक्तौ
षष्ठीनिर्णयः	१८६	१

स

संक्रान्तिनिर्णयः	३३१	१७
संक्रान्तिपुण्यकालनिर्णयः	३३३	१३
संक्रान्तिविशेषेषु खानादीनां कालविशेषनिरूपणम् ..	३४४	१
संक्रान्तिस्वरूपनिर्णयः	३३१	१८
संमुखीनिर्णयः	१०४	१६
संवत्सरस्य त्रैविध्यनिर्णयः	४८	१७
संवत्सरस्य पञ्चविधत्वनिर्णयः	५४	७
संसर्पाख्यस्य त्रयोदशमासस्य ऋतुवन्तर्भावनिरणयः ..	६०	१५
संसर्पाख्यस्य त्रयोदशमासस्य कर्मानर्हत्व-तदपवादौ	७६	७
संसर्पाहस्यातिसंज्ञकमासद्वयनिर्णयः	७५	२०
सप्तमीनिर्णयः	१६२	६
सर्वेषां गृहाणां नक्षत्रराशिसंक्रमे पुण्यकालनिर्णयः	३४५	४
सांवत्सरिकादौ कुतपस्य मुख्योपक्रमकालत्वकथनम् ..	१५६	५
सांवत्सरिकादौ प्रतिपदः पूर्वोत्तरविज्ञायाग्राह्यत्ववि- चारः	१६१	१५
सायाज्ञापराज्ञादिकालनिर्णयः	१०५	४
सावित्रीव्रते तिथिनिर्णयः	३०१	५
सौरनक्षत्रे तिथिनिर्णयः	१३६	१
खान्दोपवासे पञ्चम्याः परविज्ञायाग्राह्यत्वनिर्णयः ..	१८८	१२

ॐ

काल-निर्णयः

वा

काल-माधवीयः

वा

काल-माधवः ।

तत्र

प्रथममुपोद्घात-प्रकरणम् ।

श्रीगणेशाय नमः ।

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे ।

यं नत्वा कृत-कृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥ १ ॥

सोऽहं प्राप्य(१)विवेकं-तीर्थ-पदवीमाप्नाय-तीर्थं परं

मज्जन् मज्जन-मङ्ग-तीर्थ-निपुणः मदृत्त-तीर्थं श्रयन् ।

लभ्यामाकलयन् प्रभाव-लहरीं श्रीभारती-तीर्थतो-

विद्या-तीर्थमुपाश्रयन् हृदि भजे श्रीकण्ठमव्याहृतम् ॥ २ ॥

(१) विवेकतीर्थेति पदवीमभिधां, विवेकस्य आत्मानात्मविवेकस्य प्रति-
पादकं तीर्थं शास्त्रमुपायोवा तस्य पदवीं सर्गिणश्च प्राप्य, इति टीकासम्भवा
व्याख्या । अनया च व्याख्यया 'विवेकतीर्थ' -इति माधवाचार्यस्योपनाम
आक्षेपेति पतीयते ।

सत्यैक-व्रत-पालकोद्विगुणधीस्त्यर्था चतुर्वेदिता

पञ्च-स्कन्ध-कृतौ षड्वय-दृढः सप्ताङ्ग-सर्व्वसहः ।

अष्ट-व्यक्ति-कला-धरो नव-निधिः पुण्यदृश-प्रत्ययः

स्मार्त्तोच्छ्राय-धुग्न्धरो विजयते श्रीवृक्कण-त्स्मा-पतिः(१) ॥ ३ ॥

व्याख्याय माधवाचार्यो धर्मान् पाराशरानय ।

तदनुष्ठान-कालस्य निर्णयं वक्तुमुद्यतः* ॥ ४ ॥

* कर्तुमुद्यतः, - इति पाठान्तरम् ।

(१) सत्यरूपमेकं मुख्यं एकमष्टयं यत् व्रतं, तस्य पालकः । अन्त्यापेक्षया द्विगुणा धीर्यस्य षोडशं द्विगुणधः । अथवा द्वौ गुणौ सत्वरजसी यस्यां तादृशी धीर्यस्य । सात्त्विकी राजसी च बुद्धिर्न तामसीत्यर्थः । बुद्धेस्त्रिगुण-त्वेऽपि द्विगुणत्वोक्तिराधिकाभिप्रायेण । चीन धर्मार्थकामानर्थयते इति न्यर्थः । चतुर्णां वेदानां, साम-दान-भेद-दण्डरूपाणामुपायानां, “आन्वित्तिकी चधी वार्त्ता दण्डनीतिश्च शाश्वतो । विद्याश्चैताश्चतसस्तु लोकसंस्थिति-हेतवः” — इत्युक्तविद्यानां वा वेदिता । पञ्चसु स्कन्धेषु रूप-वेदना-विज्ञान-संज्ञा-संस्कारेषु सौमताद्युक्तेषु, “सहायाः साधनोपाया विभागोदेशकालयोः । विनिपातप्रतीकारः सिद्धिः पञ्चाङ्गमिष्यते” — इत्युक्तलक्षणेषु मन्त्राङ्गेषु वा, कृतौ कुशलः । यस्यां “सन्धिना विग्रहो गानमासनं द्वैधमाश्रयः” — इत्युक्त लक्षणानामन्वयेन दृढः । “साम्यमाद्य-सहृत्-कोश-राष्ट्र-दुर्ग-वलानि च । सप्ताङ्गानि” — इत्युक्तलक्षणानि सप्त अङ्गानि यस्यां तादृशी सर्व्वसहा पृथिवी यस्य । अष्टानां व्यक्तिकलानां बुद्धिगुणानां धरः, अष्टौ व्यक्तयोमूर्त्तयो यस्यासौ अष्टव्यक्तिर्महादेवः तस्य कलाया अंशस्य धरः इति वा । अष्टानां व्यक्तानां लोकपालानां कलाधर इत्यन्ये । नवानां रसानां प्रभावादीनां वा निधिः । अथवा नवसङ्ख्याका निधयः “महापद्मश्च पद्मश्च शङ्खोमकरकच्छयौ । मुकुन्द-कुन्द-नीलाश्च खर्व्वश्च निधयोनव” — इत्युक्तलक्षणा यस्य इत्यर्थः । पुण्यन्तोवर्द्धमानाः दश प्रत्ययाः सम्पद्देतवः शास्त्रादयो यस्य, पुण्यं दशसु दिक्षु वेदवेदाङ्गेषु वा, प्रत्ययोज्ञानं यम्येति वा ।

ध्यामूढानामिह तनुष्टतां जाह्नवी तीर्थमेकं(१)
 विद्या तीर्थं प्रकृति-विमलं सद्दिवेकोदयानाम् ।
 सर्वेषां तत् प्रथम-सुखदं* भारती(२) तीर्थमाहु-
 स्तद्भावान्मे विपुल-मनसो† निश्चये शक्तिरस्ति ॥ ५ ॥
 अर्थोऽनुक्रम्यते ओकैर्खिलो निर्णिनीषितः ।
 तावतैवानुतिष्ठासुर्निःसन्देहः‡ प्रवर्त्तताम्
 ततोमीमांसु-चित्तस्य समाधानाय तत् पुनः—
 विवरिख्ये यथान्यायं अति-सूति-वचोबलात् ॥
 पञ्च प्रकरणान्यत्र तेषूपोद्घात-वत्सुरौ—
 प्रतिपत् शिष्टतिथयो नक्षत्रादिरिति क्रमः (३) ॥

* परमसुखदं,— इति पाठान्तरम् ।

† विमलमनसा, इति पाठान्तरम् ।

‡ निःसन्देहः, इति सु० पुस्तके पाठः ।

(१) तीर्थं पुरुषार्थप्राप्त्युपायभूतम् ।

(२) भारती सरस्वती तीर्थम् । भारतीतीर्थं तन्नामानं निजगुरुं प्रथम-
 सुखदमाहुर्इति वा । तस्मिन् चरमतीर्थे भावात् अद्वातिशयेन मनःसंयो-
 गात् भक्त्यतिशयादा, विपुलं विस्तृतं सकल-विषय-ग्राहि मनो यस्य, तस्य मे
 इत्यर्थः । विमलमनस इति पाठे. विमलं संशय-शून्यं मनोयस्येत्यर्थः ।

(३) उप समीपे उद्भूतं हन्यते इत्युपोद्घातः । स च “चिन्तां प्रकृतमिद-
 र्थासुपोद्घातं विद्वद्ब्रूयात्” इत्युक्तलक्षणाः । प्रकृत-निष्वाहक-साधारण-परि-
 भाषेति केचित् । प्रतिपदिति भिन्नं पदम् । तथा च, १ उपोद्घातप्रकरणम्,
 २ वत्सर-प्रकरणम्, ३ प्रतिपत्प्रकरणम्, ४ अथशिष्टद्वितीयदिनतिथिप्रक-
 रणम्, ५ नक्षत्रादिप्रकरणम्, इति पञ्च प्रकरणानि । नक्षत्रादिरित्यादि-
 पदति योग-करण-ग्रहणकालादयोऽप्यत्र ।

(१) उपोद्घाते काल-सत्त्वं तस्य निर्णय-योग्यता ।

ईश्वरोनित्यकालात्मा चिन्तनीयः स कर्मसु ॥

जन्ये कालेऽब्दमुख्यत्वम्—उक्तमेतच्चतुष्टयम् (२) ।

(३) अब्दायनर्तुमासाश्च पक्षः प्रकरणान्तरे ॥

(४) अब्दः पञ्चविधस्यान्धोव्रतादौ* तिलकादिके ।

सुजन्मादिव्रते सौरो गोमन्त्रादिषु सावनः ॥

त्रयोऽप्याचार्य-सेवादौ विकल्पन्ते निजेच्छया ।

आयुर्दाये हि नान्तत्रो वार्हस्पत्योऽधिवत्सरे† (५) ॥

(६) चान्द्राणां प्रभवादीनां पञ्चके पञ्चके युगे ।

* अब्दस्त्रिधा तत्र चान्द्रोव्रतादौ,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† नास्तोदमर्द्धं सो० पुस्तके ।

(१) उपोद्घात-प्रकरण-प्रतिपाद्यार्थमाह उपोद्घाते इत्यादिना, उक्तमेतच्च-तुष्टयमित्यन्तेन ।

(२) जन्यकाले विषये अब्दस्य मुख्यत्वं निमेषादीनां तदाश्रयतया गौण-त्वमित्यर्थोक्तमभ्युते । एतच्चतुष्टयमुपोद्घाते उक्तमिति सम्बन्धः ।

(३) द्वितीय-प्रकरण-प्रतिपाद्यार्थमाह अब्देत्यादिना, कृष्णः प्रिये वि-प्रिष्यते इत्यन्तेन । प्रकरणान्तरे वत्सरप्रकरणे ।

(४) अब्दभेदानाह अब्द इति । तन्नामानि सव्यवस्थान्याह चान्द्रोव्रता-दाविति । तिलकादिके चान्द्र इति संबन्धः ।

(५) मध्यमगणनया गुरोः संक्रान्तिशून्योयस्यान्धवत्सरः सोयमधिवत्सर इति वक्ष्यते ।

(६) चान्द्रस्यावान्तरभेदमाह चान्द्राणामिति । प्रभवादयः षष्ठिसङ्ख्याकाः संवत्सराश्चान्द्राः, तेषु द्वादश-पञ्चकानि, तत्रैकैकस्मिन् पञ्चके क्रमेण संवत्सरा-दयः भवन्ति । तत्र संवत्सरः प्रथमः, परिवत्सरो द्वितीयः, इदावत्सरः तृतीयः, अगवत्सरश्चतुर्थः, इदत्सरः पञ्चम इति विवेकः । सोऽयं युगसंज्ञितः काणः ।

- संपरीदाम्बिदित्येत * च्छब्दपूर्वास्तु वत्सराः ॥
 तिलोद्यवो वस्त्र-धान्यो रजतं दीयतेऽत्र तु(१) ।
 (२) उग्रे कर्म्मणि शान्ते च स्तोऽयने दक्षिणोत्तरे ॥
 (३) वसन्ताद्यृतवोदेधा चान्द्राः सौराश्च, चान्द्रकाः†—
 चैत्राद्या, अथ‡ मीनाद्या मेषाद्या वा विवस्त्रतः ॥
 तेष्वधादनादयस्तद्वत् षण्मूर्त्ति-व्रत-पूजनम् ।
 (४) मासास्तु सावनः सौरश्चान्द्रो नाक्षत्रं॥ इत्यमी ॥
 (५) दर्शान्तः पूर्णिमान्तो वा चान्द्रोऽसौ विप्र-वैश्ययोः ।
 सौरोराज्ञः, सावनस्तु यज्ञे, ज्योतिषिके परः ॥
 माघादि-मास-भेदेषु तिल-दानादयः स्मृताः ।
 (६) चान्द्रोऽधिमासोऽमकान्तः सोऽन्तर्भवति चोत्तरे ॥

* सम्परीदाम्बिददेत—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† वस्त्रधान्य—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ चान्द्रगाः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ ह्यथ,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ नाक्षत्र—इति सु० पुस्तके पाठः ।

- (१) अथ प्रभवादिपक्षके यथाक्रमं तिलादिपक्षकं दीयते इत्यर्थः ।
 (२) अयनविभागमाह उग्रे इति ।
 (३) ऋतून् विभजते वसन्तादीति । तथा च चान्द्रावसन्ताद्या ऋतव-
 चान्द्रं चैत्रमारभ्य प्रवर्तन्ते । सौरास्तु रवेर्मीनराशिभोगमाभ्य मेषराशि-
 भोगमारभ्य वा प्रवर्तन्ते,—इति विवेकः ।
 (४) मासविभागमाह मासास्त्विति ।
 (५) मन्थवस्थं चान्द्रादीनां स्वरूपमाह दर्शान्त इत्यादि । विप्रस्य दर्शान्तः,
 वैश्यस्य पूर्णिमान्त इत्यर्थः । परः नाक्षत्रः ।
 (६) चान्द्रमासे विशेषान्तरमाह चान्द्रोऽधिमास इत्यादिना । सः अधि-
 मासः उत्तरे प्रकृते मासि अन्तर्भवतीत्यर्थः ।

असंक्रान्तावेकवर्षे द्वौ चेत् संसर्प आदिमः(१) ।
 त्रयमासोद्विसंक्रान्तः स चाहस्पति-संज्ञकः ॥
 त्रयस्याज्या विवाहादौ, संसर्पाहस्पती उभौ—
 शुद्धौ श्रैते तथा स्मार्त्ते,(२) मलमासो विविच्यते ॥
 काम्यारम्भं तत्-समाप्तिं मलमासे विवर्जयेत् ।
 आरम्भं मलमासात् प्राक् कृच्छ्रं सत्रादिकं तु यत्* ॥
 तत् समाप्यं सावनस्य मानस्यानतिलङ्घनात्† (३) ।
 आरम्भस्य समाप्तेश्च मध्ये स्वाच्चेन्मलित्पुचः ॥
 प्रवृत्तमखिलं काम्यं तदाऽनुष्ठेयमेव तु ।
 कारीर्यादि तु यत् काम्यं तस्यारम्भ-समापने—
 कार्यं, काल-विलम्बस्य प्रतीक्षाया असम्भवात् (४) ।
 अनन्य-गतिकं नित्यमग्निहोत्रादि न त्यजेत् ॥
 गत्यन्तर-युतं नित्यं सोम-यागादि वर्जयेत् (५) ।

* कृच्छ्रसत्राब्दिकं च यत्,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† मासस्यानतिलङ्घनात्,—इति सो० पुस्तकपाठः ।

(१) अर्धादन्तिमोऽधिमास इति भावः ।

(२) तथा च अधिमाससंसर्पाहस्पतिषु त्रिव्येव विवाहादिमङ्गलकर्माणि न कार्याणि श्रौतस्मार्त्तकर्माणि तु संसर्पाहस्पत्योः कार्याणीत्यर्थः ।

(३) तथा च यत्र नवतिदिनसाध्यं कर्माख्यं तत्र तथाविधसावनमाना-
 नुरोधेन मलमासेऽपि तत्समापनं कार्यमित्यर्थः ।

(४) कारीरी नाम यागविशेषः । अवग्रहेण शुध्यतां शस्यानां वृष्ट्या
 सञ्जीवनं तत्फलम् अतस्तत्र कालप्रतीक्षा न सम्भवति ॥

(५) अग्निहोत्रादेरनन्यगतिकत्वमहरहः कर्तव्यत्वात् । तद्वैपरीत्याच्च
 सोमयागादेर्गत्यन्तरयुतत्वं बोध्यम् ।

(१) अगति ग्रहण-स्नानं जातेष्टिर्गति-संयुता—

द्वयं नैमित्तिकं, तस्य व्यवस्था नित्यवन्मता ।

शुद्धमास-मृतानां स्थान्मन्त्रिने प्रथमाब्दिकम् (२) ॥

मलमास-मृतानान्तु मले म्यादाब्दिकान्तरम् (३) ।

(४) दैवे मुख्यः शुक्लपक्षः कृष्णः पित्र्ये विशिष्यते ॥

(५) तृतीये तु प्रकरणे वर्णिता* प्रतिपत्तिथिः ।

प्रतिपन्नाम विज्ञेया चन्द्रस्य प्रथमा कला (६) ॥

* वर्ण्यते,—इति पाठान्तरम् ।

(१) अगतीति अनन्यगतिकमित्यर्थः । ग्रहणस्नानस्यानन्यगतिकत्वञ्च मलिनञ्च ग्रहणे सति तद्विहितस्य स्नानस्य शुद्धमासे कर्तुं भगवत्वात् बोध्यम् । “वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्व्वपेत् पुत्रे जाते” इति विहिताया-जातेष्टेः पुत्रजननानन्तरकाले प्राप्तत्वेपि जातेष्टि-जातकर्म स्तन्यपानानां क्रमेण विहितत्वात् तदानीं तत्करणं च कदाचित् बाल-विपत्ति-शङ्कापि स्यात्, अतस्तथाशङ्कायामशौचापगमेऽपि तदाचरणात् तस्याः सगतिकत्व-मिति भावः । तथा च अनन्यगतिकं नैमित्तिकं मलमासेऽपि कार्यं गत्य-न्तरयुतन्तु नेत्यर्थः ।

(२) पूर्वाब्दे शुद्धचैत्रादौ मृतानां पराब्दे चैत्रादेर्मलमासत्वे मलमास एव प्रथमाब्दिकं स्यादित्यर्थः ।

(३) मलमासचैत्रादौ मृतस्य प्रत्याब्दिकश्चाह पुनश्चैत्रादेर्मलमासत्वे मल-मास एव कर्त्तव्यं न तु शुद्धचैत्रे इत्यर्थः ।

(४) सत्यवस्यं पक्षभेदमाह दैव इति ।

(५) तृतीय-प्रकरण-प्रतिपाद्यार्थमाह तृतीयेतित्यादिना नोर्द्धगा इह इत्यन्तेन ग्रहणेन ।

(६) कलाविशेषवाचिनः प्रतिपच्छब्दस्य तिथिविशेषे प्रवृत्तौ निमित्तन्तु प्राथम्यमेवोभयसाधारणमित्युन्नेयम् ।

शुक्लपक्षे विशेषेण कृष्णपक्षे विनिःसरेत् (१) ।

(२) शुद्धा विद्धा तिथिः, शुद्धा हीना तिथ्याऽन्यथाऽहनि ॥

उदये पूर्व्या तिथ्या विध्यते त्रिमुहूर्त्तकैः ।

सायं तृत्तरया तद्वत् न्यूनया तु न विध्यते ॥

वेध्याऽपि त्रिमुहूर्त्तैव न न्यूना वेधमर्हति (३) ।

शुद्धायां नास्ति सन्देहोदैवे पित्र्ये च कर्मणि (४) ॥

उपवासश्चैकभक्तं नक्तं चायाचितं व्रतम्* (५) —

दानञ्च षड्विधं दैवं क्रमादत्र विविच्यते ॥

एकोद्दिष्टं पार्वणञ्च पित्र्यं द्विविधमीर्यते ।

शुक्लपक्षे दर्श-विद्धा कृष्णे विद्धा द्वितीयया—

* चायाचितव्रतम्,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) चन्द्रादतिशेषः । अत्र प्रथमायाः कलायाः कर्तृत्वेनान्वयो बोध्यः ।

(२) निर्णय-तिथि-परिचयार्थं तिथि-विभागमाह शुद्धेति । तिथिः प्रथ-
मतो द्विविधा शुद्धा विद्धा च । तत्र सूर्योदयमारभ्य सूर्यास्तपर्यन्तकालरूपे
अहनि अन्यथा पूर्व्या उत्तरया वा तिथ्या रहिता तिथिः शुद्धेत्यर्थः । “इद-
मपि तावन्मात्र-साध्ये कर्मणि । एतेन सूर्योदयमारभ्य द्वितीयसूर्योदय-
पर्यन्ता सर्वत्र कर्मणि शुद्धेति कैमुतिकन्यायेन सूचितम्”—इति टीका ।

(३) तद्वदिति त्रिमुहूर्त्तकैर्विध्यते इत्यर्थः । तथा च वेधिकायास्तिष्ठे-
र्देविध्यात् विद्यायादेविध्यमुन्नेयम् । उभयशेषमाह न न्यूनेति ।

(४) तथा च विद्याया एव निर्णयत्वं न शुद्धाया इति फलितम् । “तत्रापि
मन्वादि-युगादि-ग्रहण-बैधृति-व्यतीपातेषु तत्कालव्यापित्वेन”—इति टीका ।

(५) उपवासेऽहोरात्राभोजन-सङ्ग्रह-पालनरूपः, तदहोरात्रान्तर्द्वितीय-
भोजनाभाव-विशिष्टं मध्याह्न-भोजनमेकभक्तं, तादृशमेव प्रदोष-भोजनं नक्तं,
आयाचित-लाभ्यस्य तादृशमेव भोजनमयाचितं, व्रतं पूजादिरूपम् ।

उपोद्घा प्रतिपच्छुक्ते (१) मुख्या स्यादापराङ्गिकी ।
तदभावे तु सायाङ्ग-व्यापिनी* परिगृह्यताम् ॥
प्रातः-सङ्गव-मध्याह्नापराङ्गाः सायमित्यसौ—
अत्राङ्गः† पञ्चधा भागो मुख्योद्विद्यादिभागतः (२) ॥
अभावेऽपि प्रतिपदः सङ्गन्तः प्रातरिष्यते ।
तिथित्वियामतोऽर्वाक् चेत्(३) तिथ्यन्ते पारणं भवेत् ॥
यामत्रयोर्द्धगामिन्यां प्रातरेव हि पारणम् ‡ ।
वल्लुःसवं च पूर्व्वेद्यरूपवामवदाचरेत् ॥
मुख्यतिथ्यन्तराये तु तिथि-शेषोऽपि गृह्यताम् (४) ।
शुद्धाधिका तु कृष्णाऽपि पूर्वा संपूर्त्त-सम्भवात् ॥
गृहीतव्या त्वेकभक्ते मध्याङ्ग-व्यापिनी तिथिः ।

* सायाङ्गे व्यापिनी,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† तत्राङ्गः,— इति पाठान्तरम् ।

‡ नास्तीदमर्द्धं सो० पुस्तके ।

(१) “मतान्तरमाह शुक्ले इति । कृणो चेत्पि बोध्यम् । मुख्येति सूचितानु-
कल्पमाह तदभावे त्विति । अत्र, तुनाम्यादित्यादिना चास्य स्नानभिमतत्वं
सूचितम्”—इति टीका ।

(२) द्विधा, त्रेधा, चतुर्धा, पञ्चधा, पञ्चदशधा, — इत्येते सतभेदेन पञ्चाङ्गोवि-
भागाः सन्ति, तत्र पञ्चधाभागो मुख्य इत्यर्थः । सर्व्वमेतदग्रे स्फुटी भविष्यति ।

(३) समाप्यते इति शेषः ।

(४) पूर्व्वविद्धेव तिथिर्मुख्या तद्विधानात् । पूर्व्वविद्धायामन्तराये विघ्न
सति । विघ्नेन पूर्व्वविद्धायां विहितकर्म्मकरणे उत्तरविद्धायामपि तत्करण-
मिति कलितार्थः ।

परेद्युरेव तद्वाप्तिः, पूर्वैद्युर्वा, दिनद्वये* ॥
 नोभयत्रोभयत्रांशे सामं वैषम्यमित्यमी(१)—
 षट् पक्षा(२) स्तेषु चैकैकव्याप्तौ सैवात्र गृह्यताम् ॥
 दिनद्वयेऽपि तद्वाप्तावव्याप्तौ चैकदेशतः—
 सम-व्याप्तौ च पूर्वैव वैषम्ये त्वधिकेव्यताम् (३)॥
 अन्याङ्गस्यैकभक्तस्य कालस्वह्यनुसारतः † ।
 उपवास-प्रतिनिधेस्तिथिः ‡ स्यादुपवासवत् (४) ॥
 प्रदोष-व्यापिनी न क्ते तिथिर्याप्तिर्दिनद्वये ।
 अयाप्तिर्वाऽथवाऽंशेन व्याप्तिः स्यात् सर्वथोत्तरा (५) ॥
 सौर-नक्ते तु सायान्न-व्यापिनी(६) न प्रदोषगा ।

* परेद्युरेव पूर्वैद्युरेव व्याप्तिर्दिनद्वये,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† कालस्तदनुसारतः—इति पाठान्तरम् ।

‡ उपवासप्रतिनिधिः स्थितिः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) पूर्वैद्युरेव मध्याह्न-व्याप्तिरित्येकः पक्षः । उत्तरेद्युरेव तथेत्यपरः दिनद्वयेपि मध्याह्न-व्याप्तिरित्यन्यः । नैकस्मिन्नापि दिने मध्याह्न-व्याप्तिरित्यपरः कस्मिन्नपि दिने न सम्पूर्ण-मध्याह्न-व्याप्तिः किन्तु भयत्रैवांशतस्तद्वाप्तिरित्यन्य पक्षः । अथ च पक्षोऽंशस्य साम्यं वैषम्याभ्यां द्विधा भिद्यते,—इत्यमी षट् पक्षाः

(२) तत्र व्यवस्था आह तेषु चेति ।

(३) अवाप्तौ चेतिच्छेदः । एकदेशतः समव्याप्तौ चेत्यन्वयः ।

(४) तथा चैकभक्तत्रयं मिद्धं प्रधानमन्याङ्गमुपवास-प्रतिनिधिरूपश्चेति

(५) पूर्वैवदत्रापि षट् पक्षा । तत्र पूर्वैद्युरेव परेद्युरेव वा व्याप्तौ संशयभावात् अथ शिष्टपक्षेऽप्येकमेव निर्णयमाह व्याप्तिरित्यादिना । अंशे व्याप्तिर्द्विविधा साम्येन वैषम्येण चेत्यर्थः ।

(६) मुख्येतिशेषः । प्रदोष-व्याप्तिस्तु तत्रानुकल्प इति भावः ।

अयाचिते तु तिथयः स्वीकार्या उपवासवत् ॥

सोदयत्रिमुहूर्त्तायां (१) कुर्याद्दानं व्रतानि च ।

(२) उभयत्र तथात्वे तु* पूर्वद्युस्तदनुष्ठितिः ॥

परत्रैव तथात्वं चेत्; पूर्वा ग्राह्या तिथि-क्षये ।

तिथेः साम्ये च वृद्धौ च गृह्यतां तिथिरुत्तरा (३) ॥

अस्पर्शैकदेशस्य व्याप्तिर्यत्रैव गृह्यताम् (४) ।

एकोद्दिष्टे तु मध्याह्न-युक्ता स्यादेकभक्तवत् ॥

एकदेश-सम-व्याप्तिर्यत्रैव पूर्वान्वयोत्तरा (५) ।

(६) कुतपाद्यपराह्वान्तं व्याप्तिगोचक उत्तमा ॥

* उभयत्र तु साम्ये तु,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† कुतपाद्यपराह्वान्तं, इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) उदयेन सहितास्त्रयोमुहूर्त्तायम्यामिति विग्रहः ।

(२) अत्रापि पूर्ववत् घट् पन्ताः । तत्र पूर्वद्युरेव तथात्वे संशयाभावात् अवशिष्टपक्षेषु क्रमेण निर्णयमाह उभयत्रेति ।

(३) यदा तु पूर्वद्युः सोदय-त्रिमुहूर्त्तमस्पृष्टा परेद्युरेव सोदय-त्रिमुहूर्त्तं व्याप्नोति, तदा ग्राह्य-तिथिरुद्दि-क्ष्य-साम्यानुगर्धनं निर्णयः । तत्र ग्राह्य-तिथेः क्षये पूर्वा, साम्ये वृद्धौ चोत्तरेति वस्तुनार्थः ।

(४) दिनद्वये सोदय-त्रिमुहूर्त्त-स्पर्शाभावे साम्य-वैषम्याभ्यामेकदेश-व्याप्तिर्योच्यते ।

(५) अत्रापि पूर्ववत् घट् पन्ताः । तत्रैकदेशे समव्याप्तिर्याह्य तिथिरुद्दि-साम्य-क्षयैर्निर्णयः, अवशिष्ट-पक्षेष्वेकभक्तवत् निर्णय इत्यर्थः ।

(६) पार्वणे तन्निर्णयमाह कुतपादिति टीका । प्रत्यावृत्ति-प्ररोऽयं ग्रन्थ इत्यन्ये । अङ्गाऽष्टमेऽमुहूर्त्तः कुतपः । तस्य द्वादश-मुहूर्त्तनापराह्न-समाप्तिः । तथा च, कुतपादि-मुहूर्त्त-पक्षक व्यापिनी मुख्येत्यर्थः ।

तदभावेऽपराहस्य व्यापिका गृह्यतां तिथिः ।

(१) क्षये पूर्वोत्तरा वृद्धौ व्याप्तिश्चेदपराहस्योः ॥

न ग्राह्य-तिथि-गौ* वृद्धि-क्षयावृद्ध-तिथेस्तु तौ ।

साम्ये त्वृद्ध-तिथेर्ग्राह्या† पर-विद्धैव वृद्धिवत् ॥

(२) न स्पृशेदपराहस्यौ चेत्‍‡ पूर्वा स्यात्, कुतपोवृथा ।

वैषम्येणैकदेशस्य व्याप्तौ ग्राह्या महत्त्वतः ॥

(३) साम्येन चेत्; क्षये पूर्वा, परा स्याद्वृद्धि-साम्ययोः ।

वृद्धि-साम्य-क्षया ग्राह्ये? तिथिगा नोर्द्धगा इह ॥

(४) द्वितीयाद्यास्तु पर्वान्तास्तर्ह्य-प्रकरणोदिताः ।

* न ग्राह्यतिथिगौ,—इति सु० पुस्तके, न ग्राह्या तिथिगौ,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† साम्यात्तृद्धतिथेर्ग्राह्या,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ न स्पृशत्यपराहस्यौ चेत्,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

§ ग्राह्या—इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) अत्रापि पूर्ववत् घट् पक्षाः । पूर्वचुरेव परेचुरेव वा तद्वाप्तौ संश-
याभावः । उत्तयत्रापराह-व्याप्तौ क्षय-वृद्धिभ्या निर्णयः । उभयदिने कृतस्त्राप-
राह-व्याप्तौ अभिमतायान्तिथेर्वृद्धि-नियमेन ग्राह्य-तिथि-क्षयासम्भवादाह
न ग्राह्यतिथिगाविति ।

(२) दिनद्वयेऽपराहस्यदर्शाभावे निर्णयमाह न स्पृशेदिति । परदिने
कुतपसत्त्वादाह परेद्युः कुतपोवृथा, न नियमकइत्यर्थः । महत्त्वत आधिक्येन ।

(३) साम्येनैकदेश-प्राप्तौ निर्णयमाह साम्येन चेदिति । पूर्ववत् द्रोत्तरतिथे-
र्वृद्धादिकं न नियामकं किन्तु ग्राह्यतिथेरेवेत्याह वृद्धिसाम्येत्यादिना ।

(४) चतुर्षु-प्रकरण-प्रतिपाद्यार्थमाह 'द्वितीयाद्यास्तु' इत्यादिना, पर्वण्ये-
वेति निर्णयः इत्यन्तेन सन्नेन । सामान्यात् समानत्वात् । तिथिषु द्वितीया-
द्यासु । नथोनिर्णयः ।

सञ्चारणीयः सामान्यात् तिथिषु प्रतिपन्नयः ॥

कचित् कचित् विशेषोऽस्ति सोऽयमत्राभिधीयते ।

पूर्वद्युग्मती प्रातः परेद्युस्त्रि-मुहूर्त्त-गा ;—

सा द्वितीया परोपोष्या पूर्व-विद्धा ततोऽपरा * (१) ।

रक्षा-तृतीया पूर्वस्यादुत्तरा स्याद् व्रतान्तरे ॥

परेद्युर्नास्ति चेत्† पूर्व-विद्धाप्यस्य व्रतान्तरे ।

मुहूर्त्तमात्र-सत्त्वेऽपि दिने गौरी-व्रतं परे‡ ।

शुद्धाधिकायामथेवं गण-योग-प्रशमनात् (२) ॥

* ततोऽन्यथा--इति पाठान्तरम् ।

† परेऽस्ति नास्ति चेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ 'परेद्युर्नास्ति चेत्'—इत्यादिः 'गौरीव्रतं परे'—इत्यन्तोऽग्रस्यः सो० पुस्तके नास्ति ।

(१) प्रातः मुहूर्त्तत्रयात्मके । अपरा भिन्नाः पूर्वद्युस्त्रिमुहूर्त्त-व्यापिनी परेद्युस्तद्व्यापिनी सर्व्वथाऽमती वेत्यर्थः । अयमर्थः, यद्यपि द्वितीया कृष्णा पूर्वा, शुक्ला परा,—इति सामान्यता निर्णयस्तथापि पूर्व्वद्युः त्रिमुहूर्त्त-व्यापित्वस्य कृष्णा पूर्वा, नोचेत् परैव, यदि परदिनेऽपि त्रिमुहूर्त्त-न्यूना नास्त्येव वा तदापि पूर्व्वेव । एवं परदिने त्रिमुहूर्त्तव्यापित्वस्य शुक्ला परा, यदि परदिने ततोऽन्यूना नास्त्येव वा, तदा सापि पूर्व्वेवति ।

(२) परे दिने,—इत्यन्यथः । 'मुहूर्त्तमात्रेति पूर्व्वविद्धा-विषयम्' इति टीका । परदिने मुहूर्त्तमात्र-सत्त्वेऽपीत्यन्ये । ते तु वदन्ति, मुहूर्त्तमात्रेति मतान्तरं न तु ग्रन्थकर्त्तृमतं तन्मतं त्रिमुहूर्त्तादरयन्ति । सर्व्वमिदं टीकायां विस्तरणोक्तं तत्रैव द्रष्टव्यम् । 'शुद्धाधिकायामिति तु पूर्व्वदिने घटिकात्रयोत्तरं प्रवृत्त-विषयं तदा' तस्याः खण्डात्त्वेऽपि द्विकल्प-विद्वात्वाभावेन पूर्णावत् शुद्धत्वात्—इति टीका । गणो गणपतिस्तत्तिथिः चतुर्थी ।

चतुर्थी तु परोपोष्या(१) गणनाथ-व्रतस्य तु—

मध्याह्न-व्यापिनौ पूज्या तद्वन्नाग-चतुर्थ्यपि ॥

(२) परेद्युरेव मध्याह्न-व्याप्तौ विघ्नस्य सेत्तरा ।

अन्यथा पूर्व-विद्धैव मातृ-योग-प्रशस्तितः ॥

(३) पूर्वद्युरेव तद्व्याप्तौ पूर्वा सर्प-प्रिया तिथिः ।

नोचेत्, सर्पस्य पञ्चम्या योगोऽत्यन्तं प्रशस्यते ॥

(४) गौर्याः गृद्ध-जयाऽप्यस्य नाग-विद्धा निषिध्यते ।

सर्वत्र पञ्चमी पूर्वा ग्राह्या स्कन्द-व्रते परा(५) ॥

नाग-विद्धा स्कन्द-षष्ठी सा निषिद्धा व्रतान्तरे ।

उत्तरस्या अलाभे तु नाग-विद्धैव* गृह्यताम् ॥

* नागविद्धाणि, —इति सो० पुत्तके पाठः ।

(१) उपोषेति वैदिककर्ममात्रेणपलक्षणम् । अथच निर्णयो गणेश-नाग-गौरी-व्रतेऽपवास-पूजाऽन्य-विषयः ।

(२) गणेशव्रते विशेषमाह परेद्युरेवेति । विघ्ना विघ्नेशः गणेश इत्यर्थः । अन्यथा अन्येषु चतुर्थ्य पक्षेषु । अत्रापि पूर्ववत् घट पक्षा द्रव्याः । माता मातृ-देवताका तृतीया । मध्याह्न-व्याप्तिश्चात्र संपूर्ण-मध्याह्न-व्याप्तिरेकदेश-व्याप्ति-पक्षेऽधिक-व्याप्तिश्चेति द्विविधा बोद्धव्या ।

(३) नागव्रते विशेषमाह पूर्वद्युरेवेति । तद्व्याप्तौ ग्रामवत् द्विधा मध्याह्न-व्याप्तौ । नोचेदिति अन्येषु चतुर्थ्य पक्षेष्वित्यर्थः । अत्रापि पूर्ववत् घट पक्षाः । सर्पस्य सर्पदेवतचतुर्थीः ।

(४) गौरीव्रते विशेषमाह गौर्या इति । व्रते इति शेषः । शुद्धजयेति वज्रव्रीहिः, तृतीया-युतेत्यर्थः । तत्र हेतुः नागविद्धेति । यत इत्यादिः ।

(५) परेति सापि त्रिमुहूर्त-चतुर्थी-वैधे परदिने त्रिमुहूर्त सत्त्वे । अन्यथा तु पूर्वैवेति हेमाद्रिः । उपवासं पूर्वा तदन्यकर्मसु परेत्यपि पक्षान्तरं सत्यवाह । सर्वा लक्षणा पूर्वा शुक्ला परेति गौड़ाः ।

विना द्वादश-नाडीभिर्नाग-वेधो न दोषकृत् (१) ।

सप्तमी पूर्व-विद्धैव व्रतेषु निखिलेष्वपि ॥

अत्राभे* पूर्व-विद्धायाः परविद्धैवां गृह्यताम् ।

व्रतमात्रेऽष्टमी कृष्णा पूर्वा, शुक्लाऽष्टमी परा ॥

दूर्वाष्टमी तु शुक्लाऽपि पूर्व-विद्धा विधीयते ।

पक्ष-द्वयेऽप्युत्तरैव शिव-शक्ति-महोत्सवे (२) ॥

ज्येष्ठ-योगे पूर्वाऽपि† याज्ञा ज्येष्ठा-व्रते तिथिः ।

मध्याह्नादूर्ध्वमूर्ध्वं चेत परेद्युः सा प्रशस्यते ॥

ज्येष्ठ-भानुवाराभ्यां युक्ताष्टम्यतिदुर्लभा ‡ (३) ।

जयन्त्याख्यं व्रतं भिन्नं कृष्ण-जन्माष्टमी-व्रतात् ॥

शुद्धा च सप्तमी-विद्धृत्येवं जन्माष्टमी द्विधा ।

* अत्राभे,—इति टीका सम्मतः पाठः ।

† पूर्व-विद्धापि,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

‡ पूर्वैव,—इति भट्टारिष्ठतपाठः ।

§ योगोऽष्टम्याः सुदुर्लभः, इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) षण्मङ्गल-पञ्चमी-विद्धाया एव व्याज्यन्ते न त्रिमुहूर्त-विद्धायाः,—इति भावः । अतश्च षण्मुहूर्त-पञ्चमी-विद्ध-निषेधोक्तकर्मकादि व्यतिगृह्य-विषयः,—इति हेमाद्रिः । तदपि पूर्व-निषेध-मध्याह्नादि-व्याप्तादष्टम्यमिति टीका ।

(२) मिलित-शिव-शक्ति-देव्य-व्रते नवमीत्यर्थे वैयर्थ्यः ।

(३) परेद्युर्देव्य-व्रतयोगे परं, पूर्वद्युर्देव्य-तद्योगे पूर्वा । भू च ऋक्ष-योगो यदि परदिने मध्याह्नादूर्ध्वमप्यनुवर्तते, तदा परैव । यदा भानुवार-योगोभवति, तदा ऋक्षभानुवारयोगेनेव निर्णय इति भावः ।

सप्तमी चेत् निशीथात् प्राक् विद्धा, शुद्धाऽन्यथा भवेत् (१) ॥

शुद्धायां नास्ति सन्देहो विद्धा च त्रिविधेऽस्ते ;—

निशीथ-योगः पूर्वद्युः परेद्युर्वा द्वयोरुत * (२) ॥

पूर्वेव प्रथमे पक्षे परैवोत्तर-पक्षयोः ।

अष्टमी रोहिणी-युक्ता जयन्ती, सा चतुर्विधा ;—

शुद्धा शुद्धाधिकेत्येवं विद्धा विद्धाधिकेति च (३) ।

(४) शुद्धायामपि विद्धायां न सम्भाव्योत्तरा तिथिः ॥

(५) शुद्धाधिकायां† योगश्चेदेकस्मिन्‡ वा दिनद्वये ।

* परेद्युर्वाभयोरुत, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† शुद्धाधिकाया, — इति मे० पुस्तके पाठः ।

‡ योगः स्यादेकस्मिन्, — इति पाठान्तरम् ।

(१) यद्यप्यन्यत्र दिवा बेध उक्तः, तथापि जन्माष्टम्यां रात्रि-बेधोऽपि । स च रात्रि-बेधस्तदा सम्पद्यते, यदि सूर्यान्तोत्तरं निशीथादूर्वाक् कियत्यपि सप्तमी स्यात्, नोचेदष्टमी शुद्धैव भवतीति भावः ।

(२) उतेति निपाते वा-शब्दार्थे द्रष्टव्यः । पूर्वद्युः परेद्युरित्युभयत्रा-वधारणं बोध्यम् ।

(३) या पूर्व-दिने सप्तमी-योगमप्राप्ता सती तत्रैव परिसमाप्यते, साऽष्टमी शुद्धा । या तु पूर्वदिने सम्पूर्णा सती परदिनेऽपीषद्भिः सरति सा शुद्धाधिका । या पुनः सप्तमी-युक्तापि पूर्वदिनं गव परिसमाप्यते, सा विद्धा । या तु पूर्वदिने सप्तमीविद्धा सती परदिनेऽपि निःसरति, सा विद्धाधिकेति विवेकः ।

(४) अत्र शुद्धायां विद्धायाश्चोत्तरतिथेः सम्भावनेव नास्त्येवाह शुद्धा-यामिति ।

(५) द्वितीयपक्षस्य सनिर्णयमवान्तरभेदमाह शुद्धादिकायामिति । योगो रोहिण्यायोगः । एकयोगे, एकस्य दिनस्य रोहिणी-योगे । द्वियोगे द्वयोर्दिनयो रोहिणी-योगे ।

- नैक-योगेऽस्ति सन्देहो द्वि-योगे प्रथमं दिनम् ॥
 सदा निशीथे पश्चाद्वैद्युत्तमोमध्यमोऽधमः ।
 योगस्तिधाऽपि पूर्वद्युः संपूर्णत्वादुपोषणम् (१) ॥
 (२) विद्वाधिकायामथेक-दिन-योगे* स गृह्यताम् ।
 द्वयोर्योगस्तिधा भिन्नो निशीथे वृत्ति-भेदतः ॥
 (३) तद्वृत्तिर्दिन एकस्मिन् उभयोर्नोभयोरिति ।
 एकस्मिंश्चेत् तद्दिनं स्यात् पक्षयोरन्वयोः परम् † ॥
 (४) बुधे सोमे जयन्ती चेत् वारे साऽतिफलप्रदा ‡ ।
 तिथ्युच्चयोर्द्वयोरन्त उत्तमं पारणं भवेत् ॥

* दिने योगे,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† परा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सति फलप्रदा,—सु० पुस्तके पाठः ।

(१) शुद्धाधिकायां सदा अहोरात्रे, अर्थात् पूर्वदिने सूर्यादयमारभ्य प्रवृत्तो नक्षत्रयोगः परेद्युर्नक्षत्रपर्यन्तमनुवर्तमान उत्तमः । निशीथे अर्द्धरात्रे, निशीथमारभ्य प्रवृत्तो मध्यमः । पश्चात्निशीथादुर्द्ध्वं प्रवृत्तोऽधमः । एते त्रयोऽपि पक्षाः फल-तारतम्यार्थेवापयुज्यन्ते । उपवासस्तु सर्वत्र पूर्वदिनश्चेत्यर्थः ।

(२) चतुर्थपक्षस्यावान्तरभेदं निर्णयमाह विद्वाधिकायामिति । स एकदिनयोगः ।

(३) निशीथे वृत्तिभेदतः,—इत्येतद्वाच्ये तद्वृत्तिगिन्यादिना । एकस्मिन् दिने पूर्वत्रैव परत्रैव वा दिने, तद्वृत्तिरर्द्धरात्रे रोहिणीयोगः । पर-परदिनम् ।

(४) वार-विशेष-योगस्तु फलाधिकाय ननु निर्णयायेत्याह बुधे इति । बुधे सोमे वारे इत्यन्वयः ।

एकस्यान्ते मध्यमं स्यादुत्सवान्तेऽधमं स्मृतम् (१) ।

यस्मिन् वर्षे जयन्त्याख्यो योगो* जन्माष्टमी तदा ॥

अन्तर्भूता जयन्त्यां स्यादृत्त-योग-प्रशस्तितः (२) ।

नवमी पूर्व-विद्धैव पक्षयोरुभयोरपि ॥

मध्याह्ने रामनवमी पुनर्वसु-समन्विता (३),—

ग्राह्या, नैवाष्टमी-युक्ता सनचन्द्राऽपि वैष्णवैः ॥

कृष्णा पूर्वोत्तरा शुक्ला दशम्येवं व्यवस्थिता ।

जयन्ती-व्रतवन्नित्यं काम्यं चैकादशी-व्रतम् ॥

अरुणोदय-वेधोऽत्र वेधः सूर्योदये तथा (४) ।

उक्तौ द्वौ दशमी-वेधौ वैष्णव-स्मार्त्तयोः क्रमात् ॥

* जयन्त्याख्ययोगः,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

(१) पूजापवासजागरणरूप उत्सवः । तदन्ते तत्समाप्तौ द्वितीयदिने प्रातः-
काले इत्यर्थः ।

(२) यदाप्युक्तनिर्णयानुसारेण जन्माष्टमी पूर्वदिने जयन्ती परदिने, तदा
पूर्व-निर्णयमुपेक्ष्यालभ्य-योग-वशात् परदिनस्य तदनुष्ठानमिति टीका ।
रोहिण्यष्टम्योर्योगाभावे तु जन्माष्टमीव्रतमेवानुष्ठेयमिति बोध्यम् ।

(३) मध्याह्नेऽत्र पञ्चधा विभागेन । त्रिधा विभागेनेति केचित् । अष्टम
मुहूर्त्तस्यात्र मध्याह्नः कृष्णाष्टम्यां मध्यरात्रवदित्यपरे । तथा च रामनवमी
मध्याह्न-व्यापिनी ग्राह्या, दिनद्वये मध्याह्न-व्याप्तौ तदव्याप्तौ तदेक-देश-
व्याप्तौ वा पुनर्वसु-युता, दिन-द्वये पुनर्वसु-योगे मध्याह्ने तद्योगवती, दिन-
द्वयेपि मध्याह्ने तद्योगे मध्याह्नं विहाय तद्योगे वा सूर्यथाऽयोगे वा उत्तरे-
वेति टीका-सम्मतता व्यवस्था ।

(४) उदयात् प्राक् चतस्रो नाडिका अरुणोदयः । तत्र दशमी-प्रवेशेऽरुणो
दय-वेधः, सूर्योदये तत्प्रवेशे सूर्योदयवेध इति विवेकः ।

कला-काष्ठादि-वेधोऽपि याज्ञोऽत्र त्रिमुहूर्त्तवत् ।
 वैखानसाद्यागमोक्त-दीक्षां प्राप्नोहि वैष्णवः (१) ॥
 विद्धा त्याज्या वैष्णवेन शुद्धाऽप्याधिक्य-सम्भवे (२) ।
 (३) एकादशी द्वादशी वाऽधिका चेत् त्यज्यतां दिनम्—
 पूर्वं, याह्यं तत्तरं स्यादेव वैष्णव-निर्णयः ॥
 एकादशी द्वादशीचेत्यभयं वर्धते यदा ।
 तदा पूर्व-दिनं त्याज्यं स्मार्त्तैर्याह्यं परं दिनम् ॥
 (४) एकादशीमात्र-वृद्धौ गृहि-यत्यो र्व्यवस्थितिः;—
 उपोष्या गृहिभिः पूर्वा यतिभिस्तत्तरा तिथिः ॥
 द्वादशीमात्र-वृद्धौ तु शुद्धा-विद्धे व्यवस्थिते;—
 शुद्धा पूर्वोत्तरा विद्धा स्मार्त्त-निर्णय ईदृशः ॥
 (५) श्रवणेन युता चेत्याद्वादशी मा हि वैष्णवैः;—
 स्मार्त्तैश्चोपोषणीया स्यात्त्यजेदेकादशीं तदा ॥

(१) आदिना नारद-पञ्चरात्रादि । हिः प्रसिद्धौ । तेनाप्रसिद्ध-वैष्णवोऽपि
 भागवताख्यः सूचितः । यद्यपि स स्मार्त्तएव, तथापि तेनारुणोदय विद्धाऽपि
 सर्व्वथा त्याज्येति सूचन-फलम् इति टीका ।

(२) अत्रापि 'त्याज्या,'—इत्यनुषङ्गः ।

(३) आधिक्यं त्रेधेत्याह एकादशीति । अत्रैकादशी द्वादशीति द्वयं
 सावधारणं तन्मात्रमधिकमित्यर्थः । वा-शब्देनेभ्योऽधिक्य-संग्रहः । आधि-
 क्यञ्चात्र द्वितीयदिने निःसरणमात्रं बोध्यम् । पूर्वमिति पूर्व्ववान्वयि ।

(४) स्मार्त्तं प्रति निर्णयमाह, 'एकादशी' इत्यादिना, 'स्मार्त्तनिर्णय
 ईदृशः'—इत्यन्तेन । व्यवस्थितिश्चोत्तरार्द्धेन स्पष्टीकृता । एवं परञ्च ।

(५) यद्योक्तनिर्णयस्यापवादमाह श्रवणेनति । यदा द्वादश्यामेव श्रवण-
 नक्षत्रं, तदा शुद्धैकादशीमपि त्यक्त्वा द्वादश्यामेवोपवासेदित्यर्थः ।

उपवास-व्रतादन्य-व्रते सार्द्ध-मुहूर्त्तकैः ।

सप्तभिर्दशमी-विद्धासेतामेकादशीं त्यजेत् ।

(१)द्वादशी पूर्व-विद्धैव व्रतेषु निखिलेष्वपि ॥

(२)शुक्ल-त्रयोदशी पूर्वा परा कृष्णा त्रयोदशी* ।

अनामे साऽपि पूर्वैव, पराऽनङ्ग-त्रयोदशी† ॥

या शुक्ला गृह्यते पूर्वा, गृह्यतां साऽऽपराह्निकी(३) ।

(४)चतुर्दश्युत्तरा शुक्ला पूर्वा कृष्णा चतुर्दशी ॥

उदये द्विमुहूर्त्ताऽपि‡ याह्याऽनन्त-व्रते तिथिः ॥

(५)शुक्लाऽपि रात्रि-युक्ता स्याच्चैत्र-श्रावण-मासयोः ।

(६)शुक्ला सर्वाऽपि पूर्वैव यदिस्यादापराह्निकी ॥

* कृष्णात्रयोदशी,—इति का० पुस्तके पाठः ।

† पूर्व्याऽनङ्गत्रयोदशी, — इति मु० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ त्रिमुहूर्त्तापि, इति मु० का० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) द्वादश्यां निर्णयमाह द्वादशीति ।

(२) त्रयोदश्यां निर्णयमाह शुक्लति । परदिने त्रिमुहूर्त्तालाभे कृष्ण-त्रयोदश्यपि पूर्वैव सर्वकर्मसु ग्राह्या । परेति “मार्गशीर्षशुक्लत्रयोदशो परविद्धवैत्यर्थः । पूर्वानङ्गेत्यपाठः”—इति टीका ।

(३) या शुक्ला त्रयोदशी पूर्वा ग्राह्यत्वेनाह्ना, सा न सायाह्नमात्रव्या-पिना । किन्त्वापराह्निकोत्यर्थः ।

(४) चतुर्दश्यां निर्णयमाह चतुर्दशीति । “उपवासभिन्नविषयमिदम्”—इति टीका । विशेषमाह उदये इति । द्विमुहूर्त्तापीत्यपिना त्रिमुहूर्त्तादिपरिग्रहः । “त्रिमुहूर्त्तापीत्यपपाठः”—इति टीका ।

(५) दमनक-पवित्रारोहणयोर्निर्णयमाह शुक्लापीति । पूर्वैवेत्यर्थः ।

(६) इदमव्योपवासे निर्णयमाह शुक्ला सर्वापीति । अपिभिन्नकमे, सर्वाशुक्लापीत्यर्थः । अपिना कृष्णापरिग्रहः । ‘यदिस्यात्’—इत्यनेनापराह्णे-ज्जलाभे पराऽप्यपि सूचितम् ।

(१) प्रदोषे वा निशीथे वा द्वयोर्वा याऽस्ति सा भवेत्,—

शिवरात्रि-व्रते, तत्र द्वयोः सत्ता प्रशस्यते ॥

तदभावे निशीथैक-व्याप्ताऽपि परिगृह्यताम्* ।

तस्याश्वासम्भवे ग्राह्या प्रदोष-व्यापिनीतिथिः ॥

तिथ्यन्ते पारणं याम-त्रयादर्वाक् समापने (२) ।

अन्यथा पारणं प्रातरन्य-तिथ्युपवामवत् ॥

(३) पूर्व-विद्धैव सावत्री-व्रते पञ्चदशी तिथिः ।

नाड्योऽष्टादश भूतस्य स्युश्चेन्नचा परेऽहनि ॥

व्रतान्तराणि सर्वाणि परेऽहन्येव सर्वदा (४) ।

आद्धेऽपराह्ण-कालीनोदश आब्दिकवन्मतः ॥

* तदभावे निशीथैव व्यापिनी गृह्यतां तिथिः,— इति पाठान्तरम् ।

† स्युश्चेन्नच— इति भु० का० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) शिवरात्रौ निर्णयमाह प्रदोषेवेति । सा शिवरात्रिव्रते भवेदित्य-
न्वयः । प्रदोषेवेत्यादि विकल्पत्रयस्य व्यवस्थितत्वं दर्शयति तत्रेत्यादिना ।

(२) यामत्रयादर्वाक् चतुर्दश्याः समापने सति इति शेषः ।

(३) पञ्चदश्यां निर्णयमाह पूर्वविद्धेवेति । पञ्चदशीचात्र शुक्ला कृष्णा च ।
चेदिति पूर्वत्रान्वयि । यद्यपि पूर्वदिने चतुर्दश्या अष्टादश नाशः सन्ति
तथापि पूर्वविद्धेवेत्यर्थः । एवकार-व्यवच्छेदमाह न परेऽहनीति । पाठान्तरे
तु तत्र पूर्वदिने भूतस्याष्टादशनाशः सन्ति चेत्, तदा परेऽहनि व्रतं नातत्र
पूर्वविद्धा याज्ञेय्यर्थः साहजिकः । टीकाभ्यान्, “तत्र परेऽहनीति पाठेऽपि
तस्मिन् परे उत्कृष्टे पृष्णरूपेऽहनि, तस्य ताः सूर्ययपि”— इति कथ-
कल्पनया व्याख्यातम् ।

(४) सर्वाणि उपवासादीनि । सर्वदा तादृशवेधे सति अस्ति च ।

दिन-द्वयेऽप्येक-देशे वृत्तौ* ग्राह्यो महत्त्वतः ।
 तुल्यत्वं चेदेक-देशे त्वये पूर्वोऽन्यथोत्तरः(१) ॥
 कृत्स्न-व्याप्तौ द्वयोरङ्गो ह्युत्तरस्तिथि-वृद्धितः(२) ।
 (३) साग्न्यनग्नि-व्यवस्था-स्यान्न स्याच्चेदपराङ्गयोः† ॥
 पूर्वद्युः साग्निकः कुर्यादुत्तरेद्युरनग्निकः‡ ॥
 (४) पर्व-प्रतिपदोः सन्धिर्मध्याह्ने वा ततः पुरा ॥
 अन्वाधानं पूर्व-दिने यागः सन्धि-दिने भवेत् ।
 ऊर्द्धं मध्याह्नतः सन्धावन्वाधानन्तु § तद्दिने ॥
 इष्टिं पर-दिने कुर्यादन्योवाजमनेयिनः ।
 यस्तु वाजमनेयी स्यात् तस्य सन्धि-दिनात्पुरा ॥
 न काण्यन्वाहितः॥ किन्तु सदा सन्धि-दिने हि साग्नः ।

* दिनद्वयेऽप्येकदेशवृत्तौ,—इति का० पुस्तके पाठः ।

† नचेत् स्यादपराङ्गयोः,—इति का० पुस्तके पाठः ।

‡ निरग्निकः—इति का० पुस्तके पाठः ।

§ वन्वाधानं हि,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

॥ काण्यन्वाहितः,—इति भु० पुस्तके पाठः ।

१॥ सन्धिदिने तु साग्नः,—इति पाठान्तरम् ।

(१) अन्यथा इत्यस्य वृद्धिसाम्येयोरित्यर्थः । अत्र क्षयादिकं ग्राह्यतिथे-
 रेव बोध्यम् ।

(२) अत्र साम्यक्षययोरसम्भवात् तिथिवृद्धिर्न इत्युक्तम् ।

(३) अपराङ्गद्वयास्पर्शे आन्धिकादिशेषमाह साग्न्यनग्नीति । सैवाधि-
 कारिभेदेन व्यवस्था परार्द्धेन स्पष्टीकृता ।

(४) इष्टौ पर्वनिर्णयमाह पर्वेत्यादिना निर्णय इत्यन्तेन-यत्नेन । ॥

- (१) सन्धिश्चेत् सङ्गवादूर्ध्वं प्राक् पर्यावर्तनाद्भवेः* ।
 सा पौर्णमासी विज्ञेया सद्यस्काल-विधौ† तिथिः ।
 (२) वृद्धिः प्रतिपदो याऽस्ति तदूर्ध्वं पर्वणि क्षिपेत्॥
 क्षयस्यार्द्धं तथा हित्वा‡ सन्धिर्निश्चीयतां सदा ।
 (३) बौधायन-मते दर्श-श्राद्धं चेष्टिर्विशिष्यते ॥
 (४) द्वितीया त्रिमुहूर्ता चेत् प्रतिपद्यापराह्निकी॥

* प्राक् चेदावर्तनाद्भवेः,—इति का० सो० पुस्तकयोः पाठः ।

† सद्यः कालविधौ,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ क्षिप्ता,—इति सो० पुस्तके पाठः

§ प्रतिपद्यापराह्निकी,—इति का० सु० पुस्तकयोः पाठः ।

(१) पूर्णिमायां विशेषमाह सन्धिश्चेदिति । सङ्गवः पञ्चधा विभक्तदिनस्य द्वितीयोभागः । पर्यावर्तनमङ्गोऽष्टममुहूर्तः ।

(२) प्रसिद्धसन्धिनिरासाय विशेषमाह वृद्धिमिति । यदा घटिकान्युने मध्याह्ने पूर्वसमाप्तिः परेद्युश्च घटिका-चतुष्टय-वृद्धि-वशात् मध्याह्नादूर्ध्वं घटिकात्रयं प्रतिपदनवृत्तिः, तदा घटिका-चतुष्टय-वृद्धेरर्द्धस्य घटिकाद्वयस्य पूर्वणि प्रक्षेपे पूर्वद्युर्मध्याह्नादूर्ध्वमपि घटिकामात्रं पूर्वानवृत्तिर्न भवति । ततश्च तत्र सन्धिदिनेऽन्वाधानं परेद्युर्गिरिति फलितम् । दृश्य-पूर्वसमाप्त्यनुसारेण सन्धिनिर्णये तु तत्र सन्धिदिने इष्टिः तत्पूर्व-दिनेऽन्वाधानमिति प्राप्नोति । एवं यत्र पूर्वदिने मध्याह्नात्परतो घटिकामात्रं पूर्वानवृत्तिः परदिने च घटिकाचतुष्टयं प्रतिपदपक्षयः, तत्र क्षयार्द्धस्य घटिकाद्वयस्य पूर्वणि प्रक्षेपे मध्याह्नात् पूर्वघटिकातः सन्धिर्भवति । तत्र स्वाभाविकसन्ध्यनुसारेण सन्धिदिनेऽन्वाधानं परदिने चेष्टिः प्राप्नोति, क्षयप्रक्षेपे तु सन्धिदिने इष्टिः पूर्वदिने अन्वाधानमिति विशेषः ।

(३) आश्वलायनमतेन निर्णयि बौधायनमतेन निर्णयमाह बौधायनेति । चोभिन्नक्रमः श्राद्धमिष्टिश्चेत्यर्थः ।

(४) तदुक्तिमेष पठति द्वितीयेति । या प्रतिपत् अपराह्निकी, ततो

अन्वाधानं चतुर्दश्यां दर्शं स्वल्पेऽपि वर्तयेत् ॥
 दर्श-श्राद्धं तथा कार्यमिति बोधायनोऽब्रवीत्* ।
 इत्यादि-विकृतिः सर्वा पर्वण्येवेति निर्णयः(१) ॥

(२) पञ्चमे तु प्रकरणे पूर्वार्द्धे भादि-निर्णयः ।
 उत्तरार्द्धे काल-भेदात् कर्म-भेदोपदर्शनम् ॥
 (३) यस्मिन्नस्तमियाङ्गानुस्तन्नचत्रमुपोषणे ;—
 मुख्यं, तस्यासम्भवे तु ग्रहीतव्यं निशीथयुक्त ॥
 उपवासे यदृचं स्यात् तद्धि नक्तैक-भक्तयोः(४) ।
 उदये त्रिमुहूर्त्तस्थं नचत्रं व्रत-दानयोः ॥
 दिन-द्वये तथात्वे तु पूर्वं स्याद्वलवत्त्वतः(५) ।

* बोधायनोदितम्,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† कर्मभेदोपदेशनम्,—इति भु० का० पुस्तकयोः पाठः ।

द्वितीया यदि सूर्यास्तात् प्राक् त्रिमुहूर्त्ता, तदा सा प्रतिपत् इष्टियोग्या न,
 किन्तु ततः पूर्वदिनमेव । अतएवाह अन्वाधानमिति ।

(१) इष्टिदर्शपौर्णमासेष्टिः । आदिना पशुमेमौ गृह्येते । एतत् सर्वं
 प्रकृतिः, विकृतयस्तु “शेन्द्राद्यमेकादशकपालं निर्व्वपेत्”—इत्यादिना
 विहिताः ।

(२) पञ्चमप्रकरणप्रतिपाद्यार्थमाह पञ्चमेत्विति । पूर्वार्द्धे पूर्वभागे । भं
 नक्षत्रम् । आदिना योग-करण-वार परिग्रहः । उत्तरार्द्धे उत्तरभागे काल-
 विशेषेण कर्मविशेषनिरूपणमित्यर्थः । संक्रान्त्यादिनिरूपणमिति यावत् ।

(३) नक्षत्रनिर्णयमाह यस्मिन्निति । मुख्यमिति पूर्वान्वयि ।

(४) तथा च नात्र तिथिवत् मध्याह्नप्रदोषव्याख्या निर्णय इति भावः ।

(५) संपूर्णाहोरात्र-व्यापित्वाद्वलवत्त्वं बोध्यम् ।

अत्रणं तत्तरं(१) याज्ञमुपाकरण-कर्मणि ॥

पिच्ये तु तिथिवत्सर्वो नचत्रस्य विनिर्णयः ।

(२) * पूर्वः स्यादुपवामादावुत्तरो व्रत-दानयोः ॥

योगः आद्धे कर्म-काल-व्याप्तस्तु परिगृह्यताम् ।

(३) करणं यदिने तत्तु याज्ञं, रात्रौ यदा, तदा ;—

दिनद्वयैकभक्ताभ्याम् उपवामः प्रमिथति ।

वारेषु मंशयाभावात् ग्रहीतव्यं यथास्थितम् ॥

(४) आसन्न-नाशः संक्रान्तेः पुण्याः स्नानादि-कर्मसु ।

चरे तु कर्कटे पूर्वा मकरे विंशतिः परा ॥

वर्त्तमाने तुला-मेघे नाशस्तुभयतोदश ।

* पूर्वः स्यात्, —इत्यारभ्य, ग्रहदोषो न विद्यते, —इत्यन्तोग्रशः सोः
पुस्तके भ्रष्टः ।

† दिनद्वयैकभक्ताभ्याम्, — इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ चरेषु, —इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) उत्तरं धनिष्ठायाक्तम् ।

(२) योगे निर्णयमाह पूर्वः स्यादिति । पूर्वः पूर्व-दिन-संबन्धी । आदिना
नक्तैकभक्त-परिग्रहः । योग इति सर्वत्र विशेष्यतयाऽन्वति ।

(३) करणे निर्णयमाह करणमिति । करणस्य तिथ्यर्द्धमितत्वात् दिनद्वय
स्यासम्भवेन सन्देहाभावात् यदिने करणं तदिने उपवासः । यदा तु
सायं सन्ध्यामारभ्य प्रवृत्तं करणं परेषुः सूर्यादयात् प्रागेव परिसमाप्यते,
तदा पूर्वोत्तरयोर्दिनयोरैकभक्ताभ्यामुपवाम-मिद्विगिति समुदितार्थः ।

(४) संक्रान्ता सामान्यता निर्णयमाह आसन्नेति । विशेषतः तद्विग-
माह चर इति । चरे चरराशि मेघ-कर्कट-तुला-मकर-रूपे । “चर-स्थिर-
द्यात्मक-नामधेया मेघादयोऽमी क्रमशः प्रदिष्टाः” —इत्युक्तेः ।

वृषभादौ स्थिरे पुण्याः प्राक् पश्चादपि षोडश ॥
 मिथुनादौ द्वि-स्वभावे(१) उत्तराः षष्ठि-नाडिकाः ।
 अहः-संक्रमणे रात्रावनुष्ठान-निषेधतः ;—
 उक्तौ कालौ व्यवस्थाप्यौ तद्वशात्* पूर्व-पश्चिमौ(२) ।
 रात्रौ संक्रमणे भानो दिनाद्ध† स्नान-दानयोः ॥
 अर्द्धरात्रादधस्तस्मिन् मध्याह्नस्योपरि क्रिया ।
 ऊर्द्धं संक्रमणे चोर्ध्वं उदयात् प्रहर-द्वयम्(३) ॥
 पूर्णं चेदर्धरात्रे तु यदा संक्रमते रविः ।
 प्राज्जर्दिन-द्वयं पुण्यं मुक्ता मकर-कर्कटौ ॥
 कर्कटे मकरे रात्रावप्याचारादनुष्ठितिः† (४) ।
 (५) पूर्णिमा-प्रतिपत्-सन्धौ राज्ञः सम्पूर्ण-मण्डलम्;—
 यस्य ते चन्द्रमर्कश्च पर्व-प्रतिपदन्तरे ॥

* तद्वशात्,—इति का० पुस्तके पाठः ।

† रात्रौ यथाचारादनुष्ठितिः,—इति पाठान्तरम् ।

(१) द्वि-स्वभावे ह्यात्मके राशे ।

(२) “उक्तौ पूर्व-पश्चिमौ कालौ व्यवस्थाप्यौ विरुद्धतया व्यवयेनानु-
 स्थित्वेनाश्रयणीयौ”—इति टीका ।

(३) अर्द्धरात्रात् परतः संक्रमणे पर-दिने उदयादूर्द्धं प्रहरद्वयमित्यर्थः ।

(४) शिष्टाचारानुसारेणानुष्ठानमित्यर्थः । तत्र, रात्रावयन-संक्रमे रात्रा-
 वेव पूर्वापर-भावेन स्नानादि-क्रियेति प्राच्य-शिष्टाचारः । रात्रौ कर्कटसं-
 क्रान्तौ पूर्वमेव दिनं, मकर-संक्रान्तौ तु परमेव दिनं ग्राह्यमिति दाक्षि-
 णात्य-शिष्टाचारः । तथाच शिष्टाचारादुभयं प्रमाणमिति भावः ।

(५) ग्रहण-निर्णयमाह पूर्णिमेति । पूर्णिमा-प्रतिपत्-सन्धौ चन्द्रं, पर्व-
 प्रतिपत्-सन्धौ सूर्यं राज्ज्यसते इत्यर्थः । पर्व अमावस्या ।

यस्यमाने भवेत्स्नानं यस्ते होमोविधीयते ॥

मुच्यमाने भवेद्दानं मुक्ते स्नानं विधीयते ।

सूर्य-ग्रहे तु नाश्रीयत् पूर्वं याम-चतुष्टयम् ॥

चन्द्र-ग्रहे तु यामांस्तीन् बाल-वृद्धातुर्गैर्विना ।

(१) अथराह्णे न मध्याह्ने मध्याह्ने न तु मङ्गवे ;—

भुञ्जीत, मङ्गवे चेत् स्यात् न पूर्वं भुजिमाचरेत् ।

यस्तोदये विधोः पूर्वं नाहर्भाजनमाचरेत् ॥

यस्त्वावेवास्तमानश्च रवीन्दू प्राप्तौ यदि ।

(२) तयोः परेद्युस्तदये स्नात्वाऽभ्यवहरेन्नरः ॥

त्रयोदश्यादितोवर्ज्यं दिनानां नवकं ध्रुवम् ।

मङ्गलेषु समस्तेषु ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ॥

(३) द्वादश्यादि*स्तृतीयान्तो वेध इन्दु-ग्रहे स्मृतः ।

एकादश्यादिकः सौरे चतुर्थ्यन्तः प्रकीर्तितः ॥

खण्ड-ग्रहे तयोः प्रोक्तमुभयत्र दिन-द्वयम्† ।

नित्ये नैमित्तिके जप्ये होम-यज्ञ-क्रियासु च ॥

* द्वादश्यादि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† दिनत्रयम्—इति का० पुस्तके पाठः ।

(१) बालवृद्धातुर-विषये भोजन-व्यवस्थामाह अथराह्णे इति । पक्षधा विभक्त-दिनस्य यस्मिन् भागे ग्रहणं, तद्व्यवहित-पूर्वभागे*भोजनमेषां नेत्यर्थः ।

(२) तदा,—इत्यादिः । अभ्यवहारो भोजनम् ।

(३) ग्रहणे वेध-निर्णयमाह द्वादश्यादित्यादिना ।

उपाकर्मणि चोत्सर्गं ग्रह-दोषो न विद्यते ।

तमेव निर्णयं * शास्त्र-न्यायाभ्यां कर्तुमुद्यमः ॥

ननु, नाममुद्यमः सफलः, कालस्य गगन-कुसुमायमानत्वात् । तदे-
तत्परम-रहस्यमभिज्ञानानः कपिल-महामुनिस्तत्त्वानि(१) विवेक्तुकामः
कालमुपेक्ष्यान्यान्येव पञ्चविंशति-तत्त्वानि विविवेच,—

“मूल-प्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृति-विकृतयः सप्त ।

षोडशकश्च विकारो न प्रकृति र्न विकृतिः पुरुषः”(२)—इति ।

नचैतेष्वेव तत्त्वेषु कालस्यान्तर्भावो मुनिना विवक्षितः,—इति
शङ्कनीयम् । तदभिमतस्य कालस्य यथोक्त-पञ्चविंशति-तत्त्वानाञ्च
परस्परमत्यन्तविलक्षणत्वात् । तथा हि,—चिर-क्षिप्रादि-व्यवहारस्या-
साधारणहेतुः कालः,—इति तदभिमतं काल-लक्षणम्(३) । तत्त्वानां
त्वन्दृशानि लक्षणानि,—सत्त्वरजस्तमोगुणानां साम्यावस्था मूलप्रकृतिः,
महदहङ्कार-पञ्चतन्मात्राख्यानां सप्तानां प्रकृति-विकृतीनां मध्येऽध्व-

* इदृशं नियमं,—इति पाठान्तरम् । सो० पुस्तके क० पुस्तके च एतद-
र्थात् पूर्वं, इदृशं नियमं न्यायैर्विवरीतुमिहोद्यमः,—इत्यर्द्धमधिकं वर्त्तते ।

(१) तत्त्वानि पदार्थान् ।

(२) षोडश-संख्या-परिमितोगणाः षोडशकः । परिमाणे कन् । यद्यपि
ईश्वरकृष्णस्य कारिकैषा न त्वयं कपिलमुनेरुक्तिः, तथापि कपिल-मतस्यैवात्र
संग्रहात् कपिल-मतमेवेदित्यविरोधः ।

(३) तथा च वैशेषिकसूत्रम् । “अपरस्मिन्नपरं युगपच्चिरं क्षिप्रमिति
काललिङ्गानि (२ख० २ग्रा० इ० सू०)” । परापरव्यवहारासाधारणकारण-
तया युगपच्चिरादि-व्यवहारासाधारण-कारणतया च कालसिद्धिरिति तस्य
संदेपतोऽर्थः ।

साय-हेतुर्महत्तत्त्वम्, अभिमान-हेतुरहङ्कारः, शब्द-स्पर्श-रूप-रस-
गन्धात्मकानि पञ्च तन्मात्राणि(१), पृथिव्यादि-पञ्चमहाभूतानां एका-
दशेन्द्रियाणां च षोडश-विकाराणां लक्षणानि प्रसिद्धानि, अप्रकृति-
रविकृतिः पुरुषश्चिदात्मकः । न ह्येवंलक्षणेषु तत्त्वेषु कालस्यान्त-
र्भावः सम्भाव्यते । नापि षड्विंशं तत्त्वान्तरं* मुनिरनुमन्यते । कथं तर्हि
मुनि-प्रणीतानि तत्त्वानि आर्याभिः मण्डल्लानः ईश्वरकृष्णोवहिकर-
णान्तःकरणे(२) विविचन्† कालं व्यवजहार ;—

“साम्प्रत-कालं बाह्यं त्रिकालमाभ्यन्तरं करणम्(३)—इति ।

* षड्विंशतत्त्वान्तरं, —इति मु० पुस्तके पाठः ।

† विविचन्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) सत्त्वरजस्तमांसि त्रयाणि । तेषु गुणत्वयपदेशः पुरुषोपकरणत्वात् ।
मूलकृतिरित्यनेन नास्या मूलान्तरमस्तीत्युक्तम् । तेनयमविकृतिः । मह-
त्तत्त्वमहङ्कारस्य प्रकृतिर्विकृतिश्च मूलप्रकृतेः, अहङ्कारतत्त्वं पञ्चतन्मात्रा-
णामिन्द्रियाणाञ्च प्रकृतिर्विकृतिश्च महतः, पञ्चतन्मात्राणि पृथिव्यादीनां
प्रकृतयोर्विकृतयश्चाहङ्कारस्य । तेन सप्तानामेषां प्रकृतिर्विकृतित्वम् । तत्र,
अध्यवसायेनिश्चयात्मिका वृत्तिः, तद्धेतुर्महत्तत्त्वम् । इदमेव वृद्धिरित्युच्यते ।
अभिमानात्मकवृत्तिहेतुरहङ्कारः । पृथिव्यादिषु महाभूतेषु शब्दादयो गुणा
न व्यवस्थिताः, “आद्याद्यस्य गुणं तेषामवाप्नोति परःपरः”—इत्युक्तः ।
तन्मात्रेषु त्वेकेषु शब्दादय एकेके एव गुणा न तु तत्र गुणान्तरमङ्कार
इति तेषां तन्मात्रसंज्ञा । तत्रत्य शब्दादिषु शान्तत्वादिविशेषविग्रहादपि
तेषां तन्मात्रत्वं बोध्यम् । तदुक्तम्,—“तस्मिंस्तस्मिंस्तु तन्मात्रतामेन तन्मा-
त्रता स्मृता । न शान्तानापि धोरास्ते न मृदाश्चाविशेषिणः”—इति ।

(२) वह्निकरणानि चक्षुरादीनि, अन्तःकरणानि महदहङ्कारमनांसि ।

(३) चक्षुरादिकं वर्तमानमेव गृह्णातीति साम्यतकालं बाह्यं करणम् ।
अन्तःकरणन्तु अतीतमनागतं वर्तमानञ्च विषयो करोतीति त्रिकालमाभ्य-
न्तरं करणम् ।

‘पर-प्रसिद्धा परोबोधनीयः ;—इति न्यायेनायं व्यवहारो न तु
 स्व-सिद्धान्ताभिप्रायेण,—इति वदामः । अतएवैतद्वचनं व्याचक्षाणा
 वाचस्यतिमिश्रास्तत्त्वकौमुद्यामेवमाहुः “कालस्तु वैशेषिकाभिमत एको
 नातीतानागतादि-व्यवहार-भेदं प्रवर्त्तयितुमर्हति(१) । तस्मादयं यै-
 रूपाधि-भेदैरतीतानागतादि-भेदभावं प्रतिपद्यते, सन्तु त एवोपाधयो
 व्यवहार-हेतवः कृतमन्तर्गुणना कालेनेति साङ्ख्याचार्याः । तस्मान्न
 काल-रूप-तत्त्वान्तराभ्युपगमः”,—इति । अथोच्येत,—भूतकालोवर्त्त-
 मानकालोभविष्यत्कालः,—इति एवं त्रिविधं भूतादिष्वनुगतः(२)
 काल-प्रत्यय एकमनुगतं कालतत्त्वमन्तरेणानुपपन्नः,—इति । तन्न ।
 पदार्थ-प्रत्ययवदुपपत्तेः । यथा भवन्मते द्रव्य-पदार्थो गुणपदार्थः,—इति
 षट्सु भावेषु चतुर्व्यं भावेषु अपि(३) अनुगतः पदार्थ-प्रत्यय एकमनुगतं
 पदार्थ-शब्द-वाच्यं तत्त्वान्तरम्* अन्तरेणानुपपन्नः । तथा काल-प्रत्ययः
 कुतो नोपपद्यते । तस्मात्, निस्तत्त्वं कालं निर्णीतुं महानयं उद्यमः प्रेक्षा-
 वच्छिरोमणे माधवाचार्यस्य न कथञ्चिदप्युपपन्नः,—इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः ।
 आयुष्मत्स्यैतस्यैवं निरूढ-कालतत्त्वे(४) यः प्रदेषः, स कस्य हेतो-

* तत्त्वान्तरं,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

† आयुष्मत्स्यैतस्यैवं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

(१) कालस्यातीतानागतादिव्यवहारप्रवर्त्तकत्वाभावे तस्यैकत्वं हेतुरिति
 बोध्यम् ।

(२) अनुगततत्त्व कालप्रत्ययस्य भूतादिषु व्यावर्त्तमानेष्वपि कालस्यानुवर्त्त-
 नादवसेयम् ।

(३) इत्यं गुण-कर्म-सामान्य-विशेष-समवायाः घटभावाः, प्रागभावः--ध्वंसा-
 भावाद्यन्ताभावान्योन्याभावाश्चत्वारोऽभावाश्च वैशेषिकतन्त्रे प्रसिद्धाः ।

(४) आयुष्मतः पूर्वपक्षिणः । सान्त्वयितुं सत्त्विक-
 प्रसिद्धम् ।

रिति वक्तव्यम् । किं कपिल-महामुनिना निराकृतत्वात्, किं वा साङ्ख्य-शास्त्र-प्रणीतेषु तत्त्वेष्वमंगतहीतत्वात्, उत लक्षणाभावात्, आहो-स्वित् प्रमाणाभावात्, अथ वा प्रयोजनाभावात्, अथ वा तत्त्व-गत-पञ्चविंशतिः-सङ्ख्या*ऽभ्यास-पाटवेनावसिताच्छ्रद्धाजायात् ? न प्रथमः, काल-निराकरण-सूत्रस्य मुनिना प्रणीतस्यानुपलम्भात् । न द्वितीयः, अतिप्रसङ्गात् । ऋग्वेदादिप्रोक्तानां ज्योतिष्टोमादीनां आयुर्वेद-धनुर्वेद-गात्र्यवेद-प्रोक्तानामौषध-शास्त्र-स्वरादीनाञ्चामंगतहीतत्वेन तेष्वपि भवतः प्रदेष्टुः केन वार्यते ? ।

अथ, तेषां विशिष्यामंगहेऽपि सुख-दुःख-मोहात्मकत्वेन गुण-त्रयान्तर्भावात् अस्वेवार्थात् मंगहः,—इत्युच्येत ॥ । तर्हि कालस्याप्यमौ न दण्ड-वारितः,—इति बुद्धिं समाधत्स्व । कालस्य गुण-त्रय-परि-णामत्वे सावयवत्वमनित्यत्वं च घटादेरिव प्रमज्येत,—इति चेत् । नित्य-निरवयव-काल-तत्त्वाभिनिवेशवतो वैशेषिकादेः पतत्वयं वज्र-प्रहारः शिरसि । वेद-वादिनां तु न काऽपि क्षतिः । कालस्यात्यन्ति-सावयवत्वयोः प्रत्यक्ष-श्रुतावुपलभ्यमानत्वात् । तैत्तिरीय-शाखायां नारायणीये कालात्यन्तिगाम्नायने,—

“सर्वे निमेषाज्जिगं विद्युतः पुरुषादधि ।

कलामुहर्ताः काष्ठाश्चाहोरात्राश्च सर्वशः ॥

* तत्त्वसंख्या,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† नाभ्यसितात् श्रद्धाजायात्,—इति कौ० पुस्तके पाठः ।

‡ वेद,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

ॠ वार्यते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

॥ इत्युच्यते,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

अर्धमामामासा षटवः संवत्सरश्च कल्पन्ताम्”—इति ।

तस्यामेव शाखायाम्, अरण्यकेतु-चयन-ब्राह्मणे सावयवत्वं श्रूयते,—
 “उक्तो वेषोऽग्रांमि च कालावयवानामितः प्रतीच्येषु”—इति । इतोऽ
 स्मादनुवाकात् प्रतीच्येष्वधस्तनेषु अनुवाकेषु कालावयवानामृतृनां
 धातव्योवेष उक्तः वस्त्राणि चोक्तानीत्यर्थः । नित्यत्व-निरवयवत्वाभि-
 धायिनो वैशेषिकादि-शास्त्रस्य ‘अमृता देवता’—इति वदोपेक्षिक-
 नित्यतायामन्तर्द्धान-शक्त्युपेत-यक्ष-राक्षसादिवत् संस्पर्श-योग्यावयव-
 प्रून्यतायां च तात्पर्यं वर्णनीयम् । एवञ्च सति विरोधाधिकरण-
 न्यायः (मी० १ अ० ३ पा० २ अ०) अत्रानुगृहीतो भवति । तस्य च
 न्यायस्य संग्राहकावेतौ श्लोकौ,—

“औदुम्बरी वेष्टितव्या सर्व्वेष्टेषा स्मृतिर्मितिः ।

अमितिर्व्वेति मन्देहे मितिः स्यादष्टकादिवत् ॥

औदुम्बरी स्पृशन् गायेदिति प्रत्यक्ष-वेदतः ।

विरोधान् मूलवेदस्याननुमानादमानता”—इति ।

अथमर्थः । अध्वरे महावेद्यां सदोनामकस्य मण्डपस्य मध्ये काचि-
 दुदुम्बर-शाखा साम्भत्वेन निखाता भवति । तामुद्दिश्य वस्त-वेष्टनं
 स्मर्य्यते,—“औदुम्बरी सर्व्वा वेष्टयितव्या”—इति । तत्र संशयः ;—
 एषा स्मृतिः प्रमाणं न वा,—इति । तत्र, पूर्वाधिकरणे(१) ‘अष्टकाः
 कर्त्तव्याः’—इत्यस्याः स्मृतेर्मूल-वेदानुमापकत्वेन प्रामाण्यमुक्तम् । तेनैव
 न्यायेन सर्व्व-वेष्टन-स्मृतिः प्रमाणम्,—इति पूर्व्वः पक्षः । “औदुम्बरीं

(१) स्मृतिप्रामाण्याधिकरणे इत्यर्थः । तच्च मीमांसा-प्रथम-द्वितीय-
 प्रथमम् ।

सृष्टोदगायेत्” — इति प्रत्यक्ष-श्रुतौ स्पर्शा विधीयते । न चामौ सर्व-
वेष्टने मृत्युपपद्यते । तथा च, सर्व-वेष्टन-सृति-मूल-भूत-वेदानुमानस्य
प्रत्यक्ष-श्रुति-विरुद्धस्य* कालत्यापादिएष्टत्वेन(१) निर्मूला वेष्टनसृति-
रप्रमाणम्, — इति सिद्धान्तः, — इति ।

अथ मन्यसे; — महता तपसा शिवमाराध्य तत्प्रसाद-लब्ध-सर्वज्ञत्व-
पदः कणाद-महामुनिर्वद-तात्पर्यं सम्यग्वेत्तीति वेदस्यैव मन्द-मति-
प्रतीतादर्थादर्थान्तरं नेतव्यम्, — इति । एवमपि, यस्य प्रसादादयं
सर्वज्ञतामनुभवत एव शिवोमुख्यः सर्वज्ञः, — इति तन्मतानुसारेण
कणाद-मतस्यैवान्यथा नयनमत्यन्तमुचितम् । शिवो हि, सर्वेष्ट्यागमेषु
इष्ट-विंशत्तत्त्वानि निरूपयन् काल-तत्त्वस्योत्पत्तिमङ्गीचकार । नि-
खिल-शैवागम-सारमार्थाभिः मण्डलानोभोजराजः शुद्धानि पञ्च
तत्त्वानि शिव-शक्ति-महाशिवेश्वराविद्याऽऽख्यानि निर्दिष्टतत्त्वाणि निर्दि-
ष्टान्याया-कार्याङ्कि-पूर्वकमेव कालं निरदिष्टम्, —

“पंसोजगतः कृतये मायातत्त्वपञ्चकं भवति ।

कालेनियतिश्च तथा कला च विद्या च रागश्च(२)” — इति ।

तानि माया-तत्त्व-महितान्येकादश तत्त्वानि, साङ्ख्यप्रसिद्ध-पञ्च-
वेङ्कति-तत्त्वानि चोद्दिश्य(३) क्रमेण विवृण्वन्निदमाह, —

* प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धत्वेन, — इति क० पुनर्लेखः पाठः ।

(१) यस्य बलवत्प्रमाणेन पक्षे साध्याभावातिशयते, स हेतुः कालात्य-
पादिएष्टः इत्युच्यते । अथमेव बाधितविषयइत्युच्यते ।

(२) पंसः सकाशात् जगतः कृतये जगदुत्पत्त्यर्थम् । नियतिरदृष्टम् । कला
कौशलम् । राग इच्छा ।

(३) शुद्धानि शिवादीनि पञ्च, कालादीनि च पञ्च, माया चेत्येकादश,

“नानाविध-शक्तिमयी मा(१) जनयति काल-तत्त्वमेवादौ ।

भाविभवद्भूतमयं कलयति जगदेष कालोऽतः”—इति ।

तत्र, टीकाकार इत्थं व्याचख्यौ,—“नन्वेष कालो नैयायिका-
दिभिर्नित्योऽभ्युपगतः, अतश्चाह; भाविभवद्भूतमयम्,—इति । भूता-
दिरूपेण त्रिविधत्वादचेतनत्वे सत्यनेकत्वेनास्यानित्यत्वं(२) सिद्धमिति
भावः । केन कार्य्येणास्य सिद्धिः, अतश्चाह; कलयति जगदेष कालोऽतः,
—इति । चिर-क्षिप्रादि-प्रत्ययोपाधिद्वारेण “कलयत्याक्षिपतीत्यर्थः”—
इति । इत्थं प्रत्यक्ष-श्रुति-सहकृतैरागमैः कणाद-शास्त्रस्य बाधे सत्युत्तर-
मीमांसा-गत-द्वितीयाध्याय-प्रथमाधिकरण-न्यायोऽनुगृह्यते । तस्य च
न्यायस्य संग्राहकौ श्लोकौ,—

“साङ्ख्य-सूत्र्याऽस्ति सङ्कोचो नवा वेद-समन्वये ।

धर्मे वेदः सावकाशः सङ्कोच्योऽनवकाशया ॥

प्रत्यक्ष-श्रुति-मूलाभिर्मन्वादि-सूतिभिः सूतिः ।

अमूला कापिली बाध्या न सङ्कोचोऽनया ततः”—इति ।

अयमर्थः । ऋग्वेदादिभिर्गृह्योत्रादि-धर्मो ब्रह्मणोजगत्कर्तृत्वं च

* प्रत्ययद्वारोपाधिद्वारेण,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

सांख्यप्रसिद्धानि च पञ्चविंशतितत्त्वानि मिलित्वा षट्त्रिंशत्तत्त्वानि
भवन्ति ।

(१) रा माया ।

(२) तथा च कालोऽनित्यः अचेतनत्वे सत्यनेकत्वात् घटवत्,—इत्यनुमा-
समात् कालस्यानित्यत्वम् । जीवात्मनामप्यनेकत्वाभ्युपगमात् तत्रानैकान्ति-
कत्वमाशङ्क्याचेतनत्वे सतीति हेतुर्विशेषितः । अचेतनत्वमात्रं न हेतु-
र्मायायां शक्तौ चानैकान्तिकत्वात् ।

प्रतीयते, साङ्ख्यसूत्यादिस्तु प्रधानस्य जगत्कारणत्वं प्रतिपादयति । तच्च, तथा सूत्या वेदस्य सङ्कोचोऽस्ति न वा,—इति संशयः । सूतेर्जगत्-कारणत्वमन्तरेण निरवकाशत्वात् प्रावक्ष्यम्, वेदस्य तु धर्मेऽपि चरितार्थत्वादौर्बल्यम् । ततः सूत्यनुसारेण वेदः सङ्कुचितः,—इति पूर्वः पक्षः । प्रत्यक्षश्रुतिभिर्बङ्गीभिरनुगृहीतावच्छोभन्वादि-सूतयोद्ब्रह्मणः कारणतामाचक्षते । साङ्ख्यसूतिस्त्वेका मूल-ह्येना चेति दुर्बलत्वात् सैव बाध्या । अतो नास्ति वेदस्य सङ्कोचः,—इति राद्धान्त इति ।

अथ, तार्किकत्वाभिमान-ग्रह-गृहीतः सन् परवश एवं ब्रूषे,—भूतादीनामौपाधिकानां काल-विशेषाणामेवोत्पत्तिर्न तु निरूपाधिकस्य मुख्य-कालस्य,—इति । तर्हि, 'कपर्दकान्वेषणाय प्रवृत्तश्चिन्तामणिमलभत'—इत्यस्य वामिष्ठ-रामायण-प्रोक्तस्याभाणकस्य त्वमेव विषयोऽभूः । यतः, माधर्म्य-वैधर्म्य-ज्ञानाय द्रव्याण्यन्विष्यन् परब्रह्मतत्त्वमवागमः । व्यवहारहेतूनां भूतादि-काल-विशेषाणां आधारः स्वयं व्यवहारातीतो नित्यो निरवयवोमुख्यः कालो यः, स परमात्मैव । तथा च श्रुतायतनं आमनन्ति, "कालकालो* गुणो सर्वविद्यः"—इति । आस्तां नित्यत्वानित्यत्व-मात्रयवत्व-निरवयवत्व-चिन्ता । सर्वथाऽप्यस्ति साङ्ख्यतत्त्वैस्वार्थिकः काल-संग्रहः । साक्षात् संग्रहाभावस्तु ज्योतिष्टोमादिवत् प्रकृति-पुरुष-विवेकानुपयोगादित्यवगन्तव्यम् । तृतीय-चतुर्थ-पक्षौ तु भवतो वैशेषिक-परिचय-ग्रन्थोपि नास्तीति प्रकटयतः, वैशेषिक-ग्रन्थेषु सर्वेष्वपि काल-प्रकरणे तुल्यत्वेण तत्साधकानुमानस्य च प्रपञ्चितत्वात् । प्रमाणान्तराणि तु काल-साधकानि श्रुत्यैवोपन्य-

* अः कालकालो,—इति क० पस्तक पाठः ।

स्नानि । तथा च तैत्तिरीया आरुणकेतुके मन्त्रमामनन्ति,—

“सृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानश्चतुष्टयम् ।

एतैरादित्यमण्डलं सर्वैरेव विधास्यते”—इति ।

तत्र, सृतिरनुमेय-श्रुति-मूलं मन्वादि-शास्त्रम् । प्रत्यक्षं श्रोत्रयाह्वो-
ऽङ्गत्रिमोवेदाख्याऽत्तरराशि र्योगि-प्रत्यक्षमौपनिषदाभिमतं साक्षि-
प्रत्यक्षं वा । ऐतिह्यमितिहास-पुराणादिकम् । ज्योतिःशास्त्रस्याप्यत्रा-
न्तर्भावोद्भूतः । अनुमीयते स्व-मूल-भू-सृति-वाक्यमनेनेत्यनुमानः
शिष्टाचारः । तस्य च सृत्यनुमापकत्वमाचार्यैर्विस्पष्टमभिहितम्,—

“आचाराश्च सृतिं ज्ञात्वा सृतेषु श्रुति-कल्पनम्”—इति ।

तदेवं सृत्यादीनां चतुष्टयं सम्पन्नम् । एतैश्चतुर्भिः सर्वैरेषादित्य-
मण्डलं प्रमीयते,—इति मन्त्रस्यार्थः ।

ननु, सृत्यादीनि मण्डले साधकत्वेनात्रोपन्यस्तानि न तु काल-
साधकत्वेन चित् । मैवम् । मण्डलस्य सार्वजनौन-प्रत्यक्षमिद्वत्त्वेन
तत्र सृत्याद्यनुपयोगात् । काल-विवक्षयैवात्र काल-निर्वाहके मण्डले
तान्युपन्यस्तानि । तथा च मण्डल-द्वारा कालस्यैः प्रमीयते । काल-
विवक्षा चोत्तर-मन्त्रेष्वतिस्फुटा । तत्रानन्तरो मन्त्र एवमाज्ञायते,—

“सूर्योमरीचिमादत्ते सर्वस्माद्भुवनादधि ।

तस्याः पाक-विशेषेण सृतं काल-विशेषणम्”—इति ।

तस्यायमर्थः । भुवन-गतं सर्व-भूत-जालमधिकृत्य* रस-वीर्य-विषा-
कादिभिरुत्तद्गुह-प्रमथं सगोविं सूर्यः स्वोत्करोति । तत्कृतेन च
भूत-पाक-विभेदेन निमेषादि-पराद्धे-पर्यन्तः काल-विभेदोऽस्माभिरव-

* सर्व्व इति नास्ति क० पुस्तके ।

गतो भवति,—इति ।

काल-प्रतिपादकानि चस्यत्यादीन्युदाहरामः । तत्र मनुः,—“कालं काल-विभक्तिं च”—इति सृष्टि-प्रकरणे कालं व्यञ्जहार । चाङ्ग-वल्लभोऽपि,—“आद्भु-कालाः प्रकीर्त्तिताः”—इति । एवमन्यास्वपि स्यतिषूदाहार्यम् । अतिष्वपि,—“कृतं यत्त्रे विचिनोति काले”—इति बह्वृचाः । “अहमेव कालोनाहं कालम्”—इति तैत्तिरीयकाः । “का च सन्ध्या कस्य सन्ध्यायाः कालः”—इति सामगाः । योगशास्त्रेऽपि संयम-विशेषाद्वारणा-ध्यान-समाधि-त्रयरूपाद्यागिनोऽतीतादिकालं प्रत्यक्षः पश्यन्तीत्यभिहितम् । तथा च पातञ्जलसूत्रम् । “परिणाम-त्रय-संयम-दतीतानागत-ज्ञानम्”—इति(१) । साच्चिप्रत्यक्षमपि; अहमस्मिन् काले निवसामीत्यनुभवस्तावत् सर्वजनीनः । न चासौ बाह्यन्द्रिय-कृतः, कालस्य रूपादि-हीनत्वात् । नापि मानसः, तार्किक-स्तदनङ्गीकारात् २) । नाप्यनुमानादिजन्यः, अपरोक्षप्रत्ययत्वात् । अतः सामग्र्यभावेऽपि अपरोक्षदर्शनान् साच्चि-प्रत्यक्षमन्तदित्यौपनिषदामन्यन्ते । इतिहासेऽपि महाभारते पश्यते,—

“प्रहृगौ घटिका-न्यूनौ प्रहृगौ घटिकाऽधिकौ ।

स कालः कुतपोज्ञेयः पितृणां दत्तमलयम्”—इति ।

पुराणेषु,—

(१) परिणामत्रयस्य धर्म्मलक्षणवस्थापरिणामरूपम् । तत्र, धर्म्मिणोऽद-
दादघटादिरूपेण परिणामधर्म्मपरिणामः, घटादेरतीतानागतत्वादि
लक्षणपरिणामः, नवपुराणत्वादिरवस्थापरिणामः । व्यक्तमिदं पात-
ञ्जले-विभूतिपादे-त्रयोदशसूत्र-माध्यादी ।

(२) “चक्षुराद्युक्तविषयं परतन्त्रं वदिर्म्मनः”—इति तदभ्युपगमादिति
भावः ।

“अनादिरेष भगवान् कालोऽनन्तोऽजरः परः”—इति ।

शिष्टाश्च पौर्णमासाख्ये काले अङ्गिनैवक-संज्ञकान्* स्व-स्व-कुलो-
चितान् देवता-विशेषेभ्यः क्षीर-दध्यादि-समर्पणादिकान् धर्म-विशेषान्
भानुवारादि† काल-विशेषे समाचरन्ति । तदेवमनेक-प्रमाण-प्रमिते
काले प्रमाणाभाव-रूपश्चतुर्थ-पक्षः कथमाशङ्क्यते । नापि प्रयोजना-
भावादिति पञ्चमः पक्षोऽप्युच्यते । तार्किकैस्तावत् सर्वोत्पत्तिमन्निमित्त
कारणत्वमुद्घोषितम्(१) । लोके च कृष्याद्युपयोगः काल-विशेषस्य
कृषीबलादिभिर्व्यवहियते । ग्रहप्रवेश-प्रयाणाद्युपयोगोऽपि ज्योतिः-
शास्त्र-प्रसिद्धः । श्रौत-स्मार्त्त-कर्मापयोगस्तु प्रदर्शयिष्यते ।

तस्मात्, श्रद्धा-जाड्य-कृतस्त्व प्रद्वेषः,—इत्ययं षष्ठः पक्षः परि-
शिष्यते । तथा च, पापात्मनस्त्व बुध्यपाधं पुण्यात्मनि माधवाचार्यं
समारोपयन् कथा वा शिष्या न दण्ड्योऽसि । तदेवं कालस्य प्रत्या-
ख्यातुमशक्यत्वात् तन्निर्णयोद्यमः सफलः,—इति सुस्थितम् ।

‘ननु, कतरः कालोऽत्र निर्णयिते; किं केवलः कालः, उत काल-
कालः’ । ‘ननु, किमित्यप्रसिद्धया भाषया भौषयसि’ । ‘न भौषयाम्यहं,
किन्त्वस्यैव कलयितव्य-भेदात् कालस्य द्वैविध्यम् । येन प्राणि-देहा-
दयोऽनौत-वर्त्तमानादि-रूपेण कलयितव्याः, स केवलः कालः । सच
तत्त्वप्रकाश-वचनेन पूर्वमुदाहृतः,—“कलयति जगदेष कालोऽतः”—
इति । तादृशोऽपि कालः उत्पत्ति-म्यति-विनाशकारिणा येन

* अङ्गिनैवकसंज्ञकान्, † इति क० पुस्तके पाठः । अङ्गिनैवकसंज्ञकान्,
—इति च सा० पुस्तके ।

† भानुवारादि,—इति म० पुस्तके पाठः ।

(१) कालस्य,—इति शेषः ।

कलयितव्यः, स काल-कालः,—इति । सच वामिष्ठरामायणे दर्शितः,—

“कालोऽपि कल्पते येन”—इति । अतिस्र भवति,—

“स विश्वरुद्रश्चिदात्मयोनि-

र्जः काल-कालो गणी सर्वविद्यः ।

प्रधानं ज्ञेवज्जपतिर्गुणेशः

संसार-मोक्ष-स्थिति-बन्ध-हेतुः”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“अनादिरेष भगवान् कालोऽनन्तोऽजरः परः ।

सर्वगत्वात् स्वतन्त्रत्वात् सर्वात्मत्वान्महेश्वरः ॥

ब्रह्माणो वह्नोर्द्रा अन्ये नारायणादयः ।

एको हि भगवानीशः कालः कविरिति स्मृतः ॥

ब्रह्म-नारायणेशानां त्रयाणां प्राकृतोत्पत्तिः ।

प्रोच्यते काल-योगेन पुनरेव च सम्भवः ॥

परं ब्रह्म च भूतानि वामदेवोऽपि शङ्करः ।

कालं नैव च सृज्यन्ते मएव यमते पुनः ॥

तस्मात् कालात्मकं विश्वं मएव परमेश्वरः”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“अनादिनिधनः कालोर्द्रः सङ्कर्षणः स्मृतः ।

कलनात् सर्वभूतानां स कालः परिकीर्तितः ॥

कर्षणात् सर्वभूतानां स तु सङ्कर्षणः स्मृतः ।

सर्वभूत-शमिताच्च स रद्रः परिकीर्तितः ॥

अनादिनिधनत्वेन स महान् परमेश्वरः”—इति ।

ज्योतिःशास्त्रेऽपि,—

“भूतानामन्तककालः कालोऽन्यः कलनात्मकः”—इति ।

तत्रैवं सति द्वयोर्मध्ये काल-कालोऽत्र तावन्न निर्णेतव्यः । तस्य धर्मानुष्ठानेऽहृतुत्वात् । अनुपादेयत्वात् । यस्त्वितरे।मास-पक्ष-तिथ्यादिरूपः, सोऽपि ज्योतिःशास्त्रेणैव सम्यक् निर्णीतः,—इति कृतमनया काल-निर्णय-प्रवृत्त्या’—इति प्राप्ते ब्रूमः । उभयमप्यत्र निर्णेतव्यम् । काल-कालस्य जगदीश्वरस्य सर्वेषु कर्मरक्षेप्सुस्मर्त्तव्यत्वात् । अतएव शिष्टा-पुण्याह-वाचनादावौ श्वरमनुस्मरन्ति,—

“सर्वेषु कालेषु समस्तदेशे-

व्यशेषकार्येषु तथेश्वरेश्वरः ।

सर्वैः स्वरूपैर्भगवाननादिमान्

ममास्तु माङ्गल्य-विवृद्धये हरिः ।

यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु ।

न्यूनं संपूर्णतां याति मद्यावन्दे तमच्युतम्”—इति ॥

मासादिरूप-भेदस्य तु स्वरूपेण निर्णीतत्वेऽपि औत-स्मार्त्त-कर्म-विशेषेण सह कालस्याङ्गाङ्गिभावो निर्णेतव्यः । यद्यप्यसौ हेमाद्रि-प्रभृतिषु ग्रन्थेषु निर्णीतस्तथाप्यनेकत्र विप्रकीर्णस्थैकत्र सङ्ग्रहाय यत्नः क्रियते । तदेवं चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्य कालरूपोविषयः सङ्ग्रहरूपं प्रयोजन-ञ्चास्तीत्ययं ग्रन्थ आरभ्यते ।

“नित्योजन्यश्च कालौ द्वौ तयोराद्यः परेश्वरः ।

सोऽवाङ्मनस-गम्योऽपि देहौ भक्तानुकम्पया” ।

इति नित्यकालस्य परमं परत्वेऽपि प्रमाणं पूर्वमेवोपन्यस्तम् । परमेश्वरस्य

च, अवाङ्मनस-गोचरत्वे सर्वे वेदान्तास्तदनुसारि-स्मृति-पुराणानि तत्त्व-
विदनुभवस्य प्रमाणम् । भक्तानुयाहि-मूर्ति-स्वीकारस्य तत्त्वकाराख्ये*
सामवेद-शाखा-विशेषे कस्यां चिदाख्यायिकायामाप्तायते । तस्यां
ह्याख्यायिकायामेव मुक्तम् ;—‘अग्निवाय्विन्द्रादयो देवा ईश्वरानुगृहीताः
सर्वत्र विजयमानाः स्वकीयमेवैतत् सामर्थ्यमित्यभिमन्यन्ते, तान् बोध-
यितुमवाङ्मनस-गम्यं परमेव ब्रह्म पूज्यां चतुर्गम्यां काञ्चिन्मूर्तिं
धारयित्वा प्रादुर्बभूव, तथा मह वादं कृत्वाऽपि राजस-चित्तावग्नि-
वायू ब्रह्म-तत्त्वं नैव बुबुधाते, इन्द्रस्तु सात्त्विक-चित्तोबुबुधे’,—इति ।
वासिष्ठरामायणेऽपि, शुक्रोपाख्याने शुक्रं मृतमवलोक्य तत्पिता भृगुः
क्रुद्धो मारयितारं कालं शत्रुमुद्यतः, तदानीं कालोऽनुगृहीतुमौदृशेन
रूपेणाविवर्धतेति पद्यते,—

“अथाकलितरूपोऽमौ कालः कवलित-प्रजः ।

आधिभौतिकमाख्याय वपुर्भुनिमुपाययौ ॥

खड्ग-पाश-धरः श्रीमान् कुण्डली कवचाश्रितः ।

चतु-षट्क-मयोदार-वक्त्र-षट्क-समन्वितः† ॥

मास-द्वादशकोट्याम-भुज-द्वादशकोट्यटः ॥

स्वाकार-ममया वज्रा वृतः किङ्कर-सेनया ।

स उपेत्य प्रणम्यादौ कपितन्त्रं महामुनिम् ॥

* तत्त्वकाराख्ये,—इति सो० पुस्तके पाठः ।

† वस्त्रषट्कसमाहितः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ कुपितन्त्रं,—इति सु० पुस्तके, कुपितं च, इति सो० पुस्तके पाठः ।

कल्प-क्षुब्धाब्धि-गभीरं सान्त्वपूर्वमुवाच ह ।
 त्वमत्यन्ततपाविप्र, वयं नियति-पालकाः ॥
 तेन संपूज्यसे पूज्य, साधो, नेतरयेच्छया ।
 मा तपः क्षयपानत्पं* कल्प-काल-महानलैः ॥
 योन दग्धोऽस्मि मे† तस्य किञ्चं श्रापेन धृच्छसि ॥
 संसारावलयोग्यस्ता निगीर्णरुद्र-कोटयः ।
 भुक्तानि विष्णु-वृन्दानि केन शप्ता वयं मुने ॥
 भोक्तारो हि वयं ब्रह्मन्, भोजनं युष्मदादयः ।
 स्वयं नियतिरेषा हि नावयोरेतदीहितम्”—इति ।

न च भक्तानुजिघृक्षया स्वीकृता मूर्त्तिरीदृश्वेति कश्चिन्नियमो-
 ऽस्ति, सर्वात्मकस्य परमेश्वरस्य भक्त-चित्त-प्रियायाः सर्वस्या अपि मूर्त्तेः
 स्वकीयत्वात् । अत एव भगवद्गीतायाम्,—

“यो यो यां यां तनं भक्तः श्रद्धयाऽर्चितुमिच्छति ।
 तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥
 स तथा श्रद्धया युक्त स्तस्याराधनमौहते ।
 लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हितान्”—इति ।

विष्णु-रुद्रादि-चेतन-मूर्त्तिवदचेतन-मूर्त्तयोऽपि तत्तत्फलविशेषार्थ-
 मिरीश्वरत्वेनोपास्याः । तदेतदृश्वेदे समाखायते,—“एतं ह्येव बह्वृ-
 चा महत्युक्त्यै मीमांसत एतमग्रावध्वर्यव एतं महाव्रते कुन्देगा एतम-

* क्षयपावुडे,—इति क० से० पुस्तकयोः पाठः ।

† दग्धोऽस्मि ते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ तत्तद्विधादिभिः,—इति से० पुस्तके पाठः ।

स्थामेतं दिव्येतं वायावेतमाकाशएतमप्स्वेतमौषधीष्वेतं वनस्पति-
 स्वेतं चन्द्रमस्येतं नक्षत्रेष्वेतं सर्वेषु भूतेषु,(१)”—इति । वाजसनेयिनोऽपि
 मण्डलब्राह्मणे,—“तमेतमग्निमित्यध्वर्यवउपासते”—इत्यारभ्य पठ-
 न्ति,—“विषमिति सर्पाः, सर्प इति सर्पविदः, उर्गिति देवा रयिगिति
 मनुष्याः, मायेत्यसुराः, स्वधेति पितरो देवयजनदति देवयजन
 विदो* रूपमिति गन्धर्वा गन्धइत्यप्सरसस्तं यथा यथोपासते तदेव
 भवति,(२)”—इति । तैत्तिरीयाश्च पठन्ति,—“क्षेमइति वाषि
 योगक्षेमइति प्राणापानयोः”—इत्यादि । परब्रह्मण्यारोपितं यद्याव-
 ज्जगद्रूपमस्ति, तेन सर्वेणाप्युपासनाय परमश्वररूपवान् भवति,—
 इति हिरण्ययाधिकरण-मनोमयाधिकरणयोः(३) प्रपञ्चितम् । एवञ्च
 सति यो यदा यत्कर्मारभते, स तदा तत्कर्मोपयुक्तां कालात्मकस्ये-
 श्वरस्य मूर्त्तिमिष्टदेवतारूपेणानुस्मरेत् । अत एव मन्त्र-शास्त्रेषु नाना-
 विधानि ध्यानान्युपदिष्टानि, लोकेऽप्याविद्वदागोपालं सर्वेऽपि जना
 एकैकां देवतां स्वेच्छया पूजयन्ति । तदेतद्भगवानाह,—

“यजन्ते मालिकादेवान् यत्त-रक्षोमि राजमाः ।

प्रेतान् भूत-गणांश्चान्य यजन्ते ताममाजनाः”—इति ।

* देवजन इति देवजनविदो, - इति मो० पुस्तके पाठः ।

- (१) महद्युक्तये प्रधानशास्त्रे, सोमांसते तदनुगं ब्रह्मानुमन्दधते । अग्नौ
 तत्संवन्धिनि कर्ता । महाव्रते महाव्रताग्नये कर्ता । अग्न्यां *एथियाम् ।
 (२) ऊर्गम्रं रयिर्धनम् । देवयजनमविमुक्तादि,—इति टीका ।
 (३) ते चाधिकरणे शारीरक-प्रथम-प्रथम-सप्तम, शारीरक-प्रथम द्वितीय
 . प्रथमे । .

तस्मादारभ्यमाण-कर्म-फल-प्रदो निजेष्ट-देवतारूपो* नित्यः कालः
कर्मरभेष्वनुसृज्यः,—इति सिद्धम् ।

अथ जन्यकालं निरूपयामः ।

‘ननु, कालस्य जन्यत्वे सति कथं प्रलये काल-व्यवहारः(१) ; प्रलय-
कालः, प्रलयोऽतीतः†, प्रलयोभावी,—इति(२) । ‘काल-नित्यत्व-
वादिनस्तवापि समोदोषः ; नित्यस्य कालस्य तपन-परिस्थन्दाद्युपा-
धिभिः परिच्छेदे सत्येतावान् कालः,—इति कालेयत्ता वर्णयितव्या,
न च प्रलये तदुपाधयः सन्ति, अतस्तव कथं प्रलय-काले इयत्ता-
निर्णयः’ ।

‘अथ, सत्कार्य-वादाभ्युपगमेनोपाधयोऽपि वासना-रूपेण सन्ति,(३)
‘तर्हि कालेऽपि तत्समानम् । न चैतावता नित्यत्वप्राप्तिः, उपाधिषु
तदनङ्गीकारात्(४)’ । (५)‘अथ मन्यसे ; इयत्ता-रहितेऽपि प्रलय-

* निजेष्टदेवतादिरूपो,—इति सा० पुस्तके पाठः ।

† प्रलयकालोऽतीतः,—इति सा० पुस्तके पाठः ।

- (१) तस्य जन्यमात्रानधिकरणत्वादिति भावः । प्रलये कालव्यवहारं दर्शयति प्रलयकाल इत्यादिना ।
- (२) प्रतिबन्धिमाह कालेति ।
- (३) सत्कार्यवादे अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्ति अन्धभेदाद्वर्माणामित्यभ्युपगमादिति भावः । एतच्च पातञ्जलादौ व्यक्तं वज्ज्व ।
- (४) तथा च तन्मते यथोपाधीनां वासनारूपेण सत्त्वेऽपि स्थूलरूपेणासत्त्वाम् नित्यत्वं तथा कालस्यापीति भावः ।
- (५) इदानीं प्रलये कालाभावेऽपि कालव्यवहापमुपपादयितुमाह अथेति ।

काले सृष्टि-कालेयन्ता-वासनावशादियन्ता व्यवहियते । तत्रोपा-
धायत्वादिर्दृष्टान्तः । यथा कश्चिन्माणवकस्त्रिंशद्वर्ष-वयस्कादधेतुमुप
क्रम्य संवत्सरमधीत्यास्मदुपाधाय एकत्रिंशद्वर्ष-वयस्कः,—इत्यध-
यन-रहितेऽप्यतीते वयस्युपाधायत्वं व्यवहरति, तद्वदियन्ता-व्यवहारः ।
'एवं तर्ह्यनेन न्यायेन काल-रहिते प्रलये काल-व्यवहारः किं न स्यात्' ।
काल-रहितश्च प्रलयादिकं वस्त्वस्तीति माण्डुकादि* श्रुतयोऽभ्युप-
गच्छन्ति । तथा च श्रूयते,—“यच्चान्यत्तिकालातीतं तदप्योङ्कार-
एव”—इति । प्राभाकराश्च, अपूर्वस्य काल-त्रयामंसृष्टां काश्चिदवस्था-
माहुः । तस्मात् कालः सुखेन जन्यताम् ।

स च, सामान्य-विशेषाभ्यां द्विविधः । तस्य चोभयस्येश्वराख्यान्नित्यात्
कालादुत्पत्तिं मनुराह,—

“कालं काल-विभक्तिञ्च न च त्राणि ग्रहांस्तथा ।

सृष्टिं समर्ज चैवेमां स्रष्टुमिच्छन्निमाः प्रजाः”—इति ।

तत्र, यः सामान्य-कालः, स विशेषानुगतत्वात् तदपेक्षया नित्योपह-
गत्यादिभिर्गुणभेदो भूतेत्युत्पत्ति-निमित्तकारणम्,—इति तार्किक-
ज्यौतिषिकादयः प्रतिपेदिरे । तत्र, ज्यौतिषा आहुः,—

“प्रभव-विरति-मध्य-ज्ञान-बन्ध्यानि तान्तम्

विदित-परम-तत्त्वा यत्र ते योगिनोऽपि ।

तमहमिह निमित्तं विव्यजन्मात्ययाना—

मनुमितमभिवन्दे भ-ग्रहेः कालमीशम् ॥

युग-वर्ष-मास-दिवसाः समं प्रवृत्तास्तु चैव-गुणादेः ।

* माण्डुकादि,— इति भु० पुस्तके पाठः ।

कालोऽयमनाद्यन्तोयह-भैरुनीयते क्षेत्रे”—इति ।

काल-विशेषेषु च संवत्सरः प्रधानभूतः, अन्ये तु सर्वे गुणभूताः ।

तथा चारुणकेतुके समाम्नायते,—

“नदीव प्रभवा काचिदक्षया स्यन्दते यथा ।

तां नद्योऽभिसमायन्ति सौरः सती न निवर्तते ॥

एवं नानासमुत्थानाः कालाः संवत्सरं श्रिताः ।

अणुशश्च महत्शश्च सर्वे समवयन्ति तम् ॥

स तैः सर्वैः समाविष्ट उरुः सन्न निवर्तते”—इति ।

अयमर्थः । भागीरथी-गोदावर्यादिका नदीवायङ्गालः कुत-
श्चित् अविनाशान् उत्पत्ति-स्थानादुत्पद्यते । तच्चोत्पत्ति-स्थानं साङ्ख्योक्त-
प्रकृतिर्वा, शैवागमोक्त-माया वा, श्रुति-स्मृत्युदित-नित्य-कालात्मक
ईश्वरो वा, भविष्यति । यथा, तां गङ्गादिकां नदीमन्या अन्य-नद्यो
अभिनः प्रविशन्ति ; सा च, प्रविष्टैर्नद्यन्तरैः सह विस्तीर्णा प्रवहति,
अप्रवाहा सती न कदाचिच्छुष्यति । एवं नानाविध-रूपैः समुत्पन्नाः
काल-भेदाः संवत्सराख्यं प्रधानं कालमाश्रिताः । तत्र, निमेषाद्या
अयन-पर्यन्ताः काल-भेदाः संवत्सरादणवः, युगाद्याः परार्द्ध-पर्यन्ताः
संवत्सरात्महान्तः । ते सर्वे संवत्सरं सम्यक् प्रविशन्ति । अणूनामवय-
वत्वेन प्रवेशः, महतां तु संवत्सरावृत्ति-निष्पाद्यानामध्यक्षः संवत्सरः,—
इति तत्र प्रवेशोऽभिधीयते । तथा च वेदाङ्गे ज्योतिषग्रन्थे पद्यते,—

“पञ्च-संवत्सरमयं* युगाध्यक्षं प्रजापतिम् ।

* एवं सवत्सरमयं,—इति क० पुस्तके पाठः ।

दिनर्त्यनमासाङ्गं प्रणम्य शिरसा शुचिः*—इति ।

स च, संवत्सरस्तरुणभिर्मर्हद्भिस्स सर्वैः समाविष्टोऽतिदीर्घः सन्नस्मिन्
जगति नोच्छिद्यते—इति ।

नन्वल्पत्वं निमेषे पर्यवसितं महत्त्वन्तु परार्द्धं, तथा च तथोरन्य-
तरस्य प्राधान्यमुचितम्, तत्र कथं संवत्सरस्य प्राधान्यमिति चेत् ।
ईश्वरेण प्रथमं सृष्टत्वादिति ब्रूमः । तथा च वाजसनेयिनः समा-
मनन्ति,—“सोऽकामयत द्वितीयो मे आत्मा जायेतेति, स मनसा
वाचा मिथुनं समभवत्, तद्यद्रेत आसीत् स संवत्सरोऽभवत्”—इति ।
तस्मात्, संवत्सरः प्रधानम् । अतएव वयं संवत्सरमारभ्य-काल-
विशेषं निर्णयामः ।

तत्र, संवत्सरः अयनमृतुर्मासः पक्षस्तिर्नक्षत्रमित्येवं विधाः कर्म-
कालाः । यद्यपि, पुराणेषु मृत्यु-मार्कण्डेयादीनां युग-कल्पादि-परि-
मितं तपः स्मर्यते, तथापि शतसंवत्सरापुषोमनुष्यानधिकृत्य धर्म-
शास्त्र-प्रवृत्तेर्न युगादि-निर्णयोऽत्रोपयुक्तः । मनुष्याधिकारत्वं चास्माभिः
पराशर-सृति-व्याख्याने, ‘मनुष्याणां हितं धर्मः’—इत्यस्मिन् वचने
प्रपञ्चितम् । ये तु, ‘कर्तौ पञ्च विवर्जयेत्’—इत्यादयो मनुष्यधर्मा-
स्तेष्वपि न युगादिकं निर्णेतव्यम्, सन्देहाभावात् । न च शतायुषाम-
धिकारे कथं सहस्र-संवत्सर-सत्र-श्रुतिरिति शङ्कनीयम् । तत्र,।
संवत्सर-शब्देदिवस-परः,—इति(१)षष्ठाध्याय-सप्तम-पादे निर्णीतत्वात्

* स्थितः,—इति कं० पुस्तके पाठः ।

(१) मीमांसाया इत्यादिः ।

येच संवत्सरावृत्ति-माध्या अनन्त-व्रतादयस्तेष्वपि न संवत्सराधिकः कश्चित् कालो निर्णेतव्योऽस्ति । अतः, संवत्सरमारभ्यावांचएव निर्णेतव्याः कर्माङ्ग-कालाः । न च कालस्य कर्माङ्गत्वे विवदितव्यम्, “माद्यं जुहोति प्रातर्जुहोति”—इति वाक्यादङ्गत्वप्रतीतेः । तत्र, कर्मणस्तावदपूर्व-विषयत्वात्(१) प्राधान्यमभ्युपन्यव्यम्, तथा च कालस्य गुणत्वेनान्वयः परिशिष्यते । अत एव गर्गः,—

“तिथि-नक्षत्र-वारादि माधनं पुण्य-पापयोः ।

प्रधान-गुण-भावेन स्वातन्त्र्येण न ते क्षमाः”—इति ।

तस्मादङ्गभूतेषु निर्णयेषु कालेष्ववयवित्वेन संवत्सरस्याभ्यर्हितत्वात् अन्य-वक्तव्यतया सूची-कटाह-न्यायानुसाराच्च, सएवादौ निर्णयिते,— इति स्थितम् ।

॥०॥ इति माधवीये-काल-निर्णये उपोद्घात-प्रकरणम् ॥०॥

(अथ द्वितीयं वत्सर-प्रकरणम् ।)

संवत्सरोनामायनाद्यवयवयुक्तोऽवयवी काल-विशेषः, सम्यक् वसन्त्यस्मिन् अथनर्तुमासादयः,—इति व्युत्पत्तेः । स च द्वादशमासात्मकः । “द्वादश मासाः संवत्सरः”—इति श्रुतेः । मासानां तु, चान्द्र-सावन-सौराख्येन दिवस-भेदेन चान्द्रादि-त्रैविध्यं वक्ष्यते । मास-त्रैविध्येन संवत्सर-

(१) अपूर्वजनकत्वादिति पर्यवसितोऽर्थः ।

स्त्रिविधः । तदुक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते,—

“चान्द्र-सावन-सौराणां मासानां तु प्रभेदतः ।

चान्द्र-सावन-सौराः स्युस्तयः संवत्सरा अमी”—इति ।

तत्र, चान्द्रः संवत्सरः चैत्र-शुक्ल-प्रतिपदादिः फाल्गुन-दर्शान्तः,
सौरस्तु मेषादिर्मीनान्तः, सावनः षष्ठ्युत्तर-शतत्रयाहोरात्रात्मकः ।
ते च त्रयः संवत्सराः केषु चित्कर्त्तव्येषु व्यवतिष्ठन्ते केषुचिच्च विकल्पन्ते ।
तथा च* भविष्योत्तर-पुराणे संवत्सर-साध्यं तिलकव्रतं पठ्यते,—

“वसन्ते किंशुकाशोक-शोभिते प्रतिपत्तिथिः ।

शुक्ला, तस्यां प्रकुर्वीत स्नानं नियममास्थितः ॥

ललाटपट्टे तिलकं कुर्याच्चन्दन-पङ्कजम् ।

ततः प्रभृत्यनुदिनं तिलकालङ्कृतं मुखम् ॥

धार्यं संवत्सरं यावच्छशिनेव नभस्तलम्”—इति ।

तत्र, संवत्सरस्यान्द्रोऽवगन्तव्यः । शुक्लपक्ष-प्रतिपत्तिथ्यास्तन्निष्कृतात् ।
न हि, शुक्ल-कृष्ण-पक्षौ प्रतिपदादि-तिथयस्तु सौर-सावनोपजीवनेन
प्रवृत्ताः । यत्तु,—“नव वर्षाणि पञ्च च”—इत्यादौ संवत्सरस्यानन्त-
व्रताद्यङ्गत्वं स्मर्यते, तत्रापि चान्द्रएव संवत्सरः । “शुक्लपक्षं चतुर्द-
श्याम्”—इत्यादिलिङ्गात् । न च, चैत्र-प्रतिपदुपक्रमभावादचांद्रत्वं
शङ्कनीयम् । तदुपक्रमस्य संवत्सरस्य सृष्ट्यपेक्षत्वात् । अतएव ब्रह्म-
पुराणेऽभिहितम्,—

* तद् यथा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† चैत्रशुक्लप्रतिपदि तदुपक्रमभावादचान्द्रत्वं,—इति क० सो० मु०
पुस्तकेषु पाठः ।

“चैत्रे मासि जगद्ब्रह्मा समर्जं प्रथमेऽहनि ।

शुक्लपक्षे समयन्तत्तदा* सूर्योदये सति ।

प्रवर्त्तयामास तदा कालस्य गणनामपि ॥

ग्रहान्नाशीनृतन्मासान् वत्सरान् वत्सराधिपान्”—इति ।

चान्द्र-सौर-सावन-शब्देषु तु प्रवृत्ति-निमित्तानुच्यन्ते । चन्द्र-कला-
वृद्धि-क्षय-प्रयुक्त-प्रतिपदादि-तिथीनां षष्ठ्यधिक-शतत्रयेण निष्पन्नो
यः, स चान्द्रः । द्वादश-राशिषु सूर्य-संक्रमणैर्निष्पन्नो यः, स सौरः ।
सावन-शब्दोऽहोरात्रोपलक्षकः, सोम-यागे सवन-त्रयस्याहोरात्र-
सम्पाद्यत्वात् । तैश्च सावनैः षष्ठ्यधिक-शतत्रय-सङ्ख्याकैर्निष्पन्नो यः,
स सावनः । एवं सति, वर्त्तमान-भाद्र-शुक्ल-चतुर्दशीमारभ्य आ-
गामि-भाद्र-शुक्ल-चतुर्दशाः प्राचीने तिथि-समुदाये चान्द्र-संवत्सरत्व-
मविरुद्धम् ।

यच्च, निरुद्ध-पशुबन्ध-प्रकरणे श्रूयते,—“तेन संवत्सरे संवत्सरे
यजेत”—इति, “पशुना संवत्सरोनातीयात्”—इति च । तत्रापि
चान्द्रएव द्रष्टव्यः । “सर्वान् लोकान् पशुबन्धयाज्यभिजयति, तेन
यक्ष्यमाणोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा”—इति कल्पसूत्र-कारैश्चान्द्र-
तिथौ तदनुष्ठान-विधानात् । सौरसु संवत्सरः सृजन्मावाप्ति-व्रतादा-
वुपयुज्यते† । तच्च व्रतं विष्णुधर्मोत्तरे स्मर्यते,—

“भगवन् कर्मणा केन तिर्यग्योनौ न जायते ।

* समयन्तु तदा,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

† ग्रहान्नाशाद्वृत्तं मासान्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ व्रतदानादावुपयुज्यते,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

स्वेच्छ-देशे च पुरुषस्तन्माचक्ष भोमुने—इति* ॥

मार्कण्डेय उवाच,—

मेष-संक्रमणे भानोः सोपवासे नरोत्तम ।

पूजयेद्भार्गवं देवं रामं शक्त्या† यथा विधि”—

इत्यारभ्य,—

“मीन-संक्रमणे मत्स्यं वासुदेवञ्च पूजयेत्”—

इत्यन्तेन ग्रन्थेन व्रतं विधायान्ते तदुपसंस्कृतम्,—

“कृत्वा व्रतं वत्सरमेतदिष्टं

स्वेच्छेषु तिर्यक्तु न चापि जन्म”—इति ।

तथा, स्कन्दपुराणे धान्यदान-व्रतं पठ्यते,—

“अथातः सम्प्रवक्ष्यामि धान्यव्रतमनूत्तमम् ।

अथनेविषुवे चैव खानं कृत्वा विचक्षणः”—

इत्यारभ्य व्रतं विधायैवमुपसंस्कृतम्,—

“एवं संवत्सरे पूर्णं कुर्यादुद्यापनक्रियाम्”—इति ।

मावनस्य सत्रादावुपयोगः । तदप्युक्तं विष्णुधर्मोत्तरे,—

“सत्राण्युपास्यान्यथ मावनेन

लोक्यं च यत्स्याद्भुवहारकर्म”—इति ।

“गोमत्रं वै संवत्सरोऽय एवं विद्वान् म संवत्सरमुपयन्ति ऋध्रुवन्त्येव”

—इति श्रुतौ गवामयनस्य सत्रस्य संवत्सर-नाम्ना व्यवहारात् संवत्सर-कालस्तदङ्गमिति प्रतीयते । तत्र मावनोऽग्रहीतव्यः, चान्द्र-मौर्योर्मान-

* ‘इति’ शब्दोऽत्राधिकः प्रतिभाति ।

† भक्त्या,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

योस्तदनुष्ठानासम्भवात् । तथा हि,—अहोरात्रमाध्य एकः सोमयागो-
वेदेव्यहःशब्देनाभिधीयते । तादृशानामहर्विशेषाणां गणः, षडहः ।
स च द्विविधः; अभिप्रवः पृथग्येति(१) । तत्र, चत्वारोऽभिप्रवाः षडहाः,
एकः पृथः षडहः,—इति षडह-पञ्चकेन एकोमासः सम्पद्यते । तादृशै-
र्द्वादशभिर्मामैः माध्यं संवत्सरसत्रम् । तथा च, सावनेनैव तत्-सिद्धिः ।
चान्द्रस्य षडभिरहोरात्रैर्नूतत्वात् । सौरस्य सपादैः पञ्चभिरहोरात्रैर-
धिकत्वात् ।

ननु, “संवत्सराय दीक्षित्यमाणा एकाष्टकायां दीक्षेन्”—इति
माघ-मास-गतायामष्टम्यां* चान्द्रतिथौ सत्राय दीक्षा श्रूयते । ततश्चा-
न्द्रेणैव संवत्सरेण भवितव्यम् । मैवम्, उक्तस्य दीक्षा-कालस्य पूर्वपक्ष-
रूपत्वात् । तन्निराकरणं हि श्रूयते,—“आर्त्तं वा एते संवत्सरस्याभि-
दीक्षन्ते यएकाष्टकायां दीक्षन्ते, व्यस्तं वा एते संवत्सरस्याभिदीक्षन्ते
यएकाष्टकायां दीक्षन्ते”—इति ।

ननु, पक्षान्तरमपि चान्द्र-तिथिमेवोपजीव्य श्रूयते,—“फलगुनी-
पूर्णमासे दीक्षेन् मुखं वा एतत् संवत्सरस्य यत्फलगुनी-पूर्णमासः”—
इति । न, तस्यापि निराकृतत्वात् । “तस्यैकैव निर्या” —इति हि
निराकृतम् । एकैव निर्या, एकएव दोष इत्यर्थः ।

* गतायामष्टकायां,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

(१) प्रायणीयोऽतिरात्रः प्रथममहः चतुर्विंशोद्वितीयं, उक्थस्तृतीयं,
व्योतिर्गौः चतुर्थं, आयुर्गौः पञ्चमं, आयुर्व्योतिः षष्ठमहः । सोऽयं षडहोऽभि-
प्रव आभिप्रविकस्योच्यते । त्रितृत्स्तोमसाध्यं प्रथममहः, पञ्चदशस्तोमसाध्यं
द्वितीयं, सप्तदशस्तोमसाध्यं तृतीयं, एकविंशस्तोमसाध्यं चतुर्थं, त्रिणवस्तोम-
साध्यं पञ्चमं, त्रयविंशस्तोमसाध्यं षष्ठमहः । सोऽयं पृथः षडह इत्युच्यते ।

ननु, निङ्गान्तेऽप्येवं श्रूयते,—“चित्रा-पूर्णमासे दीक्षेन् मुखं वा एतत् संवत्सरस्य चित्रा-पूर्णमासे मुखतएव* संवत्सरमारभ्य दीक्षंते तस्य न काचन निर्या भवति चतुरहे पुरस्तात् पौर्णमासे दीक्षेन् तेषामेकाष्टकायां क्रयः सम्यद्यते”—इति । वाढम् । अस्त्वेवमङ्गभूते दीक्षोपक्रमे चान्द्रतिथ्युपजीवनं, तथापि प्रधान-कर्मणि सावन-ग्रहे कोबाधः ।

‘नश्वस्ति बाधः, “तेषां पूर्वपक्षे सत्या सम्यद्यते”—इति सत्याख्ये प्रधान-कर्मणि चान्द्रस्य शुक्लपक्षस्योपजीवनात् । उपजीव्यतां नाम शुक्लः पक्षः, तथापि यथोक्त-प्रकारेण कृत्स्नस्य प्रधान-कर्मणः सावनमन्तरेणानिर्वाहान् सएवात्र गृह्यते । अयमेव न्याय उत्सर्गिणामयने कुण्डपाथिनामयने तुरायणादौ च योजनीयः । तेषां गोमन्त्र-विक्ष-तिवात् ।

यत्र तु, चान्द्रादि-नियामकं नास्ति, तत्रैच्छिकोविकल्पः । तथा हि,—पिप्पलाद-शाखायामथर्वणिक-भारद्वाजादीनां षष्ठां मुनीनां विद्याधिकार-सिद्धये गुह्या पिप्पलादेनादिष्टं संवत्सरं वाममाम-नन्ति,—“भूयएव तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया संवत्सरं वक्ष्यथ यथाकामं प्रश्नान् पृच्छत”—इति । बह्वृचास्त्वेतमेवार्थं व्यतिरेक-मुखेनाम-नन्ति,—“ताएताः संहिता नानन्तेवासिने प्रब्रूयान्नामंत्रत्सरवासिने”—इति । तैत्तिरीयाश्चारुणकेतुमग्निं चेष्ट्यमाणस्यादौ विषवण-स्नानादि-रूपं व्रतमामनन्ति,—“संवत्सरमेतद्व्रतञ्चरेत्”—इति । एवंविधेषु

* मुख्यतएव, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

प्रदेशेषु नियामकाभावात् चान्द्रादीनामब्दानामन्यतमः दृक्कथा
ग्रहीतव्यः ।

ननु, संवत्सरस्य चान्द्र-सौर-सावन-भेदेन त्रैविध्यमेवाङ्गीकृत्य तत्स-
रूप-विनियोगावुक्तौ । तत्रैवं त्रैविध्य-नियमो न युक्तः, अन्ययोरपि
नाक्षत्र-बार्हस्पत्ययोर्द्विविधयोः संवत्सरयोर्विद्यमानत्वात् । तथा ह्यायु-
र्वेदविदः पठन्ति,—

“सौर-वृहस्पति-सावन-चान्द्रिक-नाक्षत्रिकाः क्रमेण स्युः ।

मातुल-पातालातुल-विमल-रवाङ्गाश्च वत्सराः पञ्च”—इति ।

अस्यायमर्थः । गणक-प्रसिद्धयाऽक्षर-मञ्जुया मातुल-शब्दः पञ्चष-
ष्ठ्यधिक-शतत्रयमाचष्टे । तावद्विवस-परिमितः सौर-संवत्सरः । पाताल-
शब्द एकषष्ठ्यधिक-शतत्रयमाचष्टे । तावद्विवस-परिमितो बार्हस्पत्य-
संवत्सरः । अतुलशब्दः षष्ठ्यधिक-शतत्रयमाचष्टे । तावद्विवस-परिमितः
सावनः संवत्सरः । विमलशब्दश्चतुःपञ्चादशधिक-शतत्रयमाचष्टे । ताव-
द्विवस-परिमितश्चान्द्रः संवत्सरः । वराङ्गशब्दश्चतुर्विंशत्यधिक-शतत्रय-
माह । तावद्विवस-परिमितोनाक्षत्रिकः संवत्सरः,—इति ।

एवं तद्द्वयं संवत्सरः पञ्चविधः । तत्र, नाक्षत्रिकस्य ज्योतिःशास्त्र-
प्रसिद्धे आयुर्दायादावुपयोगो द्रष्टव्यः । बार्हस्पत्यस्य सिंह-वृहस्पत्यादि-
विशेषमुपजीव्य गोदावर्थादि-स्नानादौ विनियुक्तः । अनेन बार्हस्पत्य-
मानेन कदाचिदधिसंवत्सरोऽपि निष्पद्यते । तदुक्तमुत्तरसौरे,—

‘गुरोर्मध्यम-संक्रान्ति-हीनोयश्चान्द्र-वत्सरः ।

अधिसंवत्सरस्तस्मिन् कारयेन्न सव-त्रयम् ॥

* शशधर,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

वर्जनीया प्रयत्नेन प्रतिष्ठा सर्व-नाकिनाम् ।

स्फुट-संक्रान्ति-हीनश्वेकेऽप्याङ्गरधिमामवत्—इति ।

मध्यम-गणनया गुरोः संक्रान्तिर्यस्मिंश्चान्द्र-वत्सरे न विद्यते, सोऽयमधिसंवत्सरः । तत्र, बृहस्पति-सवादिकं न कार्यम् । स्फुट-गणनया बृहस्पति-संक्रान्ति-रहितो यश्चान्द्रोवत्सरस्तस्मिन्नधिमामवत् कास्यादिकं वर्ज्यमिति केचिन्महर्षयो मन्यन्ते ।

अथ चान्द्रस्यावान्तरभेदा उच्यन्ते । संवत्सरः परिवत्सरः इदावत्सरोऽनुवत्सरः इद्वत्सरस्त्येते पञ्च तद्भेदाः । तदेतत्सामान्याकारेण संवत्सरादि-पञ्चविधत्वं सावित्रचयनगताग्नि-प्रशंसक-मन्त्रे पद्यते,—
“संवत्सरोऽमि परिवत्सरोऽमि इदावत्सरोऽमि इदुवत्सरोऽमि इद्वत्सरोऽमि”—इति । इदुवत्सरोऽनुवत्सरः,—इत्यर्थः । अतएव चातुर्मास्य-ब्राह्मणे तदधिष्ठातृ-देवता-रूपत्वेनैवं श्रूयते,—“अग्निर्वाव संवत्सरः आदित्यः परिवत्सरः चन्द्रमा इदावत्सरः वायुरनुवत्सरो महेश्वर इद्वत्सरः”—इति । ब्रह्मवैवर्त्तेऽपि,—

“संवत्सरस्तु प्रथमो द्वितीयः परिवत्सरः ।

इदावत्सरस्तृतीयश्चतुर्थश्चानुवत्सरः ॥

इद्वत्सरः पञ्चमस्तु तत्सहोयुग-संज्ञकः”—इति ।

एतेषां पञ्चानां विनियोगो विष्णुधर्मात्तरे पद्यते,—

“संवत्सरे तु दातॄणां तिल-दानं महाफलम् ।

परिपूर्वं तथा दानं यवानां द्विजसन्तम् ॥

इदापूर्वं च वस्त्राणां धान्यानां चानुपूर्वके ।

इत्पूर्वं रजतस्यापि दानं श्लोकं महाफलम्”—इति ।

तथा, तदधिष्ठातृ-देवता-पूजा-रूपोन्नत-विशेषः पद्यते,—

“संवत्सरः सृष्टोवर्जि स्तथाऽर्कः परिवत्सरः ।

इदापूर्वस्तथा सोमो ह्यनुपूर्वः प्रजापतिः ॥

इत्पूर्वश्च तथा प्रोक्तो देव-देवो महेश्वरः ।

तेषां मण्डल-विन्यासः प्राग्वदेव विधीयते ॥

प्राग्वत्यात् पूजनं कार्यं होमः कार्यो यथाविधि”—इति ।

प्रभवमारभ्य क्षयांतेषु षष्ठि-वर्षेषु(१) द्वादश पञ्चकानि । तत्रैकै-
कस्मिन् वर्ष-पञ्चके एकैक-क्रमेण संवत्सरादयो भवन्ति । तदेतत् सर्वं
ज्योतिःशास्त्रादवगन्तव्यम् ।

॥०॥ इति संवत्सर-निर्णयः ॥०॥

अथायनम् ।

अयते यात्यनेन ऋतु-त्रयेण सूर्यादक्षिणाशामुत्तराशाञ्चेति ऋतु-
त्रयमयनम् । तथा च वाजसनेयिनः पञ्चाग्नि-विद्यायां दक्षिणोत्तर-
मार्गयोः समामनन्ति,—“यान् षण्मासान् दक्षिणाऽऽदित्य एति” “यान्
षण्मासानुदङ्गादित्य एति”—इति । तथा ऋन्दोगा अयधीयते,—
“यान् षड् दक्षिणेति मासांस्तान्” “यान् षडुदगेति मासांस्तान्”—इति ।
तैत्तिरीया ऋतु-ग्रह-ब्राह्मणे पठन्ति,—“तस्मादादित्यः षण्मासान्
दक्षिणेनेति षडुत्तरेण”—इति । एवं चादित्य-गतिमुपजीव्यायन-
निष्पत्तेः सौरमेवैतत् । अतएव विष्णुधर्मोत्तरे सौर-मानसधिकृतयो-

(१) त इमे षष्ठिवर्षाः वार्हस्पत्या इति बोद्धव्यम् ।

कम्,—“ऋतु-चयश्चायनं स्वात्”—इति । केचित्सु चान्द्र-मानेनायन-
द्वयमभ्युपगच्छन्ति । मार्गशीर्षादिकैस्त्रिभिर्ह तुभिः कल्पितः कालः
षण्मासात्मकमुत्तरायणम्* । ज्येष्ठमासादिस्थैर्दक्षिणायनम्,—इति ।
तत्र प्रमाणं ज्योतिःशास्त्रादौ गृह्यम् । श्रौत-स्मार्त्त-कर्मानुष्ठाने तु मकर-
कर्कट-संक्रान्त्यादिक एवायन-द्वय-कालः,—इति यथोक्त-श्रुति-स्मृति-
भ्यामवगन्तव्यम् । उत्तरायणस्य यागकर्माङ्गत्वं काण्वा अधीयते,—
“उदगयने आपूर्यमाण-पक्षस्य पुण्याहे द्वादशाहमुपसद्भवतौ भूत्वा”—
इत्यादि । चौलादीनामुत्तरायण-कर्त्तव्यता गृह्य-स्मृतिषु प्रसिद्धा ।
सत्यव्रतस्य देवता-प्रतिष्ठादीनामुत्तरायण-दक्षिणायनयोर्विधि-निश्चे-
धावाह,—

“देवताऽऽराम-वाप्यादि-प्रतिष्ठोदङ्मुखे रवौ ।

दक्षिणाग्ना-मुखे कुर्वन् न तत्-फलमवाप्नुयात्”—इति ।

उदङ्मुखे उदग्गते,—इत्यर्थः । उग्र-देवतानां प्रतिष्ठा दक्षिणायने
कर्त्तव्या । तथा च वैखानस-संहितायामभिहितम्,—

“मातृ-भैरव-वाराह-नरसिंह-त्रिविक्रमाः ।

महिषासुर-हन्त्री च ख्याप्ता वै दक्षिणायने”—इति ।

एवं विष्णुधर्मोत्तराभिहितानि पदद्वय-व्रतादीन्वयन-कर्त्तव्यान्व-
दाहार्याणि ।

॥०॥ इत्ययम-निर्णयः ॥०॥

* षण्मासात्मक उत्तरायणः कालः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

अथर्त्तवः ।

चतु-शब्दः, “स गतौ”—इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नः । इयत्ति गच्छति
 अशोकपुष्प-विकासादि असाधारण-लिङ्गमिति वसन्तादि-कालविशेष
 चतुः । स च षड्विधः, “षड्वा चतवः”—इति श्रुतेः । यत्तु, “द्वादश
 मासाः पञ्चर्त्तवः”—इति श्रुतम् । तत्र, हेमन्त-शिशिरयोरेकीकरणं
 विवक्षितम् । याजमानेषु पञ्चप्रयाजानुमन्त्रण-मन्त्रेषु हेमन्त-शिशिर-
 योरेकस्मिन् मन्त्रे एकैनेव* पदेनैकीकरणोक्तेः । तथा हि,—“वसन्त-
 मृतूनां प्रीणामि । ग्रीष्ममृतूनां प्रीणामि । वर्षाचतूनां प्रीणामि ।
 शरदमृतूनां प्रीणामि”—इति चतुर्णां प्रयाजानां पृथक् पृथगनु-
 मन्त्रणमन्त्रानाम्नाय, पञ्चम-प्रयाजस्यानुमन्त्रणमन्त्र एवं श्रूयते,—
 “हेमन्तशिशिरामृतूनां प्रीणामि”—इति । एतदेवाभिप्रेत्य बह्वृच-
 ब्राह्मणे,—“द्वादश मासाः पञ्चर्त्तवो हेमन्त-शिशिरयोः समासेन”—
 इति । यत्तन्मयोर्मन्त्र-ब्राह्मणयोर्द्विवचनं, तत्स्वरूप-द्वैविधाभिप्रायेण ।
 शिशिरस्य षष्ठस्यान्तिमत्वात्, तेनानुमन्त्रणीयस्य षष्ठ-प्रयाजस्याभावाच्च,
 तस्मैव पञ्चमे हेमन्तेऽन्तर्भावो न्यायः । अतएव प्रयाज-ब्राह्मणे, “वसन्त-
 मेवर्त्तूनामवहन्ते”—इत्यादिना चतुरः प्रयाजान् प्रशस्य, पञ्चमे प्रयाजे
 केवलेन हेमन्तेन प्रशंसा,—“स्वाहाकारं यजति हेमन्तमेवावहन्ते,—
 इति ।

अस्तु नाम यथा तथा पञ्च-सङ्ख्या, यथोक्त-स्वरूपेण तु षोढा
 भियते । द्वादश-मासात्मके संवत्सरे एकैकस्य चतोर्भास-इयात्म-

* एकैकस्मिन्नैकैकेन,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† सर्व्वथा यथोक्तस्वरूपेण,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

कले सति एकादश-द्वादश-मासयोर्वर्जयितुमशक्यत्वात् । षष्ठ्यै पृथ-
गनुष्ठान-विधानाच्च । तच्चोपरिष्ठादुदाहरिष्यामः । मास-द्वयात्मकत्वं
चान्निचयने ऋतव्येष्टकोपधान-ब्राह्मणे श्रूयते,—“द्वन्द्वमुपदधाति,
तस्माद्वन्द्वस्तवः”—इति । एकस्मिन्नृतौ कयोर्मासयोर्द्वन्द्वं ग्रहीतव्य-
मिति चेत् । वसन्ताद्यनुक्रमेण चैत्र-मासादि-द्वन्द्वमिति ब्रूमः । तच्चेष्ट-
कोपधान-मन्त्रेषु श्रूयते,—“मधुश्च माधवश्च वामन्तिकावृत्, शुक्रश्च
शुचिश्च यैमावृत्, नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृत्, दशस्रोर्जश्च शारदा-
वृत्, सहस्र सहस्यश्च हैमन्तिकावृत्, तपश्च तपस्यश्च शैशिरावृत्” । एषु
च वाक्येषु ‘ऋत्’—इति दिवचनं ऋतव्यव-मासभिप्रायम् । अन्यथा,
‘षडृतवः’—इति श्रूयमाणा षट्मङ्गला बाधेते । अवयविन ऋतोर्वस-
न्तादेरेकात्मकत्वं, मौत्रामणीय-हैत्र-मन्त्रैकवचनेन व्यवहारादवग-
न्तव्यम् । “वसन्तेनर्तुना देवाः यौष्मेणर्तुना देवाः”—इत्यादि हि तत्र
पठ्यते । तथैवाधान-ब्राह्मणे श्रूयते,—“वसन्तो वै ब्राह्मणस्यर्तुर्गोष्मो वै
राजन्यस्यर्तुः शूद्रै वैश्यस्यर्तुः”—इति ।

यद्यथेते षडृतवो घटौयन्त्र-घटवस्त्रैरन्तर्येणावर्त्तन्ते, तथापि संवत्स-
रोपक्रमरूपत्वेन वसन्तस्य प्राथम्यं द्रष्टव्यम् । एवदंवाभिप्रेत्य श्रूयते,—
“मुखं वा एतदृतुनां यद्वसन्तः”—इति । पूर्वादाहृतेषु मन्त्र-ब्राह्मणेषु
सर्वत्र वसन्तोपक्रम-पाठाश्च वसन्तस्य प्राथम्यम् ।

ते च वसन्ताद्यृतवोद्विविधाः ; चान्द्राः मौगय । चैत्रादयश्चान्द्राः ।
तच्चोदाहृतं “मधुश्च माधवश्च”—इत्यादिना । न च, तत्र चैत्रादयो-
नोक्ताः,—इति शङ्कनीयम् । मध्वादिशब्दानां चैत्रादि-पर्यायत्वात् ।
अतएवाहुः,—

“चैत्रोमासोमधुः प्रोक्तो वैशाखोमाधवो भवेत् ।

ज्येष्ठमासस्तु शुक्लः स्यादाषाढः शुचिरुच्यते ॥

मभोमासः श्रावणः स्यान्नभस्योभाद्र उच्यते ।

इषसाश्वयुजोमासः कार्त्तिकश्चोर्ज-संज्ञकः ॥

सहोमासोमार्गशिरः सहस्यः पुष्य-नामकः ॥

माघमासस्तपाः प्रोक्तस्तपस्यः फाल्गुनः स्मृतः”-इति ।

एतेषां चैत्राद्यात्मकानां वसन्तादीनां चन्द्र-गति-परिकल्पितत्वाच्चा-
श्रुत्वम् । अतएव होढ-मन्त्रेष्वान्नायते,—“चन्द्रमाः षड्ढोता स
चन्द्रम्” कल्पयति” । तथा, सूक्त-विशेषे मूर्त्याचन्द्रमसौ प्रकृत्यान्नायते,—

“पूर्वापरं चरतो माययैतौ

शिग्रू क्रीडन्तौ परिचातो अध्वरम् ।

विश्वान्यन्योभुवनाभिचष्ट—

चतुरन्यो विदधज्जायते पुनः”-इति ।

अत्र, ‘पुनर्जायते’-इति लिङ्गादृतु-विधाता चन्द्रः,—इत्यवगम्यते ।

मनु, अश्वेवं मध्वादीनां द्वादशानां चान्द्र मासानां वसन्ताद्यृतुत्वम्,
सर्पार्णस्य तु त्रयोदशस्य चान्द्र-मासस्य कथमृतुषु निर्वाहः ? तस्मात्-
सङ्गावस्य चतुर्यह-ब्राह्मणे मन्वानुवाद-पुरःसरमाणायते,—“उपशाम
मृहीतोऽसि सर्पार्णस्य हस्त्याय त्वेत्थं हस्ति त्रयोदशोमास

* छण्मासकतून,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† चरन्तौ,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ क्रीडन्तौ,—इति मु० पुस्तके पाठः । शिशुक्रीडन्तौ,—इति तु क०
वि० पुस्तकयोः ।

§ चतुरन्यो,—इति क० पुस्तके पाठः ।

इत्याहुः समेव तन्नीषाति”—इति । तथाच प्रवर्ग्य-ब्राह्मणेऽपि,—
“अस्मि त्रयोदशमास इत्याहुः, यत्रयोदशः परिधिर्भवति तेनैव
त्रयोदशं मासमवहन्ते”— इति । तदुत्पत्ति-प्रकारश्चास्माभिर्मलमास-
निर्णये वक्ष्यते ।

विद्यतां एवं त्रयोदशमासः, तस्य काऽनुपपत्तिर्वसन्ताद्यृतुष्विति
चेत् । उच्यते । किमयं सप्तमष्टतुः, आहोस्त्रिदशमेव षट्सप्तमर्भतः,
उत्तुर्द्वयान्तरालवर्ती कश्चिदनृतु-रूपः ? न तावत्पश्चिमः, “ष्टतुर्द्वयाना
नृचमानः”—इति षट्सप्तमर्भतः मरन्तर्ध-अवस्थात् । नाप्यपि, “षट् वा
अतः”—इति षट्सप्तमर्भतः नियमात् । वसन्तादिवसन्तब्राह्मणयोर्मा-
सराश्रयणात् । नापि मध्यमः, मध्यादिवसपाठात् । उच्यते । ययो-
र्मासयोर्मध्ये मलमासोदृश्यते, तयोस्तत्परस्मिन्स्थान्तर्भावः । तथा
चासौ षष्ठि-दिवसात्मको मलिन-शुद्ध-भाग-द्वयात्मकः,—इति मध्या-
दि-शब्द-वाच्यत्वेनोक्तवन्तर्भावान्न काऽप्यनुपपत्तिः ।

सौरेर्वृतुषु बौधायनेन,—“मीनमेषयोर्मेष-वृषयोर्वा वसन्तः”—
इत्यभिधानात् मीनादिव मेषादिवस वैकल्पिकं वसन्तस्याङ्गीकृतम् ।
तथा च, तदनुसारेण उत्तरे योष्मादयोऽपि यथायथं विकल्प्यन्ते ।
विनियोगश्चैषामृतु-विशेषाणां श्रुति-स्मृति-पुराणेष्ववगम्यते । तत्र,
श्रुतिः,—“वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत योष्मे राजन्य आदधीत शरदि
वैश्व आदधीत”—इत्यादि । स्मृतिरपि,—“वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत
योष्मे राजन्यं शरदि वैश्वम्”—इति । विष्णुधर्माप्तरेऽपि धर्ममूर्तिप्रते

वसन्ताद्यृतुषु षट्सु पृथक् पूजा-विशेषाः कथिताः । तथा तत्रैव,
वसन्ते स्नानानुपलेपनादि-दानं, ग्रीष्मे पानक*दानादि चोक्तम् ।
देवीपुराणे वर्षासु तिल-दानमुक्तम् । तथा, शरद्वृत्त-दानम्, हेमन्ते-
ऽग्नि-दानम्, शिशिरे वस्त्र-दानम्,—इत्येतानि विष्णुधर्मोत्तरणवो-
क्तानि । एवमन्यदप्युदाहार्यम् ।

॥०॥ इत्युत-निर्णयः ॥०॥

—००००००००—

अथ मास-निर्णयः ।

तत्र, सकारान्तं मासमिति प्रातिपदिकं चन्द्रवाचि, तस्यायं काल
इति मासः । तदीयत्वं च, पञ्चदशानां कलानां वृद्धि-क्षय-द्वारेणाव-
गन्तव्यम् । यदीदं मासत्वं सौर-सावनयोरनुगतं, तर्ह्येवमस्तु ; “मस
परिमाणे”—इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नोऽयं मासशब्दः । मस्यते परिमीयते
यावता कालेन चन्द्र-वृद्धि-क्षयौ, स चान्द्रोमासः । यद्वा, चन्द्र-वृद्धि-
क्षयाभ्यां स्वयं मस्यते,—इति मासः । तथा च, सिद्धान्तशिरोमणौ
पथ्यते,—

“मस्यन्ते परिमीयन्ते स्व-कालाः‡ वृद्धि-हानितः ।

मासएते स्वतामासास्तिशन्तिथि-समन्विताः”—इति ।

सूर्यस्य राशि-गतिर्यत्र परिमीयते, स सौरः । अहोरात्राणां त्रिंशत्
सङ्ख्या परिमीयते यत्र, स सावनः । तदुक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते,—

* पादुका,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† यदीदं मासत्वं सौरानुगतं वक्तव्यं,—इति क० पुस्तके पाठः ।

* स्वकालाः,—इति क० मु० पुस्तकयोः पाठः ।

“चाङ्गः शुक्लादि-दर्शान्तः सावनस्त्रिंशता दिनैः ।

एकराशौ रविर्यावाकाशं मासः स भास्करः”—इति ।

नाक्षत्रमपि मासं केचिदिच्छन्ति,

“सर्वर्च-परिवर्त्तैस्तु नाक्षत्रोमास उच्यते”—

इति विष्णुधर्मोत्तरेऽभिधानात् । तत्रापि, सप्तविंशति-सङ्ख्या परि-
मीयते अनेनेति मासशब्दोयोजनीयः ।

तत्र, सौर-मासस्याद्यन्तौ मेषादि-राशीनामाद्यन्ताभ्यां व्यवस्थितौ,
सावने पुरुषेष्वादिर्नियामकः, नाक्षत्रे नक्षत्रं नियामकम् । चा-
ङ्गस्तु, दर्शान्तः पूर्णिमाऽन्तोवेति द्विधा विकल्प्यते । तथा च
श्रूयते,—“अमावास्याया मासान् सम्याद्याहस्तसृजन्दमावास्याया हि
मासान् सम्पश्यन्ति, पौर्णमास्या मासान् सम्याद्याहस्तसृजन्ति पौर्ण-
मास्या हि मासान् सम्पश्यन्ति”—इति ।

अस्य वाक्यस्यायमर्थः । अस्ति किञ्चिदुत्सर्गणामयनं नाम सत्रम् ।
तत्र गवामनयनस्य विकृतिः । अतो द्वादशमासेष्वनुष्ठेयम् । प्रकृतावे-
कैकस्मिन्मासे त्रिंशत्सहस्रं सोम-यागविशेषाणां त्रिंशतामनुष्ठेयत्वान्न
किञ्चिदप्यहस्तसृष्टुं शक्यते । तद्वदिकृतावपि प्राप्नोति प्रातमासमेकै-
कस्मिंस्तस्मिन् सोम-याग-परित्यागा विधीयते । तत्र, कतमदहस्त्य-
ज्यतामिति वौत्तायामिदमुच्यते । अमावास्यायामनुष्ठेयेन यागेन
पूर्वमासं परिसमाप्योत्तरस्यादिभूतमहस्त्यज्यतामिति विधायार्थवादे
प्रसिद्धवाचिना हि-शब्देन मासस्यामावास्यान्तत्वं प्रत्यक्ष-दृष्टवत् सर्वेषां
सम्मतमिति द्रढयति । एवं पौर्णमासी-वाक्येऽपि योज्यमिति ।

पौर्णमास्यन्तले श्रूतेः कटाक्षो भूयान् । “यो वै पूर्ण आसिञ्चति”—

इत्यादिना, “यज्ञेन यज्ञं प्रत्यवरोहन्ति”—इत्यग्नेनार्थवाद-प्रपञ्चेन सदृष्टान्तान्वय-व्यतिरेक-युक्तेन प्रपञ्चितत्वात् ।

ननु, नोदाहृतं वाक्यं मासान्तस्य नियामकं, अतिप्रसङ्गात् । तथा हि, तस्मैवानुवाकस्यादौ पञ्चान्तरमुपन्यस्तम्,—“षडहैर्मासान् सप्त्याद्याहस्तजन्ति षडहैर्मासान् सम्यग्यन्ति”—इति । तच्च, पूर्व्व-न्यायेन षष्ठमहर्मासान्तः,—इति प्रसज्येत ।

अथ मन्यसे,—षडहैरिति सङ्गवचन-निर्देशात् पञ्चभिः षडहैरिति व्याख्यायां न कोऽपि विरोधः,—इति । एवमप्यन्यत्रातिप्रसङ्गेदुर्व्यारः । तथा च वाक्यान्तरं श्रूयते,—“अर्द्धमासैर्मासान् सप्त्याद्याहस्तजन्ति अर्द्धमासैर्मासान् सम्यग्यन्ति”—इति । अत्रैकैकार्द्धमास-स्त्रीकारे पञ्चस्य मासत्व-प्रसङ्गः । षडर्द्धमास-स्त्रीकारे पञ्च-त्रयादेर्मासत्व-प्रसङ्गः । किञ्च, पूर्व्वोक्तोऽप्यतिप्रसङ्गोदुःपरिहरएव । षडहैरित्यत्र षडह-पञ्चक-स्त्रीकारा सम्भवात् । एकैकस्य षडहस्य स्त्रीकर्तव्यत्वात् । उत्तरानुवाके,—“षडहैर्मासान् सप्त्याद्य यत् सप्तममहस्तस्मिन् सृजेयुः”—इति सप्तमत्व-विशेषणात् । तस्मादतिप्रसङ्ग-द्वय-युक्तत्वात् न पूर्व्वोक्तोर्मासान्तः ।

अत्रोच्यते । श्रुति-स्मृति-लोक-प्रसिद्धिभ्यो मासशब्दस्तिङ्गदिन-समूहे ऋतुः । अतः संवत्सरायनर्तु-विषयाः पूर्व्वमुदाहृताः । तच्च, संवत्सरश्च द्वादशोभागोमासः । अथनस्य षष्ठोभागः । स्युषु द्वयोर्भागयोरन्यतरः । स्मृतयस्तु,—

“माने मासस्तु नाक्षत्रे सप्तविंशतिभिर्दिनैः ।

परिशेषेषु मानेषु मासस्तिङ्गदिनैः स्मृतः ॥

चान्द्रः प्रज्ञादि-दर्शान्तः * * *”—

इत्यादयः । लोकेऽप्याविद्वद्भङ्गना-गोपालं मासस्य त्रिंशद्दिनात्मकत्वं प्रसिद्धम् । एवं सति, “अर्द्धमासैर्मासान्”—इत्यत्र मासशब्दो मासै-
कदेशं लक्षयति । षडहैरित्यत्र, षडहः-पञ्चक-विवक्षायां न काचि-
दनुपपत्तिः । एकैक-षडह-विवक्षायां पूर्ववदेकदेश-लक्षणा । अतोऽति-
प्रसङ्गाभावादुक्तवाक्याभ्यां मासस्याभावास्याऽन्तत्वं पौर्णमास्यन्तत्वं च
विकल्प्यते ।

तत्र, प्रथम-पक्षे, “चान्द्रः शुक्लादि-दर्शान्तः”—इत्यादि-स्मृतय उदा-
हर्त्याः । शिष्टाचार-बाहुल्यं च तत्र प्रसिद्धम् । द्वितीय-पक्षस्योपोद्बलकं
श्रुति-लिङ्गं स्मृति-लिङ्गं च । आथर्वणिकाः सृष्टि-प्रकरणे संवत्सर-दक्षि-
णोत्तरायण-सृष्टिमास्त्राय मास-पक्ष-सृष्टिमेव मामनन्ति,—“मासो वै
प्रजापतिः तस्य कृष्ण-पक्षएव रयिः शुक्लः प्राणः”—इति । तत्र, कृष्ण-
पक्षस्य प्रायस्ये पाठोलिङ्गम् । स्मृतौ महालय-प्रकरणे पथ्यते,—

“अथयुक्-कृष्णपक्षे तु आर्द्धं कार्यं दिने दिने”—इति ।

तत्र यदि, दर्शान्तोमासो विवक्ष्येत, तदा ‘भाद्रपद-कृष्णपक्षे’—
इत्युच्येत । नत्वेवमुक्तम् । आश्विन-मासान्तर्गतत्वं न्विहोच्यते । तच्च,
कृष्णपक्षादि-पूर्णमातत्वं सम्भवति । तथा च जयन्ती-प्रकरणे स्मर्यते,—

“मामि भाद्रपदेऽष्टम्यां कृष्णपक्षेऽर्द्धरात्रके ।

भवेत्प्रजापतेर्ऋतं जयन्ती नाम मा स्मृता”—इति ।

अत्रापि, जयन्त्याभाद्रपदान्तर्गतत्वं मासस्य पूर्णमातत्वं गमयति ।
शिष्टाचार-विशेषादपि । पूर्णमातत्वं द्रष्टव्यम् । यतिधर्म-प्रकरणे

* आश्वयुजः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† भाद्रपदान्तर्गडुलं मासस्य पूर्णमातर्गडुतां,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ शिष्टाचारभेदात्तदपि,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

स्मर्यते,—“ऋतु-सन्धिषु वापयेत्”—इति । तत्र, यदि दर्शान्त-विवक्षा स्यात्, तदा दर्शस्यैव सन्धित्वात् तत्रैव वपनं कुर्युः । कुर्वन्ति तु पूर्णिमायाम् । तस्मादर्शान्त-पूर्णिमांतलयोः समोविकल्पः । अनुष्ठाने तु तत्तद्वचन-विशेषाच्छिष्टचाराच्च, व्यवस्था द्रष्टव्या । वचन-विशेषस्तु ब्रह्म-सिद्धान्ते पथ्यते,—

“अमावास्या-परिच्छिन्नोमासः स्याद् ब्राह्मणस्य तु ।

संकान्ति-पौर्णमासीभ्यां तथैव नृप-वैश्ययोः”—इति ।

दर्शान्तानां पूर्णिमान्तानां वा मास-विशेषाणां चैत्रादि-संज्ञा नक्षत्र-प्रयुक्ता । यस्मिन्मासे पूर्णिमा चित्रा-नक्षत्रेण युज्यते, स चैत्रः । एवं वैशाखादिषून्नेयम् । चित्रा-विशाखादि-योगस्थोपलक्षणत्वात् कश्चित् चित्रादि-प्रत्यासन्न-स्वात्यनुराधादि-योगेऽपि चैत्र-वैशाखादि-संज्ञा न विरुध्यते । चैत्रादि-श्रावणान्तानां* चित्रादि-नक्षत्र-द्वन्द्वं प्रयोजकम्, भाद्रपदाशुक्लज्येष्ठशतभिषा-रेवत्यादिकं† त्रिकम्, कार्तिकादि-मासान्तानां कृत्तिकादि-द्वन्द्वम्, फाल्गुनस्य तु पूर्वफल्गुन्यादि-त्रयम्,— इति विवेकः । तथाच सङ्कर्षणकाण्डे,—

“द्वे द्वे चित्रादि-ताराणां परिपूर्णैर्दु-सङ्गमे ।

मासाश्चैत्रादयोऽज्ञेयाः त्रिकैः षष्ठान्तसप्तमाः”— इति ।

अन्यत्रापि,—

“अन्त्योपान्त्यौ त्रिभौ ज्ञेयौ फाल्गुनश्च त्रिभोमतः ।

‘शेषामासाद्विभाज्येयाः कृत्तिकादि-व्यवस्थया”—इति ।

* चैत्रादिश्रावणान्तानां पञ्चानां,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† शतभिषयेवत्यादिकं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तत्र, मास-सामान्य-कर्त्तव्यानि तैत्तिरीया आमनन्ति,—“मसि मासि पितृस्यः क्रियते, मासि मासि पृष्ठान्युपयन्ति मासि मास्यतिग्राह्या गृह्णन्ते”—इति । पृष्ठानि स्तोत्र-विशेषाः, अतिग्राह्या ग्रह-विशेषाः । शाखान्तरेऽपि कुण्डपायिनामयने,—“मासमग्निहोत्रं जुहोति”—इति ।

मास-विशेषानुपजीव्य कर्त्तव्य-विशेषं कल्पसूत्रकाराः पठन्ति,—“अक्षयं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति”—इति । “फाल्गुन्यां पौर्णमास्यां चैव्यां वा वैश्वदेवेन यजते, ततश्चतुर्थं मासेषु आषाढ्यां आश्विण्यां वोदवसाय वरुणप्रघामैर्यजेत”—इत्यादि । स्मार्त्ताश्च पद्मपुराणाद्युक्त-गौरीव्रतादयश्चैत्रमासादिषु क्रमेण कर्त्तव्याः । ते च हेमाद्रौ व्रतखण्डे द्रष्टव्याः । तथा विष्णुधर्मोत्तरे, तिलदानादीनि माघमासादिषु कर्त्तव्यानि । तानि च दानखण्डे द्रष्टव्यानि । चान्द्र-सौर-सावन-मासानां मध्ये कस्यचित् क्वचित् प्रशस्तत्वं द्रष्टव्यम् । तदुक्तं ज्योतिर्गणे,—

“सौरोमासो विवाहादौ यज्ञादौ भावनः स्मृतः ।

आर्द्रिके पितृकार्यं च चान्द्रोमासः प्रशस्यते”—इति ।

॥०॥ इति शुद्धमास-निर्णयः ॥०॥

अथ मलमास-निर्णयः ।

तस्य स्वरूपं ब्रह्ममिद्वान्तेऽभिहितम्,—

“चान्द्रोमासो ह्यसंक्रान्तो मलमासः प्रकीर्तितः”—इति ।

मलत्वञ्च कालाधिक्यात् । तथाच गृह्यपरिशिष्टे,—

“मलं वदन्ति कालस्य मामं कालविदोऽधिकम्”—इति ।

कालाधिक्यञ्च विष्णुधर्मात्तरे दर्शितम्,—

“सौरेणाब्दसु मानेन यदा भवति भागव ।

सावने तु तदा माने दिन-षट्कं प्रपूर्यते ।

दिनरात्राञ्च ते राम प्रोक्ताः संवत्सरेण षट् ॥

सौर-संवत्सरस्यान्ते मानेन शशिजेन तु ।

एकादशातिरिच्यन्ते दिनानि भृगुनन्दन ॥

समादये साष्टमासे तस्मान्मासेऽतिरिच्यते ॥

सचाधिमासकः प्रोक्तः काम्य-कर्मसु गर्हितः”—इति ।

अयमर्थः । सौरसंवत्सरः षड्भिर्दिनैः सावनादतिरिच्यते । एकादश-
भिर्दिनैश्चान्द्रादतिरिच्यते । तथाच, चान्द्र-संवत्सर-द्वयात् सौर-संवत्सर-
द्वयं द्वाविंशत्या दिनैरधिकं भवति । तत ऊर्ध्वं सौरं मासाष्टकं चान्द्रान्
मासाष्टकात् सार्द्धैः सप्तभिर्दिनैरतिरिच्यते । तथाच, मिलित्वा दिनार्द्ध-
न्यूनोमासे भवति । सोऽयमधिकोमासः,—इति । अवशिष्ट-दिनार्द्ध-
पूर्णञ्च यथोक्तकालादूर्ध्वं षोडशभिर्दिनैः सम्पद्यते । अतएव सिद्धान्ते-
ऽभिहितम्,—

“द्वात्रिंशद्विगतिर्मासैर्दिनैः षोडशभिस्तथा ।

घटिकानां चतुष्केन पतति ह्यधिमासकः”—इति ।

न च, कालाधिक्यमात्रेण मलत्वे तिथ्यादि-वृद्धेरपि मलत्वं
प्रसज्येत,—इति शङ्कनीयम् । कालाधिक्ये सति नपुंसकत्वेन मलत्वा-
ङ्गीकारात् । नपुंसकत्वञ्च ज्योतिःशास्त्रे अभिहितम्,—

“असंक्रान्तो हि यो मासः कदाचित्तिथि-वृद्धितः ।

कालान्तरात् समायाति स नपुंसक इव्यते”—इति ।

पुरुषस्य सूर्यस्य तत्राभावान्नपुंसकत्वम् । तदपि तत्रैवोक्तम्,—

“अरुणः सूर्योभानुस्तपनश्चन्द्रो रविर्गर्भस्तिष्ठ ।

अर्यमा हिरण्यरेतादिवाकरोमित्र-विष्णू च ॥

एते द्वादश सूर्यामाघाद्येषूदयन्ति मासेषु ।

निःसूर्याऽधिकमासो मलिग्लुचाख्यस्ततः पापः ॥

मासेषु द्वादशादित्यास्तपन्ते हि यथाक्रमम् ।

नपुंसकेऽधिके मामि मण्डलं तपते रवेः”—इति ।

मलिग्लुचत्वञ्च तस्य राक्षसैस्त्वरैराक्रान्तत्वात् । तदाह शतातपः,—

“वत्सरान्तर्गतः पापो यज्जानां फलनाशकृत् ।

नैर्ऋतैर्यातुधानाद्यैः समाक्रान्तो विनाशकैः ॥

मलिग्लुचैः समाक्रान्तं सूर्य-मंकान्ति-वर्जितम् ।

मलिग्लुचं विजानीयात् सर्वकर्मसु गर्हितम्”—इति ।

ननु, ‘द्वात्रिंशद्विर्गतैर्मासैः’—इत्यनेन वचनेन येयं कालेयत्ता दर्शिता,
सा वचनान्तरेण विरुध्यते । तथाच काठकटह्यम्,—

“यस्मिन्मासे न मंकान्तिः मंकान्ति-द्वयमेव वा ।

मलमासः सविज्ञेयो मासे त्रिंशत्तमे भवेत्”—इति ।

नायं दोषः । द्वयोर्वचनयोर्भिन्न-विषयत्वात् । ज्योतिःशास्त्र-प्रसिद्ध-
मध्यममानमाश्रित्य “द्वात्रिंशद्विः”—इति वचनं प्रवृत्तम् । “यस्मिन्
मासे”—इति तु स्फुटमानमाश्रित्य प्रवृत्तम् ।

ननु, मध्यम-मान-प्रवृत्तोऽधिकमासो ज्योतिःशास्त्र-व्यवहारणवोप-
युज्यते न त श्रौत-स्मार्त्तयोस्तस्य गुणप्रतिपदादि-दर्शान्तत्व-नियमा
सम्भवात् । षोडशभिर्दिनैर्घटिकाचतुष्टयेन चोपेतेषु द्वात्रिंशत्मासेषु

गतेषु सोऽधिमासो विधीयते । तत्र, यदि दर्शान्तामासा विवक्षिताः, तदा कृष्ण-द्वितीयायां घटिका-चतुष्टये गते अधिमासस्योपक्रमः प्रसज्येत । अन्यानितोपक्रमावसाना द्वात्रिंशन्मासाविवक्ष्येरन्, तदापि शुक्लप्रतिपदादि-दर्शान्तोमासः,—इत्येष नियमो न लभ्यते । औत-स्मार्त्तव्यवहारोपयोगिनि त्वधिकमासेऽस्ति नियमः । तथाच लघु-हारीतः,—

“इन्द्राग्नी यत्र ह्येते मासादिः स प्रकीर्त्तितः ।

अग्नीषोमौ स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पिढसेमकौ ॥

तमतिक्रम्य तु यदा रविर्गच्छेत् कदाचन ।

आद्योमलिम्लुचोऽज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः”—इति ।

अयमर्थः । दर्शपूर्णमासयाजिना शुक्लप्रतिपदि दर्शेष्टि-देवाविन्द्राग्नी ह्येते, कृष्णप्रतिपदि तु पूर्णमासेष्टि-देवावग्नीषोमौ, अमावास्यायां पिण्डपितृयज्ञ-देवौ पिढसेमकौ । तत्रैवं सति, शुक्लप्रतिपदादि-दर्शान्तोमासः संक्रान्ति-रहितोऽधिमासः,—इत्यर्थालभ्यते इति । तस्मान्मध्यममान-गणना औत-स्मार्त्तयोर्नोपयुक्ता । बाढम् । तथापि, कालाधिक्यान् मलमासः,—इत्यस्मिन्नंशे तदुदाहरणमित्यदोषः । यत्तु,—‘मासे त्रिंशत्तमे भवेत्’—इत्युदाहृतं, तत् औत-स्मार्त्तयोरुपयुज्यते । स्फुटमान-सिद्धत्वात् ।

तादृशञ्चाधिमासमुदाहरामः,—अष्टपञ्चाशत्-युक्त-शतद्वयाधिके शकवर्षाणां सहस्रे गते सति रुमनन्तरभावी योऽयमीश्वर-संवत्सरस्तस्मिन् आरणमासोऽधिकः । ततः पूर्वभावी योभावसंवत्सरस्तस्मिन् फाल्गुनमासोऽधिकः । तयोः संवत्सरयोर्मध्यवर्तिनौ यौ पूष-धात-संवत्सरौ,

तदाद्याश्चतुर्विंशतिमासा ईश्वरसंवत्सरे च चत्वारश्चैत्राद्याः । तथा सति,
यथोक्तफाल्गुनमारभ्य गणनायां यथोक्तः श्रावणमासस्त्रिंशत्तमो भवति ।
अनेन न्यायेन षष्टिमासात्मकेषु पञ्चसु वत्सरेषु षावधिकमासौ
सम्यद्येते । तदुक्तं महाभारते,—

“पञ्चमे पञ्चमे वर्षे द्वौमासावधिमामकौ ।

तेषां कालातिरेकेण सहाणामतिचारतः”—इति ।

ननु, अधिकमासस्य कचिस्त्रिंशत्तमत्वं व्यभिचरति, न्यूनाधिकम-
ङ्ख्याया अपि दर्शनात् । तथा हि,—यथोक्तेश्वर-संवत्सरोत्तर-भाविनि
चित्रभानु-संवत्सरे वैशाखमासोऽधिकः । तत उत्तरभाविनि तारण-
संवत्सर-व्यवहिते पार्थिव-संवत्सरे भाद्रपदमासोऽधिकः । तथाच, तस्यै-
कोनत्रिंशत्त्वं सम्यद्यते । तथा, खरसंवत्सरे वैशाखमासोऽधिकः । मन्दन-
संवत्सर-व्यवहिते विजयसंवत्सरे भाद्रपदमासोऽधिक इति तत्राप्येकोन-
त्रिंशत्त्वम् । तथा, दुर्भुखसंवत्सरे श्रावणमासोऽधिकः । हंसलम्बि-विल-
म्बि-संवत्सरद्वय-व्यवहिते विकारिसंवत्सरे ज्यैष्ठोऽधिकः । तथाच, तत्र
पञ्चत्रिंशत्त्वं सम्यद्यते । तस्मात्, ‘मासे त्रिंशत्तमे भवेत्’—इत्येतदयुक्तं
भवति । नायं दोषः । त्रिंशत्तमत्वस्योपलक्षणत्वं नाङ्गीकारात् । उदाह-
रण-प्रदर्शनार्थमेतदुक्तमित्यविरोधः ।

इदमत्र विचार्यते । किमयं मूलमासः स्वतन्त्रः, उत पूर्वस्य शुद्ध-
मासस्य शेषः, अहोस्विदुत्तरस्य शुद्धमासस्य शेषः? इति । न च,
काकदन्त-पत्नीचेयमनुष्ठानानुपयोगादिति शङ्कनीयम् । प्रत्याब्दिकाद्य-
नुष्ठाने तद्विचारस्योपयुक्तत्वात् । तथा हि,—शुद्धापाद-शुद्धश्रावणयो-
र्मध्ये यदा मूलमासस्तदा तस्य स्वातन्त्र्ये तस्मिन् प्रत्याब्दिकमेव न

प्राप्नोति । पूर्वस्योत्तरस्य वा शेषत्वे, शेषिणि मासे यत्रत्याब्दिकादि तस्य मलमासेऽप्यनुष्ठानं प्राप्नोति* ‘पितृकार्याणि चोभयोः’—इति वचनात् । तस्मात् सार्थकोविचारः ।

तत्र, स्वातंत्र्यं तावदृतु-निर्णये निरस्तम् । पारतंत्र्येऽपि पूर्वशेषत्वं युक्तमिति केचिदाहुः । तत्रोपपत्तिं केचिदिच्छन्ति चोपन्यस्यन्ति च । मेषादि-संक्रान्तयश्चैत्रादि-संज्ञानां प्रयोजिकाः । तथाच ज्योतिःशास्त्रे-ऽभिहितम्,—

“मेषादिस्थे सवितरि योयोमासः प्रपूर्यते चान्द्रः ।

चैत्राद्यः सविज्ञेयः पूर्ति-दिवसेऽधिमासोऽन्यः”—इति ।

यदा सवितर्यक-राशिस्थे सति दर्श-द्वयं पूर्यते, तदानीमन्य उत्तर-दर्शावसानकोमासोऽधिमासः । न तत्पूर्व-दर्शावसानक इत्यर्थः । यदा गृह्ण्णाषाढस्य बज्रल-चतुर्दश्यां दर्शं वा कर्कट-संक्रान्तिर्भवति, शुद्धश्रावणमासस्य शुक्लपक्षे प्रतिपदि द्वितीयायां वा सिंह-संक्रान्तिः, तदा कर्कट-संक्रान्ति-युक्तस्य शुद्ध-मासस्याषाढत्वं युक्तम् । तदीय-दर्शस्य कर्कटस्थे रवावसितत्वात् । सिंह-संक्रान्ति-युक्तस्यापि श्रावणत्वमुचितम् । तदीय-दर्शस्य सिंहस्थे रवावसितत्वात् । तेनैव न्यायेन तयोर्मध्यवर्त्तिनः संक्रान्ति-रहितस्य मासस्य दर्शः कर्कटस्यैव रवौ पूर्यते,—इति पूर्वाषाढवदेतस्याषाढत्वमुचितम् ।

अत्रोच्यते । मेषादीनां शुद्धमास-संज्ञां प्रत्येव प्रयोजकत्वम् । मलमासस्योत्तरमास-शेषत्व-स्मरणत् । तथाच ज्योतिःपितामहः,—

* भवति,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“षष्ठ्या तु दिवसैर्मासः कथितो वादरायणैः ।

पूर्वार्द्धं तु परित्यज्य कर्त्तव्या उत्तरे क्रियाः”—इति ।

अन्यत्रापि षष्ठिदिनात्मकं मासं प्रकृत्यात्मम्,—

“आद्यो मलिनश्चो ज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः”—इति ।

“एवं षष्ठिदिनो मासस्तद्वर्द्धं तु मलिनश्चः”—इति च ।

व्योतिःशास्त्रान्तरेऽपि,—

“षष्ठ्या हि दिवसैर्मासः कथितो वादरायणैः ।

पूर्वमर्द्धं परित्यज्य उत्तरार्द्धं प्रशस्यते”—इति ॥

अस्त्वेवं संक्रान्ति-रहितस्य मलमासस्योत्तर-शेषत्वं, द्वि-संक्रान्ति-युक्तस्य तु कथमिति चेत् । उच्यते । प्रथमन्तावत्स्वरूपं निरूप्यते । तच्च व्योतिः सिद्धान्तेऽभिहितम्,—

“असंक्रान्त-मासोऽधिमासः स्फुटः स्यात्

द्विसंक्रान्त-मासः क्षयाख्यः कदाचित् ।

क्षयः कार्तिकादि-त्रये नान्यदा स्यात्

तदा वर्ष-मध्येऽधिमास-द्वयं स्यात्”—इति ॥

अयमर्थः,—स्फुटमानेन योऽयमसंक्रान्तः स स्फुटोऽधिमासः, तेनैव मानेन योऽयं द्वि-संक्रान्ति-युक्तः स क्षयमासः, स च कार्तिक-मार्ग-शीर्ष-पौषेष्वेव त्रिष्वन्यतमो* भवति, नान्येषु माघादिषु नवसु । एवंविध-क्षयमास-युक्ते वर्षे क्षयमासात्पूर्वेषु मासेषु† मध्ये कश्चिद-धिकमासो भवति, क्षयमासादूर्ध्वमपि मास-त्रय-मध्येऽपरोऽधिमासः ।

* त्रिष्वन्यतमे,—इति वि० पृ.स्तके पाठः ।

† त्रिषुमासेषु,—इति सु० पृ.स्तके पाठः ।

तदेवंविध* मेकवर्षस्य मलमाम-त्रयोच्चरेण कालेन यदाकदाचि-
दायाति, नत्वेकाधिमामवत् पुनः पुनः सहसा ममायाति । तत्त्रित-
यागमन-कालस्य सिद्धान्तशिरोमणौ दर्शितः,—

“गतोब्धद्रिनन्दैर्मिते शक-काले

तिथीशैर्भविष्यत्यथाङ्गाक्षसूर्यैः ।

गजाश्वग्निभूमिस्तथा प्रायशोऽयं

कुवेदेन्दुवर्षैः कचिद्भोक्तुमिच्छ” ।

अस्यायमर्थः,—चतुःसप्तत्यधिक-नवशत-सङ्ख्याकैर्वर्षैः परिमिते शक-
काले कश्चिदुक्त-माम-त्रयोपेतोवत्सरोगतः । यथोक्त-सङ्ख्या चाब्ध-
द्रिनन्दैरित्यनेन पदेन विवक्षिता । अथयश्चत्वारः, अद्रयः सप्त,
नन्दानव । एतत्सङ्ख्यात्रय-गमका अङ्का गणक-प्रसिद्धा प्रातिलोभ्येन
लिखिता यथोक्त-सङ्ख्यायां पर्यवस्यन्ति ।

तिथीशैरित्यत्रापि तिथयः पञ्चदश, ईशा एकादश । तत्र,
गणकैरङ्केषु प्रक्षिप्तेषु पञ्चदशाधिकशत-युक्त-महस्र-सङ्ख्या मग्न्यते ।
तावद्भिः शकवर्षैर्मिते काले कश्चिदुक्त-माम-त्रयोपेतः संवत्सरः ।
अङ्गाक्षसूर्यैरित्यत्र, अङ्गानि षट्, अक्षणीन्द्रियाणि पञ्च, सूर्या
द्वादश । तत्राङ्क-प्रक्षेपे सति, षट्पञ्चादधिक-शत-द्वयोपेत-महस्र-
सङ्ख्यापपद्यते । तावद्भिर्वत्सरैर्मिते शककाले यथोक्त-माम-त्रयोपेतः
कश्चित्संवत्सरः ।

अस्य चोदाहरणं पूर्वोदाहृत ईश्वरसंवत्सर प्राचीनोभाव-संवत्सरः
तत्र हि, भाद्रपदवज्रलामावास्यायां कन्या-संक्रान्तिस्तत ऊर्ध्वमसंक्रान्त

* तदेतदेवंविध, — इति वि० पुस्तके पाठः ।

मेकं मासमतीत्य उत्तरयोर्मासयोः क्रमेण तुला-वृश्चिक-संक्रान्ती, तत ऊर्ध्वमेकस्मिन्नेव मासे शुक्रप्रतिपदि धनुःसंक्रान्तिः दर्शे मकर-संक्रान्तिः, तत ऊर्ध्वं कुम्भसंक्रान्तिः अनन्तरे मासे दर्शे, तत ऊर्ध्वमेकम-संक्रान्तमासमतीत्य उत्तरस्यां शुक्रप्रतिपदि मीनसंक्रान्तिः । एवं सत्येकस्मिन्नेव वत्सरे ढावसंक्रान्तौ मासौ एकोद्विसंक्रान्त-मासः,—इति यथोक्तमास-त्रयं मण्ययते ।

गजाद्विभृभिर्गित्यत्रापि, गजा अष्टौ, अद्रयः सप्त, अश्वसत्तयः, भूरेका । तत्राङ्क-प्रक्षेपे सत्यष्टमपत्यधिक-शतत्रयोपेत-महस्र-मञ्ज्या मण्ययते । तावद्विर्वत्सरैर्भिते शाककाले कश्चिदुक्तविधः मण्ययते वत्सरः । कुवेदेन्दुर्वैरित्यत्र, कुरेका, वेदाश्रुत्वारः, इन्दुरेकः । तत्राङ्क-प्रक्षेपेणैकचचारिंशत्यधिक-शतमञ्ज्या भवति । एतावद्विर्वर्षैः कश्चित् पूर्वोत्तरयोः क्षय-मासयोर्यवधानं भवति । गोकुभिश्चेत्यत्र, नपुंसक(१) वर्जितेषु स्वराक्षरेषु गण्यमानेष्वोकारोऽनवमः पण्ययते । कुरेका । तत्राङ्क-प्रक्षेपे सति एकोनविंशतिर्भवति । तावद्विर्वत्सरैः कश्चित्पूर्वोत्त-रयोः क्षयमासयोर्यवधानं भवति ।

अत्र, द्वि-संक्रान्ति-युक्तस्य क्षय-संज्ञायामुपपत्तिरुच्यते । यदा, धनुःस्ये रवौ दर्श-पूर्तिस्तदा तस्य मेषादिस्य वचनेन मार्गशीर्षत्वं प्राप्तम् । तथासति, पूर्वादाहते द्विसंक्रान्ते मासे धनुःस्य रवौ दर्शान समाप्तः, किन्तु मकरस्ये । अतः पौषमासत्वं तस्य मण्यन्नम् । तथा च, मार्गशीर्षस्य तत्र लुप्तत्वान्नस्य क्षय-संज्ञा युक्ता । अतएवैकमास-ग्रामि-

(१). अत्र गण्यमानेष्वोकारोऽनवमः पण्ययते ।

त्वाद्दृशः पापस्य पतिरिति व्युत्पत्त्या सएवांहस्यति-संज्ञयाऽपि व्यवह्रियते । स च व्यवहारो बार्हस्पत्यज्योतिर्गन्धे दृश्यते,—

“यस्मिन्मासे न संक्रान्तिः संक्रान्ति-द्वयमेव वा ।

संसर्पांहस्यती मासावधिमासश्च निन्दिताः”—इति ।

तत्र, क्षयमासात् प्राचीनो योऽसंक्रान्तः स संसर्पः । असंक्रान्तत्वेन-
तराधिकमासवत्कर्मानर्हतायां प्राप्तायां तदपवादेन कर्मार्हः सन्
सम्यक् सर्पतीति संसर्पः । तस्य कर्मानर्हत्व-प्राप्तिरेवं स्मर्यते,—

“मिनीवालीमतिक्रम्य यदा संक्रमते रविः ।

रविणा लङ्घितो मासोऽह्यनर्हः सर्वकर्मसु”—इति ।

तदपवादश्चैवं स्मर्यते,—

“मासद्वयेऽब्द-मध्ये तु संक्रान्तिर्न यदा भवेत् ।

प्राकृतस्तत्र पूर्वः स्यादधिमासस्तथोत्तरः”—इति ।

संक्रान्ति-रहितयोर्द्वयोर्मासयोर्यः पूर्वोऽसंक्रान्तः, स प्राकृतः शुद्धः
कर्मार्ह इत्यर्थः । अस्मिन्नेवार्थे जाबालिः,—

“एकस्मिन्नेव वर्षे तु द्वौमासावधिमासकौ ।

प्राकृतस्तत्र पूर्वः स्यादुत्तरस्तु मलिस्रुचः”—इति ।

अतः संसर्पत्वं तस्योपपन्नम् । असंक्रान्त-मास-द्वय-मध्य-वर्त्तिनः क्षय-
मासस्यांहस्यतित्व-निरुक्तिः पूर्वमेव दर्शिता । तदुत्तरभाविनोऽसंक्रान्तस्य
कालाधिकादधिमासत्वम् । त एते त्रयोऽपि ज्योतिःशास्त्र-प्रसिद्धे
विवाहादौ निन्दिताः । तथा तत्रैव स्मर्यते,—

“यद्द्वर्ष-मध्येऽधिक-मास-युग्मं

तत् कार्तिकादि-चित्तये क्षयाख्यम् ।

मास-त्रयं त्याज्यमिदं प्रयत्नाद्—

“विवाहयज्ञोत्सवमङ्गलेषु”—इति ॥

यथोक्त-प्रकारेणाहस्यति-नाम्नः क्षयमासस्य द्वितीय-संक्रान्ति-प्रत्यक्त-
नाम-सम्भवे सति शुद्धमासवत्सातव्यान् पूर्वोत्तर-मास-शेषत्वशङ्का-
ऽवकाशः ।

नन्वेकाधिकमासोपेत-संवत्सरस्य त्रयोदश-मासात्मकत्वं यथा,
तथाऽधिमास-द्वयोपेत-संवत्सरस्य चतुर्दशमासात्मकत्वं प्राप्तम् । न च
तद्युक्तम्,

“त्रयोदशन्तु, अतिराह मामं

चतुर्दशः कापि न चैव दृष्टः”—इति ।

वचनात् । नैष दोषः । असंक्रान्तत्वेनाधिकत्वप्रसक्ति-युक्तयोर्द्वयोर्मध्ये
पूर्वस्याधिमासव-निषेधात् । उक्तं हि ज्योतिःसिद्धान्ते,—

“धट-कन्या-गते सूर्यं दृष्ट्विकं वाऽथ धन्विनि ।

मकरे वाऽथ कुम्भे वा नाधिमासो विधीयते”—इति ।

अयमर्थः,—दृष्टिकादिषु चतुर्षु मासेषु यदा मलमासः प्राप्नोति, तदा
सूर्यं तुला-कन्ययोर्वर्त्तमाने मल्यसंक्रान्तोऽपि नाधिमासः,—इति ।
धट-कन्या-गते,—इत्युपलक्षणम् । पूर्वस्यपि प्रसक्तोऽसंक्रान्तो नाधि-
मासः । तदुक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते,—

“चैत्रादर्वाङ्नाधिमासः परतस्त्वधिकोभवेत्”—इति ।

चैत्रादारभ्योपरितनेषु मासेषु यदा यो कौचिन्मासावसंक्रान्तौ,
तदा तयोर्गर्वाचीनः पूर्वानाधिमासः उत्तरस्तु भवत्यधिमासः ।

अतः, माभ्यश्चतुर्दशमासत्व-प्राप्तिः, तथाप्येकादशमासत्वं सम्प्राप्यते

त्यस्यैव दोषः । तथाहि,—“द्वादश मासाः संवत्सरः”—इत्येषा नित्यवत्
श्रुतिः समक्रान्तान्नामानुद्दिश्य प्रवृत्ता । “अस्ति त्रयोदशमास
इत्याहुः”—इत्यसंक्रान्तस्य कादाचित्कस्य पृथक् श्रवणात् । तथा च
मति, प्रकृते त्रयमासेपेते त्रयोदशमासात्मके संवत्सरे द्वयोरसंक्रा-
न्तयोः परित्यागे मति अवशिष्टाः समक्रान्ता एकादशैव । ततो नित्यवत्
श्रुति-विरोधः । नायं दोषः । संक्रान्ति-द्वय-युक्तस्य त्रयस्य मास-
द्वयत्वेन परिगणनात् । तथा च स्मर्यते,—

“तिथ्यर्द्धे प्रथमे पूर्वा द्वितीयेऽर्द्धे तथोत्तरः ।

मामाविति बुधैश्चिन्त्यौ त्रयमासस्य मध्यगौ”—इति ।

ज्योतिःशास्त्रे द्वि-संक्रान्ति-युक्त-त्रयमासादाद्य-संक्रान्तेः कश्चित् पूर्वत्र
चालन-संस्कारोऽस्तीत्युक्तम् । तथा च, यदा चालनमस्ति, तदा
पूर्वस्यासंक्रान्तस्य समक्रान्तत्व-सम्पादनादयं त्रयमासएकत्वेनैव परिगण-
नीयः । यदा तु चालन-संस्कारो नास्ति, तदा यथोक्त-प्रकारेण मास-
द्वयात्मकत्वं द्रष्टव्यम् । यथोक्तं वटेश्वरमिद्धान्ते,—

“मासः संक्रान्तिहीनोऽधिकइति कथितः शीघ्र-वक्र-प्रचारैः

संमर्षोऽहंभ्यतिः स्यात् समविषमतया चालनं तत् त्रयस्य ।

पूर्वैश्चन्द्रार्कयोगैर्विरहित-रविमंक्रान्तितश्चालनं मा

स्याद्वा तस्यार्कमासे यदि न चलति वै मास-युग्मं विचिन्त्यम्” ।

कचिन् ज्योतिर्ग्रन्थे नित्यवदेव चालनमुक्तम् । तथाहि,—

“यावन्मासेद्विसंक्रान्तिः संक्रान्तिद्वयं प्रपद्यते ।

स्वर्गमास्यवशं दृष्टुं एवं वत्सरेण क्रमः” ।

तथा,—“असंक्रान्तौ द्विसंक्रान्तिः संक्रान्तिरहितो यदा :

मासाः पूर्वस्य मामस्य पूर्व्यं दशं दिनागमात् ।

उत्तरे मासे संक्रान्तिनाडिकार्यं विशेषयेत्—इति* ।

इत्थं मलमाम-स्वरूपं निरूपितम् ।

अथ तत्र वर्ज्यावर्ज्य-विवेकः क्रियते ।

तत्र पैठीनमिः,—

“श्रौत-स्मार्त्त-क्रियाः सर्वाद्वादशे मासि कीर्त्तिताः ।

त्रयोदशे तु सर्वास्ता निष्फलाः परिकीर्त्तिताः ॥

तस्मात् त्रयोदशे मासे कुर्यान्ता न कथञ्चन ।

कुर्वन्नर्थमेवागु कुर्यादात्म-विनाशनम्”—इति ।

अत्र, निष्फलाः,—इत्यभिधानात् फल-कामनया प्रवृत्तं काम्यं निषिध्यते,—इति गम्यते । तथा च स्मृत्यन्तरे,—

“इष्ट्यादि सर्वकाम्यन्तु मलमामे विवर्जयेत्”—इति ।

न च, सर्वास्ताः,—इत्यभिधानात् नित्य-नैमित्तिकयोरपि निषेधः शङ्कनीयः,

“नित्य-नैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः मन्मलिसृचं”—इति

दृष्टस्यति-वचनात् । जाबालिनाऽपि तथैवाक्तम्,—

“नित्य-नैमित्तिके कुर्याच्छ्राद्धं कुर्यान्मलिसृचं ।

निधि-नक्षत्र-वारोक्तं काम्यं नैव कदाचन”—इति ।

* कचिद्व्यादिरेतदन्तोद्योगो न दृश्यते वि० पुस्तकानि वि० पुस्तकेषु ।

योऽयं मलमासे काम्य-निषेधः, असावारम्भ-समाप्ति-विषयः,

“असूर्यानाम ये मासा न तेषु मम मंसतः ।

घृतानां चैव यज्ञानामारम्भश्च समापनम्”—इति

आरम्भ-समाप्त्योरेवाधिमासे प्रतिषेधात् । आरम्भ-समाप्त्योर्मध्यपाति
न्यधिमासे त्वारम्भं काम्यमनुष्ठेयम्,

“अधिमासे निपतिते ह्येष एव विधिक्रमः”—इति

स्मरणात्, । यत्तु काठक-गृह्ये समाप्ति-प्रतिप्रसव-वचनम्,—

“प्रवृत्तं मलमासात् प्राक् काम्यं कर्मासमापितम् ।

आगते मलमासेऽपि तत्समाप्तिर्न संशयः”—इति ।

तत्सावन-मान-प्रवृत्त-वृच्छ-चान्द्रायणह्रीन-सत्रादि-विषयम् । अत्र-
शकन्तु यत्काम्यं कर्म तन्मलमासेऽप्यनुष्ठेयम् । तद्यथा । प्रक्रान्ते मल-
मासे द्वित्रेषु दिनेषु गतेषु यदि कश्चिदालो ब्रह्मराक्षसादिना गृह्येत,
तदा रक्षोघ्नीष्टिः सद्य एव कर्त्तव्या । मलमास-समाप्ति-प्रतीक्षायां
बालादि-मरण-प्रसङ्गात् । सा चेष्टिः काम्यकाण्डे श्रूयते । “अग्नये रक्षोघ्ने
पुरोडाशमष्टाकपालं निर्बपेत् । यश्च रक्षांसि सचेरन्वग्निमेव रक्षोहणं
स्तेन भागधेयेनोपधावति स एवास्माद्रक्षांस्यपहन्ति”—इति । सचेरन्
समवेयुर्गृह्णीयुरिति यावत् । उपधावति तद्देवतां प्रियेण हविर्भागेन
तोषयति । अस्माद्रक्षोघ्नीतादिष्टिकर्त्ता रक्षांस्यपहन्तीति* ।

तथैवाभिचरतः प्रतिचरतश्च काचिदिष्टिः श्रूयते । “आग्नावैष्णवमे-
कादशकपालं निर्वपेदभिचरन्”—इति । “प्रति वै पुरस्तादभिचरन्त
मभिचरन्ति द्वे द्वे पुरोनुवाक्ये कुर्यात्”—इति च । तत्र, द्वयोरप्ये-

* रक्षांस्यपनयन्तीति, — इति सु० पृक्ते पाठः ।

केवेष्टिः, अभिचरतएकैका पुगेनवाक्या, प्रतिचरतस्तु द्वे द्वे,—इति विशेषः । काल-विलम्ब-प्रतीक्षाऽत्रापि न भवति । बाधके शत्रौ प्रत्यासन्ने सति तदैवाभिचारस्य कर्त्तव्यत्वात् । प्रतिचारस्यापि मण्डव कालः । “एतयैव यजेताभिचर्यमाणः” —इति वर्त्तमानवाचिना शानच्-प्रत्ययान्तेन शब्देन प्रतिचार-कर्त्तुरभिचार-समकालत्व-विशेषणात् ।

एवं, प्रबलज्वर-राजद्रोहादिना यदा मृत्युः प्रसक्तः, तदापि मद्य-एवेष्टिः कर्त्तव्या । इष्टिस्तु श्रूयते । “यो मृत्युर्भेर्विभीयात्तस्मात्प्राणां प्राजापत्यां शतकृष्णलां निर्वपेत्, प्राजापतिमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति मण्डवाम्निनायुर्दधाति सर्वमायुरेति” —इति । कृष्णलाः सुवर्ण-शकनानि यव-वय-परिमिताणि । तानि च शतमश्याकानि यस्यां निर्वपणीयानि, सृष्टिः शतकृष्णला । यदा वृश्चभावात् शस्यानि शुश्रूयन्ति मलमामश्वागतस्तदा “कार्गौर्या वृष्टिकामोयजेत” —इति विहिते ऋत्विजं काल-विलम्बं महेते । एवं स्नातान्प्यावग्दकानि उदाहरणौयानि ।

नित्य-नैमित्तिकयोरपि यदनन्यगतिकं तदेव मलमासे कार्यम्,

“अनन्यगतिकं नित्यं कुर्यान्नैमित्तिकं तथा” —इति

स्मरणात् । काठकगृह्येऽपि,—

“मलेऽनन्यगतिं कुर्यान्नित्यां नैमित्तिकीं क्रियाम्” —इति ।

अनन्यगतिकानि च नित्यानि गृह्यपरिशिष्टे उदाहृतानि,—

एतयैवयजुषातोभिचर्यमाणः,— इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

“अवषट्कारहोमाश्च पर्व चाग्रयणं तथा ।

मलमासे तु कर्त्तव्यं काम्या इष्टौविवर्जयेत्”—इति ।

अवषट्कारहोमा अग्निहोत्रोपासन-वैश्वदेवादयः । पर्व दर्शपूर्णमासौ, पार्वणस्यालीपाकश्च । दर्शादीनां नित्यत्वमकरणे प्रत्यवायादवगन्तव्यम् । तथाचार्यवर्णिका आमनन्ति,—

“यस्याग्निहोत्रमदर्शमपूर्णमास-

मनाग्रयणमतिथिवर्जितम् ।

अङ्गतमवैश्वदेवमविधिना कृतम्

आमन्नमांसस्य लोकान् स हिनस्ति”—इति ।

गत्यन्तर-युक्तानि तु नित्यानि तत्र वर्ज्यानि । तदुक्तं काठक-ग्रह्य-परिशिष्टे,—

“सोमयागादिकर्माणि नित्यान्यपि मलिसृचे ।

षष्ठीश्चाग्रयणाधानचातुर्भास्यादिकान्यपि ॥

महालयाष्टकाश्राद्धोपाकर्माद्यपि कर्म यत् ।

स्पष्टमासविशेषाख्या-विहितं वर्जयेन्मले”—इति ।

सोमयागोवसन्ते विहितस्तस्य मलमास-विवर्जनेऽपि शुद्धमासेऽनुष्ठान-सम्भवात् सगतिकत्वम् । षष्ठीष्टिः काठकशाखादौ प्रसिद्धा । नचाग्रयणस्य सगतिकागतिकयोर्दाहरणं विरुद्धमिति शङ्कनीयम्, तस्य मलमासे विकल्पितत्वात् । तदाह पैठीनसि,—

“संक्रान्ति-रहिते भासि कुर्यादाग्रहणं न वा”—इति ।

अनन्यगतिकानि नैमित्तिकानि ग्रहणस्नानादीनि । तेषां मलमासेऽपि कर्त्तव्यतामाह यमः,—

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे स्नानं श्राद्ध-दान-जपादिकम् ।

कार्याणि मलमासेऽपि नित्यनैमित्तिकं तथा”—इति ।

सगतिकानि तु नैमित्तिकानि जातेऽद्यादीनि । “वैश्वानरं द्वादश-
कपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते”—इति विहिताया इष्टेराशौचेऽवसिते
यथाऽनुष्ठानं, तद्वन्मलमासेऽप्यवसितेऽनुष्ठातुं शक्यत्वात् सगतिकत्वम् ।
यथोक्तरीत्या काम्यमावश्यकमनन्यगतिके नित्यनैमित्तिके अपि
मलमासे कार्याणि नेतराणि,—इति सामान्यतोवर्ज्यावर्ज्यविवेकः
सम्पन्नः । तानि च कार्याकार्याणि कालादर्शकारः संगृह्येत्यमुदा-
जहार,—

“द्वादशाहमपिण्डान्तं कर्म ग्रहण-जन्मनोः ।

सौमन्ते पुंसवे श्राद्धं द्वावेतौ जातकर्म च ॥

रोगं शान्तिरुलभ्ये च योगे श्राद्धं व्रतानि च ।

प्रायश्चित्तं निमित्तस्य वशात्पूर्वं परत्र वा ॥

अश्वोदकुम्भ-मन्वादि-सहालय-युगादिषु ।

श्राद्धं दर्शस्वहरहः श्राद्धमूनादिमासिकम् ॥

मल्लिङ्गचान्दमासेषु मृतानां श्राद्धमाश्लिकम् ।

श्राद्धन्तु पूर्वदृष्टेषु तीर्थस्वयं युगादिषु ॥

मन्वादिषु च यद्दानं दानं दैनंदिनञ्च यत् ।

तिल-गो-भृ-हिरण्यानां मन्थोपासनयोः क्रिया ।

पर्वहोमश्चाययणं साग्निरिष्टिश्च पर्वणोः ॥

नित्याग्निहोत्रहोमश्च देवताऽतिथि-पूजनम् ।

स्नानञ्च स्नानविधिना अभिष्ट्यापेय-वर्जनम् ॥

तर्पणञ्च निमित्तस्य नित्यत्वादुभयत्र च ।
 अनित्यमनिमित्तञ्च दानञ्च महदादिकम् ॥
 अत्याधानाध्वरापूर्वतीर्थयात्राऽभरेक्षणम् ।
 देवारामतडागादि-प्रतिष्ठा मौञ्चिवन्धनम् ॥
 आश्रमस्वीकृतिः काम्यवृषोत्सर्गश्च निष्क्रमः ।
 राजाभिषेकः प्रथमशूङ्गाकर्म व्रतानि च ॥
 अन्नप्राशनमारम्भा गृह्हाणाञ्च प्रवेशनम् ।
 स्नानं विवाहोनामानि तथाऽऽपन्नं महोत्सवम् ॥
 व्रतारम्भं समप्तिञ्च काम्यं कर्म च पापघ्नः ।
 प्रायश्चित्तन्तु, सर्वस्य मलमासे विवर्जयेत् ॥
 उपाकर्मात्सर्जनञ्च पवित्रदमनार्पणम् ।
 अवरोहश्च हैमन्तः सर्पणं बलिगृहकाः ॥
 ईशानस्य बलिर्विष्णोः शयनं परिवर्त्तनम् ।
 दुर्गेन्द्रस्यापनोत्याने ध्वजोत्थानञ्च वज्रिणः ॥
 पूर्वत्र प्रतिषिद्धानि परत्रान्यच्च दैविकम्—इति ।

अत्र, द्वादशहेत्यारभ्य नित्यत्वादुभयत्र चेत्यनेन ग्रन्थेन कर्त्तव्य-
 संग्रहः । अनित्यमनिमित्तं चेत्यारभ्य वर्जयेत्—इत्यन्तेन वर्ज्य-संग्रहः ।
 उपाकर्मेत्यारभ्य परत्रान्यच्च दैविकमित्यन्तेन मलमासे वर्जितानां सतां
 शुद्धमासे अवश्यकर्त्तव्यत्वेन संग्रहः ।

अत्र च, सर्वत्रै साच्चित्रचनान्युदाहरामः । यमः,—

“गर्भे वार्द्धुषिके कृत्ये श्राद्धकर्मणि मासिके ।

सपिण्डीकरणे नित्ये नाधिमासं विवर्जयेत् ॥

तीर्थस्नानं जपोहोमो यव-ब्रीहि-तिलादिभिः ।

जातकर्मान्यकर्माणि नवश्राद्धं तथैव च ॥

मघात्रयोदशीश्राद्धं श्राद्धान्यपि च षोडश ।

चन्द्र-सूर्य-ग्रहे स्नानं श्राद्ध-दान-जपादिकम् ॥

कार्याणि मलमामेऽपि नित्यं नैमित्तिकं तथा—इति ।

मासिकेश्राद्धकर्मणि, अमावास्याश्राद्धकर्मणि—इत्यर्थः । नित्यं
नित्यदाने । होमेऽत्रौषामनहोमः । अन्यकर्माणि दहनोदकपिण्ड-
दानास्थिमञ्चयनादीनि । स्मृत्यन्तरे,—

“श्राद्ध-जातक-नामानि ये च संस्कार-मव्रताः ।

मलिम्लुचेऽपि कर्त्तव्या इष्टीः काम्याश्च वर्जयेत्”—इति ।

संस्काराग्नौ अन्नप्राशन-निक्रमणादयः । मव्रताश्चातुर्मास्यव्रतादयः ।

अगस्तिः,—

“एकैदिष्टान्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते ।

तच्छ्राद्धं पूर्वमासे च कानाधिक्यं तु धर्मतः”—इति ।

गौतमः,—

“जातकर्मणि यच्छ्राद्धं नवश्राद्धं तथैव च ।

ग्रहणे पुंमगदौ च तत्पूर्वत्र परत्र च”—इति ॥

निमित्तव्रगादिति वाक्यशेषः । स्मृतिमंग्रहेऽपि,—

“जातकर्म च, स्मृतिः मौमन्तोन्नयनं व्रतम् ।

मलिम्लुचेऽपि कर्त्तव्यं निमित्तं यदि जायते”—इति ।

मरीचिः,—

“रोगे चालम्भयोगे च मौमन्तं पुंमवेऽपि च ।

यद्दाति समुद्दिष्टं पूर्वत्रापि न दुष्यति”—इति ।

निमित्तवशात् प्रायश्चित्तानि अच्छिद्रकाण्डे बहूनि श्रूयन्ते,
आहिताग्निर्यदा अग्नीनन्वाधायैष्टिमकृत्वा ग्रामान्तरे प्रयाणं कुर्यात्,
तदा तुभ्यन्ता इति मन्त्रेण जुहुयात् । तथा च श्रुतिः,—“सर्वान् वा
एषोऽग्नौ कामान् प्रवेशयति योऽग्नीनन्वाधाय व्रतमुपैति, स यदाऽनिष्ट्वा
प्रयायात् अकामप्रीता एनं कामान् प्रयायुः । अतेजा अवीर्यः स्यात्
स जुहुयात्तुभ्यन्ता अङ्गिरस्तमविद्याः सुक्षितयः पृथक् । अग्रेकामायथे-
मिर इति । काममेवास्मिन् दधाति कामप्रीता एनं कामा अनु-
प्रयान्ति तेजस्वी वीर्यवान् भवति । यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेत्
ऐन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेत्”—इति । कौशुमिः,—

“अब्दमम्बुघटं दद्यादन्नञ्चापि सुमञ्चितम् ।

संवत्सरे विवृद्धेऽपि प्रतिमासञ्च मासिकम्”—इति ।

मगीचिः,—

“प्रतिमासं मृताहे यत् आहुञ्च प्रतिवत्सरम् ।

मन्वादौ च युगादौ च मासयोरुभयोरपि”—इति ।

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“वर्षे चाहरहः आहुञ्च दानञ्च प्रतिवासरम् ।

गो-भू-तिल-हिरण्यानां मासेऽपि स्थान्मल्लिखुचे”—इति ।

एवमभक्ष्यापेयवर्जन-मन्धावन्दनादिष्वपि विशेषतः साक्षिवचना-
न्युदाहरणीयानि । सामान्यतस्तु,—

* मासयोरुभयोश्च तत्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“नित्यनैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः सखलिकृत्”—इति

बृहस्पतिवचनं पूर्वमेवोदाहृतम् । ननु, उदाहृतेषु संग्रहवचनेषु
भाद्रपदापरपक्षश्चाद्विस्थाप्यभयत्र कर्त्तव्यता प्रतीयते । महालययुगा-
दिस्थिति तत्र पठितत्वात् । सा चोभयत्र कर्त्तव्यता स्मृतिविरुद्धा ।
महामलयाष्टकाश्राद्धेति काठकण्टह्ये वर्ज्यत्वस्मरणं पूर्वमुदाहृतम् ।
भृगुरपि,—

“वृद्धिश्राद्धं तथा सोममभ्याधेयं महालयम् ।

राजाभिषेकं काम्यञ्च न कुर्याद्भानुलङ्घिते”—इति ।

नागरखण्डेऽपि,—

“नभोवाऽथ नभस्योवा मनमासे यदा भवेत् ।

सप्तमः पितृपक्षः स्यादन्यत्रैव तु पञ्चमः”—इति ।

आषाढीसर्वाधिं कृत्वा सप्तम-पञ्चमौ द्रष्टव्यौ । “आषाढ्याः पञ्चमे पक्षे”
—इति वचनात् । आषाढसामस्यान्तर्भागे कर्कटसंक्रान्तौ नभसेऽधि-
कमासत्वम् । आषाढसामस्यान्तर्भागे सिंहसंक्रान्तौ नभस्यस्याधिकमास-
त्वम् । तयोर्नभयोगेऽपि पक्षयोः कस्यायां वर्त्तमाने सवितरि यः कृष्ण-
पक्षः स सप्तमो भवति । अस्मति तु द्विविधेऽधिकमासे पञ्चमः । तथा
सति, सप्तमे विहितस्यापरपक्षश्चाद्विस्थ मलिन-नभस्य-कृष्णपक्षेऽनुष्ठान-
मयुक्तम् । नायं दोषः । संग्रह-वाक्य-गत-महानय-शब्देन तौर्थाविशेषस्य
वा सचात्रयोदश्या वा विवरणीयत्वात् । ननु,

“मलिनान्यमासेषु स्मृतानांश्राद्धमाश्रिकम्”—इति

प्रतिभवंत्वरं प्राण्यमाणस्य स्मृतश्राद्धस्य मासद्वय-कर्त्तव्यता संग्रहे दर्शिता ।
सा न युक्ता, मलमासे तन्निर्येयत्वात् । तथा च सत्यव्रतः,—

“वर्षे वर्षे तु यच्छ्राद्धं मातापित्रोर्मृतेऽहनि ।

मलमासे न कर्त्तव्यं व्याघ्रस्य वचनं यथा”—इति ।

मत्स्यतपाः,—

“वर्षे वर्षे तु यच्छ्राद्धं मृताहनि मलिम्लुचे ।

कुर्यात्तत्र प्रमीतानां अन्येषामुत्तरत्र तु”—इति ।

पैठीनमिः,—

“मलमाममृतानां तु श्राद्धं यत्प्रतिवत्सरम् ।

मलमासे तु कर्त्तव्यं नान्येषां तु कदाचन”—इति ।

अतः शुद्धमाममृतानां मलमासे मृताह-श्राद्ध-कर्त्तव्यता-विधान-
मयुक्तम् । नैषदोषः । तस्याभिधानस्य प्रथमाब्धिकविषयत्वात् ।

“आब्धिकं प्रथमं यस्यात् तत्कुर्यात् मलिम्लुचे”—इति

स्मरणात् । तथा हार्गोतोऽपि,—

“अमंक्रान्तोऽपि कर्त्तव्यमाब्धिकं प्रथमं द्विजैः ।

तथैव मामिकं श्राद्धं मणिण्डोकरणं तथा”—इति ।

लघुहार्गोतोऽपि,—

“प्रत्यब्दं द्वादशे मामि कार्था पिण्डक्रिया मुनिः ।

कचित्तयोदशेऽपि स्यादाद्यं मुक्ता तु वत्सरम्”—इति ।

अत्र, द्वादशं मामे पूर्णं सति अनन्तरदिने कार्येतित्याख्येयम् ।

“माम-पक्ष-तिथि-स्पृष्टे यो यस्मिन् म्रियतेऽहनि ।

प्रत्यब्दं तु तथाभूतं क्षयाहन्तस्य तं विदुः”—इति

व्यासेनाब्दिकदिनस्य विशेषितत्वात् । केचित्तु, आद्यं मुक्ता तु
वत्सरमित्येतदन्तराधिमामेऽपि योजयित्वा कार्तिकप्रमीतस्य प्रथमा-

ब्दिकमाश्रयजे कुर्वन्ति । तदयुक्तं । मासपक्षेतिवचन-विरोधात् ।
अन्तिमाधिमाम-विषये तु यथोक्त-रैत्योपपद्यते । तस्माच्छुद्धमास-
प्रमीतानां प्रथमाब्दिकं मलमासे कर्त्तव्यं, द्वितीयाद्याब्दिकन्तु शुद्ध-
मासे,—इत्येतया विवक्षयोभयत्र कर्त्तव्यतोक्ता । मलमास-मृतानां
तु यदि कदाचित् स एव मलमाम आगतः, तदा तत् प्रत्याब्दिकं मल-
मासे एव कर्त्तव्यं* नतृपरितने शुद्धमासे । तथा च भृगुः—

“मलमास मृतानान्तु यच्छ्राद्धं प्रतिवत्सरम् ।

मलमासे तु तत्कार्यं नान्येषान्तु कदाचन”—इति ।

अतोमलमाम-मृतानां कदाचित् प्रत्याब्दिकं मलमासे कार्यं,
शुद्धमास-मृतानाञ्च प्रथमाब्दिकं तत्र कार्यं, द्वितीयाद्याब्दिकन्तु
शुद्धमासे,—इति । एतं निर्णयमभिप्रेत्य,—

“श्राद्धीयेऽहनि संप्राप्ते मलमासोभवेद्यदि ।

मामदयेऽपि कुर्वति श्राद्धमेवं न लप्स्यते ॥

यद्या तु दिवर्मेर्मासः कथितोवादरायणैः ।

उत्तरे देवकर्माणि पितृकार्याणि चोभयोः” ॥

इत्यादीनि वचनानि प्रवृत्तानि । जयमामस्य मलमामत्वेऽपि
न नत्र निर्बंधः,

“वर्षे वर्षे तु यत् श्राद्धं मातापित्रोर्मृताहनि ।

मामदयेऽपि तत् कुर्याद्वाग्नस्य वचनं यथा” ॥

* तदा तत्रैव प्रत्याब्दिकं कर्त्तव्यं,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

† श्राद्धीयेहनि,—इत्यारभ्य, उत्तरे देवकर्माणि,—इत्येतदन्तोऽयम् । वि०
पुस्तके इति वि० पुस्तकेषु न दृश्यते ।

इति स्मरणात् । अत्र, मासद्वयेऽपीति संक्रान्ति-द्वय-युक्तत्वात्
मासद्वयात्मके क्षयापरमासे इत्यर्थः* । अनित्यमनिमित्तश्चेत्यादिना
यानि वर्ज्यानि संगृहीतानि, तेषु स्मृतय उदाह्रियन्ते । तत्र
वृद्धमनुः,—

“अग्न्याधेयं प्रतिष्ठाञ्च यज्ञ-दान-व्रतानि च ।

वेदव्रत† वृषोत्सर्ग-चूडाकरण-मेखलाः॥

माङ्गल्यमभिषेकञ्च मलमासे विवर्जयेत् ।

वाले वा यदि वा वृद्धे गृह्णे वाऽस्तमुपागते ॥

मलमासद्वैतानि वर्जयेद्देव-दर्शनम्”—इति ।

पैठौनसि-ज्योतिःपराशरयोरप्येवमेव पाठः । कौशुमिः,—

“अधिमासे‡ न कर्त्तव्ये श्राद्धे संवत्सराब्दिके ।

वर्षवृष्यभिषेकादि कर्त्तव्यमधिमेन तु ॥

अधिमासे न कर्त्तव्यं श्राद्धमाभ्युदयं तथा ।

तथैव काम्यं यत्कर्म वत्सरात् प्रथमादृते ॥

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत्किञ्चिच्छ्राद्धिकं द्विजैः ।

इष्टं वाऽप्यथवा पूर्त्तन्तत्र कुर्यान्मलिग्लुचे”—इति ।

असंक्रान्तं प्रकृत्य ज्योतिः शास्त्रे,—

“तत्र दत्तमत्तं वा ऊतं§ न ऊतमेव वा ।

* क्षयमासस्य,—इत्यारभ्य, इत्यर्थः,—इत्येतदन्तोराशयः वि० पुस्तकाति-
रिक्तपुस्तकेषु नास्ति ।

† देवव्रत, इति क० पुस्तके पाठः ।

‡ मलमासे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ ऊतं वा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

सुजग्र मयजग्रं स्यान्नोपवासः कृतो भवेत् ॥

न यात्रां न विवाहन्तु न च वास्तु-निवेशनम् ।

न प्रतिष्ठाञ्च देवानां प्रासाद-यार्म-भूरुहाम् ॥

न हिरण्यं न वासांसि कारयेदिति निश्चयः—इति ।

स्यत्यन्तरेऽपि,—

“वापी-कूप-तडागादि प्रतिष्ठां यज्ञकर्म च ।

न कुर्यान्मलमामे च महादानफलानि च *”—इति ।

महादानानि तुलापुरुषादीनि षोडशापि मत्स्यपराणोक्तानि, कन-
कादीनि दश कूर्मपराणोक्तानि । एवमन्यान्यपि प्रतिषेध-वचनान्युदाह-
रणीयानि । उपाकर्मात्सर्जनञ्चेत्यादिना शुद्धमामएव कर्तव्यान्-
क्तानि । तत्र ज्योतिःपराशरः,—

“रविणा लङ्घितो मामश्चान्द्रः ख्यातोमलिङ्गलवः ।

तत्र यद्विहितं कर्म उत्तरे मामि कारयेत्”—इति ।

प्रजापतिः,—

“उपाकर्म च हव्यञ्च कथं पर्वोत्सवं तथा ।

उत्तरे नियतं कुर्यात् पूर्वं तन्निष्फलं भवेत्”—इति ।

हारीताऽपि,—

“उपाकर्म तथोत्सवं काम्यमुत्सवमष्टकाः ।

माम-वृद्धौ पराः कार्यावर्जयित्वा तु पेटकम्”—इति ।

ज्योतिःपितामहोऽपि,—

* महादानव्रतानि च,—इति अन्यत्र पाठः ।

“मामः कन्यागते भानावसंक्रान्तो भवेद्यदि ।

दैवं पित्र्यं तदा कर्म तुलास्य कर्तुरक्षयम्”—इति ।

अत्र, कन्या-गते सवितरि योऽसंक्रान्तः, अमौ मलिनआश्रययुजः ।
भाद्रान्ते* कन्याप्रवेशात् । एवञ्च सति कन्यामुपजीव्य विहितं यदैवं
पित्र्यञ्च तन्मलिनआश्रयपुजे न कर्त्तव्यं, किन्तुर्हि तुला-संक्रान्त्युपेते
शुद्धआश्रययुजे† ।

नन्वेवं सति महालयाख्यापरपक्ष-आहुस्यापि तुलामामे कर्त्त-
व्यता प्रमज्यते । तस्यापि कन्यामुपजीव्य विहितत्वात् । तथा च
पुराणम्,—

“कन्यां गते† सवितरि यान्दहानि तु षोडश ।

क्रतुभिस्तानि तुल्यानि पितृणां दत्तमक्षयम्”—इति ।

मैत्रं, भाद्रपद-कृष्णपक्षस्य कन्या-संक्रान्ति-स्पर्शित्वेन कन्यापजीविमो-
ऽप्यपरपक्षस्य तुलामामेऽनुष्ठातुमशक्यत्वात् । तथा च कार्ष्णाजिनिः,—

“अन्ते वा यदि वा मध्ये यत्र कन्यां रविर्व्रजेत् ।

स पक्षः पञ्चमः पूज्यः आहुषोडशकं प्रति”—इति ।

बृहस्पन्नुरपि,—

“मध्ये वा यदि वाऽप्यन्ते यत्र कन्यां रविर्व्रजेत् ।

स पक्षः सकलः पूज्यः आहुं तत्र विधीयते”—इति ।

* भाद्रपदान्ते,—इति क० पुस्तके पाठः ।

† ‘एवञ्च सति’—इत्यादि ‘शुद्धआश्रययुजे’—इत्यन्तग्रन्थात् परं, ‘यत्र
कन्यागते’ इत्यादि ‘कन्याप्रवेशात्’—इत्यन्तग्रन्थः क० पुस्तके न दृश्यते ।

‡ तत्रानुष्ठातुं शक्यत्वात्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

किञ्च, नेदमपरपक्ष-श्राद्धं कन्यामुपजीवति, तस्यामनादरस्मरणात् ।
तथा च जातृकर्णः*,—

“आषाढीमवधिं कृत्वा यः स्यात् पक्षस्तु पञ्चमः ।

श्राद्धकालः स विज्ञेयः कन्याङ्गच्छतु वा न वा”—इति ।

अतः, कन्याङ्गते सवितरीति वचनं कृष्णपक्षस्य कन्या-योगं प्रशंसति ।
अतएव, क्रतुभिस्तानि तुल्यानीति तत्रैवाक्रमम् । एवं मति, तुल्यस्य
कर्तुरक्षयमिति वचनं महालय-व्यतिरिक्त-विषयम् ।

अथवा, महालयस्यापि गौणकालविधानार्थं तदस्तु । तथा हि,
कन्या-संक्रान्ति-युक्तो भाद्रपद-कृष्णपक्षस्तस्य मुख्यः कालः, केनापि
निमित्तं मुख्यकालामध्ये यावदृश्चिकदर्शनं तस्य गौणकालः स्मृति-
सिद्धः । तत्र, किं कन्यायुक्तं मलिनाययुजे तच्छ्राद्धं कर्त्तव्यं, उत
कन्या-रहिते तुलोपेते शुद्धाययुजे,—इति वीचायान्तुल्यस्य कर्त्त-
रक्षयमिति विधीयते । एवमन्यान्यापि उत्तर-भागे कर्त्तव्य-विषयाणि
वचनान्युदाहार्याणि ।

तदेवं, कार्याकार्य-विवेकः पञ्चधा सम्पन्नः । तत्र, किञ्चित्तन्त्रमाम
एव कर्त्तव्यम् । तद्यथा, मलमाम-मृतानां यदा कदाचित् प्रत्या-
ब्दिकम्, अन्य-माम-मृतानां प्रथमाब्दिकम् । किञ्चित् शुद्धमामएव
कर्त्तव्यम् । तद्यथोपाकर्मादि । किञ्चिदुभयत्रापि कर्त्तव्यम् । तद्यथा-
ऽब्दादकृष्णादि । किञ्चिदुभयोरन्यतरस्मिन्निति वशात्कर्त्तव्यम् ।

* जातृकर्णः,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† गौणकालनिषेधात् तदर्थः,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ ऋद्धोदकादि,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

तद्यथा, द्वादशाह-सपिण्डान्तादि* । किञ्चिन्मलमासे वर्ज्यम् । तद्यथा,
अनित्यमनिमित्तञ्चेत्यादि ।

अथ मलमासस्यैव द्विराषाढ-संज्ञा† विशेष उच्यते । तत्र,
वृद्धमिहिरः,—

“माधवाद्येषु षट्स्वेक-मामि दर्श-द्वयं यदा ।

द्विराषाढः स विज्ञेयः श्रुते कर्कटकेऽच्युतः”—इति ।

इयञ्च द्वाषाढ-संज्ञा उत्तरभाविनि संवत्सरे हरि-स्वाप-विवेका-
योपयुज्यते । अतएव वृद्धमिहिरः,—

“मेषादि-मिथुनान्तेषु‡ यदा दर्श-द्वयं भवेत् ।

अब्दान्तरे तदाऽवश्यं मिथुनार्के हरिः स्वपेत् ॥

कर्कटादि-त्रिके वाऽपि यदा दर्श-द्वयं भवेत् ।

अब्दान्तरे तदाऽवश्यं कर्कटाक हरिः स्वपेत्”—इति ।

इति माम ४ निर्णयः ।

अथ पक्षः ॥

पक्षशब्दः॥ “पक्ष परिग्रहे”—इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नः । देवकार्यार्थं
वा पितृचार्यार्थं वा पक्ष्यते परिगृह्यते यः काल-विशेषः, स पक्षः ।

* सपिण्डानादि, इति क० वि पुस्तकयोः पाठः ।

† संज्ञकोः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ माधवान्मिथुनान्तेषु,—इति क० पुस्तके पाठः ।

§ मलमासः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

॥ सप्तशब्दः, इति वि० पुस्तके पाठः ।

अथवा, चन्द्रस्य पञ्चदशानां कलानामापूर्णं क्षयोवा यस्मिन् परि-
गृह्यते स पक्षः । तथा च, वाजसनेयिनश्चन्द्ररूपस्य संवत्सर-निर्वाहकस्य
प्रजापतेः कलापूर्णापक्षयावामनन्ति * । “मएष संवत्सरः प्रजापतिः
षोडशकलः तस्य रात्रयएव पञ्चदश कलाः ध्रुवस्य षोडशी कला
स रात्रिभिरेव पूर्यतेऽपक्षीयते†” —इति । तथा, तएव पञ्चाग्निविद्यायां
दक्षिणोत्तरमार्गयोः कृष्ण-शुक्रपक्षावपक्षय-पूरणात्मकौ इष्टापूर्णादि-
कारिभिरुपासकैश्च प्रार्थ्यते,—इति पठन्ति । “अथ ये यज्ञेन दानेन
तपसा लोकं जयन्ति ते धूमसभिमग्नवन्ति धूमाद्भानि रात्रेरप-
क्षीयमाणपक्षमिति ते यएवमेतद्विदुः । ये चामी अरण्यं श्रद्धा-
मुपासते‡ तेऽर्चिभिमग्नवन्त्यर्चिषोऽहरजः आपूर्यमाणपक्षम्” —
इति च । तैत्तिरीयाश्च सावित्र-क्षयने पूर्वोत्तर पक्षौ प्रत्येकं पञ्चदशा-
होरात्रकावामनन्ति॥ । “संज्ञानं विज्ञानं दर्शादृष्टेति एतावन्नुपको
पूर्वपक्षस्याहोरात्राणां नामधेयानि, प्रसृतं धियुतं सुता सुस्वतीत्येता-
वन्नुपावुत्तरपक्षस्याहोरात्राणां नामधेयानि” —इति ।

अयमर्थः,—संज्ञानं विज्ञानमित्येकोऽनुवाकोमन्त्रकाण्डे पठितः ।
तस्मिन्ननुवाके शुक्रपक्षस्याह्नां नामधेयानि पञ्चदश न.पुंमकलिङ्गानि

* कलापूर्णाया क्षयायचामनन्ति, इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† पूर्यते एवं क्षीयते,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ य इमे ग्रामे इष्टापूर्णे दत्तान्युपासते,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ आर्द्धं सद्यमित्युपासते,—इति वि० पुस्तके, आर्द्धमुपासन्ते,—इति
क० पुस्तके पाठः ।

॥ पञ्चदशाहोरात्रात्मकावामनन्ति,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

¶ वषट्,—इति वि० पुस्तके, वृत्तर,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

पश्यन्ते। दर्शा दृष्टेत्यपरोऽनुवाकस्तत्र शुक्लपक्षस्य रात्रीणां नामधे-
यानि पञ्चदश स्त्रीलिङ्गानि पठितानि। तथा, प्रस्तुतं विष्टुतमित्ये-
कोऽनुवाकः सुता सुन्वतीत्यपरोऽनुवाकस्तावुभौ कृष्णपक्ष-विषयौ
पूर्ववद्योजनौयाविति। ते चानुवाका एवं श्रूयन्ते। “संज्ञानं विज्ञानं
प्रज्ञानं ज्ञानमभिज्ञानं* संकल्पमानं प्रकल्पमानमुपकल्पमानमुपकृतं
कृतं श्रेयोवमीय आयन्त्यं सधूतं भूतं प्रभूतम्। दर्शा दृष्टा दर्शना
विश्वरूपा सुदर्शना आप्यायमाना प्यायमाना प्याया स्मृता इरा
आपूर्यमाणा पूर्यमाणा पूरयन्ती पूर्णा पौर्णमासी। प्रस्तुतं विष्टुतं संस्तुतं
कल्याणं विश्वरूपं शुक्लममृतं तेजस्वि तेजः समिद्धं[†] अरुणं भानुमन्म-
रीचिमदभितपत्तपस्वत्। सुता सुन्वती प्रसूता सुयमाना[‡]ऽभिषूयमा-
णापीती प्रपा सप्पा तप्तिस्तर्पयन्ती कान्ता काम्या कामजाता[§]ऽयुष्मती
कामदुघा”—इति।

रुद्धावाऽयं पक्षशब्दः। स च, देधा विभक्तस्य मासस्यैकैकमधं
ब्रूते[¶]। पञ्चदशस्तोमनामकेन मासमसूहेन मध्ये क्विन्स्य** चिद्वत्

* जानदभिजानत्,—इति मु० पुस्तके, परिज्ञानमनुज्ञानं,—इति क०
वि० पुस्तकयोः पाठः।

† दर्शता,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः।

‡ समिद्धं,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः।

§ प्रस्तुतः स्तूयमाना,—इति वि० पुस्तके पाठः।

॥ कामा,—इति मु० पुस्तके पाठः।

¶ मासस्यैकैकैर्देवैर्ब्रूते,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः।

** स्थितस्य,—इति क० पुस्तके पाठः।

स्तोम-नामकस्य साम-समूहस्य पूर्वोत्तर-भागाभ्यामुत्पन्नत्वात्तयोः
पूर्वापरपक्षत्वम् । तौ च द्वौ पक्षावन्* देवानामसुराणाञ्च क्रमेण सृष्टत्वा-
त्तयोः पक्षयोः प्रशस्तत्वाप्रशस्तत्वे । तदेतत्सर्वं होढब्राह्मणे तैत्तिरीयाः
पठन्ति । “प्रजापतिरकामयत ; प्रजायेयेति, स तपोऽतप्यत स चिद्वृतं
स्तोममसृजत तं पञ्चदशस्तोमोमध्यतः उददृणत्† तौ पूर्वपक्षश्चापर-
पक्षश्चाभवतां पूर्वपक्षं देवा अन्वसृज्यन्त अपरपक्षमसुराः ततो देवा
अभवन् असुराश्च‡ यं कामयेत वसीयान् स्यादिति तं पूर्वपक्षे याजयेत्
वसीयानेव भवति, यं कामयेत पापीयान् स्यादिति तमपरपक्षे याज-
येत् पापीयानेव भवति, तस्मात् पूर्वपक्षोऽपरपक्षात्कारुण्यतरः§” —
इति । वसीयान्वसुमत्तरः । पापीयान् द्रव्यहीनः । कर्तृणां शुभ-फल-
प्रापकत्वेन करुणामतिशयेनार्हतीति कारुण्यतरः । तदेवमस्मिन् प्रक-
रणे भवत्सुरायणर्त्तुमामपक्षानिर्णीताः ।

॥०॥ इति श्रीमाधवीयं कालनिर्णये भवत्सुरायां

द्वितीयं प्रकरणम् ॥०॥

* पक्षावनुकम्प्य,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† उददृणत,—इति क० पुस्तके पाठः ।

‡ नरासुराश्च, इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

§ करुण्यतरः,—इति सु० पुस्तके पाठः । एवं परम् ।

अथ तिथयोनिर्णयन्ते ।

—००:००:००—

(तत्र, प्रतिपत्-प्रकरणम् ।)

तत्र, तिथिशब्दस्तनोतेर्धातोर्निष्पन्नः । तनोति विस्तारयति वर्द्ध-
मानाङ्गीयमाणां वा चन्द्रकलामेकां यः कालविशेषः, सा तिथिः । यद्वा,
यथोक्त-कलया तन्यते इति तिथिः । तदुक्तं सिद्धान्तशिरोमणौ,—

“तन्यन्ते कलया यस्मात् तस्मात्तास्तिथयः स्मृताः”—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्य स्कान्दे पद्यते,—

“अमा षोडश-भागेन देवि, प्रोक्ता महाकला ।

संस्थिता परमा माया देहिनां देहधारिणी ॥

अमादि-पौर्णमास्यन्ता याएव शशिनः कलाः ।

तिथयस्ताः समाख्याताः षोडशैव वरानने”—इति ।

अयमर्थः । या महामाया आधारशक्तिरूपा* देहिनां देहधा-
रिणी संस्थिता, सा चन्द्र-मण्डलस्य षोडश-भागेन परिमिता चन्द्र-देह-
धारिण्यमानास्त्री महाकलेति प्रोक्ता, क्षयोदय-रहिता नित्या तिथि-
संज्ञकैव, इतरा अपि पञ्चदश कलाः दिवस-व्यवहारोपयोगिन्यः क्षयो-
दयवत्यः पञ्चदश तिथयो भवन्तीति तिथयः षोडशैवेत्यविरुद्धं वच-
नम्,—इति । अतिस्वस्मिन्नेवार्थे पक्षनिर्णयणोदाहृता; “तस्य रात्रयः
पञ्चदश कला भ्रूवेवास्य षोडशी कला”—इति ।

* आधाररूपा,— इति क० मु० पुस्तकयोः पाठः ।

एवं सद्यत्र सामान्य-विशेष-रूपेण तिथि-दैविध्यमुक्तं भवति । तत्र,
येयमेत्युक्ता क्षयोदय-वर्जिता भुवा षोडशौ कला, तद्युक्तः काल-
स्तिथि-सामान्यम् । यास्त्वविशिष्टा वृद्धिक्षयोपेताः पञ्चदश कलास्ता-
भिर्विशिष्टाः काल-विभागास्तिथि-विशेषाः ।

तासां पञ्चदशानां कलानामेकैकां कलां वज्रादयः प्रजापत्यन्ताः
पञ्चदश देवताः क्रमेण पिवन्ति । तत्र, वज्रि-पेया कला प्रथमं
पीयते,—इति प्रथमेत्युच्यते, तथा युक्तः काल-विशेषः प्राथम्य-
वाचिना प्रतिपच्छब्देनाभिधीयते । एवं द्वितीयादीनां पञ्चदशान्तानां
तिथीनां नामान्यवगन्तव्यामि । ता एताः कृष्ण-पक्ष-तिथयो भवन्ति ।
पुनश्च, ताः पीताः कला अमेव क्रमेण तत्तत्प्रातः-वज्रादि-देवताभ्यो
निर्गत्य चन्द्र-मण्डलं पूरयन्ति । ताभिर्युक्ताः काल-विशेषाः शुक्ल-
पक्ष-गताः प्रतिपदाद्यास्तिथयो भवन्ति । वज्रादि-देवतानां कला-पानं
सोमोत्पत्तौ पश्यते । तथाहि,—

“प्रथमां पिवते वज्रिर्द्वितीयां पिवते रविः ।

विश्वदेवास्तृतीयां तु चतुर्थीं मल्लिलाधिपः ॥

पञ्चमीं तु वषट्कारः षष्ठीं पिवति वामनः ।

सप्तमोऽमृत्युर्दिव्या अष्टमोऽमृत्युः कपात् ॥

नवमीं कृष्णपक्षस्य यमः प्राप्नोति वै कलाम् ।

दशमीं पिवते वायुः पितृकादशोऽमुमा ॥

द्वादशीं पितरः सत्रं समं प्राप्नन्ति भागवतः ।

त्रयोदशीं धनाध्यक्षः कुर्वन् पिवते कलाम् ॥

चतुर्दशीं पशुपतिः पञ्चदशीं प्रजापतिः ।

निष्पीतश्च कलाशेष* चन्द्रमा न प्रकाशते ॥

कला षोडशिका या तु अपः प्रविशते सदा ।

अमायां तु सदा सोम ओषधीः प्रतिपद्यते ॥

तमोषधिगतं गावः पिवन्त्यम्बुगतञ्च यत् ।

तत्क्षीरममृतं भूत्वा मन्त्रपूतं द्विजातिभिः ॥

ऊतमग्निषु यज्ञेषु पुनराप्यायते† शशी ।

दिनेदिने कलावृद्धिः पौर्णमास्यां तु पूर्यते‡”—इति ।

ज्योतिःशास्त्रे तु सिद्धान्तशिरोमणिकारेण तिथिरेवं प्रदर्शिता, —

“अर्काद्विनिसृतः प्राचीं यद्यात्यहरहः शशी ।

तच्चान्द्रमानमंशेषु ज्ञेया द्वादशभिस्तिथिः”—इति ॥

अयमर्थः । सूर्यमण्डलस्य अधः प्रदेशवर्त्ती शीघ्रगामी चन्द्रः, चन्द्रात् ऊर्ध्वप्रदेशवर्त्ती मन्दगामी सूर्यः । तथा सति, तयोर्गति-विशेष-वशात् दर्शं चन्द्रमण्डलमन्दनमनतिरिक्तं सत् सूर्यमण्डलस्याधोभागे व्यवस्थितं भवति । तदा, सूर्यरश्मिभिः साकल्येनाभिभूतत्वाच्चन्द्रमण्डलमोषदपि न दृश्यते । उपरितने दिने शीघ्रगत्या सूर्याद्विनिसृतः शशी प्राचीं याति । त्रिंशदंशोपेतगणैः द्वादशभिरंशैः सूर्यमुल्लङ्घ्य गच्छति । तदा, चन्द्रस्य पञ्चदशसु भागेषु प्रथमभागो दर्शनयोग्यो भवति । सोऽयं

* निष्पीतः कलावशेष, इति सु० पुस्तके, स निष्पीतः कलाशेष,— इति क० पुस्तके पाठः ।

† पुनराप्यायते,—इति त्वे० पुस्तके पाठः ।

‡ पूर्यमा, इति क० पुस्तके, पूर्यते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ त्रिंशदंशोपेतगणैः,—इति वि० पुस्तके, त्रिंशदंशोपेतगणैः,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

भागः प्रथमकलेत्यभिधीयते । तत्कला-निष्पत्ति-परिमितः कालः
प्रतिपत्तिर्भवति । एवं द्वितीयादितिष्ववगन्तव्यम्,—इति । तदेत-
द्विष्णुधर्माक्षरे विस्पष्टमभिहितम्,—

“चन्द्रार्कशत्या कालस्य परिच्छेदो यदा भवेत् ।

तदा तयोः प्रवक्ष्यामि गतिमाश्रित्य निर्णयम् ॥

भगणेन समयेण ज्ञेयाद्वादश राशयः ।

त्रिंशाशस्य तथा राशेर्भाग इत्यभिधीयते ॥

आदित्यादिप्रकृत्यस्तु भागद्वादशकं* यदा ।

चन्द्रमाः स्यात्तदा राम, तिथिरित्यभिधीयते”—इति ।

मेयं द्वादशभिर्भागैः सूर्यमुल्लङ्घितवती प्रथमा चन्द्र-कलाऽष्टङ्गद-
योपेत-सूक्ष्म-रेखा-ऽऽकाराशौक्यमोषदुपयाति । उत्तरोत्तरदिनेषु
सूर्यमण्डल-विप्रकर्ष-तारतम्यानुरारेण शौक्यमुपचीयते । अनर्थैव
रीत्या मन्त्रिकर्ष-तारतम्येन मेचकलमुपचीयते । तदेतदुक्तं मिड्डान्त-
शिरोमणौ,—

“उपचयमुपयाति शौक्यमिन्दो—

स्यजत इनं व्रजतस्य मेचकलम् ।

जलमयजलजस्य गोलकत्वात्

प्रभवति तीक्ष्णविषाणरूपतऽस्य”—इति ।

सूर्याचन्द्रमसोर्यौ मन्त्रिकर्ष-विप्रकर्षौ तयोरवमानं दर्श-पूर्णमयोः
सम्यद्यते । तदाह गोभिलः,—“यः परोविप्रकर्षः सूर्याचन्द्रमसोः सा
पौर्णमासी, यः परः मन्त्रिकर्षः साऽमावास्या”—इति ।

*. भागं द्वादशकं,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

नन्वत्र चन्द्रकलानां सूर्ये प्रवेश-निर्गमौ प्रतीयेते, सोमत्यक्तौ तु वज्रादि-देवतासु । नायं दोषः । अस्मदादि-दर्शनापेक्षया ज्योतिः-शास्त्रस्य प्रवृत्तत्वात् । सोमोत्यक्तौ तु वज्रादिदेवतानां तत्तत्कला-प्रयुक्ता तन्निर्विवक्षिता । यदि सूर्ये प्रवेश-निर्गमौ, यदि वा वज्रादि-देवतासु, सर्वथाऽपि कला-प्रयुक्ताएव प्रतिपदादि-तिथयः ।

ननु, मावन-दिनेषु सौर-दिवसेषु च* निर्णयमुपेत्य चान्द्रतिथिष्वेव कुतो निर्णयोद्यमः,—इति चेत् । सन्देह-सङ्गावादिनि ब्रूमः । न खलु सौर-मावन-दिवसयोः सन्देह-सङ्गावोऽस्ति, नियत-परिमाणत्वात् । तच्च ब्रह्मसिद्धान्तेऽभिहितम्,—

“मावनं स्यादहोरात्रमुदयादोदयाद्भवेः ।

रवेस्तिष्ठन्तु राश्यांस्तिथि-सम्भोगेऽन्वयम्”—इति ।

एकस्मिन् राशौ यावन्तं कालं रविर्वर्तते, तावतः कालस्य त्रिंशो-थोऽयमंशः स सौरोदिवसः । तिथिरेका कला, तत्सम्भोगइन्दोर्यावता कालेन निष्पद्यते, तदैन्दवन्दिनम् । नचात्र सौर-मावनयोरिव चान्द्रेऽपि दिने सन्देहाभावः शङ्कनीयः, ह्रास-वृद्धि-वशेन सन्देह-सङ्गावात् । ह्रास-वृद्धौ च गर्गेण दर्शिते,—

“खर्वादपस्तथा हिंस्रस्तिविधं तिथि-लक्षणम् ।

धर्माधर्मवशादेवं तिथिस्तेषां विवक्षिता”—इति ।

खर्वा समतिथिः । दर्पा वृद्धि-युक्ता । हिंसा क्षय-युक्ता । तस्यैतस्य

* सौरादिदिवसेषु च,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† धर्माधर्मवशादेव,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

त्रैविध्यस्य विपरिवर्तन-विशेषेण तिथिः संपूर्णा खण्डा चेति द्वैविध्य-
मापद्यते । तत्र, संपूर्णा स्कन्दपुराणे दर्शिता,—

“प्रतिपन्नभृतयः सर्वा उदयादोदयाद्रवेः ।

संपूर्णा इति विख्याता हरिवासर-वर्जिताः”—इति ।

हरिवासर एकादशी । या तु नोक्त-लक्षणा, सा खण्डतिथिः । तत्र,
संपूर्णायां विधि-निषेधयोर्नास्ति मन्देहः । खण्डतिथौ तु विधि-
निषेध-व्यवस्थामाह गार्ग्यः,—

“निमित्तं कालमादाय वृत्तिर्विधि-निषेधयोः ।

विधिः पूज्यतिथौ तत्र निषेधः कालमात्रके ॥

तिथीनां पूज्यता नाम कर्मानुष्ठान-योग्यता ।

निषेधस्तु निवृत्त्यात्मा कालमात्रमपेक्षते”—इति ।

एवञ्च सति, खण्डतिथौ पूज्यत्वं निर्णेतव्यं भवति । तत्र, प्रतिपद-
मारभ्य पञ्चदशशान्तिस्तथयः क्रमेण निर्णयन्ते ।

तत्र, प्रतिपच्छब्द उपक्रमे वर्तते । चान्द्रः पक्षो मासो वा
प्रतिपद्यते प्रारभ्यते यस्मान्तिथौ, सा तिथिः प्रतिपत् । प्रारम्भ-
वाचित्वं च प्रतिपच्छस्य बहुलपक्षाङ्गणारण्यकसूत्रेषु* प्रयोगादवगम्यते ।
तथा च श्रुतिः,—“आ त्वा रथं ययोतयं इदं वसेः सुतमन्त्र इति
मरुत्वतीयस्य प्रतिपदनुचरौ”—इति । अयमर्थः । मरुत्वतीयं नाम
किञ्चिच्छस्त्रम्(१) । तस्यात्वारथमित्ययं मन्त्रः प्रतिपत्प्रथमं पाठ्यः ।

* सूत्रादिषु,—इति क्र० वि० पञ्चमकथोः पाठः ।

(१) अथर्ववेदमन्त्रसायान्नुविः शास्त्रम् ।

इदं वसे सुतमन्त्रद्वयं मन्त्रोऽनुचरः पश्चात्पाठ्यः,—इति । तथा, तैत्तिरीयाश्चाश्वमेधब्राह्मणे आमनन्ति,—“पवस्व वाजसातयद्वयनष्टुप् प्रतिपद्भवति”—इति । तथा तएव दर्शपूर्णमास-ब्राह्मणे पठन्ति,—“साभिधेनौरनुवक्ष्यन्ते ताव्याह्वतोः पुरस्ताद्दध्यात् ब्रह्मैव प्रतिपदं कुरुते”—इति ।

सा च प्रतिपत्तिथिर्यदा सूर्योदयमारभ्य पुनरुदय-पर्यन्ता भवति, तदा शुद्धत्वात् प्रतिपदि विहितं सर्वं निःशङ्कैस्तत्रानुष्ठेयम् । शुद्धत्वं च नारदीयपुराणे दर्शितम्,—

“आदित्योदय-वेलाया आरभ्य षष्ठिनाडिका ।

तिथिस्तु सा हि शुद्धा स्यात् सार्वतिथ्योऽह्नयं विधिः”—इति ।
सूर्यमिद्धान्तेऽपि,—

“सर्वाह्नेताश्च तिथय उदयादोदयं स्थिताः ।

शुद्धा इति विनिश्चेयाः षष्ठिर्नाड्यो हि वै तिथिः”—इति ।

यदा तु, सा प्रतिपत् खण्डतिथिः सती पूर्वोत्तरयोरहोर्दर्श-द्वितीयाभ्यां युज्यते, तदा दर्शयुक्तायाः पूज्यत्वात् तत्रानुष्ठेयम् । तत्पूज्यत्वं च पैठिनसिराह,—

“पञ्चमी सप्तमी चैव दशमी च त्रयोदशी ।

प्रतिपन्नवमौ चैव कर्तव्या सम्मुखी* तिथिः”—इति ।

सम्मुखं च स्कन्दपुराणे विवेचितम्,—

“सम्मुखी नाम सायाह्न-व्यापिनी दृश्यते यदा ।

प्रतिपत्सम्मुखी कार्या या भवेदापराह्निकी”—इति ।

* सम्मुखी,—इति क० वि० प्रुक्तयोः पाठः ।

व्यासोऽपि,—

“प्रतिपत्त्यैव विज्ञेया या भवेदापराह्निकी ।

दैवं कर्म तथा ज्ञेयं पैथ्यञ्च मनुरब्रवीत्”—इति ॥

सायाह्नापराह्णादयः काल-विशेषाः सावन-दिवस-गतस्याह्नौ भाग-
भेदा* अवगन्तव्याः । स च दिवसोविष्णुधर्मोत्तरे विवेचितः,—

“लघ्वक्षर-ममा मात्रा निमेषः परिकीर्तितः ।

अतः स्रज्जतरः कालो नापलभ्यो मृगूत्तम ॥

नापलभ्यं यथा द्रव्यं समृद्धं परमाणुतः ।

द्वौ निमेषौ चतुर्ज्जेया प्राणोदशचुटिः स्मृतः ॥

विनाडिका तु षट् प्राणास्ते षष्टिर्नाडिका स्मृता ।

अहोरात्रन्तु तत्-षष्ट्या नित्यमेतत्प्रकीर्तितम् ॥

त्रिंशद्गुह्यतांस्तथा अहोरात्रेण कीर्तिताः ।

तत्र पञ्चदश प्रोक्ता गम, रात्रिर्दिवा तथा ॥

उत्तरान्तु यदा काष्ठां क्रमादाक्रमते रविः ।

तदा तदा भवेद्वर्द्धिर्दिवसस्य महामुज ॥

दिवसस्य यदा गम, वर्द्धिं समधिगच्छति ।

तदाश्रित-मुहूर्तानां तदा वर्द्धिः प्रजायते ॥

दिन-वर्द्धौ रात्रि-हानिस्तद्भानिश्च यथा यथा† ।

तदाश्रित-मुहूर्तानां हानिर्ज्ञेया तथा तथा ॥

* भागभेदात्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† दिनवर्द्धिर्यदागम दोषाहानिस्तदाभवेत्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

दक्षिणाञ्च यदा काष्ठा क्रमादाक्रमते रविः ।

दिवसस्य तदा हानिर्ज्ञातव्या तावदेव तु ॥

सौम्यस्ते तस्य हानौ च तन्मुहूर्तास्तथैव च ।

रात्र्याश्रिताश्च वर्द्धन्ते रात्रि-वृद्धिस्तथैव च ॥

यदा मेघं सहस्रांशुस्तुलाञ्चैव प्रपद्यते ।

समरात्रिन्दिवः कांक्षोदिन-शब्दस्य वाचकः”—इति ।

वाचकोवाच्यार्थः,—इति यावत् । अत्र, ये मुहूर्ताः* अभिहितास्तेषां नामानि अति-ज्योतिःशास्त्र-स्मृतिषु विविधानि दर्शितानि । तत्र, अति तावत्तेन्तिगीयाः पठन्ति,—“चित्रः केतुर्दाता प्रदाता सविता प्रसविता-ऽभिशास्ता-ऽनुमन्तेति एतेऽनुवाकामुहूर्तानां नामधेयानि”—इति । अत्र, द्वाभ्यां द्वाभ्यां पदाभ्यां एकैकस्यानुवाकस्य प्रतीकमुक्तम् । तथा सति, चत्वारोऽनुवाकाः सम्पद्यन्ते । तत्र, प्रथमे शुक्लपञ्चगतस्याहो-मुहूर्ताः द्वितीये तद्रात्रे, तृतीये कृष्णपञ्चगतस्याहः चतुर्थे तद्रात्रे-रिति विवेकः ।

ते चानुवाकाएवं श्रूयन्ते—“चित्रः केतुः प्रभान् आभान् सभान् ज्योतिष्मान् तेजस्वानातपंसपस्मभितपन्नोचनोरोचमानः शोभनः शो-भमानः कल्याणः । दाता-प्रदाताऽऽनन्दोमेदः प्रमेदः आवेशय-न्निवेशयन् संवेशयन्† सः शान्तः शान्तः आभवन् प्रभवन् सभवन् सभूतो भूतः । सविता प्रसविता दीप्तोदीपयन् दीप्यमानः ज्वलन् ज्वलितः

* ये मुहूर्तादिवाश्रितास्तथैव रात्र्याश्रिताश्च,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

संवेशनः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तपन्वितपन् सन्तपकोचनोरोचमानः शुभ्रः शुभ्रमानो वामः । अभि
 ज्ञास्ताऽनुमन्ताऽऽनन्दोमोदः प्रमोद आसादयन् निषादयन् संसादयन्[†]
 सः सन्नः सन्नः आभूर्विभूः प्रभूः शुभ्रभूर्वः[‡]—इति । एतेषु मुहूर्तेष्वेकैक-
 मुहूर्तस्य पञ्चदश भागाः स्वस्वमुहूर्ताः । तथा च तदेव ब्राह्मणम्,—
 “इदानीं तदानीमिति एते वै मुहूर्तानां मुहूर्ताः[‡]”—इति । इदानी-
 मित्यादिकोऽनुवाको मन्त्रकाण्डे एवं पद्यते,—“इदानीं तदानीमेतर्हि
 क्षिप्रं अजिरं आशु निमेषः कणोद्भवन् अतिद्रवन् त्वरं स्वस्वमाद्य
 आशुरीयान् जवः”—इति । ज्योतिःशास्त्रे तु अहोरात्रयोस्तिशम्भु-
 मुहूर्तानां नामानि कथ्यते नोक्तानि,—

“गौरीवल्लभ-सर्प-मित्र-पितरो वस्त्रमुविश्याह्वया

ब्रह्माऽभोरुहसम्भवेन्दुः[§] उतभुम्बेवेशनकक्षराः ।

तोयेथार्यमयोनयो दश तथा पञ्च क्षणावासरे ।

रुद्राजार्हिर्बुधयः॥ पूषाश्विनः स्युः

कीनाशोऽग्निर्धातुचन्द्रादितौज्याः ।

विष्णुर्भानुस्त्वष्टृधाता[॥] मुहूर्ताः

रात्रौ क्रूरास्त्वन्तकाजग्निः^{**} रुद्राः”—इति ।

* शुभ्रः शुभ्रमानो,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† संसादयन्,—इति क० पुस्तके पाठः ।

‡ मुहूर्तानां मुहूर्तानामधेयानि,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ सम्भवेन्द्र,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

॥ ब्रह्म, इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

॥ वातो,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

** काजग्निः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

स्मार्तानि तु नामानि पुराणे दर्शितानि,—

“रौद्रः श्वेतश्च मैत्रश्च तथा मारभटः* स्मृतः ।

सावित्रोवैश्वदेवश्च गान्धर्वः कुतपस्तथा ॥

रौहिणस्तिलकश्चैव विभवो निरुक्तस्तथा† ।

शम्बरो‡ विजयश्चैव भेदाः पञ्चदश स्मृताः”—इति ।

एते पञ्चदश सूर्यादयादारभ्य क्रमाद्दिवा मुहूर्ताः । तथा रात्रि-
मुहूर्ताः,—

“शङ्करस्याजपादश्च तथाऽर्चिर्बुध्‍य‡ मैत्रकौ ।

आश्विनोयाम्यवाह्नेयौ वैधात्रश्चान्द्रएवच ॥

आदितेयोय जैवश्च वैष्णवः सौरएवच ।

ब्रह्मा नाभस्वतश्चैव मुहूर्ताः क्रमशो निशि”—इति ।

ज्यातिः शास्त्रे प्रकारान्तरेण पद्यते,—

“रौद्राहि-मित्र-पितरोवसु वारिधिश्च

विश्व-प्रजापति-शशाङ्क-कृशानुरिन्द्रः ।

नक्षत्रराश्च वरुणार्थमयोनयश्च

प्रोक्ता दिने दश च पञ्च तथा मुहूर्ताः ॥

निशामुहूर्ता गिरिजाऽजपादाऽ—

ह्रिब्रध्न-पूषाऽश्वि-यमाग्रयश्च ।

* हारभटः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† निरुक्तस्तथा,—इति कु० वि० पुस्तके पाठः ।

‡ शवरो,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ ब्रध्न,—इति क० वि० पुस्तके पाठः ।

विधादचन्द्रादितिजीवविष्णु—

तिग्मद्युतिखट्वसमीरणाश्च * ॥

यथोक्त-नानाविध-नामक-चिंशन्मुहूर्ते।पेतस्य सावनाहोरात्रस्य यदहः
पञ्चदश-सुहूर्तात्मकं तस्याहोभागः प्रातर्मध्याह्नापराह्णादयः† । ते
आहोभागो मत-भेदेन पञ्चधा विकल्पन्ते। दिधा त्रेधा चतुर्द्धा पञ्चधा
पञ्चदशधा चार्हविभज्यते,—इति पञ्च मत-भेदाः। अत्र, दिधा विभागः
स्कन्दपुराणे दर्शितः,—

“आवर्तनान्तु पूर्वाह्णो ह्यपराह्णस्ततः परः”—इति ।

एतदेवाभिप्रेत्य मनुराह,—

“यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते ।

तथा आह्नस्य पूर्वाह्णादपराह्णोविशिष्यते”—इति ।

त्रेधा विभागोऽपि स्कन्दपुराणे दर्शितः,—

“ऊर्ध्वं सूर्योदयात्प्रोक्तं सुहूर्तानां तु पञ्चकम् ।

पूर्वाह्णः प्रथमः प्रोक्तो मध्याह्णस्तु ततः परः ॥

अपराह्णस्ततः प्रोक्तो सुहूर्तानान्तु पञ्चकम्”—इति ।

ज्ञातातपोऽपि,—“तस्मादहस्तु पूर्वाह्णे देवा अशनमभ्यवहरन्ति
मथ्यन्दिने मनूय्या अपराह्णे पितरः”—इति । एतस्मै विभागमभि-
प्रेत्य सहस्रसंवत्सरसत्र-ब्राह्मणे आह्वायते,—

* ज्योतिःशास्त्रे, इत्यारभ्य, समीरणाश्च,—इत्यतोऽयः सु० पुस्तके न
दृश्यते ।

† प्रातर्मध्याह्नापराह्णाः,—इति वि० पुस्तके, अपराह्णापराह्णापराह्णाः,
—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“अग्निः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते
यजुर्वेदे तिष्ठति मध्य अह्नः* ।
सामवेदेनास्मिन्ने महीयते
वेदैरग्न्यस्तिभिरेति सूर्यः”—इति ।

अत्यन्तरेऽपि,—“पूर्वाह्णे वै देवानां मध्यन्दिनो† मनुष्याणामपराह्णः
पितृणाम्”—इति । चतुर्द्धा विभागमाह गोभिलः,—

“पूर्वाह्नः प्रहरं साह्यं मध्याह्नः प्रहरं तथा ।

आ तृतीयादपराह्नः सायाह्नश्च ततः परम्”—इति ।

पञ्चधा विभागं व्यास आह,—

“मुहूर्त-चित्तयं प्रातस्तावानेव तु सङ्गवः ।

मध्याह्नस्तिमुहूर्तः स्यादपराह्णेऽपि तादृशः ॥

सायाह्नस्तिमुहूर्तस्तु सर्व-धर्म-बहिःकृतः”—इति ।

वृद्धपराशरोऽपि,—

“लेखाऽऽदित्यात्मभृतयो‡ मुहूर्तास्तयएव तु ।

प्रातस्तु स स्मृतः कालोभागश्चाह्नः स पञ्चमः ॥

सङ्गवस्तिमुहूर्तोऽथ मध्याह्नस्तत्समः स्मृतः ।

ततस्तयोमुहूर्ताश्चाथापराह्णो विधीयते ॥

पञ्चमोऽथ दिनांशोयः स सायाह्न इति स्मृतः”—इति ।

* मध्येऽह्नः,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† मध्यन्दिनं,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ लेखाप्रभृत्यादित्यात्,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

एतमेव विभागमभिप्रेत्य कश्चिन्नमः सङ्गवकालमवलोक्य व्यवहारः* ।

तं मन्त्रं बह्वृचा आग्निनसृक्ते आमनन्ति,—

“उता यातं सङ्गवे प्रातरहो-

मध्यन्दिन उदिता सूर्यस्य ।

दिवा नक्तमवसा शक्तमेव

नेदानो पीतिरसिनाततान”—इति ।

अस्मिन्मन्त्रे, प्रातः-सङ्गव-मध्यन्दिननां स्व-मंज्ञाभिर्याज्ञतत्वात् अत्र-
त्रिष्टयोर्भागयोरप्येतन्नितयमुपलक्षणं द्रष्टव्यम् । तैत्तिरीयब्राह्मणे,
यथोक्तानां पञ्चानां प्रातरादीनां भागानां मध्यवर्तिषु चतुर्षु मन्त्रि-
ष्वग्निष्टोमोक्त्यष्टोडशतिरात्राख्यानाञ्चतस्रणां योममस्यानां निर्माणं
वक्तुं यथोक्त-पञ्च-भागाः साधिष्ठातृदेवताः समाख्याताः,—“देवस्य
सवितुः प्रातर्मित्रस्य सङ्गवः वृहस्पतेर्मध्यदिनं भर्गस्यापराह्णः वरुणस्य
सायम्”—इति । छन्दोगाश्च सप्तभक्त्युपेतस्य साधः आदित्यात्मनो-
पासनं वक्तुमादित्यस्य सम्बन्धिनः कालभेदास्त्रिभञ्ज्य तेषां हिङ्गारादि-
सप्तभक्तिरूपतां विवक्षन्तआमनन्ति,—“तस्य यत्पुरोदयात् स हिङ्गारः ।
अथ यत्प्रथमोदिते स प्रस्तावः । अथ यत्सङ्गववेलायां स आदिः ।
अथ यत्सम्प्रति मध्यन्दिने स उद्गीथः । अथ यदूर्ध्वं मध्यन्दिनात्
प्रागपराह्णात् स प्रतिहारः । अथ यदूर्ध्वमपराह्णात् प्रागस्तमयास्त
उपद्रवः । अथ यत्प्रथमास्तमिते तन्निधनम्”—इति । वाजसनेयि-
नोऽप्येवमामनन्ति,—“आदित्यो वै सर्वस्तवः स यदेवोदत्येव वसन्तो
यदा सङ्गवोऽथ यौगो यदा मध्यन्दिनोऽथ वर्षा यदाऽपराह्णोऽथ

* व्याजहार,— इति वि० मूलकं पाठः ।

शरद्यदैवास्तमेत्यथ हेमन्तः”—इति । पञ्चदशधा विभागः शङ्खेन दर्शितः,—

“रौद्रस्यैवस्य मैत्रस्य तथा शालकटः स्मृतः ।

सावित्रस्य जयन्तस्य गान्धर्वः कुतपस्तथा ॥

रौहिणस्य विरिञ्चस्य विजयोनैर्ऋतस्तथा ।

महेन्द्रोवरुणस्यैव भेदाः पञ्चदश स्मृताः”—इति ॥

तत्र, पञ्चधा विभागपक्षस्य कर्ज-श्रुति-स्मृतिषु दृष्टत्वात् प्रायेणैतमेव पक्षमाश्रित्य विधि-निषेध-शास्त्राणि प्रवर्तन्ते । “सूर्योऽज्योतिर्ज्यातिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः”—इति श्रुतौ प्रातःकालमुपजीव्य तत्कालीनस्य होमस्य मन्त्र-विशेषोऽभिहितः । स्मृतावपि,—

“मन्थ्यामुपास्य विधिवत् प्रातर्होमं समाचरेत्”—इति

होमाङ्गत्वेन प्रातःकाल आश्रितः । सङ्गवस्तु कात्यायनेन व्यवहृतः,—

“मन्थिष्येत्सङ्गवाद्दूर्द्ध्वं प्राक् चेदावर्तनाद्रवेः” ।

सा पौर्णमासी विज्ञेया मध्यस्नाल-विधौ तिथिः”—इति ।

बौधायनेन मध्याह्नाव्यवहृतः,—

“मध्याह्नव्यापिनी याह्या एकभक्त-व्रते तिथिः”—इति ।

“अमावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञेन चरन्ति”—इति श्रुत्या अपराह्णव्यवहृतः । सायाह्न-व्यवहारस्तु पूर्वमेव, ‘मंसुखी नाम’—इति वचनेनोदाहृतः । त्रेधा विगाभस्तु, सोमयागे मन्त्रत्रये उपयुज्यते ।

यथोक्तेषु पञ्चसु कालेषु यानि विहितानि कर्माणि, तानि दैव-पित्र्य-

* अर्द्धागावर्त्तनाद्रवेः,—इति वि० पृ. स्तंभे पाठः ।

रूपेण राशि-द्वयं कृत्वा, तयोः गौणकालाभ्यनुज्ञानाय द्वेधा विभागो-
दर्शितः । चतुर्द्धा विभागस्तु, प्रकरणबलात् गोभिलस्त्युक्त-कर्म-विशेषेषु
द्रष्टव्यः । पञ्चदशधा विभागे मुहूर्त-विशेषोपजीवनेन विधि-निषेधौ
ज्योतिःशास्त्रे द्रष्टव्यौ ।

एवञ्च सति, प्रकृते पञ्चस्वर्गोभागेषु पञ्चमं मायाऋभागं व्याप्य
ततः पूर्वं चतुर्थमपराह्णभागं या प्रतिपत् संस्पृशति, तादृशी पूर्व-
विद्वोपवासे पूज्या । अत्र, तिथीनां वेधः पैठीनसिना दर्शितः,—

“पक्षद्वयंऽपि तिथयस्तिथिं पूर्वां तथोत्तराम् ।

त्रिभिर्मुहूर्तैर्विध्यन्ति सामान्याऽयं विधिः स्मृतः”—इति ।

पूर्वेद्युर्दयानन्तरमवास्या त्रिमुहूर्ता चेत्, सा प्रतिपदं विध्यति ।
परेद्युस्तमयात् प्राक् द्वितीया त्रिमुहूर्ता चेत्साऽपि पूर्वां प्रतिपदं वि-
ध्यति* । एवमुभयतोविद्वयोर्दिन-द्वय-वर्तिन्योः प्रतिपदोर्भेद्य किं पूर्वा
याद्या उतोत्तरा,—इति विचार्यते । तत्र, पूर्वायाद्याह्नवं पैठीनसि-
स्कन्द-व्यासा आहुः । तद्वचनानि पूर्वमुदाहृतानि । निगमेऽप्येव-
मेवाकम्,—

“युग्माग्नियुगभृतानां षण्मुन्योर्बसुग्रन्थयोः ।

रुद्रेण दादशी युक्ता चतुर्दश्या च पूर्णिमा ॥

प्रतिपद्यप्यमावास्या । तिथ्यार्थग्रं महाफलम् ।

एतद्व्यस्तं महाधोरं हन्ति पुण्यं पुण्यकृतम्”—इति ।

* नूनया तु न विध्यते, इत्यधिकं क० वि० पुस्तकयोः ।

† प्रतिपदाप्यमावास्या,— इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

‡ महादोषं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

युग्मं द्वितीया । अग्निस्तृतीया । युगं चतुर्थी । भूतं पञ्चमी । षट् षष्ठी । मुनिः सप्तमी । वसुरष्टमी । रंभं नवमी । रुद्र एकादशी । अत्र, युग्मान्यादि-षप्त-युग्मेषु पूर्वतिथिरुत्तरविद्धा याज्ञा, उत्तरा तु पूर्वविद्धेत्युक्तं भवति । सत्यन्तरेऽपि,—

“एकादशी तथा षष्ठी अमावास्या चतुर्थिका ।

उपोष्याः पर-संयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः”—इति ॥

अन्यत्रापि,—

“षष्ठ्यष्टमी अमावास्या कृष्णपक्षे त्रयोदशी ।

एताः परयुताः पूज्याः पराः पूर्वेण संयुताः”—इति ॥

शिवशङ्करगीतायाम्,—

“एकादश्यष्टमी षष्ठी द्वितीया च चतुर्थिका ।

चतुर्दश्यष्टमावास्या उपोष्याः स्युः परान्विताः”—इति ॥

एतेषु मर्षेषु वचनेषु प्रतिपदः पूर्वविद्धायाः पूज्यत्वं प्रतीयते । एत-
स्यैव पक्षस्यानुग्राहक उत्तरविद्धायानिषेधो वृहद्वसिष्ठेन स्मर्यते,—

“द्वितीया पञ्चमी वेधादशमी च त्रयोदशी ।

चतुर्दशी चोपवासे हन्यः पूर्वोत्तरे तिथौ”—इति ॥

द्वितीयादयः स्ववेधे पूर्वामुत्तराञ्च तिथिं हन्यन्त्यभिधानादुत्तरा
प्रतिपदुपवासे निषिद्धा भवति । आपस्तम्बस्तुत्तर-विद्धायाः प्रतिपदः
पूज्यत्वमाह,—

“प्रतिपत्सद्वितीया स्यात् द्वितीया प्रतिपद्युता”—इति ।

अविद्योत्तरेऽप्ययमेव पाठः । अत्रेदं चिन्त्यते । किं मुत्तर-विद्धा-
पूज्यत्व-वचनेन प्रतिपन्मानं विषयीक्रियते किं वा प्रतिपद्विशेषः ? यदा

प्रतिपक्षिणेषः; तदाऽपि किमशुक्रपक्षगतत्वं, किं वाऽनुपोष्यत्वं, पूर्वदिने
अनापराङ्गिकत्वं वा, तत्रैवामायाङ्गिकत्वं वा, तत्रैवापराङ्ग-सायाङ्गो-
भयाव्यापित्वं वा, बलिदिनेतरत्वं वा, शुक्रपक्षादि-निखिल-प्रति-
योगि-राहित्यं वा ?

ननु, सर्वत्र संशयः कोटिद्वयमवलम्बते, कोटिद्वयावलम्बी विमशः
संशयः,—इति हि तार्किक-डिण्डिमः । अतो वक्ष्यपक्षोपन्यासो न
युक्तः । मैवम् । प्राणाधिकरणवदुपपत्तेः । अस्युत्तर-भौमांसायां प्रथमा-
ध्याय-प्रथमपादावसाने प्राणशब्दं विषयीकृत्य प्रवृत्तमधिकरणम् ।
तस्य च संपादकावेतौ श्लोकौ भवतः,—

“प्राणोऽस्मीत्यत्र वाय्विन्द्र-जीव-ब्रह्मसु संशयः ।

चतुर्णां लिङ्ग-मङ्गावात् पूर्वपक्षस्विहैच्छिकः ॥

ब्रह्मणाऽनेकलिङ्गानि तानि सिद्धानि नान्यथा ।

अन्येषामन्यथा सिद्धेर्युत्पाद्यं ब्रह्म नेतरः”—इति ।

अयमर्थः । कौषीतकिब्राह्मणे प्रतर्ह्मायोपमन्नायेन्द्रवसुपमंदि-
देश,—“प्राणोऽस्मि प्रजात्मा तं मामायुर्मृतमित्युपास्व”—इति । तत्र
संशयः । किं प्राणशब्देन उच्छ्वास-नियाम-कारणे वायुर्विवक्षितः, उतेन्द्र-
शब्दाभिनेयः महम्नात्तत्वाद्याकारवान्देवता-विशेषः, आहोस्वित् कार्य-
कारणाध्यक्षोजीवः, अथवा परं ब्रह्म ? इति ।

सन्ति चात्र प्रकरणे, पक्ष-चतुष्टय-गमकानि चतुर्विधानि लि-
ङ्गानि । “इदं शरीरं प्रतिगृह्योत्पापधति” — इति* प्राणवायो
लिङ्गम् । “अस्मि”—इत्यहङ्कारवादी वक्त्रिन्द्राख्यस्य देवता-विशेषस्य

* सिद्धान्तन्याया,—इति क० मु० पुस्तकयोः पाठः ।

लिङ्गम्। “न वाचं विजिज्ञामीत वक्तारं विद्यात्”—इत्यादिना श्रुतं वक्तृत्वादिकं जीव-लिङ्गम्। “आनन्दोऽजरोऽमृतः”—इत्यादिकं ब्रह्म-लिङ्गम्। चतुर्णां लिङ्गानां समबलत्वादिच्छया यत्किञ्चित् स्वीकर्तव्यमिति पूर्वः पक्षः। आनन्दत्वाजगत्त्वादीनां ब्रह्म-लिङ्गानामनेकत्वात्तेषाञ्च वाच्यादौ कथञ्चिदपि योजयितुमशक्यत्वात्, शरीरोत्थापनादीनां वाच्यादि-लिङ्गानां तदुपाश्रुपहिते ब्रह्माणि सुसंपादत्वाद्ब्रह्मैवात्र प्राण-शब्देन विवक्षितमिति राद्धान्ताः,—इति।

पूर्वमीमांशयामपि, षष्ठाध्यायस्य सप्तमे पादे महस्त्रसंवत्सराधिकरणस्य मंशये पक्षाः अष्टावपन्यन्ताः। किमस्मिन् मन्त्रे दीर्घायुषां गन्धर्वादीनामधिकारः, उत रमायनेन मिद्वानां मनुष्याणाम्, अथ वा पित्र-पुत्र-पौत्रादि-परम्परा-रूपस्य कुलस्य, आहोस्विदस्मादेव शास्त्रादत्र प्रवृत्तस्य महस्त्रसंवत्सरमायुर्भविष्यति, किं वा सार्द्धद्विशतानां* पुरुषाणामत्राधिकारः(१), अत्र संवत्सरोत्क्रिमासपरा वा, द्वादशरात्रि-परा वा, दिन-परा वा? इति। एवञ्च सति, संशयस्यैककोटित्वत्कार्किकैर्यवर्त्यते, न तु बह्वैकैकत्वम्।

नन्वेवमपि यथोक्तानां पक्षाणां प्राणाधिकरण-न्यायेन गमकानि लिङ्गानि वक्तव्यानीति चेत्। तान्युदाहरामः। “द्वितीया प्रति-

* सार्द्धविंशतीनां,—इति वि० पुस्तके पाठः। ५. १५।

(१) सार्द्धद्विशतपुरुषेष्वनुभवेत्सरेः सत्वेऽनुष्ठिते सति ३ नां वर्षाणां चतुर्भिर्गुणेन सहस्रं संवत्सराः सम्पद्यन्ते। तथा।”—इति धिकरणे षष्ठाध्यायीय-सप्तमपाद-गत-षट्त्रिंशत्सूत्रे भाष्यकारेण मुक्तम्। “सर्द्ध-द्वितीयां शतानि दीक्षित्यन्ते चतुर्भिर्वर्षैः समाप्यन्ते”—इति।

पद्यता” —इत्युक्ते सामान्यतः प्रतिपन्नाचं प्रतीयते । युग्माग्नि-वाक्ये,
‘प्रतिपद्यमावास्या’-इति पूर्वदिन-पूज्यत्वस्य शुक्रपक्ष-विषयत्वादितरस्य
लक्ष्णपक्ष-विषयत्वम् । न चात्रामावास्याशब्दः पूर्णिमाया अप्युपलक्षणम्,
—इति शङ्कनीयम् । ‘चतुर्दश्या च पूर्णिमा’—इति पूर्णिमायाः पूर्व-
दिनेन सह युग्मत्वाभिधानात् । उदाहृत-सूत्यन्तरेण,—

“उपोऽयाः पर-मंयुक्ताः पराः पूर्वेण मंयुताः”—

इत्यमावास्या-युगायाः प्रतिपद उपोऽयत्वाभिधानात् द्वितीया-युक्ता-
याः उपवास-व्यतिरिक्त-व्रतादि-विषयत्वम् । उपोऽय-शब्देन व्रतादीना-
मुपलक्षणमिति चेत् । न, “पूर्वः ह्यो वै देवानाम्”—इति श्रुत्या व्रतादौ
दैवे पूर्वाह्नस्य विहितत्वेनोत्तर-दिन-स्वीकारे कर्म-काल-व्याप्ति-लाभात् ।

“यस्मिन् काले तु यत् कर्म तत्कालव्यापिनोतिथिः”—

इति हि कर्म-काल-व्याप्तिः स्मर्यते । न चापवासेऽपि समानमेतदिति
वाच्यम् । उपवासस्याहोरात्र-माध्यत्वेन खण्डतिथौ* मंपूर्ण-कर्म-काल-
व्याप्त्यमभवात् । व्याप्ति-वाङ्मन्यन्तु पूर्व-विद्धायामेव भवति । अन्तेऽपर-
भागे कृत्स्नायां रात्रौ च तद्वाप्तिः । “उदये ह उपवासस्य”—इति सूत्या
परेद्युहोपवासः प्राप्नोतीति चेत् । न, तस्याः सामान्य-शास्त्रत्वेन प्रतिपद-
पवासाभिधायिनो विशेष-शास्त्रात् दुर्बलत्वात् । पैठौनमि-स्कन्द-
व्यासैः पूर्वतिथावपराङ्ग-व्यापितया, मायारु-व्यापितया, उभय-व्यापि-
तया च, पूज्यत्वाभिधाने मति तामःमेव तिष्ठणां व्याप्तीनामभावात्
उत्तर-तिथौ पक्ष-त्रयं पश्यते ।

* अखण्डतिथौ,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† त्रिभिरभविः,—इति पाठान्तरम् ।

ननु, पूर्वनिश्चायपराङ्मत्याप्रौ सत्यां तन्नान्तरीयकतया सायाङ्ग-
व्याप्तेरवश्यम्भावित्वेन पृथक्कदभिधानं निरर्थकमिति चेत् । किमिदं
केवल-सायाङ्गाभिधायि-वाक्ये चोदयमि, किं वेामयाभिधायि-वाक्ये?
नाद्यः । यदा विनैवापराङ्मत्याप्रिं सायान्दमात्रं व्याप्यते, तदाऽपि
पूर्वविद्धायाः पूज्यताया वक्तव्यत्वात् । द्वितीये, वैश्वानरेष्टि-न्यायेनाव-
युत्पान्नुवादे* भविष्यति । स च न्याय उद्भिदादि-पादे व्यवस्थितः ।

काम्यकाण्डे श्रूयते,—“वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते,
यदष्टकपालोभवति गायत्र्यैवेनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, यन्नवकपालस्ति-
वृत्तैवास्मिंस्तेजोदधाति, यदष्टकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यन्दधाति, यदे-
कादशकपालस्तिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दधाति”—इति । अत्र, द्वादश-
कपालेष्टौ ब्रह्मवर्चसादि-फल-विशेषायाष्ट-कपालादि-गुण-विधिरिति
पूर्वः पक्षः । उत्पत्ति-श्रष्ट-द्वादशकपालेनावरोधे सत्युत्पन्न-श्रष्टाना-
मष्टकपालादीनामत्रावकाशभावादुपक्रमोपसंहारान्तर्गतत्वेन तेषां
विध्यन्तराभावाच्चावयवैरष्टकपालादिभिर्नान्तरीयक-सिद्धैरवयविना
द्वादशकपालस्य स्मृतिरिति सिद्धान्तः ।

एवमत्रापि यदा सायाङ्ग-व्यापिन्यपि गृह्यते, तदा अपराङ्ग-व्या-
पिन्याग्रहणं किमु वक्तव्यमिति नान्तरीयक-सिद्ध्या सायान्द-व्याप्या
अपराङ्ग-व्याप्तिः प्रशस्यते । स्कन्दपुराणे बलिदिनाभिधानायाः शुक्ल-
प्रतिपदः पूर्व-विद्धत्वाभिधानादितरा मर्षा प्रतिपदुत्तरेत्येष पक्षः प्रती-
यते । शुक्लपक्षोपवामार्पराङ्ग-सायान्द-बलिदिनानां पञ्चानां समू-

* न्यायेनेव पूज्यत्वानुवादे,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

इस्य पूर्व-तिथिप्रयोजकत्वे सत्यन्तिमः पक्ष उदेति । एवं बहुविध संशये सति निर्णयं ब्रूमः ।

यद्यपि, 'द्वितीया प्रतिपद्यता'—इत्यत्र न कोऽपि विशेषः पश्यते, तथाप्यशेष-प्रतिपत्त्यकारे युग्मान्यादीनि बहूनि वाक्यानि बाधेरन् । न चान्तिमः पक्षो युक्ति-महः । तदा हि पूर्वविद्धायाः प्रयोजकमेवं वक्तव्यम् ;—शुक्रपक्षमायान्हापराह्ण-व्यापिनि बलिदिने य उपवामः, स पूर्वविद्धाया विषयः,—इति । तच्च शक्तुं न शक्यते, बलिदिनत्वं निमित्तीकृत्य उपवामस्याविधेयत्वात् । पूजात्मवादिकमेव हि तत्र विहितम् । अतः, समूहस्य प्रयोजकत्वाभावे शुक्रपक्षादि-पञ्चसन्न्यतमस्य प्रयोजकत्वमभ्युपेयम् । तत्र, किमिच्छया विकल्पः, आर्हास्विदेकं प्रतिनियतम्,—इति विचारे, विकल्पस्तावन्न युज्यते, अष्ट-दोष-ग्रस्तत्वात् । तथाहि,—

यदा बन्धुत्वस्य प्रयोजकत्वं स्वीक्रियते, तदोपवाम-वाक्यस्य प्राप्तं प्रामाण्यं परित्यज्येत । अप्राप्तञ्चाप्रामाण्यं स्वीक्रियेत । 'पुनरपि यदा कदाचिदुपवामस्य प्रयोजकत्व-स्वीकारे कल्पितमप्रामाण्यमपहृयेत, निराकृतञ्च प्रामाण्यमुज्जीर्येत' । तदेवमुपवाम-वाक्ये स्वत्वात् दोषाः । अनेनैव न्यायेन बन्धुत्व-वाक्येऽपि यथोक्ताश्वत्वारो दोषा उत्पन्न-णीयाः । न चैवं, ब्रौहि-यवादावपि विकल्पानस्यादिति वाच्यम् । अगत्या तत्र तदाश्रयणात् । तदाहर्भट्टाचार्याः ।

“एवमेवोऽष्टदोषोऽपि यद्ब्रौहि-यव-वाक्ययोः ।

* यथा, यदोपवामस्य प्रयोजकत्वं स्वीक्रियते, तदा परित्यक्तं प्रामाण्यं स्वीक्रियेत, स्वीकृतञ्चाप्रामाण्यं परित्यज्येत,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

विकल्प आश्रितस्तत्र गतिरन्या न विद्यते”—इति ।

प्रकृते तु गत्यन्तर-सम्भवान्न विकल्पः । अतोविकल्पासंभावादकस्यैव
प्रतिनियतस्य स्वीकर्त्तव्यत्वे मति शुक्लपक्षस्यैव स्वीकरणं युक्ततरं मन्या-
महे । तथा मति वङ्गनुग्रह-मिद्धे । युग्मादि-वाक्यं बलिदिन-वाक्य-
मुपवास-वाक्यञ्चेत्येतान्दनुगृह्यन्ते । न ह्येतानि कृष्णपक्ष-विषयतया
कथञ्चिदपि योजयितुं शक्यन्ते । तदनुसारेण द्वितीया-युतत्वं कृष्ण-पक्ष-
विषयत्वेन मङ्गोचनीयम् । तस्य गामान्-वचनत्वात् । इत्थं शुक्ल-कृष्ण-
प्रतिपदोः क्रमेण पूर्वोत्तर-विद्धतया व्यवस्थितौ मत्यां, योऽयं द्वितीया-
युक्तोपवास-निषेधः, अमौ शुक्ल-पक्ष-विषयतया योजनीयः । यद्यप्या-
पराङ्मिक-वचनं शुक्ल-कृष्ण-पक्ष-द्वय-साधारणं प्रतिभामते, तथापि
शुक्ल-पक्ष-विषयत्वमेव तस्य न्याय्यम् । मांमुख्यमुपजीय प्रवृत्तत्वात् ।
कृष्णपक्षे द्वितीया-युतायाः प्रतिपदोविमुखत्वात् ।

नन्वेवं मति यदा शुक्लपक्षे सायान्हमात्रं व्याप्नोति नत्वपराह्णं,
तदानीमुत्तरतिथिः प्रमज्यतेति चेत् । मैवम् । ‘मंमुखी नाम सायान्ह-
व्यापिनौ’—इति वचनेन तादृश-विषये पूर्वतिथेर्विधानात् । एव-
मपौषधून-सायान्ह-व्याप्तौ शुक्लपक्षेऽपि परेद्युरेव प्रमज्येत,—इति
चेत् । प्रमज्यतां नाम, पूर्वतिथेर्युग्म-वाक्य । विषयत्वाभावात् । यदा
प्रातरमावस्या त्रिमुहूर्ता ततोऽधिका वा सायञ्च प्रतिपत् त्रिमुहूर्त्ता
ततोऽधिका वा भवति, तादृश्याएवोभयतस्त्रिमुहूर्त्तवेधोपेताया-
स्तियेस्तद्विषयत्वात् । न च, त्रिमुहूर्त्तवेधः सर्वसाधारणो न प्रतिप-
द्विषयः,—इति शङ्कनीयम् । विशेष-वचनाभावे सामान्यस्य स्वीक-
र्त्तव्यत्वात् । द्वितीया-युक्तोपवास-निषेधस्तु पूर्वोक्तः प्रतिपदस्त्रिमुहूर्त्त-

बोधे सति द्रष्टव्यः । सायाह्न-व्याप्ति-वचनेन त्रिमुहूर्त्त-बोधोऽभिधी-
यते । आपराह्निक-वचने ततोऽधिक-बोधः । तत्रोभयञ्च शुक्लप्रति-
पत्पूर्वोपोष्या । पदा ह्यस्या प्रतिपत्परेद्युहदयादूर्ध्वन्निमुहूर्तां ततो-
ऽधिका वा स्यात्, तदा सेवोपोष्या । अन्यथा पूर्वद्युरिति निर्णयः ।
व्यासवचने पूर्व-विद्धायां शुक्ल-प्रतिपदि ये देव-पित्रे विहिते, तयो-
र्देवशब्देन प्रतिपन्निमित्तउपवासो वस्तुस्तवसेत्युभयं विवक्षितम् ।
वचनान्तराभ्यास्तयोः श्रुतग्राहिकया विधानात् ;

“एकादशी तथा षष्ठी अमावास्या चतुर्थिका ।

उपोष्याः पर-संयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः ॥

आवशी दुर्गनवमी तथा दूर्वाष्टमी च या” ।

पूर्व-विद्धा तु कर्त्तव्या शिवरात्रिर्वलेदिनम्”—इति ।

नन्वाश्वयुजमासे योऽयं नवरात्रोत्सवः, तदुपक्रमस्यापि पूर्व-विद्धायां
क्रियमाणत्वात्सोऽप्यत्र विवक्षणीयः,—इति चेत् । न । तस्य नक्त-
व्रतत्वात् । एकभक्त नक्तव्रत प्रतिपदिष्टीनां देवत्वंऽपि पृथङ्निर्णयस्य
वक्ष्यमाणत्वात् । न च, व्रतादीन्यपि देवान्यत्र विवक्ष्यन्तामिति शङ्क-
नीयम् । तेषूदय-तिथि-प्राशस्त्यस्य बहुभिर्वक्ष्यमाणत्वात् ।

पित्र्यशब्देनात्र मृताह-आहुं विवक्षितम् । ‘आपराह्निकी’—इति
तस्मिन् वचनेऽभिधानात् । आपराह्निकत्वं च मृताह-आहु-प्रयोजक-
मिति वक्ष्यते । एवं तर्हि, तिथ्यन्तर-मृताह-आहुवदत्रापि प्राप्तत्वात्,

* दूर्वाधेवज्जताशनी,—इति कं० पुस्तके, दूर्वाष्टमीज्जताशनी,—इति
वि० पुस्तके पाठः ।

“पिञ्चं वा मनुरब्रवीत्”—इति विशेष-विधानमनर्थकमिति चेत् । न, तदपवादार्थत्वात् । यदा पूर्वद्युरन्त्योऽपराह्ण-स्पर्शः परेद्युर्भूयान्, तदा तिथ्यन्तरेषु परेद्युरेव मृताह आह्नम् ; प्रतिपदि तु तदपवादेन पूर्वद्युरेव विधीयते । न चात्र पिञ्चशब्दस्यैकोद्दिष्ट-विषयं युक्तम्, एकोद्दिष्टादीनां मथाह्नादि-कालेषु विहितत्वेन कर्म-काल-व्यापिन्यास्तियेस्तत्र ग्रहीतव्यत्वात् । ते च कालाहारीतेन दर्शिताः,—

“श्राम-आह्नन्तु पूर्वाह्णे एकोद्दिष्टन्तु मध्यतः ।

पार्वणश्चापराह्णे तु प्रातर्द्वि-निमित्तकम्”—इति ।

मनुरपि,—

“पूर्वाह्णे दैविकं आह्नमपराह्णे तु पार्वणम् ।

एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्णे प्रातर्द्वि-निमित्तकम्”—इति ।

दैविकं विश्वामित्र आह,—

“देवानुद्दिश्य क्रियते यत्तदैविकमुच्यते ।

तस्मिन्त्यआह्नवत् कुर्याद्वादश्यादिषु यन्नतः”—इति ।

तस्मान्नैकोद्दिष्टादिकमत्र विवक्षितम्, किन्तु मृताह-आह्नमन्यद्वा किञ्चित् पार्वणश्राद्धम्* । अत्र, पूर्व-विद्धायां शुक्र-प्रतिपदि दैव-शब्देन विवक्षितो य उपवामस्तमुदाहरामः । भविष्योत्तरपराणे, वृहत्तपाभिधं व्रते कार्तिक-मासान्त-दर्शे† पायम-भोजनादि-नियमं विधायेदं पद्यते,—

“ततोमार्गशिरे मासि प्रतिपद्यपरेऽहनि ।

* अन्यद्वा किञ्चित् पार्वणश्राद्धम्,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

† कार्तिकमासान्तं दर्शे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

पृष्ट्वा गुरुक्षोपवसेन्महादेवं स्मरन् मुहुः"—इति ।

ननु, पूर्वविद्धायां शुक्रप्रतिपदि योऽयमुपवासो विहितस्तस्य सङ्कल्पः किं प्रातः कार्यः, किं वा प्रतिपत्तिकाले ? नाद्यः, अमावास्या-वेलायां प्रतिपदुपवास-सङ्कल्पयोगात् । अतएव बौधायनः,—

“योयस्य विहितः कालः कर्मणस्तदुपक्रमे ।

तिथिर्याऽभिमता सा तु कार्या नोपक्रमोज्झिता”—इति ।

स्कन्दपुराणे,—

“योयस्य विहितः कालः कर्मणस्तदुपक्रमे ।

विद्यमानो भवेदङ्गं नोज्झितोपक्रमेण तु”—इति ।

न द्वितीयः, प्रातःकालस्यैव सङ्कल्पाङ्गत्वात् । तथाच स्मर्यते,—

“प्रातः संकल्पयद्दिद्वान् उपवास-व्रतादिकम्”—इति ।

तथा,—

“प्रातर्गन्धं मतिमान् कुर्यान्नक्त-व्रतादिकम् ।

नापराह्णे न मध्याह्ने पित्र्यकालो हि तौ स्मृतौ”—इति ।

अत्रोच्यते । यथोक्त-वचन-बलात् प्रातरेव संकल्पः कार्यः, तदानीं ज्योतिःशास्त्र-प्रसिद्ध-प्रतिपदभावेऽपि स्मृतिभिरापादितायाः प्रतिपदः सत्त्वात् । अतएव देवलः,—

“यान्तिथिं समनप्राप्य अस्तं ध्याति दिवाकरः ।

तिथिः सा सकला ज्ञेया दानाध्ययनकर्मसु”—इति ।

अत्र, दानाध्ययनयोरुपवासमादि-निखिल-दैवोपलक्षणार्थ-विवक्षया ‘कर्मसु’—इति बहुवचनं निर्दिष्टम् । अत्रास्तमयात् पूर्वं मुहूर्त-चय-व्यापिनीं तिथिं समनप्राप्येति व्याख्येयम् । न तु ततोऽल्पव्याप्ति-

विवाचता । तथा सति, पूर्वोक्त-वेधाभावेनोत्तर-तिथेरेव याज्ञवल्क्य-
प्रसङ्गात् । तथा त्रिमुहूर्त्त-व्याप्तिः स्कन्दपुराणे दर्शिता,—

“यान्तिचिं समनुप्राप्य यात्यस्तं पद्मिनी-प्रियः ।

सा तिथिस्तद्दिने प्रोक्ता त्रिमुहूर्त्ता यदा* भवेत्”—इति ।

शिवरहस्य-सौरपुराणयोरपि,—

“यां प्राप्यास्तमुपैत्यर्कः सा चेत्स्यात् त्रिमुहूर्त्तिका ।

धर्म-कृत्येषु सर्वेषु संपूर्णानां विदुर्विधाः”—इति ।

बृहद्दशिष्ठोऽपि,—

“यस्यान्तिथावस्तमियात्सूर्यस्तु त्रिमुहूर्त्तकैः ।

याग-दान-जपादिभ्यस्तामेवोपक्रमेत् तिथिम्”—इति ।

ननु, सायन्तन-त्रिमुहूर्त्त-शुक्रप्रतिपदपेतायान्तिथौ प्रातरेव
संकल्प्य प्रतिपदपवासः कार्यः,—इति युग्मादि-वाक्यमाश्रित्य निर्णीतं;
तिथि-क्षये तथाऽस्तु, साम्य-वृद्धोस्तु खर्व-दर्प-वाक्यात् परेद्युरपवासः
प्राप्नोतीति चेत् । मैवम् । खर्वादि-वाक्यस्यैकोद्दिष्टादि-विषयत्वात् ।
तथा च व्यासः,— *

“द्वितीयाऽऽदिक-युग्मानां पूज्यता नियमादिषु ।

एकोद्दिष्टादि-वृद्धादौ ह्रास-वृद्धादि-चोदना”—इति ।

नियमादिस्वित्यादि-शब्देन, पित्र्य-कर्म-व्यतिरिक्त-व्रतोपवासादि-
सकल-कर्मणो ग्रहणम् । एकोद्दिष्टादौत्यादि-शब्देन विवाहादि-मङ्ग-
स्नान-भूत-आङ्ग-व्यतिरिक्त-पार्वण-आङ्गस्य । वृद्धादावित्यादि-शब्देन,

* त्रिमुहूर्त्ता च या,—इति क० मु० पुस्तकयोः पाठः ।

माङ्गलिक-आहुत्यम् । द्वाभ्यस्तृत्यादीत्यादि-शब्देन, खर्वस्य ग्रहणम् । तदेवं पूर्वेषु; शुक्लप्रतिपदपवामं कृत्वा परेषु; पारणं कुर्यात् ।

तच्चेदञ्चिन्वते । किं प्रातः पारणम्, किं वा तिथ्यन्ते ? इति । नाद्यः, सुमन्-वचन-विरोधात् ;

“तिथि-नक्षत्र-नियमे तिथि-भान्ते च पारणम् ।

अतोऽन्यथा पारणे तु व्रत-भङ्गमवाप्नुयात्”—इति ।

न द्वितीयः, देवल-वचन-विरोधात् ;

“उपवासेषु सर्वेषु पूर्वाह्णे पारणं भवेत् ।

अन्यथा तु फलस्यार्द्धं धर्ममेवोपसर्पति”—इति ।

धर्मायमः । नायं दोषः । पूर्वाह्ण-वाक्यस्य सामान्यरूपत्वेन पर-विद्धोपवास-विषयतया संकोचनीयत्वात् । एतदेवाभिप्रेत्य निगमः,—

“पूर्व-विद्धासु तिथिषु भेषु च श्रवणं विना ।

उपोष्य विधिवत् कुर्यात्तत्तदन्ते च पारणम्”—इति ।

भेषु नक्षत्रेषु । स्कन्दपुराणेऽपि,—

“तिथीनामेव सर्वाणामुपवास-व्रतादिषु ।

तिथ्यन्ते पारणं कुर्यात् विना शिवचतुर्दशीम्”—इति ।

अत्रोपवासव्रतादिस्वित्यादि-शब्देनैकभक्षणकायाचितानि गृह्यन्ते । यां तिथिसुद्दिष्टानि पूर्वेषुर्विहितानि, परेषुस्तत्तिथि-भागेऽतीते पञ्चाङ्गोजनं कार्यम् । अन्यथा, पूर्वदिनानुष्ठितैकभक्षणदि-व्रतानां वैकल्यं* स्यादित्यभिप्रायः । अस्य च तिथि-भान्त-पारणस्यापवादः कश्चित् स्मर्यते,—

वैफल्यं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“तिथ्यन्ते चैव भान्ते च पारणं यत्र चोद्यते ।

यामत्रयोर्ध्ववर्त्तिन्यां प्रातरेव हि पारणम्”—इति ।

यथोक्तोपवासवद्व्युत्सवोऽपि वर्षविद्धायामेव कर्त्तव्यः । सचोत्सवो-
ब्रह्मपुराणे वामनपुराणे भविष्योत्तरपुराणे च प्रपञ्चितः । अत्र प्रातः-
काले द्यूतादिकं ब्रह्मपुराणे दर्शितम्,—

“तस्मात् द्यूतं प्रकर्त्तव्यं प्रभाते तत्र मानवैः”—इति ।

यद्यपि प्रातरमात्रास्या वर्त्तते न तु प्रतिपत्, तथापि पूर्वोक्त-संकल्प-
न्यायेन प्रतिपदः साकन्यमाश्रित्य द्यूतादिकं प्रातरेव कार्यम् ।

ननु, यावेतावुपवास-बन्धुसवौ पूर्वविद्धायां प्रतिपदि विहितौ,
तयोः केनापि निमित्तेन तत्रानुष्ठानासम्भवे सति किमुत्तरविद्धा
गौणकालत्वेन याद्या, किंवा मुख्यकालातिक्रमात्तयोः परित्यागएव ?
अत्र केचिदाहुः । परित्यागएव युक्तः । मुख्यकालमन्तरेणाप्यनुष्ठाने
द्वितीया-तृतीयादिष्वपि तदनुष्ठान-प्रसङ्गात् । अथोच्येत,—यथा चैव-
णिकोपनयनस्य गर्भाष्टमादि-मुख्यकालासम्भवे सत्याषोडशादि-काला-
गौणकालत्वेन स्वीकृताः, एवमत्रापि,—इति । तन्न, वैषम्यात् । तत्र
गौण-कालो वाचनिकः ;

“आषोडशात्तु द्वाविंशच्चतुर्विंशच्च वत्सरात् ।

ब्रह्म-क्षत्र-विशां काल औपनायनिकः परः”—इति ।

न त्वेवञ्चोत्तर-प्रतिपदे गौणत्वेन स्वीकारे किञ्चिद्वचनमस्ति ।
अन्तरेणापि वचनं युक्तिमात्रेण तत्-कल्पनायां षोडशादि-वर्षेभ्य ऊर्ध्व-
मपि सन्निकर्ष-विकर्ष-तारतम्येन गौणतर-गौणतमावुपनयन-कालौ
प्रसञ्जेयाताम् । न च तौ युक्तौ,

“अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते यथाकाशमसंस्कृताः”—इति

पातित्य-स्मरणात् । किञ्च, पूर्वोत्तर-विद्धयोर्भयोरपि स्त्रीकारे
पूज्यत्व-विचारे निरर्थकः स्यात् । तस्मात्परित्याग एवेति । तत्र ब्रूमः ।
सन्धेवाचोपनयनवदुत्तरतिथेः प्रापकाणि बहूनि वचनानि । “प्रतिपत्त्य-
द्वितीया स्यात्”—इत्येकं वचनम् ।

नन्वेतद्यथोक्त-विषय-व्यतिरिक्त-विषये मुख्यकालत्वं विदधाति,
न तु यथोक्त-विषये गौणकालत्वमिति चेत् । तत्र वक्तव्यं ; किमत्र
विषयान्तरे मुख्यत्वं वाचनिकं, किं वा यथोक्तविषयस्य मुख्यकाले-
ऽभिहिते सति, अर्थादितर-विषयत्वं तस्य वचनस्य परिशिष्यते ?
इति । नाद्यः, तस्मिन् वचने विषयान्तरस्य शब्दतोऽप्रतीतिः । द्वितीये
तु, सामान्यवचनस्य विशेष-व्यतिरिक्त-सम्भावित-कृत्स्न-विषयत्वं परि-
शेषणीयम् । तथा सति, कृष्ण-प्रतिपदिषयत्वमुपवाम-व्यतिरिक्त-
दान-व्रतादि-विषयत्वञ्च सम्भावितत्वाद्यथा परिशिष्यते, तथोपवासेऽपि
गौण-काल-विषयत्वं कुतो न परिशिष्यते ।

द्वितीया-युतोपवाम-निषेधादिति चेत् । न, तस्य निषेधस्य पूर्व-
विद्धोपवाम-प्रशंभायान्तात्पर्यात् । “अपशवो वा अन्ये गोऽश्वेभ्यः पश-
वोगोश्चर्याः”—इत्यत्र गोऽश्व-प्रशंसार्थमजादीनां पशुत्वं निषिध्यते ।
न तु सर्वथा तन्निषेधः, प्रत्यक्ष-विरोधात् । शास्त्रान्तर-विरोधाच्च ।
एवमत्रायुत्तर-विद्धायां प्रतिपदि सर्वथा प्रतिपदुपवाम-निषेधोक्त्याह-
न्येत । तथा च, उदितानुदित-हेमयोगन्योन्यं निन्दितर-प्रशंसार्थं,
न तु सर्वथा हेतुत्वार्था । नो चेदुभावपि हेमौ परित्यज्येताम् । यदि
तत्र शाखा-भेदेन व्यवस्था, तर्ह्यत्रापि मुख्य-गौण-भेदेन व्यवस्थाऽस्तु ।

न चैतावता तिथेः पूज्यत्व-विचारो निरर्थको भवति, प्रशस्त-तिथि-
स्वीकाराय तदुपयोगात् ।

यानि चान्यानि सामान्य-वचनानि; “उदये तूपवासस्य”

“पौर्वाहिकास्तु तिथयो दैवे कार्ये फलप्रदाः”—

इत्यादीनि, तानि सर्वाणि यथा दृष्ट-प्रतिपदमुपोदलयन्ति,
तथा गौण-प्रतिपदं कुतो नोपोदलयेयुः । न चैवं सति, द्वितीया-द्विती-
यादिष्वपि प्रसङ्गः, गौण-प्रतिपत्तस्य तत्राभावात् । गौण-प्रतिपद्येतावता
निर्वन्धेन कस्तव लाभः,—इति चेत् । तत्र द्वेषेण वा तव कोलाभः,—
इति वक्तव्यम् । शिष्टाचारः,—इति चेत् । विपर्ययएव तं पश्यामः । तथा
हि,—यदा यथोक्तरीत्या कस्याश्चित्तिथेर्दैविध्यं भवति, तदानीं सम्प्र-
तिपन्न-शिष्टेषु केचन शिष्टाः पूर्वज्ञानुतिष्ठन्ति, अन्ये च परत्र । न च,
तत्राविगीतः शिष्टाचारः प्रमाणं नेतरः,—इति वाच्यम् । उभयेषां
शिष्टानामविगीतत्व-कथनायैव सम्प्रतिपन्नेति विशेषितत्वात् ।

एवं तर्हि, मुख्यत्वमप्यन्यतमस्य निश्चेतुमशक्यमिति चेत् । यस्मिन्
देशे यस्मिन् कालेऽप्येतेषु शिष्टेषु नीराग-द्वेषस्य स्वस्य प्रामाण्यातिशयस्य
बुद्धिः, तदा तादृशाचारस्य मुख्यत्वात् । तदेतदेवाभिप्रेत्य गुरोः शिष्या-
नुशासने तैत्तिरीयाः समामनन्ति,—“अथ यदि ते कर्म-विचिकित्सा वा
वृत्त-विचिकित्सा वा स्यात्, ये तत्र ब्राह्मणाः समदर्शिनः युक्ताः आयुक्ताः
अलृब्धाः* भ्रमकामाः स्युर्गथा ते तत्र वर्तेरन् तथा त्वं तत्र वतथाः”
—इति । युक्ति-कुशला युक्ताः शास्त्रतत्पराः† । आयुक्तास्तदर्थानु-

* अलृब्धा अलृब्धाः,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† समदर्शिनोयुक्तिकुशलाः, युक्ताः शास्त्रतत्पराः तत्त्वज्ञा इति यावत्,—
इति वि० पुस्तके पाठः ।

ष्ठान-निरताः । अलृप्ताः क्रोधादि-वर्जिताः * । धर्म-कामा जीवन्मुक्त-
वत्कर्मण्यौदासीन्यमकुर्वाणाः । उक्तरीत्या कस्यचिच्छ्रष्टाचार-विशेषस्य
मुख्यत्वे सत्यपरोक्षगौणो भविष्यति, न तु सर्वदैवानाचारः । एवञ्च
सद्येकमेव तैत्तिरीयशाखामधीत्य वौधायनापस्तम्बादीनां मत-
भेदेन परस्पर-विलक्षणमनुष्ठानमाचरतामुभय-विधानां मनुष्याणां
स्व-स्व-पूर्व-पुरुष-पारंपर्य-क्रमायातएवाचारे मुख्यः । कदाचित्तद-
सम्भवे मतान्तरेणाप्यनुष्ठानमेवां श्रेयो न तु सर्वथा तत्क्षोभोद्युक्तः ।
किं ब्रह्मना, मुख्यायाः पूर्व-विद्धायाः प्रतिपदोऽसम्भवे शेषि-परित्यागाद-
रमुत्तर-विद्धायाः परिग्रहणमित्यवगन्तव्यम् । तदेवं शुक्रप्रतिपदुपवास
वस्तुत्वययोः पूर्व-विद्धा मुख्येति व्यवस्थितम् ॥०॥

अथैकभक्त-निर्णयः ॥

ब्रह्मपुराणे वैयानरव्रते पद्यते—

“प्रतिपक्षैकभक्ताग्रौ समाप्ते कपिला-प्रदः”—इति ।

तत्र, तावदेकभक्तं त्रिविधम् ; स्वतन्त्रमन्याङ्गमुपवास-प्रतिनिधिरूप-
श्चेति । तेष्विदानीमुदाहृतं स्वतन्त्रम् ।

तत्रेदं चिन्तये । किमुपवासव्रत्तिथिरस्मिन् ग्रहीतव्या, उत प्रका-
शान्तरेण ? इति । उपवासवदिति तावत् प्राप्तम् । “दैवं पित्र्यं तथा
कार्यम्”—इति वचनेन उपवासैकभक्तादि-हृत्तत्र-दैवस्य विवाक्यत-
त्वात् । न च, कर्म-काल-न्याया तन्निर्णयः,—इति गृह्यनीयम् ।

* अलृप्ताः लोभरहिताः अलृप्ताः क्रोधादिवर्जिताः,—इति वि० पुस्तके
पठः ।

† मानान्तरेणाप्यनुष्ठानमेव,—इति मु० पुस्तके पठः ।

तत्कालस्याद्यायनिर्णीतत्वात् । कथञ्चित्तन्निर्णयेऽपि, कर्म-काल-व्यापि-
वचनस्य पित्र्य-विषयत्वेनाप्युपपत्तेः । तस्मादुपवासवत्तन्निर्णयः,—इति
प्राप्ते ब्रमः । कर्म-काल-व्याप्तिरेवात्र निर्णय-हेतुः । कर्मकालस्तत्-
कर्म-स्वरूपञ्चेत्युभयं स्कन्दपुराणे दर्शितम्,—

“दिनार्द्ध-समयेऽतीते भुज्यते नियमेन यत् ।

एकभक्तमिति प्रोक्तमतस्तस्याद्विवैव हि”—इति ।

देवलोऽपि,—

“दिनार्द्ध-समयेऽतीते भुज्यते नियमेन यत् ।

एकभक्तमिति प्रोक्तं न्यूनं ग्राम-त्रयेण तु”—इति ।

अत्र च, दिनार्द्धस्योपरि सार्द्ध-सुहृत्त-परिमितः कालः पञ्चधा
विभागे मध्याह्नस्यापरभाग एकभक्तस्य मुख्यकालः । दिनार्द्धेऽतीते सति
समनन्तर-भावितात् । अस्तमयात् प्राचीनो वैशिष्ट्यगौणकालः, दिवै-
वेत्यभ्यनुज्ञानात् । एवं स्थिते सति, मुख्य-काल-व्यापिनी तिथिर्य-
हीतव्या । अतएव पद्मपुराणम्,—

“मध्याह्न-व्यापिनी ग्राह्या एकभक्ते सदा तिथिः”—इति ।

बौधायनोऽपि,—

“उदये तूपवासस्य नक्तस्यास्तमये तिथिः ।

मध्याह्न-व्यापिनी ग्राह्या एकभक्ते सदा तिथिः”—इति ।

न चात्रोपवास-न्यायायुक्तः । तत्र, पूर्व-विद्धायामेव विशेष-शास्त्र-
पर्यवसानात् । द्विविधं हि विशेष-शास्त्रं; तिथि-प्रयुक्तमेकं, कर्म-प्रयुक्त-
मपरम् । तत्र, “पौर्वाहिकास्तु तिथयो दैवे”—इत्यनेन कर्म-विषयेण
शामान्य-शास्त्रेणोत्तर-विद्धायां प्राप्तायाम्,—

“उपोष्याः पर-संयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः”—

इत्यनेन कर्म-विषयेण विशेष-शास्त्रेण पूर्व-विद्धा विहिता । तिथि-विषये अपि सामान्य-विशेष-शास्त्रे उदाह्रियते । “पौर्वाह्निकास्तु तिथयः”—इति, तिथिमात्रमुपजीव्य प्रवृत्तत्वात्सामान्य-शास्त्रं, “प्रतिपत्सम्मुखी कार्य्या”—इत्येतद्विशेष-शास्त्रम् । तथा सति, द्विविधेनापि विशेष-शास्त्रेण पूर्वविद्धायामेवोपवामः सुस्थितः । अत्र तु, “मध्याह्न-व्यापिनी”—इत्येतत्कर्म-विषय-विशेष-शास्त्रम् । अतस्तदनुसारेण निर्णयो युज्यते* ।

ननु, “प्रतिपत्सम्मुखी कार्य्या”—इत्यनेन तिथि-विषयेण विशेष-शास्त्रेण कुतोन निर्णयः,—इति चेत् । उपवाम-विषयत्वेनापि तस्योप-पत्तेरिति ब्रूमः । ननु, मध्याह्न-व्याप्ति-वचनमपि तिथ्यन्तर्गकर्म-विषय-त्वेनोपपादयितुं शक्यम् । अतः, कर्म-विशेष-शास्त्र-तिथि-विशेष-शास्त्रयोः समान-बलत्वमिति चेत् । अस्तु नाम, किञ्चिच्चिन्तम् । मध्याह्नव्यापित्व-सम्मुखत्वयोः पूर्व-विद्धायां सम्पादयितुं शक्यत्वेन विरोधाभावात् । यदातत्तत्-विद्धायामेव मध्याह्न-व्यापित्वं, तदा विरोधः,—इति चेत् । वादं, तथापि तिथि-विषय-विशेष-शास्त्रात् कर्म-विषय-विशेष-शास्त्रं प्रबलम् । तिथ्यर्गणत्वात्, कर्मणश्च प्रधानत्वात् । तस्मादेवंविधे विषये कर्म-काल-व्याप्त्यैव निर्णेतव्यम् ।

अत्र, निर्णेतव्यो विषयः षोढा भिद्यते ; पूर्वद्वयैव मध्याह्न-व्यापित्वम्, परेद्वयैव तद्वापित्वम्, उभयत्र तद्वापित्वम्, उभयत्र तद्व्यापित्वम्,

* न तु प्रतिपत् संमुखी कार्य्यात्त्यनेन तिथिविषयेण विशेषशास्त्रेण निर्णयो युज्यते,—इत्यधिकः पाठः क० वि० पुस्तकयोः ।

उभयत्र साम्येन तदेकदेश-व्यापित्वम्, उभयत्र वैषम्येण तदेकदेश-व्यापित्वम्,—इति ।

तत्र, प्रथम-द्वितीययोः मध्याह्न-व्यापित्वस्य निर्णायकत्वम् । द्वितीये पूर्व-विद्धा ग्राह्या । मुख्य-काल-व्याप्तेः समत्वेऽपि गौण-काल-व्याप्तेरधिकत्वात् । अनेनैव न्यायेनोभयत्र मुख्य-काल-व्याप्यभावेऽपि गौण-व्याप्ति-ज्ञाभात् पूर्व-विद्धैव । पञ्चमेऽप्ययमेव न्यायोऽयोज्यः । षष्ठे तु, यदा पूर्व-द्युर्मध्याह्नैकदेशमधिकं व्याप्नोति, तदानीं तदाधिक्यात् गौण-काल-व्याप्तेः पूर्व-द्युर्ग्राह्या । यदा परेद्युर्मध्याह्नैकदेशमधिकं व्याप्नोति, तदा गौण-काल-व्याप्यभावेऽपि मुख्य-काल-व्याप्याधिक्यानुसारेण परेद्युर्ग्राह्या ।

नन्वस्त्वेवं स्व-स्त्वैकभक्ते निर्णयः अन्याङ्गे तु कथम्? तत्र, काऽनुप-पत्तिरिति चेत् । उच्यते,—

“पूजा-व्रतेषु सर्वत्र मध्याह्न-व्यापिनी तिथिः”—इति ।

तथा, “मध्याह्ने पूजयेन्नुप”—इत्यादि-शास्त्रैरङ्गिणः पूजादेर्मध्याह्ने विहितत्वेनाङ्गस्यैकभक्तस्यापराद्धादौ प्राप्यमाणत्वात् न मुख्य-काल-सम्भवः । सा भूत्तादृश-विषये मुख्यः कालः, प्रधानानुसारेण गणस्य नेतव्यत्वात्; यदा स्व-स्त्वैकभक्तेऽपि केनचिन्निमित्तेन मुख्य-कालासम्भवे गौणकालोऽभ्यनुज्ञायते, तदा किमु वक्तव्यमन्याङ्गे ।

यत्तूपवास-प्रतिनिधिरूपमेकभक्तं, तदुपवास-तिथौ कार्यम् । तस्य गौणोपवासत्वात् । अतएव सुमन्तुः,—

“तिथौ यचोपवासः स्यादेकभक्तेऽपि सा तथा”—इति ।

न च, तादृशमेव नास्ति,—इति शङ्कनीयम् । उपवास-व्रतं प्रक्रम्य

रोगादिना तद्वक्तौ गुर्वनृशया तस्यैकभक्तस्य* सम्भावि त्वात्,—

“अथै तान्य व्रतज्ञानि आपोमूसं फलं पयः ।

इविर्माह्वण-कास्या च गुरोर्वचनमौषधम्”—इति शास्त्रात् ।

इत्येकभक्त-निर्णयः ।

अथ नक्तं निर्णीयते ।

तच्च, वराहपुराणे धान्यव्रते पद्यते,—

“मार्गशीर्षे मिते पक्षे प्रतिपद्या तिथिर्भवेत् ।

तस्यां नक्तं प्रकुर्वीति रात्रौ विष्णुं प्रपूजयेत्”—इति ।

अत्र, नक्तशब्दो भोजन-परः । काल-परत्वे, ‘प्रकुर्वीति’—इत्यस्याम-
न्वयात् । न हि, कालः केनचित् कर्तुं शक्यते । तस्य भोजनस्य,
‘रात्रौ’—इति काल-विधिः । अतो दिवा भोजन-रहितत्वे सति
रात्रि-भोजनं व्रतस्य स्वरूपम् । अन्यथा, स्वतः प्राप्तस्य रात्रि-भोजनस्य
विधान-वैयर्थ्यात् । तस्य च नक्त भोजनस्य, विष्णु पूजनमङ्गम्,
तत्सम्बन्धौ पठितत्वात् । तथा, होमोऽपि तदङ्गम्, ‘होमश्च तच्च
कुर्वीति’—इत्यभिधानात् । एवञ्च सति, प्रधाना-विरोधेन पूजा-होम-
योरङ्गयोर्दिवाऽनृष्टानमुक्तं भवति । प्रधानस्य च नक्तस्य काल इयं
भविष्यत्पुराणे दर्शितम्,—

“सुहृत्तेजानं दिनं नक्तं प्रवदन्ति मनीषिणः ।

नक्षत्र-दर्शनाच्चक्रमहं मन्ये गणाधिपे”—इति । *

अस्य च काल-द्वयस्याधिकारि-भेदेन व्यवस्थामाह देवलः—

* गुर्वनृशया तस्यैकभक्तस्य,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

“नक्षत्र-दर्शनान्नक्तं गृहस्थस्य बध्नेः स्मृतम् ।

यतेर्दिनाष्टमे भागे तस्य रात्रौ निषिध्यते”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“नक्तं निशायां कुर्वीत गृहस्थो विधि-संयुतः ।

यतिश्च विधवा चैव कुर्यात् तत्सदिवाकरम् ॥

सदिवाकरन्तु तत् प्राक्तमन्तिमे घटिका-द्वये ।

निशा-नक्तन्तु विज्ञेयं वामार्द्धे प्रथमे सदा”—इति ।

रात्रि-नक्त-भोजने व्यासः,—

“त्रिमुहूर्त्तं प्रदोषः स्याद्भानावस्तं गते मति ।

नक्तन्तु तत्र कर्त्तव्यमिति शास्त्र-विनिश्चयः”—इति ।

तदेवं नक्त-कालौ व्यवस्थितौ । तत्र, नक्तं प्रदोष-व्यापिन्यां तिथौ-
कार्थम् । तदाह वत्सः,—

“प्रदोष-व्यापिनी ग्राह्या तिथिर्नक्त-व्रते सदा ।

एकादशीं विना सर्वा शुक्ले कृष्णे तथा स्मृता”—इति ।

एकादश्यान्तु युन्नक्तं, तत्रैव व्यापिनी तिथिर्याह्या । तदुक्तं
स्कन्दपुराणे,—

“प्रदोष-व्यापिनी ग्राह्या सदा नक्त-व्रते तिथिः ।

उदयस्या सदा पूज्या हरि-नक्त-व्रते तिथिः”—इति ।

अत्राप्येकभक्त-न्यायेन षोढा विषय-भदा उत्प्रेक्षणीयाः । मध्याह्न-
प्रदोषयोरेव भिन्नत्वात् । पूर्वद्युरेव प्रदोष-व्याप्तौ पूर्व-तिथिर्याह्या ।
परेद्युरेव प्रदोष-व्याप्तौ पर-तिथिः । उभयत्र प्रदोष-व्याप्तौ पर-तिथि-
रेव । तदाह जाबालिः,—

“सदैव तिथोरुभयोः प्रदोष-व्यापिनी तिथिः ।

तत्रोत्तरत्र नक्तं स्यादुभयत्रापि सा यतः”—इति ।

उभयत्रापि दिवा रात्रौ च सा तिथिर्विद्यते यतः,—इत्यर्थः ।

उभयत्र प्रदोष-व्याप्त्यभावेऽपि परैव । तदाह जावालिः,—

“अतथात्वे परत्र स्यादस्तादर्वाग्यतोहि सा”—इति ।

प्रदोषे तदभावेऽपि, अस्तमयादर्वाग्यतः सा विद्यते, ततः सा याज्ञेत्यर्थः । अस्य च, दिवा रात्रि-व्रतत्वेन प्रदोष-व्याप्तिवत्सायंकाल-व्याप्ति-रपि निर्णय-हेतुर्भवतीत्यनेनाभिप्रायेणार्वागस्तमयादित्युक्तम् । दिवा-रात्रि-व्रतत्वेन कृर्मपराणोऽभिहितम्,—

“प्रदोष-व्यापिनी यत्र त्रिसुहृन्ना यदा दिवा ।

तदा नक्त-व्रतं कुर्यात् स्वाध्यायस्य निषेधवत्,—इति ।

यद्ययत्र, प्रदोषकाल-मायङ्कालौ द्वावेव प्रयोजकौ प्रतिभासेते, तथापि प्रदोष-व्याप्तिर्मुख्यः कल्पः, मायङ्काल-व्याप्तिरनुकल्पः,—इति जावालि-वचनादवगम्यते । तत्र हि, ‘अतथात्वं’—इति प्रदोष-व्याप्त्य-भावमनूद्य तादृश्यास्तियेर्ग्राह्यत्वे, ‘अर्वागस्ताद् यतः’—इति हेतूपन्या-सात् । ईदृशे विषये, गृहस्थोऽपि यतिवद्दिवा नक्तमाचरेत् । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“प्रदोष-व्यापिनी न स्याद्विव्रं नक्तं विधीयते ।

आत्मनोऽदिगुणच्छायामतिक्रामति भास्करे ॥

तस्मिन् नक्तमित्याहुर्न नक्तं निशि भोजनम् ।

एवं ज्ञात्वा ततोविद्वान् मायाङ्गे तु भुजि-क्रियाम् ॥

कुर्यान्नत्रव्रती नक्त-फलं भवति निश्चितम्”—इति ।

यत्तु, सप्तमी-भानुवासरादौ सौर-नक्षत्रं विहितं, तच्च पूर्वोक्त-विपर्या-
सेन सायङ्काल-व्याप्तिर्मुख्यः कल्पः, प्रदोष-व्याप्तिरनकल्पः । एतदेवा-
भिप्रेत्य सुमन्तः,—

“त्रिमुहूर्त्त-स्पृगेवाङ्गि निशि वैतावती* तिथिः ।

तस्यां सौरभवेन्नक्षत्रमहन्त्येव तु भोजनम्”—इति ।

अत्र, सायंव्याप्तेर्मुख्य-कालत्वात् प्रथमतो निर्द्देशः, प्रदोष-व्याप्तेरनु-
कल्पत्वात् पश्चान्निर्द्देशः । इतर-नक्षत्रेषु तु, प्रदोष-व्याप्तेर्मुख्यत्वादुदाहृत-
कर्मपराण-वचने सैव प्रथमं निर्द्दिष्टा, सायङ्काल-व्याप्तिः पश्चान्निर्द्दिष्टेति
विवेकः ।

तेष्वितर-नक्षत्रेषु प्रदोष-व्यापि-तिथि-ग्रहणेऽपि भानुवासर-संका-
न्यादिना गृह्यस्यापि यदा रात्रि-भोजन-निषेधः, तदा दिवैव नक्षत्रं
कुर्यात् । तथा च भवियोत्तरपुराणे,—

“ये त्वादित्य-दिने ब्रह्मन्नक्षत्रं कुर्वन्ति मानवाः ।

दिनान्ते तेऽपि भुञ्जीरन् निषेधाद्वात्रि-भोजने”—इति ।

अस्मिंश्च दिवा भोजने, उत्तमोऽन्तिमो मुहूर्त्तः, मध्यम उपान्यम्,
ततः प्राचीनोऽजघन्यः । एवञ्च सत्यन्तिमभाग-त्रिमुहूर्त्त-वचनान्युपपद्यन्ते ।
रात्रि-भोजनेऽपि घटिका-त्रयमुत्तमः कालः, घटिका-षट्कं मध्यमः
कालः । एतदेवाभिप्रेत्य वचन-द्वयं स्मर्यते,—

“प्रदोषोऽस्त्रमयादूर्ध्वं घटिका-त्रयमिष्यते”—इति ।

“त्रिमुहूर्त्तः प्रदोषः स्याद्वावस्तङ्गते सति”—इति ।

* चैत वती,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† वचनं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

निश्चीय-पर्यन्तो जघन्यः कालः । 'नक्तं प्रकुर्वीत रात्रौ'—इति सामान्येनाभिधानात् । अ-सौर-नक्षत्रेषु साम्येन वैषम्येण वा दिन-द्वये प्रदेशैकदेश-व्याप्तौ, परेद्युरेव नक्तं कार्यम् । सायंकालस्य गौणस्य तत्स्थिति-व्याप्तत्वात् । अत्राप्येकभक्तवदन्याङ्ग-नक्षत्रोपवास-स्थानीय-नक्षत्र-योर्निर्णयो द्रष्टव्यः ।

यथोक्त-लक्षण-लक्षितयोर्येकभक्त-नक्षत्रयोर्येकस्मिन् दिने यदा प्रस-
क्तिसदा कथं कर्त्तव्यम् ? न चैतादृशी प्रसक्तिरेव नास्तीति शङ्कनीयम् ।
अविद्योत्तर-पराणोक्ते रथसप्तमीव्रते कदाचित्तत्-प्रसक्तेः । तथा हि,
तत्र, तृतीयादिषु सप्तम्यन्तेषु पञ्चसु दिनेषु क्रमेणैकभक्त-नक्षत्रायाचितो-
पवास-पारणानि विहितानि । अत्र, यदा तृतीया याम-त्रय-परिमिता
ततउर्ध्वचतुर्थी ; तदा मध्याह्न-व्यापित्वाक्षृतीर्यैकभक्तं तत्र प्राप्तं, प्रदोष-
व्यापित्वाक्षतुर्थी-नक्षत्रमपि तत्रैव, तथा सति परस्पर-विरोधो दुःप-
रिहरः ।

अत्रोच्यते । एकभक्तस्य प्राथम्यात् प्रबलत्वेन तस्मिन्मुख्य-कल्प
एवानुष्ठेयस्तद्विरोधिनि तु नक्तं न कल्पः । स च द्विविधः ; दिनान्तरा-
नुष्ठानात् कर्त्तव्यन्तरानुष्ठानाच्च । यदा चतुर्थी परेद्युर्वृद्धा सायंकालं
व्याप्नोति, तदा तस्य गौण-काल-व्यापित्वादकएव कर्त्ता दिन-भेदेन
व्रत-द्वयमनुतिष्ठेत् । यदा चतुर्थी समा क्षीणा वा, तदा गौण-
कालस्याप्यसम्भवेन पूर्वद्युरेव भार्या-पुत्रादिना कर्त्तव्येण तत्कर्त्तुं
करणीयम् ।

॥०॥ इति नक्त-निर्णयः ॥०॥

अथाचितं निर्णयते ।

पूर्वादाहते संप्रमीयते पञ्चम्यामयाचितं विहितम् । तस्यैकभक्तैवत्
प्रतिपदोक्तः काल-विशेष-विधिर्नास्ति । तस्य याचित-भोजन-निषेध-
रूपत्वात् । स च निषेध उपवासवदहोरात्रं विषयीकरोति । अतएव
सङ्कल्पोऽपि, 'अस्मिन्नहोरात्रे याचितमन्नं न भोक्ष्ये' इत्येवं कर्तव्यः ।
अथ, याचितादन्यदयाचितमित्यप्रयत्न-लभ्यस्य पर-दत्तस्य भोजनं विव-
क्ष्यते, तदाऽपि पराधीनत्वादेव* न तस्य काल-विशेषो विधातुं शक्यते ।
यद्यपि स्वगृहे पूर्व-सञ्चितं वस्तु इदानीमयाचितं भवति, तथापि पूर्वं
प्रयत्न-सम्पादितत्वात्तदयाचितमेव । अथवा, निषेधस्य प्रसाक्त-पूर्वक-
त्वाद्याज्ञा-प्रसक्तेः पर-द्रव्य-विषयत्वात्* अथाचित-शब्दोऽपि परद्रव्य-
मेव विषयी करोति ।

अत्रायाचित-शब्दस्य यथोक्त-रीत्या दावर्थो सम्पन्नौ; प्रतिषेधः
पर्युदासश्च । तयोः प्रतिषेध-पक्षं प्राजापत्य-कृच्छ्र-व्याख्याने, गौतमो
ध्यवजहार,—“अथापरग्न्यहं न कश्चन याचेत”—इति । पर्युदास-पक्षं
लृहस्पतिर्व्यवजहार,—

“अहं प्रातश्च्यहं सायंक्यहमन्नादयाचितम् ।

अहं परन्तु नाग्नीयात् प्राजापत्यञ्चरन् द्विजः”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“अथाचिताग्नी, मितभुक् परां शिद्धिमवाप्नुयात्”—इति ।

मितभोजित्वं दशयासत्त्वम् । तदुक्तं चतुर्विंशतमते,—

* याचितशब्दस्य परद्रव्यविषयत्वात्,— इति बि० पुस्तके पाठः ।

“प्रातस्तु दादश यावा नक्तं पञ्चदशैव तु ।

अयाचिते तु द्वौ चाष्टौ प्राजापत्यो विधिः स्मृतः”—इति ।

तच्च भोज्य-द्रव्यं परकीयमप्रयत्नोपनीतञ्चेत्येतदुभयं स्मार्त्त-लिङ्गा-
इवगम्यते । तथा च प्रतिग्रह-प्रकरणे याज्ञवल्क्यः,—

“अयाचितान्नं याज्ञमपि दुष्कृत-कर्मणः”—इति ।

तथा, यतिधर्मेषु उग्रनाः,—

“शिक्षाऽशनमनुद्योमात् प्राक्तेनापि निमन्त्रितम्” ।

अयाचितन्तु तद्भक्ष्यं भोक्तव्यं मनुब्रवीत्”—इति ।

अदि प्रतिषेधो यदि वा पर्युदासः, उभयथाऽप्येकभक्तादिवस्त्रकाक्षी
विशेषणीयः । प्रतिषेधेऽनुष्ठेयाभावात्, पर्युदासे पराधीनत्वात् । अमति तु
काल-विशेष-विधौ, न कर्म-काल-व्याप्ति-वचनमत्र प्रवर्तते । तथा मति,
किं “पौर्वाहिकान्तु तिथयः”—इति वचनेन परा याज्ञा, किं वा,
‘युग्माग्नि’ वाक्येन पूर्वा? इति वीक्षायां, युग्मवाक्यस्य तिथि-विशेष-
विषयत्वादनुमरणं न्याय्यम् । अनेनेव न्यायेन प्रतिपदययाचिते पूर्व-विद्धैव
याज्ञा । अयाचितस्य नियमरूपत्वात् ।

“द्वितीयाऽऽदिक-युग्मानां पूज्यता नियमादिषु”—

इत्युक्त्वात् ।

॥०॥ इत्ययाचित-निर्णयः ॥०॥

प्रतिपद्युपवामिकभक्तनक्तायाचितानि निर्णेतानि । तत्र, प्रज्ञ-
प्रतिपत्पूर्व-विद्धोपोष्यः कृष्णा प्रतिपदुत्तर-विद्धा । एकभक्त-नक्तयो,

* अत्र, ‘प्राक्तेनाप्यनिमन्त्रितम्’—इति ग्रन्थान्तरे पाठः ।

सर्वासु तिथिषु मध्याह्न-प्रदोष-व्याप्त्या निर्णयः । अयाचितस्य प्राति-
स्निक-काल-विशेष-विध्यभावात् उपवासवत् शुक्ल-कृष्ण-प्रतिपदौ-पूर्वा-
न्तर-विद्धे गृहीतव्ये,—इत्येतावद्भवस्थितम् ।

अथ प्रतिपदान-व्रतानि निर्णयन्ते ।

भविष्योत्तरपुराणे दानं पद्यते,—

“प्रतिपत्सु द्विजान् पूज्य पूजयित्वा प्रजापतिम् ।

सौवर्णमरविन्दस्य कारयित्वाऽष्टपत्रकम् ॥

कृत्वा त्वोदम्बरे पात्रे सुगन्धि-धृत-पूरिते ।

पुष्पैर्धूपैः पूजयित्वा विप्राय प्रतिपादयेत्”—इति ।

ब्रह्मपुराणे फलव्रतं पद्यते,—

“मासि भाद्रपदे शुक्ले पक्षे च प्रतिपत्तिथौ ।

नैवेद्यन्तु पचेन्मैत्री षोडश-त्रिगुणानि च ।

फलानि पिष्टपक्वानि* दद्याद्विप्राय षोडश ।

देवाय षोडशैतानि दातव्यानि प्रयत्नतः ॥

भुज्यन्ते षोडश तथा व्रतस्य नियमाश्चया†”—इति ।

एवमन्यान्यपि दान-व्रतान्युदाहरणीयानि । तानि च सर्वाण्युत्तर-वि-
द्वायां प्रतिपदि कर्त्तव्यानि । तेषां देवत्वात् । तदाह वृहद्दयाश्रवल्क्यः,—

“पौर्वाह्निकास्तु तिथयोदैवे कार्ये फलप्रदाः”—इति ।

यद्यथेतत्तिथि-सामान्यनुपजीव्य प्रवृत्तं, तथापि प्रतिपदि बाधका-

* फलानि चेषुपक्वानि,—इति वि० मुस्तके पाठः ।

† नियमाश्चयाः, इति वि० मुस्तके पाठः ।

भावात् तच्च प्रवर्तते । न चात्र युग्म-वाक्यं बाधकम्, तस्य तिथि-
विशेषमुपजीव्य प्रवृत्तस्यापि कर्म-काल-व्याप्ति-वाक्यात् दुर्बलत्वात् ।
तिथिरङ्गं कर्माङ्गं ततः प्रवलमिति पूर्वमुक्तम् । कर्म-काल-व्याप्तिश्च
वृद्धयाज्ञवल्क्ये आह,—

“कर्मणोयस्य यः कालस्तत्काल-व्यापिनी तिथिः ।

तथा कर्माणि कुर्वति ह्यस-वृद्धी न कारणम्”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“यस्मिन् काले तु यत्कर्म तत्कालाद्यापिनी तिथिः ।

तथा कर्माणि कुर्वति ह्यस-वृद्धी न कारणम्”—इति ।

शार्ङ्गोऽपि,—

“योयस्य विहितः कालस्तत्काल-व्यापिनी तिथिः ।

तथा कर्माणि कुर्वति ह्यस-वृद्धी न कारणम्”—इति ।

कर्म-कालश्च दान-व्रतयोर्देवत्वेन पूर्वाङ्गोऽवगन्तव्यः । “पूर्वाङ्गो वै
देवानाम्”—इति शास्त्रात् । एकभक्त-नक्तयोर्देवत्वेऽपि प्रतिपदोक्त-
काल-विशेष-शास्त्रेण सामान्य-रूपं पूर्वाङ्ग-शास्त्रं बाध्यते । नत्वेवं
प्रकृतयोर्दान-व्रतयोः किञ्चिद्बाधकमस्ति ।

अङ्गः पूर्वाभागः पूर्वाङ्गः । स च, पञ्चधा विभाग-पक्षे मुख्य-
चयात्मकः प्रातः कालः । चतुर्द्धा विभाग-पक्षे मारु-प्रहरात्मकः ।
त्रिधा विभाग-पक्षे पञ्च-मुख्यतात्मकः । द्वेधा विभाग-पक्षे मारु-
षप्त-मुख्यतात्मकः । पञ्चदशधा विभाग-पक्षेऽप्यर्थान्तयेव मण्यते ।
यद्यपि बह्वशास्त्रानुरोधेन पञ्चधा विभागएवात्र ग्राह्यः,—इति
पूर्वमुक्तम्, तथापि बह्वक्तव्योपेतयोर्दान-व्रतयोर्मुख्य-चय-भावे-

पानुष्टातुमशक्त्वात् इतरेऽपि पक्षा अनुकल्पत्वेन गृहीतव्याः । यत्र
शार्ङ्ग-सप्त-सुहृदैरपि कर्म न समाप्यते, तत्र ह्यस्त्रोदिवसोऽप्यभ्यनु-
ज्ञायते । अतएव देवलः,—

“यान्तिधिं समनुप्राप्य उदयं याति भास्करः ।

सा तिथिः सकला ज्ञेया स्नान-दान-जपादिषु”—इति ।

ध्यायोऽपि,—

“उदयन्नेव सविता थां तिथिं प्रतिपद्यते ।

सा तिथिः सकला ज्ञेया दानाध्ययन-कर्मसु”—इति ।

भविष्योत्तरपुराणेऽपि,—

“व्रतोपवास-नियमे घटिकैका यदा भवेत् ।

सा तिथिः सकला ज्ञेया पित्रर्थे चापराह्णिकी”—इति ।

पद्मपुराणेऽपि,—

“व्रतोपवास-नियमे घटिकैका यदा भवेत् ।

उदये सा तिथिस्तत्र विपरीता तु पैहके”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“व्रतोपवासदानादौ* घटिकैका यदा भवेत् ।

उदये सा तिथिर्याह्या विपरीता तु पैहके”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“व्रतोपवासस्नानादौ घटिकैका यदा भवेत् ।

उदये सा तिथिर्याह्या आङ्गादावस्तगामिनौ”—इति ।

बौधायनेऽपि,—

* स्नानादौ,—इति वि० क० मुक्तकयोः पाठः ।

“आदित्योदय-वेलायां याऽन्यापिच” तिथिर्भवेत् ।

पूर्णा इत्येव मन्तव्या प्रभृता नोदयं विना—इति ।

मन्त्रस्त्वेवं कृत्स्नदिवसाभ्यनुज्ञा, तथाप्युत्तर-विद्धायास्तियेर्दृष्टे कि-
यत्परिमाणमुदये अपेक्षणीयमिति विवेचनीयम् । तत्र, बौधायनेन
‘अन्यापि’—इत्यभिधानात् निषेधमात्रं प्रतिभाति । तथा व्यासवाक्ये-
ऽपि प्रतिभाति । ‘उदयन्नेव’—इत्यभिधानात् । भविष्योत्तरपुराणादि-
वचनेषु घटिकामात्रं प्रतीयते । वचनान्तरे तु विष्णुधर्मात्तर-बौधा-
यन-प्रोक्ते घटिका-चतुष्टयं प्रतिभासते । तथाच पद्यते,—

“उदिते दैवतं भानौ पितृश्चास्तमिते रवौ ।

द्विमुहूर्त्तं विरहस्य सा तिथिर्हव्य-कव्ययोः”—इति ।

अस्यार्थः । भानावदिते सत्युत्तरकालेऽहोमुहूर्त्त-द्वयं दैवतम्,
तस्मिंश्चास्तमिते ततः पूर्वकालीनमहोमुहूर्त्त-त्रयं पितृम् । अतस्ताव-
त्काल-व्यापिनी या तिथिर्भवति, सैव क्रमेण हव्य-कव्ययोर्घाह्या,—
इति ।

अत्रोच्यते । ‘पौर्वाहिकाः’—इति वचनेन दैवे पूर्वाह्न-व्याप्यभि-
धानात् पूर्वाह्नस्य पञ्चधा विभक्तस्य मुख्यत्वादुदिते भानौ त्रिमुहूर्त्ता
तिथिर्ग्रहीतव्या । यत्तु दर्शणोक्तम्,—

“त्रिमुहूर्त्तं न कर्त्तव्या या तिथिः क्षय-गामिनी ।

द्विमुहूर्त्ताऽपि कर्त्तव्या या तिथिर्दृष्ट-गामिनी”—इति ।

तत् न त्रिमुहूर्त्त-व्याप्तिर्वाधकं, प्रत्युतापोदस्तकमेव । तथा हि,
प्रतिषेधः सर्वत्र प्रसक्त-पूर्वकः, प्रसक्तस्यात्र यथोक्त-रौत्या पौर्वाहिक-

* या सत्यापि,—इति बि० मुस्तकं पाठः ।

वाक्यादा, त्रिमुहूर्त-वेधाभिधायि-पैठीनसि-वाक्यादा भवति । तच्च प्रसक्तं त्रिमुहूर्तत्वं, सम-तिथौ बाधकाभावात् तथैव व्यवतिष्ठते । तिथि-क्षये त्वधिक-व्याप्ति-विधित्वाया प्रतिषिध्यते । अतस्तत्र चतुर्थ-मुहूर्त-स्पर्शनी तिथिर्ग्राह्या । तिथि-साम्यवन्तिथि-वृद्धावपि मुहूर्त-त्रयमेव मुख्यम् । मुहूर्त-द्वयन्वनुकल्पः । एतदेव सूचयितुं 'द्विमुहूर्ताऽपि'—इत्यपि शब्दः पठ्यते ।

नन्वत्र, क्षय-वृद्ध्युपजीवनेन निर्णयः क्रियते । स चानुपपन्नः, व्यास-वाक्ये ह्रास-वृद्धि-चोदनायाः पित्र्य-विषयत्वाभिधानात्,

“एकोद्दिष्टादि वृद्धादौ-ह्रास-वृद्धादि-चोदना”—

इति हि पूर्वमुदाहृतम् । दान-प्रते च दैवे, अतः कथमनयोर्वृद्धि-क्षयाभ्यां निर्णयः ? किञ्चोदाहृत-याज्ञवल्क्य-स्कन्द-पुराण-गार्ग्य-वचनेषु 'ह्रासवृद्धौ न कारणम्'—इत्युक्तम् । तत्कथमत्र, ह्रास-वृद्धोर्निर्णय-कारणत्वम् ?

अत्रोच्यते । सन्ति ह्यन्यानि ह्रास-वृद्धि-वाक्यानि । तत्रोशना,—

“खर्वादपस्तथा हिंसस्तिविधन्तिथि-लक्षणम्* ।

खर्व-दर्पौ परौ कार्यौ हिंसः पूर्वत्र पुज्यते†”—इति ।

भविष्योत्तरेऽपि,—

“खर्वादपस्तथा हिंसस्तिविधन्तिथि-लक्षणम् ।

खर्व-दर्पौ परौ कार्यौ हिंसः स्यात् पूर्वकालिकः”—इति ।

पितामहोऽपि,—

* हिंसा त्रिविधं तिथिलक्षणम्,— इति वि० पुस्तके पाठः । एवं परत्र

† हिंसः स्यात् पूर्वकालिको,—इति वि० पुस्तके पाठः । एवं परत्र ।

“खर्वादपस्तथा हिंस्त्रिविधमिति-लक्षणम् ।

खर्व-दर्पो परौ पूज्यौ हिंस्रः स्यात् पूर्वकालिकः”—इति ।

खर्वः साम्यम्, अल्पक्षयो वा । दर्पो वृद्धिः । हिंस्रः अधिकक्षयः ।
इतः खर्वदि-वाक्यैः सह यस्मिन् विषये युग्मादि-वाक्यस्य विरोधः
प्राप्नोति, तत्र दैव-पितृ-भेदेन व्यवस्थापकं व्यास-वाक्यं, न तु प्रकृतयोः
क्षय-वृद्धयोः पितृ-विषयत्व-प्रतिपादकम् । याज्ञवल्क्यादि-वचनेष्वपि
कर्म-काल-व्याप्ति-शास्त्रस्य खर्व-दर्पादि-शास्त्रस्य च विरोधे प्राप्ते सति,
कर्म-काल-व्याप्ति-शास्त्रस्य प्राबल्यमुच्यते, न तु प्रकृतयोः क्षय-वृद्धयो-
र्निर्णयहेतुत्वं प्रतिषिध्यते ।

ननु, व्यासः खर्वादिव्याख्यानि पितृ-विषयत्वेन मङ्गोचयामास,
याज्ञवल्क्यादयस्तु पितृ कर्म-काल-व्याप्त्या खर्वादि-वाक्यान्वबाधन्* ।
इत्थैव निर्विषयत्वमेषां प्रसज्येत ! इति चेत् । मैवं, यदा पूर्वोत्तर-दिनयोः
पितृ-विषय-कर्म-काल-व्याप्तिः समाना, यदा वा दिनद्वयेऽपि कर्म-
काल-व्याप्त्यभावस्तत्रोभयत्र खर्वादि-वाक्यैर्निर्णेतुं शक्यत्वात् ।

आस्तां प्रामङ्गिकौ खर्वादि-वाक्य-चिन्ता । प्रकृते तु, सूर्यादये मु-
हूर्त्त-त्रय-व्यापिनौ प्रतिपदान-व्रतयार्थहोतव्या । एवं च सति उदय-
मात्र-व्याप्ति-शास्त्रं घटिकामात्र-व्याप्ति-शास्त्रञ्च वैद्वानराधिकरणन्या-
येनावयुत्यानुवाद-रूपतया त्रि-मुहूर्त्त-व्याप्तिं प्रशंसन्ति । अथवा, यदा
पूर्वद्युत्तदयकालं परित्यज्योपरि सर्वत्र व्याप्नोति, परेद्युत्तदय-कालमात्रं
व्याप्नोति, तदानीमुदयानन्तर-भाविन्यामुखायास्त्रि-मुहूर्त्त-व्याप्तिर्दिन-

* खर्वादिव्याख्यानि पितृविषयान्यवाधन्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

द्वयेऽप्यभावेन द्वयोरपि दिनयोर्गौणकालत्वे सति किं याच्यमिति वीचायां* पूर्वदिने कर्म-काल-व्याप्तेर्भूयस्त्वात्तस्यैव ग्रहणं न्यायतः प्राप्तम् । केनापि निमित्तेन तत्र प्रत्यूहे सति परेद्युः कर्म-काल-व्याप्ति-सम्पादनाय पूर्णत्वमभिधायोदय-विहीनस्य व्याप्ति-वाङ्मत्यस्य हेय-त्वोक्ति-व्याजेन तदेव प्रशस्यते ;

“आदित्योदय-वेलायां याऽल्पाऽपि च तिथिर्भवेत् ।

पूर्णादित्येव मन्तव्या प्रभृता नोदयं विना”—इति ।

यदा पूर्वद्युः सङ्गवमारभ्य परेद्युरुदयात् प्रागेव तिथि-क्षय-वशात् प्रतिपत्समाप्ता, तदा यद्यपि दिनद्वये सोदय-मुहूर्त्त-त्रयं नास्ति तथापि पूर्वद्युरेवानुष्ठेयम् ।

“सा तिथिः सकला ज्ञेया यस्यामस्तमितोरविः”—इति

वचनेन सम्पाद्यायाः सोदय-त्रि-मुहूर्त्तायाव्याप्तेर्विद्यमानत्वात् । परेद्युस्तदृश्याश्रयभावात् । यदा पूर्वद्युरुदयमारभ्य परेद्युरुदयादूर्ध्वं मुहूर्त्त-त्रयं वर्द्धते, तदानीं यद्यपि द्वयोर्दिनयोः सोदय-त्रि-मुहूर्त्त-व्याप्तिरस्ति तथापि पूर्वद्युरेवानुष्ठानम् । अस्तमय-व्याप्तेरधिकत्वात् । अतएव पद्मपुगणेऽभिहितम्,—

“व्रते स्नाने तथा नक्ते पितृकार्यं विशेषतः ।

यस्यामस्तं गतोभानुः सा तिथिः पुण्यभागमेव”—इति ।

* यथायोग्यं विपरिवृत्तिरुन्नेया । नापि पक्षस्य क्षयवृद्धिभ्यां निर्णयो-
शुण्यते, तत्राप्युक्तदोषस्यापरिहार्यत्वात् । यदा शुक्लपक्षस्य,—इत्यधिकः
पाठः वि० मुक्तके ।

नशास्तां सोदय-चि-मुहूर्त्त-व्याप्तिरस्तमय-व्याप्तिश्च, निर्णयस्तु शुक्ल-
कृष्ण-पक्षाभ्यां भविष्यति । तथा च मार्कण्डेयः,—

“शुक्लपक्षे तिथिर्याह्या यस्यामभ्युदितोरविः ।

कृष्णपक्षे तिथिर्याह्या यस्यामस्तमितोरविः”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“वर्द्धमानेन्दु-पक्षस्य उदये पूज्यते तिथिः ।

यदा चन्द्रः क्षयं याति तदा स्यादापराङ्मिकी”—इति ।

अथवा, पक्षस्य वृद्धि-क्षयाभ्यां निर्णयम् । तथा च वृद्धवसिष्ठः,—

“वर्द्धमानस्य पक्षस्य उदये पूज्यते तिथिः ।

यदा पक्षः क्षयं याति तदा स्यादापराङ्मिकी”—इति ।

बौधायनः,—

“सा तिथिस्तत्र मक्षचं यस्यामभ्युदितोरविः ।

वर्द्धमानस्य पक्षस्य हानौ त्वस्तमयं प्रति”—इति ।

अत्रोच्यते । न तावत् शुक्लपक्ष-कृष्णपक्षाभ्यां निर्णयः संभवति ।
तथा सति, बल-वचन-बाध-प्रसङ्गात् । तथा हि,—यानि वक्ष्यमानानि
पूर्व-विद्धायां शुक्लप्रतिपदि उपवास-विधायकानि पूर्वमुदाहृतानि,
तानि बाधेरन् । तथा, कृष्ण-प्रतिपदः पर-विद्धाया उपोष्यत्वं पूर्वं
निर्णीतं, तच्च विपरिवर्तितं । एवमेकभक्तादावपि यथायोग्यं विपरि-
वृत्तिरुच्यते । नापि पक्षस्य क्षय-वृद्धिभ्यां निर्णयोयुज्यते । तत्राप्युक्त-
दोषस्यापरिहार्यत्वात् । यदा शुक्लपक्षस्य तिथि-वृद्ध्या षोडशदिनात्मको-
भवति, तदा भवत्येव पर-विद्धायां शुक्ल-प्रतिपदुपवासः प्राप्नोति ।
कृष्णपक्षस्य तिथि-क्षय-वशात् षोडश-दिनात्मकत्वं पूर्व-विद्धायां कृष्ण-

प्रतिपद्यपवासः प्राप्नोति । एवं बाधान्तरमुन्नेयम् । अस्ति च शुक्ल
कृष्ण-पक्ष-वाक्यस्य विनाऽप्यन्य-बाधं विषय-विशेषः । तथाह्यङ्गिरसा
स्मर्यते,—

“समूर्णा दशमी कार्या परया पूर्वयाऽथवा ।

युक्ता न दूषिता यस्मादिति सा सर्वतोमुखी”—इति ।

तत्र शुक्ल-कृष्ण-पक्षाभ्यां व्यग्रम्या कर्त्तव्या । पक्ष-वृद्धि-क्षय-वाक्य-
मपि पूर्वेण समान-विषयतया व्याख्येयम् । वर्द्धमानस्य चन्द्रस्य यः पक्ष-
स्तस्येति योजनीयम् । तथा सति, शुक्लपक्षदत्युक्तं भवति । यदा पक्षः
क्षयं याति,—इत्यत्रापि पक्ष-निर्वाहकश्चन्द्रः क्षयं यातीति व्याख्याने
कृष्णपक्षइति लभ्यते । अतोयथोक्त-सोदय-त्रिमुहूर्त्त-व्याप्ति-कृतो
निर्णयः सुस्थितः ।

अत्राप्येकभक्तवत् षोढा भिद्यते । उदयकाले पूर्वद्युरेव त्रिमुहूर्त्तव्या-
पिनी, परेद्युरेव त्रिमुहूर्त्तव्यापिनी, उभयत्रापि त्रिमुहूर्त्तव्यापिनी,
नोभयत्र त्रिमुहूर्त्तव्यापिनी, उभयत्र साम्येन वैषम्येण वा त्रिमुहूर्त्त-
वर्त्तिनी, एकदेशवर्त्तिनी चेति । अत्र, प्रथमपक्षे खण्डतिथित्वाभावा-
नस्ति सन्देहः । द्वितीयादिषु चतुर्षु पक्षेषु अस्तमय-व्याप्तेः कर्म-काल-
बाहुल्यस्य च लाभात् पूर्वद्युरेवानुष्ठानम् । द्वितीयपक्षे तु क्षयगामित्वे
त्रिमुहूर्त्तामप्युत्तर-विद्धां परित्यज्य पूर्वद्युरेवानुष्ठानम् । वृद्धिगामित्वे
साम्ये च परेदुरिति निर्णयः । इष्ट्यङ्गभूता प्रतिपत्पर्व-निर्णये वक्ष्यते ।

॥०॥ इति दान-व्रत-निर्णयः ॥२॥

उक्तान्युपवासैकभक्तायाचितदानव्रतानि प्रतिपदिषयाणि । तावता
दैव-विषयो निर्णयः सुस्थितः ।

अथ पित्र्यं निर्णयते ।

तत्र, सामान्येनापराधिक-प्रतिपदि पित्र्यं विहितम् ।

“प्रतिपत् मैव विज्ञेया या भवेदापराधिकी ॥

दैवं कर्म तथा ज्ञयं पित्र्यं वा मनुरब्रवीत्”—

इति हि व्यास-वाक्यं पूर्वमुदाहृतम् । पित्र्यञ्च द्विविधं एकोद्दिष्टं
पार्वणञ्च । तयोः स्वरूपमाह कण्वः,—

“एकमुद्दिश्य यच्छ्राद्धमेकोद्दिष्टं प्रकीर्तितम् ।

त्रौनुद्दिश्य तु यत्तद्धि पार्वणं मुनयोविदुः”—इति ।

तत्र, प्रतिपदि मृतस्य मासान्तर-वर्त्तिन्यां प्रतिपद्येकोद्दिष्ट-रूपं
मासिकं प्रसक्तम् । संवत्सरान्तर-वर्त्तिन्यां तस्यां प्रतिपदि पार्वण-रूप-
मासिकं श्राद्धं प्राप्नोति । तत्र मासिकस्य तद्दिन-कर्त्तव्यतामाह
याज्ञवल्क्यः,—

“मृतेऽहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमामन्तु वत्सरम् ।

प्रतिसंवत्सरञ्चैव श्राद्धमेकादशेऽहनि”—इति ।

तेषाञ्च मासिकानामेकोद्दिष्ट-रूपत्वं पैक्षोनिमिराह,—

“षाण्मासिकाब्दिके श्राद्धं स्यातां पूर्वद्युरेव ते ।

मासिकानि स्वकीयं तु दिवसे द्वादशेऽपि वा ॥”

मपि ङीकृणादवाक् कुर्वन् श्राद्धानि षोडश ।

एकोद्दिष्ट-विधानेन कुर्व्याच्छ्राद्धानि तानि तु”—इति ।

अथमर्थः,—ऊनषाण्मासिकं सप्तम-मास-गत-मृताह-दिनात् पूर्व-
द्यनुष्ठेयम् । ऊनाब्दिकञ्च द्वितीय-वत्सरादेर्मृताह-दिनात् पूर्वद्युः
कर्त्तव्यम् । मासिकानि तु तत्तन्मास-मृताह-दिनेऽनुष्ठेयानि । स एव
मुख्यः कल्पः । यदा तु द्वादशाहदादौ सपिण्डीकरणं, तदा तस्मात् पूर्वं
यस्मिन् कस्मिन्नपि वा दिने मासिकान्याहुष्यानुष्ठेयानि । सोऽयमनु-
कल्पः । पक्षद्वयेऽप्येकोद्दिष्ट-विधानमेव, न तु पार्वण-विधानम्,—इति ।

अत्रेदं चिन्त्यते । किमेकोद्दिष्टेष्वपराह-व्यापिनी तिथिर्ग्राह्या,
किं वा सायाह्न-व्यापिनी, उतास्तमय-व्यापिनी, अहोस्विन्मध्याह्न-व्या-
पिनी ?—इति । न चात्र पक्षान्तराणि सम्भाव्यन्ते, तत्रापकाभावात् ।

ननु, युग्माग्नि-वाक्यं, तिथि-द्वाष-वृद्धि-वाक्यं, शुक्र-कृष्ण-पक्षवाक्यं,
पक्ष-त्रय-वृद्धि-वाक्यं, कर्म-काल-व्याप्ति-वाक्यं वा, पक्षान्तर-प्रापकं
भविष्यति । मैवं, पक्ष-त्रय-वृद्धि-वाक्यस्य शुक्र-कृष्ण-पक्ष-परत्वेन व्याख्या-
तत्वात् । शुक्रादि-वाक्यन्तु पूर्वोत्तरयोस्तिथ्याः शास्तान्तराभ्यां प्राप्ति-
साम्ये सति पुरुषेच्छा-निवारणाय व्यवस्थापकमिव्यक्तम् । तिथि-द्वाष-
वृद्धौ तु कर्म-कालेन बाध्यते । कर्म-काल-वाक्ये साक्षादेव 'द्वाष-वृद्धौ
न कारणम्'—इत्युक्तत्वात् । युग्मवाक्यन्तु न पित्र्य-विषयम् । कर्मका-
लश्च कोद्दिष्टस्य नाद्यापि निर्णीतः । अतोऽन पक्षान्तर-सम्भवः ।

उपन्यसेषु तु पक्षेषु प्रथमस्यावत्सामान्य-विशेष-शास्त्राभ्यामपराह-
व्यापिनी प्रतिभाति ।

“आपराह्णिकास्तथा ज्ञेयाः पित्र्ये तु शुभावहाः”—

इति हि निगम-वाक्यं पूर्वमुदाहृतम् । हारीतेऽपि,—

“अपराह्णः पितृणान्तु याऽपराह्णानुयायिनो ।

सा यास्या पितृकार्ये तु न पूर्वाऽस्तानुयायिनी *”—इति ।

वृहस्पतरपि,—

“यस्यामस्तं रविर्याति पितरस्तामुपामते ।

तिथिन्तेभ्यो यतोदत्तोऽपराहः स्वयम्भुवा”—इति ।

तदेत्स्यामान्-शास्त्रं, तिथिमात्रमुपजीव्य प्रवृत्तत्वात् ।

“प्रतिपत्तैव विज्ञेया या भवेदापराहिकी”—

इति तु विशेष-शास्त्रं, तिथि-विशेषोपजीवनेन प्रवृत्तत्वात् । ताभ्या-
मुभाभ्यां शास्त्राभ्यां प्रथमपक्षउत्तिष्ठति । द्वितीय-पक्षेऽप्यस्ति शास्त्र-
द्वयम् । बोधायनः,—

“उदिते दैवतभानौ पित्र्यस्यास्तमिते रवौ ।

दिमुद्धत्तं त्रिराह्य सा तिथिर्हव्य-कव्ययोः”—इति ।

वचनार्थस्तु पूर्वं व्याख्यातः । तदेतस्यापराह-व्याप्तेः सामान्-शास्त्रम् ।
विशेषस्तु पेटौनमिना दर्शितः,—

“पञ्चमी सप्तमी चैव दशमी च त्रयोदशी ।

प्रतिपन्नवमौ चैव कर्त्तव्या मन्मथौ तिथिः”—इति ।

न चात्रापि प्रतिपदः साम्प्रत्यमात्रं प्रतीयते, न तु मायाहव्याप्तिः,
—इति शङ्कनीयम् ।

“मन्मथौ नाम मायाह-व्याप्तिनो दृश्यते यदा”—

इति स्कन्दपुराणे साम्प्रत्यस्य व्याख्यातत्वात् । अस्तमय-व्यापि-
पक्षो वृद्धयाश्रयत्वेन दर्शितः,—

“देवकार्ये तिथिर्ज्ञेया यस्यामभ्युदितोऽरविः ।

* न पूर्वज्ञानुयायिनी,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

पितृकार्यं तिथिर्ज्ञेया यस्यामस्तमितोरविः”—इति ॥

तथा, दान-क्रियायामुदाहृतेषु घटिका-व्याप्ति-वाक्येष्वस्तमये घटिका-व्याप्तिः पित्र्ये प्रदर्शिता । तदेतदुपन्यस्तं पञ्च-त्रयमेकोद्दिष्ट-पार्वण-विषयं, पित्र्य-कर्म-सामान्यमुपजीव्य प्रवृत्तत्वात् । एकोद्दिष्टे तु चतुर्थः पञ्चोवाचनिकः । तथा च वृद्धगौतमः *,—

“मध्याह्न-व्यापिनी या स्यात् मैकोद्दिष्टे तिथिर्भवेत् ।

अपराह्ण-व्यापिनी याः पार्वणे सा तिथिर्भवेत्”—इति ।

शिव-राघव-मंवादेऽपि,—

“मध्याह्न-व्यापिनी या स्यात् मैकोद्दिष्टे तिथिर्भवेत्”—इति ।

कर्म-काल-व्याप्ति-शास्त्रेणाययमेव चतुर्थः पञ्चः प्राप्यते । मध्याह्न-स्यैकोद्दिष्टे कर्म-कालत्वात् । तथा च हारीत-शतातपौ,—

“आमश्राद्धन्तु पूर्वाह्णे एकोद्दिष्टन्तु मध्यमे ।

पार्वणञ्चापराह्णे तु प्रातर्द्वि-निमित्तकम्”—इति ।

स्मृत्यन्तरञ्च,—

“पूर्वाह्णे दैविकं श्राद्धमपराह्णे तु पार्वणम् ।

एकोद्दिष्टन्तु मध्याह्णे प्रातर्द्वि-निमित्तकम्”—इति ।

व्यासः,—

“एकमुद्दिश्य यच्छ्राद्धं दैव-हीनं विधीयते ।

एकोद्दिष्टन्तु तत्प्रोक्तं मध्याह्णे तत्प्रकौर्त्तितम्”—इति ।

मध्याह्नश्च, सप्तमाष्टमनवम-सुहृत्तात्मकः । ते च सुहृत्ता गान्धर्व-कुतप-रौहिण-संज्ञकाः ॥

* ‘वृद्ध’— इति शक्ति सु० पुस्तके ।

तत्रैकोद्दिष्टोपक्रमे कुतपस्य पूर्वोत्तरभागाविच्छेद्या विकल्पितौ ।
तदाह व्यासः,—

“कुतप-प्रथमे भागे एकोद्दिष्टमुपक्रमेत् ।

आवर्त्तन-समीपे वा तत्रैव नियतात्मवान्”—इति ।

समाप्ति-कालमाह श्लोकगौतमः,—

“आरभ्य कुतपे आहुं कुर्यादारौहिणं बृधः ।

विधिज्ञोविधिमास्याय रौहिणन्तु न लङ्घयेत्”—इति ।

तदेवं कुतप-रौहिणयोर्मध्याह्न-गत-मध्यम-चरम-भागयोः कर्म-
कालत्वेन व्यवस्थितयोः सतोस्तन्मुहूर्त्त-व्यापिनी तिथिरेकोद्दिष्टं गृहीत-
व्येति स्थितम् । अत्राप्येकभक्तवद्भेदाश्रवतारणीयाः । तत्र पूर्वद्युरेव परे-
द्युरेव वा मध्याह्न-व्याप्तिरित्यनयोः पक्षयोर्न कोऽपि मन्दः । उभयत्र
तद्व्यापित्वं, तत्-संस्पर्शाभावोवेत्यनयोः पक्षयोः पूर्वद्युरेवानुष्ठानम् ।
तथा सति पूर्वोदाहृतान्यपराह्णसायाह्नास्तमय-व्याप्ति-विषयाणि पित्र्य-
सामान्य-वचनान्यनुगृहीतानि भविष्यन्ति । उभयत्र सामान्येन एकदेश-
व्याप्तौ खर्वादिवक्तव्यं द्रष्टव्यम् । तत्र पार्वण-प्रस्तावे योजयिष्यते ।
वैषम्येनेकदेश-व्याप्तौ तु यदा पूर्वद्युर्महतौ, तदा महत्त्वानुगृह्यात्
सामान्य-वचनानुगृह्यात् पूर्वद्युरेवानुष्ठानम् । यदा परेद्युरेव महती,
तदा सामान्य-शास्त्रमुपेक्ष्यापि महत्त्वमवादरणीयमिति पार्वण-
आहु-निर्णये वक्ष्यते । अतस्तत्रैव न्यासेनात्रापि परेद्युरेवानुष्ठानं
द्रष्टव्यम् ।

॥०॥ इत्येकोद्दिष्ट-निर्णयः ॥०॥

अथ पार्वण-आहुं निर्णीयते ।

पर्वण्यमावास्यायां यद्विहितं, तत्पार्वणम् । तच्च तत्कालञ्च ज्ञातातप
आह,—

“दर्शश्चाहुन्तु यत्प्रोक्तं पार्वणं तत्प्रकीर्तितम् ।

अपराह्णे पितृणान्तु तत्प्रदानं विशिष्यते”—इति ।

यद्यप्येतादृशं पार्वणं प्रतिपदि न प्राप्नोति, तथापि तद्विकृति-रूप
तथा त्रिपुरुषोद्देशेन कर्त्तव्यस्याब्धिक-काम्य-आहुदादेः पार्वणत्वं व्यवहर्तुं
शक्यम् । अतएव काल-वाक्यं पूर्वमुदाहृतम् ;

“त्रैनुद्दिश्य तु यत्तद्धि पार्वणं मुनयोविदुः”—इति ।

तथा सति, प्रतिपदि मृतस्य वत्सरान्तरे तन्मास-तत्पक्ष-वर्त्तिन्यां प्रति
पद्याब्दिकरूपं पार्वणं प्राप्नोत्येव । एतस्यार्थस्य प्रापकं वचनं मलमास-
प्रस्तावे दर्शितम्,—

“मास-पक्ष-तिथि-स्पृष्टे योयस्मिन् म्रियतेऽहनि ।

प्रत्यब्दन्तु तथाभूतं जयाहन्तस्य तं विदुः”—इति ।

ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“प्रतिसंवत्सरं कार्यं मातापित्रोर्मृतेऽहनि ।

पितृव्यस्य त्वपुत्रस्य* भ्रातुर्ज्येष्ठस्य चैव हि”—इति ।

काम्यन्तु पार्वणमपरपक्षे सर्वेमास तिथिषु प्रत्येकं विहितम् । तथा च
याज्ञवल्क्यः,—

“कन्यां कन्यावेदिनस्य पशून् वै मत्सृतानपि ।

धूतं क्षविञ्च वाणिज्यं दिशफैकशफांस्तथा ॥

* पितृव्यस्याप्यपुत्रस्य,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

ब्रह्मवर्चस्विनः पुत्रान् स्पर्णकूप्ये सकुण्डके ।
 ज्ञातिश्रेष्ठ्यं सर्वकामानाप्नोति आहुदः सदा ॥
 प्रतिपत्प्रमृतिस्विकां वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ।
 शस्त्रेण तु हतायं वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते"—इति ।

मार्कण्डेयोऽपि,—

“प्रतिपद्भुन-लाभाय द्वितीया द्विपद-प्रदा ।
 वरार्थिनी तृतीया च चतुर्थी शत्रुनाशनौ ॥
 अश्रयं प्राप्नोति पञ्चम्यां षष्ठ्यां पूज्यतमोनरः ।
 गाणपत्यं च सप्तम्यामष्टम्यां वृद्धिसुत्तमाम् ॥
 अश्रयं नवम्यां प्राप्नोति दशम्यां पूर्णकामताम् ।
 वेदांस्तथाऽऽप्नुयात् सर्वानेकादश्यां क्रियापरः ॥
 द्वादश्यां जयलाभश्च प्राप्नोति पितृपूजकः ।
 पूजां मेधां पशून् वृद्धिं स्वातन्त्र्यं पृष्टिसुत्तमाम् ॥
 दीर्घमायुर्धनैर्यथं कुर्वाणस्तत्र योदशीम् ।
 अवाप्नोति न मन्दैः आहुं आहुपरोनरः ॥
 युवानः पितरोयस्य मृताः शस्त्रेण वा हताः ।
 तेन कार्यं चतुर्दश्यान्तर्षां तृप्तिमभीप्सता ॥
 आहुं कुर्वन्नमावास्यां यत्नैः पुरुषः शुचिः ।
 सर्वान् कामानवाप्नोति आहुष्टुष्टुरूपः सदा”—इति ।

अतोविहतिरूपं पार्वणं मध्याह्ने प्रतिपदि । तस्य च पार्वणस्यो-
 चितां तिथिं निर्णेतुं प्रथमतोर्विधि-निषेध-रूपाभ्यां अन्य-य-त्यतिरे-
 काभ्यामनुष्ठान-कालानिरूप्यते । तत्र, शाततपोक्तो विधिरुदाहृतः,—

“अपराह्णे पिढणान्” — इति । तथा वाक्यान्तराण्यपि । मनुः,—

“तथा आद्धस्य पूर्वाह्णादपराह्णोविश्रियते” — इति ।

दृढमनु-हारीत-वचने एकोद्दिष्ट-प्रस्तावे उदाहृते,—“अपराह्णः
स्वयम्भुवा” — इति । “अपराह्णः पिढणाम्” — इति च । श्रुतिसि,—
“अपराह्णः पिढणाम्” — इति । शङ्खः,—

“पूर्वाह्णे दैविकं कृत्यमपराह्णे पिढ-क्रिया ।

ग्रहणे निशि वा कुर्यान्न रात्रौ पैढकं पुनः” — इति ।

स्मृत्यन्तरेपि,—“अपराह्णे तु पैढकम्” — इति । मनु सायाह्णस्यापि
कर्मकालत्वं क्वचित् स्मर्यते,—

“दिनान्ते पञ्च नाद्यस्तु पुण्याः प्रोक्ता मनीषिभिः ।

उदये च तथा पित्र्ये दैवे चैव च कर्मणि” — इति ।

मैवम्, यमेन प्रतिषिद्धत्वात्,

“सायाह्णशिवमुहूर्तः स्याच्छ्राद्धं तत्र न कारयेत् ।

राक्षसी नाम सा वेला गर्हिता सर्वकर्मसु” — इति ।

तर्हि, पञ्च-नाडी-वचनं निर्विषयं स्यादिति चेत् न, केनापि नि-
मित्तेनापराह्णसम्भवे गौणकालाभ्यनुज्ञा-परत्वात् । अतएव व्यासः,—

“स्वकालातिक्रमे कुर्याद्रात्रेः पूर्वं यथाविधि” — इति ।

व्याघ्रपादोऽपि,—

“विधिज्ञः अद्धयोपेतः सम्यक् पात्र-नियोजकः ।

रात्रेरन्यत्र कुर्वाणः श्रेयः प्राप्नोत्यनुत्तमम्” — इति ।

मनु, सायाह्णेऽपि यदा कथञ्चित् प्रत्यूहस्तदा आद्धस्य किं लोपएव,
किं वा रात्रावपि कर्तुं शक्यते? तत्र लोपएवेति तावत् प्राप्तम् । कुतः)

मुख्यकालत्व-गौणकालत्वयोः रात्रेर्निषेधात् । मुख्यकालत्वं प्रतिषेधति मनुः,—

“रात्रौ आहुं न कुर्वति राक्षसी कीर्त्तिता हि सा ।

मन्थयोऽरुभयोऽस्यैव सूर्यं चैवाचिरोदिते”—इति ।

न चैवं मति ग्रहण-आहुमपि प्रतिषिद्धेति शङ्कनीयम् । शातातपेन विशेषितत्वात्,

“रात्रौ आहुं न कुर्वति राक्षोरन्यत्र दर्शनात् ।

सूर्यादयः-सुहृन् च मन्थयोऽरुभयोऽन्यथा”—इति ।

गौणकालत्वमपि व्याम-व्याघ्रपद्मां पर्युदस्तं, “रात्रेः पूर्वं” “रात्रे-रन्यत्र”—इति ताभ्यामुक्तत्वात् । तस्मादङ्घ्रि आहुमभवे लोपणवेति प्राप्ते ब्रूमः । न तावद्रात्रौ सर्वात्मना आहुस्य निषेधोक्तं शक्यः, आपस्तम्बेन रात्रौ आहु-ममाष्टम्युपगमात् । “न च नक्तं आहुं कुर्वितारभ्य च भोजनममापनम्”—इति । ननु, मन्थ्या-समीपे प्रार-भ्यस्य रात्रौ समाप्ति-प्रसङ्गः । तादृशस्तु प्रारम्भः स्कन्देन निषिद्धः,

“उपमन्थ्यं न कुर्वति पितृ-पूजां कथञ्चन ।

स कालआसुरः प्रोक्तः आहुं तत्र विवर्जयत्”—इति ।

सैवम् । मन्थ्या-समीपस्य मुख्यकालत्व-निषेधात् । गौणकालत्वम् पूर्वमभिहितम् । तत्र प्रारम्भस्य रात्रावपि परिममाप्तिः सम्भाव्यते,

नन्वेवमपि रात्रौ समाप्तिरेवाभ्यनुज्ञायते न त्वारम्भ इति चेत् । सैवम् । आरम्भस्यापि तथा समाप्त्या उपलक्षणीयत्वात् । आर्द्धिक-आहु-परित्यागे प्रत्यवाय-बाह्य-स्मरणं । तथा च भविष्यत्पुराण-प्रभास-खण्डयोः पश्यते,—

“मृतेऽहनि पितुर्यस्तु न कुर्याच्छ्राद्धमादरात् ।

मातुर्यैव वरारोहे, वत्सरान्ते मृतेऽहनि ॥

नाहन्तस्य महादेवि, पूजां गृह्णामि नो हरिः”—इति ।

अन्यत्रापि,—

“भोजकोयस्तु वै श्राद्धं न करोति खगाधिप ।

मातापितृभ्यां मततं वर्षे वर्षे मृतेऽहनि ॥

स याति नरकं घोरं तामिस्रं नाम नामतः”—इति ।

अन्यत्रापि,—

“पण्डिताज्जानिनोवाऽपि मूर्खायोषितएववा ।

मृताहं समतिक्रम्य चाण्डालाः कोटिजन्मसु”—इति ।

मरीचिः,—

“पण्डिताज्जानिनोमूर्खाः स्तियोवा ब्रह्मचारिणः ।

मृताहं समतिक्रम्य चाण्डालेष्वभिजायते”—इति ।

नखेवं सति,

“रात्रेरन्यत्र कुर्वाणः श्रेयः प्राप्नोत्यनन्तमम्”—इति

स्मरणात् अपराह्वन्मुख्यत्वेन सायाह्ववद्गोणत्वेन वा प्रातः-सङ्गवा-
वपि कालौ प्रसज्येयाताम् । नायं दोषः । शिव-राघव-संवादे प्रातः-
कालस्य निषिद्धत्वात्,—

“प्रातःकाले तु न श्राद्धं प्रकुर्वीत द्विजोत्तमः ।

नैमित्तिकेषु श्राद्धेषु न काल-नियमः स्मृतः”—इति ।

यद्यपि सङ्गवेन मालान्निषिद्धस्तथापि कुतप-मुहूर्त्ते मुख्योपक्रमस्य
गात्स्व-मुहूर्त्ते च गौणोपक्रमस्याभिधाने सति अर्थान्निषेधः परि-

शिष्यते । उपक्रम-द्वयस्य शिव-राघव-संवादएव दर्शितम्,

“यद्वादि-व्यतिरिक्तस्य प्रक्रमे कुतपः स्मृतः ।

कुतपादथवाऽप्यर्वागमनं कुतपे भवेत्”—इति ।

यद्वादि गृहणम् । आदिशब्देन संक्रान्त्यादि-निमित्तमुच्यते । तस्य च निमित्ताधीनत्वात् कुतपोऽन नियन्तुं शक्यते । इतरस्य तु सांवत्सरि-कादेरस्ति कुतप-नियमः । स च मुख्योपक्रमे नियमः । कदाचित्कार्य-वशाच्छ्राद्धस्य महमा करणीयत्वे सति कुतपादर्वाचीनो गान्धर्वोऽप्युपक्रम-कालतयाऽभ्यनुज्ञापते । कुतपस्य मुख्यत्वमनेक-वचन-विहितत्वादव-गन्तव्यम् । तत्र, कुत-स्वरूपं भविष्यत्पुण्येऽभिहितम्,—

“प्रविश्य भानुः स्वच्छायां शङ्खवद्यत्र तिष्ठति ॥

स कालः कुतपोनाम मन्दोभूतस्य संज्ञया”—इति ।

नारदः,—

“मन्थज्य सप्तमं भागं शृष्टमं क्रमते यदा ।

स कालः कुतपोऽज्ञेयो मन्दोभूतस्य संज्ञया”—इति ।

आपस्तम्बः,—

“सप्रमात्परतोयस्तु नवमात्पर्वतः स्थितः ।

उभयोरपि मध्यस्यः कुतपः स उदाहृतः”—इति ।

स च कुतपोमुख्यत्वाय वायुपुण्ये प्रशस्यते,—

“दिवसस्याष्टमे भागे मन्दोभवति भास्करः ।

स कालः कुतपोनाम पितृणां दत्तमचयम्”—इति ।

कुतपात्पूर्वोत्तरयोर्गन्धर्व-रौहिणयोर्गोण-प्रक्रम-कालत्वं सूचयितुं

हवि-न्यायेन सुहृत्त-त्रयं कुतप-शब्देन व्यवज्ञहार नारदः,—

“मध्येऽऋत्वि-मुहूर्त्तं तु यदा भवति* भास्करः।

स कालः कुतपोनाम पित्राणां दत्तमक्षयम्”—इति ।

कुतपे प्रक्रान्तस्य सायाह्नादार्वाचीनः सर्वोऽपि सुखोऽनुष्ठान-कालः ।
तदुक्तं मत्स्यपुराणे,—

“अहोमुहूर्त्ताविख्यातादश पञ्च च सर्वदा ।

तत्राष्टमोमुहूर्त्तायः स कालः कुतपः स्मृतः ॥

अष्टमे भास्करोयस्मात् मन्दीभवति सर्वदा ।

तस्मादनन्त-फल-दस्तत्रारम्भोविशिष्यते † ।

ऊर्ध्वं मुहूर्त्तात् कुतपाद्यन्मुहूर्त्त-चतुष्टयम् ॥

मुहूर्त्त-पञ्चकं ह्येतत्सधा-भवनमिष्यते”—इति ।

नक्षपराह्नस्यान्तिमोभागोनिषिद्धः । तथा च यमः,—

“चतुर्थे प्रहरे प्राप्ते यः श्राद्धं कुरुते नरः ।

आसुरन्तद्भवेच्छ्राद्धं दाता तु नरकं व्रजेत्”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“चतुर्थे प्रहरे प्राप्ते यः श्राद्धं कुरुते द्विजः ।

तदन्नं राक्षसोभुङ्क्ते निराशाः पितरोगताः”—इति

चेन्नायं दोषः । इहापराह्नस्यान्तिमेन पादन्यून-मुहूर्त्तेन सह सा-
याह्नश्चतुर्थ-प्रहरोभवति । तत्र, सायाह्न-भाग-कटाक्षेणायं निषेधो न
त्वपराह्न-भाग-कटाक्षेण । तामेतां विवक्षां विशदीकर्तुं यमोवचना-
न्तरेण सायाह्नं निराचकार । तच्च वचनं पूर्वमुदाहृतम् ।

* चलति,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† विधीयते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

नन्वपराङ्मुख्य मुख्यकालत्वं न प्रतिनियतं, शुक्लपक्षे व्यभिचारात् ।
तथाच मार्कण्डेयः,—

“शुक्लपक्षे तु पूर्वाह्ने श्राद्धं कुर्याद्विचक्षणः ।

क्षणपक्षेऽपराह्णे तु रौहिणे तु न लङ्घयेत्”—इति ।

नैषदोषः । अत्र शुक्ल-क्षण-पक्षशब्दयोर्देव-पित्र्य-परत्वात् । देवानु-
द्दिश्य क्रियमाणं श्राद्धं देवम् । तच्च फलकामिनामुत्साह-हेतुतया चित्त
प्रसादं जनयतीति शुक्लशब्देनाभिधीयते । एवं पितृनुद्दिश्य क्रिय-
माणं पित्र्यम् । तदपि पितृ-मरणदि-स्मारकतया चित्तकामुष्यं जनय-
तीति क्षणशब्देनाभिधीयते । शुक्लस्य दैवस्य कर्मणः पक्षः शुक्लपक्षः,
यदा दैवं श्राद्धं करिष्यामीति बुद्धिस्तदेत्यर्थः । एवमितरत्र योजनौयम् ।
एवं सत्यपराङ्मोनेन पार्वणश्राद्धं व्यभिचरति । ‘रौहिणस्तु न लङ्घयेत्’—
इत्येकोद्दिष्ट-विषयम् । यद्यापाततः प्रतीतएवार्थवचनस्यास्य परि-
गृह्यते, तदा पूर्वादाहृतं वचनजातं निखिलमपि व्याकुलीभवेत् । तदेवं
पार्वणश्राद्धस्यापराङ्मः कर्म-कालः, कुतपः प्रारम्भ-कालः,—इति ।

भवेतामेतौ कर्म-तदपक्रम-कालौ, प्रकृते तु सांवत्सरिकादौ किं प्रति
पत् पूर्व-विद्धा या या उतोत्तर-विद्धेति वीलायां देवस्वामी ब्रूते । यस्मिन्
काले यद्विहितं कर्मापक्रमोपसंहारयुक्तं* तस्मिन् काले तस्यान्तिथौ
यस्मिन्नहनि सम्भावयितुं शक्यते, तदुत्तरं पूर्वं वा याज्यामिति । यदा
कुतपापराङ्मोभयव्यापिनौ न म भवति, तदा केवलापराङ्मव्यापि-

* तदपक्रमोपसंहारसंयुक्तम्,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

† तत्सम्भावयितुम्,—इति झ० पुस्तके पाठः ।

न्यपि तिथिर्यहीतव्या । ‘पिच्यर्थे चापराङ्गिकी’—इति भविष्यत्पुराणे-
ऽभिधानात् । हारीतोऽपि,—

“अपराङ्गः पितृणान् याऽपराङ्गानुयायिनी ।

सा ग्राह्या पितृकार्ये तु न ग्राह्याऽस्तानुयायिनी”—इति ।

ननु, केवलापराङ्गव्यापिनीवत् केवल-मध्याङ्ग-व्यापिन्यपि स्मृत्यन्तरे
कर्माङ्गत्वेन प्रतीयते,—

“मध्याङ्ग-व्यापिनी या स्यात्तिथिः पूर्वा पराऽपिवा ।

तत्र कर्माणि कुर्वीत ह्यम-वृद्धौ न कारणम्”—इति ।

मैवम् । वचनान्तर-संवादेनास्य वचनस्यैकोद्दिष्ट-विषयत्वेनैकभक्त-
विषयत्वेन चोपपत्तेः ।

अपराङ्ग-व्याप्तिरेकभक्त-न्यायेन षोढा भिद्यते । तत्र, पूर्वदुरेवा
पराङ्ग-व्याप्तिर्यथोक्तवचनेन सा ग्राह्या । परेदुरेवापराङ्गव्याप्तिर्यथो-
क्तवचनात् प्रारम्भ-काल-सङ्गावाच्च परा प्रशस्ता । उभयत्रापराङ्ग-
व्यापित्वे बौधायनश्राव,—

“अपराङ्ग-द्वय-व्यापिन्यतीतस्य च या तिथिः ।

क्षये पूर्वा च कर्त्तव्या वृद्धौ कार्या तथोत्तरा”—इति ।

अतीतस्य मृतस्य । अचंदं चिन्त्यते । किं मृताह-तिथेः प्रतिपदो
वृद्धि-क्षयाभ्यां निर्णयः, उतोत्तरस्याद्वितीयाया वृद्धि-क्षयाभ्यामिति ।
प्रतिपदोवृद्धि-क्षयाभ्यामिति तावत् प्राप्तम् । खर्वादि-वाक्य-तुल्यतया
प्रतिभासमानत्वात् । तथा हि,—

“खर्वोदर्पस्तथा हिंसा त्रिविधं तिथि-लक्षणम् ।

खर्व-दर्पो परौ कार्यौ हिंसा ग्राह्यौ पूर्वकालिकौ”—इति ।

अज्ञानानुष्ठानाङ्गतिथेरेव धर्माः खर्व-दर्प-हिंसाः, नतूपरितन-तिथि-
धर्माः । एतच्च दर्श-निर्णये स्पष्टीकरिष्यते । खर्वादि-वाक्यवदचापि याज्ञ-
तिथि-गतावेव वृद्धि-क्षयाविति प्राप्ते ब्रूमः । उत्तर-तिथि-गतावेवाच
वृद्धि-क्षयो न याज्ञ-तिथि-गतौ । कुतः ? ह्यपराङ्ग-व्यापित्वाभिधानात् ।
पूर्वद्वयसमन्वाहकानुष्ठानममावास्या प्रवृत्ता, ततोऽपराङ्गोपक्रममारभ्य
परेद्युःपराङ्गावसान-पर्यन्तले मति प्रतिपदोद्वापराङ्ग-व्यापित्वं भवति ।
तच्च त्रिमुहूर्त्त-वृद्ध्या सम्यद्यते, न तु क्षयेण । तथा मति 'क्षये पूर्वा तु
कर्त्तव्या'—इत्येतन्मोपपद्यते । उत्तर-तिथि-गत वृद्धि-क्षय-स्वीकारे तु
सुतराभिदं वचनमुपपद्यते । तथा हि । यदा परेद्युर्द्वितीया मायाङ्गं
प्रविशति, तदा तिथि-वृद्धिः । तत्र परेद्युर्गनुष्ठानं न्याय्यम् । कुतः परमाभ्या-
शेष-मुख्यकाल-व्यापित्वात् । यदा द्वितीया परेद्युःपराङ्गेऽपि कियती
क्षीयते, तदा प्रतिपत्पूर्वं विद्धा कर्त्तव्या । उत्तर-विद्धायाः प्रतिपदो-
ज्योतिःशान्त-प्रक्रिययाऽपराङ्ग-व्यापित्वेऽपि पारिभाषिक्या स्मार्त्त-प्रक्रि-
यया तदव्यापित्वात् । तथा च स्मर्यते,—

“तिथ्यादौ च भवेद्यावान् कृत्वासे वृद्धिः परेऽहनि ।

तावान् याज्ञः स पूर्वद्युःपदोऽपि स्व-कर्मणः”—इति ।

तिथ्यादावित्यादिशब्देन नक्षत्र-योगो गृह्यते । तिथि-नक्षत्र-योगेषु
क्षीयमाणेषु स क्षयोयावद्दृष्टिका-परिमितोभवति, तावद्दृष्टिकापरि-
मितः क्षयस्तोभ्यः पूर्वेषु तिथि-नक्षत्र-योगेषु ज्योतिःशान्तेणावृष्टेऽपि
स्मार्त्त-परिभाषया गृहीतव्यः । एवं वृद्धिरपि द्रष्टव्या । तथा मति प्रक-
तेऽपि द्वितीयाया अपराङ्गे यावान् क्षयस्तावान् परेद्युः प्रतिपदि याञ्ज

नीयः । तथा सत्युत्तर-विद्धाप्रतिपन्नापराह-व्यापिनी पूर्व-विद्धा तु अपराह-व्यापिनी, सैव गृहीतव्या भवति ।

नन्वस्मिन् वचने स्वकर्मणीत्युच्यते, ततश्च, स्वकर्म-निमित्तो वृद्धि-क्षय-प्रक्षेपद्वयार्थः सम्पद्यते । न च प्रकृतं प्रत्याब्धिकं द्वितीयाद्याः स्वकर्म, अतः कथं तदीय-वृद्धि-क्षयौ वचनस्यास्य विषयौ भवतः । नैष दोषः । मा भूत् प्रत्याब्धिकं द्वितीयाद्याः स्वकर्म, प्रतिपदस्तु तद्भवत्येव । तथा सति प्रतिपदोयत् स्वकर्म तस्मिन्निमित्तभूते सति तस्यां प्रतिपदि वृद्धि-क्षयौ प्रक्षेपणीयाविति वचनार्थः सम्पद्यते । तौ च वृद्धि-क्षयौ प्रक्षेपाधिकरणात् तिथ्यादेरुत्तरतिथ्यादि-गताविति लभ्यते ।

अनु, तिथ्यन्तर-गतयोर्वृद्धि-क्षययोस्तुतिथ्यन्तर-प्रक्षेपे सति ज्योतिः-शास्त्र-प्रसिद्धिः सर्वत्र विप्रवेत, ततस्तां प्रसिद्धिमुपजीव्य प्रवर्त्तमानः स्मार्त्त-निर्णयः सर्वोऽपि विप्रवेतेति चेत् । मैवम् । न खल्वयं वृद्धि-क्षय-प्रक्षेपोऽनुष्ठेय-तिथि-निर्णयाद्योपन्यस्यते, किन्तर्हि शास्त्रान्तरे-णानुष्ठेय-तिथौ निर्णयायां तदुपपादनायैतावापाद्यौ वृद्धि-क्षया-बुपन्यस्येते । यथा, दाम-व्रतयोः शास्त्रान्तरेण त्रिमुहूर्त्त-व्यापिन्यां तिथौ निर्णयायां कर्मकाल-व्याप्त्यभाव-शङ्कामपनेतुं 'सा तिथिः सकला ज्ञेया'—इति अविद्यमानमपि साकल्यमापाद्यते । एवमत्राप्यपराह-द्वयव्यापिनीत्येतेन बोधायनवचनेन ज्योतिःशास्त्र-प्रसिद्धं द्वितीयाद्याः क्षयमुपजीव्य पूर्व-विद्धायां प्रतिपदि निर्णयायां, कुतपादि-कृत्स्न-काल-व्यापिन्युत्तर-विद्धा प्रतिपत्कुतोऽन ग्राह्येति शङ्कामपनेतुं तिथ्यादाविति वचनेनोत्तर-विद्धायां प्रतिपद्यपराह-क्षयव्यापाद्यते । अतोऽज्योतिःशास्त्र-प्रसिद्धेः स्मार्त्त-निर्णयस्य वा न कोऽपि विप्रवः ।

यदा दिनद्वयेऽप्यपराह्णस्यैवावशिष्टं कश्चित्कालं व्याप्नोति, तदा पूर्वविद्धा प्रतिपद्यहीतव्या । तदाह मनुः,—

“द्वयेऽप्यव्यापिनी चेत्स्यान्मृताहं तु यदा तिथिः ।

पूर्व-विद्धैव कर्त्तव्या त्रिमुहूर्त्ता भवेद्यदि”—इति ।

सुमन्तुरपि,—

“द्वयेऽप्यव्यापिनी चेत्स्यान्मृताहस्य तु या तिथिः ।

पूर्वस्थां निर्वपेत् पिण्डमित्याङ्गिरस-भाषितम्”—इति ।

नक्षपराह्णस्यर्धउभयत्रापि समानः, प्रारम्भ-काले तु कुतपे परेद्युः सङ्गावोविशिष्यते, ततः पर-विद्धैव कुतेन ग्राह्येति चेत् । गुणाधिकादिति ब्रूमः । परेद्युः कुतप-प्राप्तिरेकएव गुणः, पूर्वद्युस्तु तिथि-मूलत्वमस्तमय-व्याप्तिरिति गुण-द्वयम् । मूलस्य प्राशस्त्यं नारदीयपुराणे दर्शितम्,—

“पैत्र्यं मूलत्रिथेः प्रोक्तं शास्त्रज्ञैः कालकोविदैः”—इति ।

शिवरहस्य-मौरपुगणयोरपि,—

“प्रायः प्रान्तउपोष्या* हि तिथिर्देवफलेभ्युभिः ।

मूलं हि पितृ-दृष्ट्यर्थं पैत्र्यं चोक्तं महर्षिभिः”—इति ।

अस्तमय-व्याप्तेः प्राशस्त्यमाह मनुः,—

“यस्यामस्तं रविर्याति पितरस्तामुपामते ।

स पितृभ्यायतोदत्तोऽपराह्णः स्वयम्भुवा”—इति ।

एतत्प्रशंसार्थमेवोत्तर-विद्धा† प्रतिषेधति व्यासः,—

* प्रातः प्रातरूपोष्या हि,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† एतत्प्राशंसार्थमेवोत्तर-विद्धां, इति सु० पुस्तके पाठः ।

“अहोऽस्तमय-वेलायां कलामात्राऽपि या तिथिः ।

सैव प्रत्याब्दिके आद्धे नेतरा पुत्र-दानि-दा” — इति ।

न चापराह-वेलायामविद्यमानतया कर्म-काल-व्याप्ति-रहिताया-
स्तियेगनुपादेयत्वमिति शङ्कनीयम् । आपाद्यायास्तद्व्याप्तेर्विद्यमानत्वात् ।
अतएव वसिष्ठः,—

“पित्र्येऽस्तमय-वेलायां सृष्टा पूर्णा निगद्यते” — इति ।

नारदीयपुराणेऽपि,—

“पारणे मरणे नृणां तिथिस्तात्कालिकी स्मृता ।

पित्र्येऽस्तमय-वेलायां सृष्टा पूर्णा निगद्यते” — इति ।

उदाहृताभ्यामस्तमय-स्पर्श-वाक्याभ्यां कलामात्र-वाक्येन च पूर्वद्युः
सायङ्काल-व्याप्तिर्विवक्षिता । परेद्युरपराह-स्पर्श-हीनस्य पूर्व-दिने सायं-
व्याप्तेरवश्यभावात् । अन्यथा षण्मुहूर्त्त-त्रय-प्रसङ्गात् । एतदेवाभिप्रेत्य
गोभिलः,—

“सायाह्न-व्यापिनी या तु पार्वणे सा उदाहृता” — इति ।

ईदृशे विषये पूर्व-विद्धायाः कर्त्तव्यता शिवरहस्य-ब्रह्मवैवर्त्त-सौर-
नारदीय-पुराणेषु व्यतिरेक-मुखेन दर्शिता,—

“दर्शञ्च पूर्णमासञ्च * पितुः सांवत्सरं दिनम् ।

पूर्व-विद्धमकुर्वाणो नरकं प्रतिपद्यते” — इति ।

न त्वत्त्वेऽमुभयत्रापराह-स्पर्शाभावे तथाऽपराह-द्वय-व्यापिन्या
मुत्तरतिथि-गत-वृद्धि-त्रयाभ्यां निर्णयोऽप्यस्य । उत्तर-तिथेः साम्ये तु

* पौर्णमासञ्च, — इति वि- पुस्तके पाठः ।

किं तिथिभूलत्वास्तमयव्याप्ति-गुण-द्वय-वशात् पूर्वविद्धा कर्त्तव्या, किं वा कुतप-गुण-सङ्गाव-वशादुत्तर-विद्धा ? तत्रापराङ्ग-द्वय-स्पर्शमाव-विषये न्यायेन पूर्व-विद्धायां प्राप्तायां देवस्वामि देवत्वादि*वचनादुत्तर-विद्धेति निश्चयः । वचनं हि न्यायादलीयः । यदा तु दिन-द्वयेऽप्यपराङ्गैक-देश-व्याप्तिस्तदाऽपि वैषम्येण तद्व्याप्तौ महत्त्वेन निर्णेतव्यम् । तदाह मरीचिः,—

“द्व्यपराङ्ग-व्यापिनी श्रेदाब्दिकस्य यदा तिथिः ।

महतौ यत्र तद्विद्धां प्रशान्ति मर्षयः”—इति ।

साम्येनोभयत्र व्याप्तिश्च तत्तिथि-गतेर्द्वि-चय-साम्येस्ति धा भिद्यते । तथा हि । पूर्वद्व्यपराङ्गस्य द्वितीय-घटिकामारभ्य परेद्युपराङ्गस्य चरम-घटिकां विहाय श्रवणशेषासु पञ्चघटिकासु यदा तिथिः वर्त्तते, तदा † पूर्वापराङ्गस्य प्रथमघटिकां द्वितीयापराङ्गस्य चरमघटिकाञ्च विहायावशिष्टासु पञ्चसु घटिकासु वर्त्तमानत्वात् साम्येनैकदेश-व्याप्ति भवति । तिथिश्च तदा घटिका-चतुष्टयेन वर्द्धते । यदा पूर्वापराङ्गस्य चरमघटिकायाम् उत्तरापराङ्गस्य प्रथमघटिकायां च वर्त्तते, तदाऽपि साम्येन एकदेश-व्याप्तिर्भवति । घटिका-चतुष्टयेन तदा तिथिः क्षीयते । यदा पूर्वापराङ्गस्य चरमे घटिका-त्रये द्वितीयापराङ्गस्य चाद्ये घटिका-त्रयेऽपि वर्त्तते, तदाऽपि साम्येनैकदेश-व्याप्तिः । तदवस्थ-तिथिस्तु न वर्द्धते नापि क्षीयते किन्तु समं । ईदृशे विषये खर्वदर्प-वाक्यानिर्णयः । तदेवं प्रतिपदि पार्वणरूपमाब्दिकं निर्णयितम् । पार्वणरूपस्य काम्यस्य

* देवत्वादि,—इति नास्ति वि० मुक्तके ।

† पूर्वद्व्यपराङ्गस्य,—इत्यारभ्य, तदा,—इत्यन्तोद्योगः नास्ति वि० मुक्तके ।

तु दर्श-विकारत्वात् प्रातिस्विकविशेषाभावाच्च वक्ष्यमाणेन दर्श-निर्ण-
येनैव निर्णयोऽवगन्तव्यः ।

॥०॥ इति माधवीये काल-निर्णये प्रतिपन्निर्णयाख्यं
तृतीयप्रकरणम् ॥ ०॥

अथ द्वितीयामारभ्यं पर्वावसानाः चतुदश
तिथयोऽस्मिन् प्रकरणे निर्णीयन्ते ।

प्रथम-द्वितीयाऽऽदीनां पञ्चदश-कल्पानां क्रमेण चन्द्रमण्डल-प्रवेश-
निर्गमनाभ्यां शुक्ल-रूप-पक्षयोः प्रतिपद्वितीयाऽऽदि नामधेयास्तिथयो
भवन्ति । तत्र प्रतिपदि योनिर्णयः पूर्व-प्रकरणेऽभिहितः, स एवात्तरासु
सर्वासु तिथिषु सामान्येन * सञ्चरयितव्यः । विशेषतस्तु तत्र तत्रा-
भिधास्ये । प्रतिपदि दैवं पित्र्यं व्यवस्थापितम् । दैवं षड्विधं उप-
वामैकभक्तनक्तायाचितदानव्रत-भेदेन । तीर्थस्नान-जप-होमादयस्तु
व्रतशब्देनैव संगृहीताः । पित्र्यं द्विविधम् । एकोद्दिष्टं पार्वणञ्चेति ।
तत्र सर्वत्र कर्मकाल-व्याप्ति-युक्तायाएव तिथरनुष्ठानांगत्वं स्मृतिस्व-
भिप्रेतम् । कर्मकालश्च द्विविधोमुख्योगौणश्चेति । तद्यथा; एकभक्ते
मध्याह्नेमुख्या, आसायम्बुशिशुः कालोगौणः । तिथि-व्याप्तिश्च
द्विविधा, स्वाभाविक-तिथि-व्याप्तिः, साकल्यापादित-तिथि-व्याप्तिश्चेति ।
तद्यथा, यदा सङ्गवपर्यन्ताऽमावास्या, तदानीमुपरितनोमध्याह्ने-

* सामान्येन,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

मुख्यैव प्रतिपदा व्याप्नोभवति । यदा स्वपराङ्मादिमारभ्य त्रिचि-
त्तय-वशात् परेद्युः सङ्गवान्ता प्रतिपद्भवति, तदा पूर्वद्युर्गौण-काल-
व्याप्तिमुपपजौर्ध्वैकभक्तानुष्ठानाय तत्स्वीकारे सति मध्याह्नेऽवस्था-
नुष्ठेयत्वान्तत्र स्वाभाविक-प्रतिपद्वाप्यभावेऽपि साकल्यवचनापादित-
प्रतिपद्वाप्तिः स्वीकृता । एवञ्च सति, कर्मकाल-व्याप्तौ सर्व-स्मृतौनाम-
त्यन्त-निर्बन्ध-दर्शनात् कर्मकाल-व्याप्ति-शान्तमितरेभ्यः प्रबलमिति
निश्चीयते । तदनुसारेण द्वितीयाद्या अपि तिथय उपवासादौ देवे
एकोद्दिष्टादौ पित्र्ये च कर्म-काल-व्याप्ति-युक्ताः स्वीकर्त्तव्याः । उपवासस्तु
सर्व-तिथिषु नारदीये दर्शितः,—

“प्रोक्तान् वा यदि वा कृष्णान् प्रतिपत्प्रभृतींस्तिथीन् ।

उपोष्यैव षलिं दत्वा विधिना ह्यपरे दिने ॥

ब्राह्मणान् भोजयित्वा तु सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ।

उपवासस्याहोरात्रः कर्म-कालः । तस्मात्तद्वापिनी तिथिर्ग्राह्या ।
तदसम्भवे खण्डतिथिर्ग्राह्येति निरूप्यते । तत्र च सूर्योदये त्रिमुहूर्त्ता
ततोऽधिका वा प्रतिपद्भवति, उत्तरदिने साक्षमयादवाक् त्रिमुहूर्त्ता
ततोऽधिका वा तृतीया भवति, सेयमुभय-विद्धा द्वितीया । तत्र वेधक
तिथेरुदयेऽस्तमये वा त्रिमुहूर्त्तत्वं वेध-प्रयोजकं, न तु ततोऽन्यत् ।
तदेव पैठीनसि-वाक्येन पूर्वमुदाहृतम् । वेध-तिथेस्तु त्रिमुहूर्त्त-सङ्गावो
ऽपेक्षित इति “त्रिमुहूर्त्तं त्रिरहस्य”—इत्येतेन समस्त-वचनेन दर्शि-
तम् । उदयास्तमययोरेव वेधः,—इत्यपरोऽयमर्थः,

“उदये सा तिथिर्ग्राह्या विपरीता तु पैतृके”—

इत्यादिभिः कात्यायन-वचनैरवगन्तव्यः । एवञ्च सति यथोदाहृते पूर्वं

विद्धोत्तरविद्धे ये द्वितीये, तयोत्तर-विद्धा द्वितीयोपोध्या। युग्माग्नि
वाक्येनान्वय-व्यतिरेकाभ्यामुत्तर-विद्धायाः प्राशस्त्याभिधानात्। यद्य-
प्युपोध्यत्वं साक्षान्नाभिहितं, तथापि कर्मान्तर-विशेषस्यानुपादानात्
उपवास-विषयत्वं परिगृह्यते। तथाहि। न तावत् पित्र्य-विषयत्वं
संभवति, व्यासेन युग्मादि-शास्त्रस्य खर्वादि-शास्त्रस्य च दैव-पित्र्य-
विषयत्वेन व्यवस्थापितत्वात्। नाप्येकभक्त-नक्त विषयत्वम्, तयोर्मध्याह्न-
प्रदोष-व्याप्तधीनत्वेन युग्मादि-शास्त्रानधीनत्वात्। अथाश्वितस्य दृष-
वासवदनुष्ठेयत्वेन न पृथग्विषयत्वम्। न च दानादि-विषयत्वम्, दानादेः
पौर्वाहिक-तिथौ कर्त्तव्यतया निर्णयितत्वात्। अत उपवास-विषयत्वं
परिगृह्यते। कदाचिदेकभक्तादि-तिथौ युग्मादिशास्त्रस्य संवादो
भवति। तदा तच्छास्त्रमुपोद्भूतकं भवतु, न वयं वारयामः। वचना-
न्तरे तु युग्मतिथेरुपोध्यत्वं साक्षात् प्रतीयते। तथा च प्रतिपत्
प्रकरणे प्रतिपदमावास-युग्मस्योपोध्यत्व-वचनमुदाहृतम्। अत्रापि युग्म-
त्वाभिप्रायेणैव द्वितीयायाः पर-विद्धायाः उपोध्यत्वं भृगुस्मृतिविष्णुध-
र्मोत्तराभ्यां दर्शितम्,—

“एकादश्यष्टमी षष्ठी द्वितीया च चतुर्दशी।

त्रयोदशी चतुर्थी च उपोध्याः स्युः पराश्विताः”—इति।

यदा पूर्वद्युहदयमारभ्य परेद्युहदयस्योपरि चिमुहूर्त्तं वर्द्धते, तदा
पूर्वद्युरेवोपवासः। न चोदाहृतेन ‘पराश्विताः’—इति वचनेन विरोधः
ब्रह्मणीयः, पराश्वित-पूर्वाश्वितयोः प्रसक्तयोर्द्वयोः सत्तोरस्य वचनस्य
नियामकत्वात्। न चात्र पराश्वितत्वं* प्रसक्तमस्ति, पूर्वस्य दिनस्य संपूर्णं

* पूर्वाश्वितत्वं,—इति वि० पुस्तके पाठः।

तिथित्वात् संपूर्ण-खण्डयोः संपूर्णस्यासन्देहत्वेन प्रवक्ष्यताम् । अथञ्चात
विरोधित्व-कृत्स्नकर्मकालव्याप्तिभ्यां पूर्वदिनस्यैव प्रावक्ष्यम् । तस्मान्न
भेदोपवासः । ननु, पूर्वदिनोपवासं प्रतिषेधति व्यासः,—

“द्वितीयया युता कार्या द्वितीया न तु पूर्वया”—इति ।

मैवम् । अस्य वचनस्य खण्ड-तिथि-विषयत्वेन संपूर्णतिथावप्रवृत्तेः ।
खण्ड-तिथि-विषयत्वञ्च, पूर्वया युता नैव कार्येत्यभिधानाद्वगम्यते ।
ननु, खण्डतिथावपि द्वितीया पूर्व-विद्वैवोपोष्या,—

“प्रतिपत्सद्वितीया स्याद्वितीया प्रतिपद्युता”—

इत्यापस्तम्बेन प्रतिपद्वितीययोर्युग्मत्वाभिधानात् । एतदेव वचन-
मुपजीव्य कृष्णा प्रतिपत्परविद्वैवोपोष्येति पूर्वं निर्णीतम् । एवं तर्हि
द्वितीयाऽपि क्वचित् पूर्वविद्धा भवतु । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“प्रतिपत्संमुखी कार्या या भवेदापराङ्मकी ।

पूर्वाङ्मकी च कर्तव्या द्वितीया तादृशी विभो”—इति ।

तादृशी सम्मुखी पूर्वयुतेत्यर्थः । पूर्वशुक्लदये मुख्यं परित्यज्या
वज्रिष्ट-पूर्वाङ्ग-संवन्धिनी यदा भवति, तदा वेधकारिण्याः पूर्वतिथेः
मुख्य-त्रयाभावेन वेदुममामर्थ्यात् स्वयं खण्डाऽपि सती संपूर्णावत्
पूर्वोपवासे युज्यते ।

अत्र द्वितीया नवधा भिद्यते । पूर्वशुक्लदयमारभ्य प्रवृत्ता, उदयं
परित्यज्य प्रवृत्ता, पूर्वाङ्गं सर्वं परित्यज्य शतृजंति त्रयो भेदाः ; तत्वे-
कैकस्य परेशुस्त्रिमुखं तत्त्व-तद्व्युत्पन्न-शून्यत्वे स्तैविधे सति मिलित्वा नव
विधत्वं सम्पद्यते । अत्र पूर्वशुक्लदयमारभ्य प्रवृत्तायाः संपूर्णत्वेन परेशु-
मुखं तत्त्व-तद्व्युत्पन्न-शून्यत्वे चिद्वपि पक्षेषु विवादाविषयत्वात् पूर्वै

वोपवासोयुक्तः । उदयं परित्यज्य कियत्पूर्वाह्न-भागं प्रक्रम्य प्रवृत्तायाः परेद्युस्त्रिमुहूर्त्ततार्या, सत्यपि परयुतोपवास-सम्भवे तां परित्यज्य पौर्वाह्निकवचनेन पूर्वद्युरेवोपवासोविधीयते । परेद्युस्त्रिमुहूर्त्तनूनत्वे शून्यत्वे च वेधकारिण्यास्तृतीयायाः सत्यपि वेङ्कुं सामर्थ्यं वेध्यायाद्वि-
तीयायास्त्रिमुहूर्त्तत्वाभावेन वेधयोग्यत्वाभावात् तत्रोपवासोऽन प्रसक्तः । अतः परिशेषात् पूर्वाह्न-वाक्याच्च पूर्वत्रैवोपवासः । पूर्वद्युः पूर्वाह्नं सर्वं परित्यज्य प्रवृत्तायाः परेद्युस्त्रिमुहूर्त्ततयोभयत्र तिथिसत्त्वात् कुत्रोप-
वासइति सन्देहे सति व्यासेनोत्तर-दिन-विधानात् पूर्व-दिन-निषेधा-
च्चोत्तरत्रोपवासः । न चात्र शूक्त-क्षण-व्यवस्था शङ्कनीया, युग्मवाक्ये
शूक्त-क्षण-पक्ष-साधारण्येन पर-दिन-विधानात् क्षणपक्षेऽपि तत्-
प्रवृत्तो बाधाभावाच्च । अन्यथोक्तं पक्षयोः पूर्ववद्विधानर्हत्वेन पूर्वद्युः पौर्वा-
ह्निकत्वा भावेऽपि परिशेषादापस्तम्बोक्त-युग्मवाक्याच्च पूर्वत्रैवोपवासइति
स्थितम् । एकभक्तादि-पार्वण-श्राद्धान्तेषु कर्मसु द्वितीया-प्रयुक्तस्य
विशेषस्य क्वचिदप्यस्मरणात् पूर्वोक्त-प्रतिपन्न्यायोयोजनीयः ।

इति द्वितीया-निर्णयः ।

अथ तृतीया निर्णीयते ।

तत्र, त्रिविधानि वचनानि स्मर्यन्ते । कानिचित् पूर्व-विद्धा-विधाय
कानि, कानिचित् पूर्व-विद्धा-निषेधकानि, कानिचिदुत्तर-विद्धा-
विधायकानि । तत्र, युग्मवाक्यं तावत् पूर्व-विद्धा-विधायकं प्रसिद्धम् ।
पूर्व-विद्धा-निषेधकं वाक्यमाह्वापस्तम्बः,—

“द्वितीया तु न कर्त्तव्या द्वितीयोपहिता विभो ।
 द्वितीयया युतां तां तु यः करोति नराधमः ॥
 संवत्सरकृतेनेह स तु धर्मेण क्षुष्यते ।
 द्वितीया-शेष-संयुक्ता द्वितीयां कुरुते तु यः ॥
 स याति नरकं घोरं कालसूत्रं भयङ्करम् ।
 द्वितीया-शेष-संयुक्तां या करोति विमोहिता ॥
 सा वैधव्यमवाप्नोति प्रवदन्ति मनीषिणः”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“द्वितीया तु न कर्त्तव्या द्वितीया-संयुता तिथिः ।
 या करोति विमूढा स्त्री पुरुषोवा शिखिध्वज ॥
 द्वितीया-संयुतां तात, पूर्व-धर्माद्विमुष्यते ।
 विधवात्वं दुर्भगत्वं भवेन्नास्त्य च संशयः ॥
 कला काष्ठाऽपिवा चैव द्वितीया संप्रवृश्यते ।
 सा द्वितीया न कर्त्तव्या कर्त्तव्या गण-संयुता ॥
 यदीक्षेत्रमं पुण्यं व्रतकर्त्ता शिखिध्वज”—इति ।

अत्र, पूर्व-विद्वद्यानिषेध-बाधल्यात्सा न यात्रा, युग्मवाक्यन्तु रम्भा
 व्रत विषयं भविष्यति । रम्भाव्रतन्तु भविष्यत्पुराणे दर्शितम्,—

“भद्रे, कुरुष्व यत्नेन रम्भाख्यं व्रतमुत्तमम् ।
 ज्यैष्ठ-शुक्ल-द्वितीयायां स्नाता नियम-तत्परा”—

इत्यादि । तत्रैवापरं रम्भाव्रतं पठितम्,—

“रम्भा-द्वितीयां वक्ष्यामि सर्व-पाप-प्रणाशिनौम् ।
 मार्गशीर्षेऽथवा मासि द्वितीयायां नराधिप ॥

शुक्लायां प्रातस्त्याय दन्त-धावन-पूर्वकम्”—

इत्यादिना व्रतमभिधायोपसंभृतम्,—

“सौभाग्यार्थं पुरा चौर्णं रक्षया राजसत्तम ।

तेन रक्षादतीयेयं परं सौभाग्यदायिनी”—इति ।

एतस्य रक्षाव्रतस्य पूर्वविद्धायां कर्त्तव्यत्वं स्कन्दपुराणे दर्शितम्,—

“वृष्टत्तपा तथा रक्षा सावित्री वटपैटकी ।

कृष्णाष्टमी च भूता च कर्त्तव्या सप्पुखी तिथिः”—इति ।

तत्रैव पूर्व-विद्धा-निषेधोरक्षाव्रत-व्यतिरिक्त-विषयत्वेन पश्यते,—

“द्वितीयया तु विद्धा च तृतीया न कदाचन ।

कर्त्तव्या प्रतिभिस्नात, धर्मकामार्थ-तत्परैः ॥

विद्यायैकाञ्च रक्षाञ्च तृतीयां पुण्यवर्द्धिनीम्”—इति ।

उत्तर-विद्धा-विधायकन्तु ब्रह्मवैवर्त्ते दर्शितम्,—

“चतुर्थी-संयुता या तु सा तृतीया फल-प्रदा”—इति ।

आपस्तम्बोऽपि,—

“चतुर्थी-संयुता या च सा तृतीया फल-प्रदा ।

अवैधव्य-करी स्त्रीणां पुत्र सौभाग्य वर्द्धिनी”—इति ।

वृहस्पतिरपि,—

“एकादश्याष्टमी षष्ठी पौर्णमासी चतुर्दशी ।

आमावास्या तृतीया च ताडपोष्याः परान्विताः *”—इति ।

अस्य चोत्तर-विद्धा-विधायकस्य रक्षा-व्यतिरिक्त-विषयत्वं ब्रह्मवैवर्त्ते दर्शितम्,—

* उपोष्याः स्युः परान्विताः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“रक्षायां वर्जयित्वा तु तृतीयां द्विजसन्तम ।

अन्येषु सर्वकार्येषु गणयुक्ता प्रशस्यते”—इति ।

कश्चित् सर्वत्रतेषु पूर्वविद्धैव । तदाह वशिष्ठः,—

“एकादशी तृतीया च षष्ठी चैव चयोदशी ।

पूर्व-विद्धा तु कर्त्तव्या यदि न स्यात् परेऽहनि”—इति ।

अत्र, परेऽहन्यसत्त्वन्नेधा भिद्यते । सर्वधैवासत्त्वं, द्विमुहूर्त्तासत्त्वं, त्रिमुहूर्त्तासत्त्वेति । सर्वधैवासत्त्वे पूर्वद्विगुणानुष्ठानमस्ति । यदा तु परेऽहनि घटिकात्रयं घटिकापञ्चकं वा स्थिता भवति, तदा कथं अस्त्विति महाम्बन्धः । त्रिमुहूर्त्तसङ्गावस्य मुख्यकल्पत्वात् पञ्चघटिकापञ्चे मुख्यासम्भवः । द्विमुहूर्त्तसङ्गावस्थानुकल्पत्वात् घटिकात्रयपञ्चे तस्याप्यसम्भवः । तदा किं मुख्यानुकल्पयोरभावात् पूर्वद्विगुणानुष्ठानं, किं वा पूर्व-विद्धाया निषेधवाङ्मत्यादपरेऽहनि अन्यमपि सत्त्वमाश्रित्यानुष्ठानम् । न चात्र किञ्चिन्नियामकं वचनमस्ति । नापि न्यायेन निर्णेतुं शक्यते । न तावत् परदिनं न्याय्यम्, प्रापकाभावात् । नापि मुख्यानुकल्प-व्यति-रिक्तं कल्पान्तरं सम्भवति, येन प्रापकमाशङ्क्यते । नापि पूर्वदिनं न्याय्यम्, निषेध-वाङ्मत्यात् । वसिष्ठवचनोक्त-प्रतिप्रसवेन निषेधोबाध्यतइति चेत्, नैवम् । तस्य वचनस्य परेद्विगुणानुष्ठानसत्त्वेऽप्यपपन्नत्वात् । तस्मादा-गमन्याययोरचाप्रवृत्तेरयोगिनोऽसर्वज्ञस्य धर्म-तत्त्व-साक्षात्कारासम्भ-वाच्च त्रिष्टाचारएवात्र ग्रहणम् । अतएव द्यौः,—

तर्क्षाऽप्रतिष्ठः श्रुतयोविभिन्ना

न चानृषेर्दर्शनमस्ति किञ्चित् ।

धर्मस्य तत्त्वं निहितं गद्यायां

महाजनोयेन गतः स पन्थाः”—इति ।

शिष्टाश्च मुहूर्त्तमात्र-सङ्गावमाश्रित्य गौरीव्रतं परेद्युरेवानुतिष्ठन्ति ।
अतो गौरीव्रतं परेद्युरेवानुष्ठेयम् । अन्येषु भविष्यत्पुराणद्युक्तेषु विक्तेषु-
पूजादिषु मुख्यकल्पेनानुकल्पेन वा परेद्युरनुष्ठानम् । तद्विषयाश्च पूर्व-
विद्धा-निषेधाः । कल्पद्वयसत्त्वे तु * विद्यमानायामपि परेद्युः स्वल्पाया-
मपि तृतीयायां तां परित्यज्य वसिष्ठवचनेन पूर्वद्युरनुष्ठानम् । एक
भक्त-नक्ते तु व्रताङ्गे व्रतानुसारेणानुष्ठेये । स्वतन्त्रयोस्तु मध्याह्न-प्रदोष-
व्याप्ति-वशेनानुष्ठानम् । रश्माव्रतेऽप्यस्तमयादर्वाक्-तृतीयायास्तिमुहूर्त्त-
सङ्गावे तस्यामेव पूर्वविद्धायामनुष्ठानं, तद्विधायक-वाक्येषु संमुखीत्य-
भिधानात् सामुख्यस्य च मायाह्न-व्याप्ति-रूपत्वात् । मुहूर्त्तत्रय-न्यूनत्वे
सति पूर्व-विद्धायाः प्रापकभावाद् रश्माव्रते परविद्धाया अनिषिद्धत्वाच्च
सामान्यवचनैः परविद्धा-प्रसंजकैः परेद्युरनुष्ठानम् । यानि द्वितीया-
विद्धायानिषेधकानि वाक्यानि, तेषु द्वितीया कियती विवक्षितेति
चेत् । मुहूर्त्त-त्रय-परिमितेति ब्रूमः । वेधशास्त्रे तथाऽभिधानात् ।
यन्तु ‘कला काष्ठाऽपि’ इति वचनं, तत्कैमुतिकन्यायेन त्रिमुहूर्त्त-सत्त्वं
ब्रूयति ।

इति तृतीयानिर्णयः ।

* कल्पद्वयसत्त्वं,—इति वि० पुरतक्ते पाठः ।

अथ चतुर्थी निर्णयिते ।

सा च युग्मवाक्यात् पर-विद्धा पूज्या । न च शुक्लपक्षे तथात्वेऽपि कृष्णपक्षे पूर्वैव स्यादिति शङ्कनीयम्, युग्मवाक्यस्य पक्ष-द्वय-साधारणत्वात् । “चतुर्द्दशा च पूर्णिमा” इत्येतच्छुक्ल-पक्ष-विषयत्वे लिङ्गमिति चेत् । न, तस्यैकस्य युग्मस्य शुक्लपक्ष-विषयत्वेऽपि द्वितीयादिकानां युग्मानां पक्ष-द्वय-साधारण्यस्य वारयितुमशक्यत्वात् । साहचर्यात्तान्यपि शुक्ल-पक्ष-विषयाण्येवेति चेत् । न । “प्रतिपद्ययमावास्या”-इत्यनेन पक्ष-द्वय-स्यार्थिना युग्मेन साहचर्यादितरेषामपि पक्ष-द्वय-स्यार्थित्वं किं न स्यात् । एवं तर्हि साहचर्ययोर्दोषोरपि परस्पर-कलहादनिर्णयइति चेत् । न, कारणान्तरेण निर्णेतव्यत्वात् ।

तर्हि चतुर्द्दशी-पूर्णिमा-युग्ममेकपक्ष-वर्त्ति-तिथि-द्वयात्मकत्वात् द्वितीयादिक-युग्मैः सदृशं, प्रतिपदमावास्या-युग्मन्तु भिन्न-पक्ष-द्वय-वर्त्ति-तिथि-द्वय-रूपत्वादिलक्षणम्, अतः पूर्णिमा-युग्म-साहचर्येणैव निर्णय-इति चेन्नैवम् । अत्र साहचर्यस्य बाध्यमानत्वात् । द्वितीयादिशब्दो-मुख्यया वृत्त्या पक्ष-द्वय-वर्त्तिनस्तियोन् ब्रूते । मेयं अतिलिङ्गादिषु षट्सु प्रथमं प्रमाणं, साहचर्यन्तु मन्निधिः । स च स्यानावान्तरभेदत्वात् पञ्चमं प्रमाणम् । तच्च प्रथमादत्यन्तदुर्बलम् । सोऽयमर्थः पूर्वभोर्मांसायां तृतीयेऽध्याये अतिलिङ्गादि-सूत्रे महता प्रबन्धेन प्रपञ्चितः । सूत्रेणैतत् “अति-लिङ्गवाक्य-प्रकरण-स्थान-समाख्यानां समवाये पार्श्वदोर्बन्धमर्थ-विप्रकर्षात्”—इति । इममेवञ्च अति-मास्त्रिधयोर्विरोधमुद्दिश्योक्त-मीमांसायां गुणोपसंहारे विचारितम् ।

तथाहि । ताण्डिशाखायां श्रूयते । “ॐमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपा-
सीत”—इति । अस्यायमर्थः । पञ्च-भक्ति-युक्तस्य साम्नाउद्गीथाख्या
भक्तिः कश्चिदवयवः, तं चावयवमुद्गीता यागकाले गायति । गीय-
मानन्तमुद्गीथं स एवोद्गीता ताण्डिशाखागतोपनिषद्विहितैरनेकैर्गुणै-
रुपासीतेति । ते च गुणास्ताण्डिशाखायामेव विहिताः । उद्गीथ-
भक्तिस्तु ताण्डि-शार्दूल-जैमिनीय-तलवकारादिषु सर्वासु सामशाखासु
पठिता । तत्र, यदिदन्ताण्डिशाखीकृत-गुणमुपासनं, तत् किं ताण्डि-
शाखा-गतएवोद्गीथविशेषे व्यवतिष्ठते, किं वा सर्वशाखा-गतउद्गीथ-
सामान्ये सञ्चरतीति संशयः । तत्र, सन्निधि-वशादुद्गीथ-विशेषे व्यव-
तिष्ठते,—इति पूर्वः पक्षः । उद्गीथ-शब्दोमुख्यया वृत्त्योद्गीथ-सा-
मान्यं ब्रूते । न च सन्निधिना पञ्चम-प्रमाणेन प्रथम-प्रमाणस्य श्रुतेः
सङ्कोचोयुक्तः । तस्मादुपासनमुद्गीथ-सामान्ये सञ्चरतीति राद्धान्तः ।

अनेन न्यायेन प्रकृतेऽपि साहचर्याख्येन सन्निधिना द्वितीयादि-श्रुतेः
सङ्कोचायोगाद्युगमादि-शास्त्रं पक्ष-द्वय-विषयं द्रष्टव्यम् । यदि च चतुर्दशी-
पूर्णिमयोः कृष्ण-पक्ष-विषयत्वं न सम्भाव्यते, तर्हि तत्रैकत्र शुक्ल-पक्ष-
विषयत्वमस्तु । तथा, दर्श-प्रतिपद्युगममपि गत्यन्तराभावात् पक्ष-द्वय-
सन्धि-विषयम् । एवं व्यवस्थितौ सत्यां युगम-शास्त्रेण पक्ष-द्वयेऽपि चतुर्थी
परविद्धैव प्राप्नोति ।

ननु, वचनान्तरेण चतुर्थी-द्वयस्य व्यवस्था प्रतीयते । तथा च मार्क-
ण्डेयपुराणे,—

* मार्कण्डेयः,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

“शुक्रपक्षे तिथिर्याह्या यस्यामभ्युदितोरविः ।

कृष्णपक्षे तिथिर्याह्या यस्यामस्तमितोरविः”—इति ।

अत्र वक्तव्यं, किमिदं शुक्रादि-वाक्यं युग्मादि-शास्त्र-नियमन-द्वारा एकवाक्यतया तिथीनां व्यवस्थापकं, उत स्वातन्त्र्येण ? यदि नियम-द्वारा, तर्हि* युग्माग्नीत्यादि-युग्मे पूर्व-तिथीनामुत्तर-विद्धानां पूज्यत्वेन

“शुक्र-पक्षे तिथिर्याह्या यस्यामभ्युदितोरविः”—

इत्येतत् पूर्वाङ्गमविरोधि, उत्तराङ्गन्तु विरोधि । तथा, तेख्येव युग्मेषु चरम-तिथीनां पूर्व-विद्धानां पूज्यत्वेन,—

“कृष्ण-पक्षे तिथिर्याह्या यस्यामस्तमितोरविः”—

इत्युत्तराङ्गमविरोधि, पूर्वाङ्गन्तु विरोधि । तथा, दर्शप्रतिपद-युग्मेऽपि कृष्णपक्ष-गतस्य दर्शस्योदये पूज्यत्वं, शुक्रपक्ष-गतायाः प्रति-पदोऽस्तमये पूज्यत्वम्† । तथा सति, तत्रोभयत्र विरोधः स्फुटतरः । तस्मान्न युग्मादि-शास्त्रमनेन नियन्तुं शक्यम् । नापि स्वातन्त्र्येण तिथीनां व्यवस्थापकम् । तत्र युग्मादि-शास्त्रादि-विरोधस्यापरिहार्य-त्वात् । अविरोधेन तु शुक्रादि-वाक्यस्य दशमी-विषयत्वं प्रतिपत्प्रकरणे प्रसङ्गादुदाहृतम् । तस्माच्छुक्र-कृष्णयोरुभयोरपि पक्षयोर्युग्मादि-शास्त्राच्चतुर्थी पर-विद्धा गच्छा । वृहदमिष्ठोऽपि,—

“एकादशी तथा पष्ठी श्रमावास्या चतुर्थिका ।

उपोष्याः पर-संयुक्ताः पराः पूर्वणैः संयुताः”—इति ।

ननु, पर-विद्धोपवासः कश्चित् प्रतिषिध्यते ;

* न तावन्नियमद्वारा,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† ‘तथा’—इत्यारभ्य, ‘पूज्यत्वं’—इत्यन्तोऽयम् । मु० पुस्तके नास्ति ।

“द्वितीया पञ्चमी वेधादशमी च त्रयोदशी ।

चतुर्दशी चोपवासे हन्युः पूर्वोत्तरे तिथी” — इति ।

अयमर्थः । पञ्चमी वेधेन पूर्वा चतुर्थी तिथिसुत्तराञ्च षष्ठी तिथिसुपवास-विषये हन्ति । अतः, पञ्चमी-विद्धायां चतुर्थ्या नोपवास इति । नैष दोषः । व्रत-भेदेन व्यवस्थापपत्तेः । सन्ति हि चतुर्थ्यां भिन्न-देवता-विषयाणि बहूनि व्रतानि । तत्र, विष्णुधर्मोत्तर-प्रोक्ते चतुर्मूर्त्ति-व्रते मूर्त्ति-चतुष्टयोपेतो विष्णुर्देवता । स्कन्दपुराणोक्ते अङ्गारक-चतुर्थी-व्रते भौमो देवता । कूर्मपुराणोक्ते यम-व्रते यमो देवता । सौरपुराणादि-प्रोक्तेषु दूर्वागणपत्यादि* व्रतेषु विनायको देवता । कूर्मपुराण-प्रोक्ते नाग-चतुर्थी-व्रते शेष-शङ्खपालादयः सर्पा देवताः ।

तत्र, विनायक-नाग-व्यतिरिक्तानां व्रते परेद्युरपवासः । विनायक-नागयोस्तु व्रते मध्याह्नव्याप्या निर्णेतव्यत्वात् कदाचित् पूर्वद्युरपवासः प्राप्नोति† । तादृशे विषये पञ्चमी-वेध-निषेधो व्यवस्थापनीयः । तथा, पूर्व-विद्धा-प्रशंसा च तस्मिन्नेव विषये द्रष्टव्या । अतएव ब्रह्मवैवर्त्ते पूर्वोत्तर-विद्धयोर्विधिनिषेधौ स्मर्यते,—

“चतुर्थी-संयुता कार्या तृतीया च चतुर्थिका ।

तृतीयया युता नैव पञ्चम्या कारयेत् क्वचित्” — इति ।

तथा, तत्रैव पूर्व-विद्धा प्रशस्यते,—

“चतुर्थी-संयुता या च सा तृतीया फल-प्रदा ।

* दुर्गागणपत्यादि,— इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† तत्र विनायक-नागव्यतिरिक्तानां व्रते परेद्युरपवासः प्राप्नोति,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

चतुर्थी तु द्वितीयायां महापुष्प-फल-प्रदा”-इति ।

तस्यास्य विनायक-व्रत-विषयत्वं तत्रैव सूचितम्,—

“कर्त्तव्या प्रतिभिर्वत्स, गणनाय-सुतोषणी”-इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“विनायक-व्रते कार्या सर्वमासेषु षण्मुख ।

चतुर्थी तु जया-युक्ता गणनाय-सुतोषणी”-इति ।

विनायक-व्रतानुष्ठाने चतुर्थ्यामध्याङ्ग-व्यापित्वं मुख्यं प्रयोजकम् ।

तदाह दृश्यति,—

“चतुर्थी गणनायस्य मातृ-विद्धा प्रशस्यते ।

मध्याङ्ग-व्यापिनी चेत्स्यात् * परतश्चेत् परेऽहनि”-इति ।

यदा पूर्वधर्ममध्याङ्ग-व्यापिनी तिथिर्भवति, तदा मुख्य-प्रयोजकस्य विषय-मानत्वान्मातृ-विद्धत्व-गुण-सङ्गावाच्च सा याज्ञा । तादृशे विषये परेऽहनि सत्यामपि मध्याङ्ग-व्यापिन्यां सा त्याज्या । अतएव, प्रशस्यते,—इत्युक्तम् । परेऽहनि यदा मध्याङ्ग-व्यापिनी, तदा मातृ-विद्धत्व-गुणाभावेऽपि प्रधान-प्रयोजकानुसारेण पर-विद्धैव याज्ञा । तथा च सत्यन्तरम्,—

“मातृ-विद्धा प्रशस्ता स्याच्चतुर्थी गणनायके ।

मध्याङ्गे परतस्त्याज्याग-विद्धा† प्रशस्यते”-इति ।

ननु, वज्रपु वचनेषु पूर्व-विद्धायागणनाय-मन्तोष-हेतुत्वमुक्तम्, अतः पूर्व-विद्धत्वस्यैव मुख्य-प्रयोजकता युक्ता । भवम् । मध्याङ्ग-व्यापित्वस्यां

* चेत् सा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† परतश्चेत् सा नागविद्धा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ मध्याङ्गव्यापित्वस्यैव,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

वैयर्थ्य-प्रसङ्गात् । अवश्यं हि तदा मध्याह्न-व्यापिलं प्रसङ्गाद्भवति ।
अतस्तद्विधानं व्यर्थं व्यावर्त्याभावात् ।

अथोच्यते,—पक्षान्तरेऽप्यनेकवचन-विहितस्य पूर्व-विद्धत्वस्य वैयर्थ्यं
तदवश्यम्, मध्याह्न-व्यापिलेनैव तन्निर्णयात्,—इति । तन्न । यदा
तिथि-क्षय-वशादुभयत्र मध्याह्न-व्याप्तिर्नास्ति, यदा चोभयत्र कृत्स्न-
मध्याह्न-व्यापिलं तदेकदेश-व्यापिलं वा समानं, तत्र सर्वत्र मध्याह्न-
व्याप्त्या निर्णयाभावे सति पूर्व-विद्धत्वेनैव निर्णेतव्यत्वात् । एवं तर्हि,
“सावकाश-निरवकाशयोर्निरवकाशं बलीयः”—इति न्यायेन मध्याह्न-
व्यापिलस्य निरवकाशतया प्राबल्यमित्येव वक्तव्यं न तु मुख्यतयेति चेत् ।
न, मुख्यत्वस्यापि संभवात् । तिथि-निर्णये कर्म-काल-व्याप्ति-शास्त्रस्य
मुख्यत्वमस्य प्रकरणस्य प्रारम्भे दर्शितम् । कर्म-कालस्य विनायक-व्रतस्य
मध्याह्नः,

“प्रातः शुक्ल-तिलैः स्नात्वा मध्याह्ने पूजयेन्नृप”—

इति तत्-कर्त्तव्य विधानात् । अतोमुख्यत्वादपि मध्याह्न-व्यापिलं प्रबल-
मिति । ननु, कस्याश्चित् स्युतौ पूर्व-विद्धत्वेन मध्याह्न-व्यापिल-बाध-
उपलभ्यते,

“जया च यदि संपूर्णा चतुर्थी ह्रसते यदि ।

जया सेव हि कर्त्तव्या नाग-विद्धा न कारयेत्”—

इति स्मरणात् । मैवम् । अस्य वचनस्य दिन-द्वये मध्याह्न-संश्लेष-
भाव-विषयत्वेनाप्युपपत्तेः । तथा हि । पूर्व-दिने विनायक-व्रत-प्रयोजके
मध्याह्ने जया संपूर्णा परेद्युर्मुहूर्त्त-त्रय-क्षय-वशान्मध्याह्नादवागेव
चतुर्थी समाप्रा, तदा दिन-द्वये कर्म-काले ग्राह्य-तिथेस्तुर्थाश्रभावा-

दिनायकते किं दिनमुपादेयमिति वीक्षायां*, पूर्व-दिनं विधाय परदिनं तेषेधति ।

अथेत,—“१ । च यदि संपूर्णा”—इत्यनेन कर्म-काल-रूप-
म-समाप्तिः । यन्तत्वं न विवक्षितम्, किं तर्हस्तमय-पर्यन्त-
—इति । तर्हि, पूर्व-विद्धैव नास्ति, वेधिकायाः पूर्वतिथेः
सति । यादृहतुर्थ्याग्रनवकाशत्वात् । अथ, मा भूत्पूर्व-
तत्वं, तथापि मध्याह्न-व्यापिन्यां जयायां विहितायां परेद्युर्मध्याह्न-
व्यापिलं वा ।—इति चेत् । मैवम् । न खलूनन्तरस्य दिनस्य हेयत्वे
मध्याह्न-व्यापिलं कारणतयोपन्यस्यते, किन्तु नाग-विद्धत्वम् । अतो
नाग-विद्धत्व-निन्दायां वचनस्य तात्पर्यं न चतुर्थी-रहित-जया-
विधाने । अन्यथा, चतुर्थी-निन्दायामपि तात्पर्यं प्रसज्येत । न च तद्-
युक्तम् । न हि, वर-घाताय कन्यामुदाहयन्ति !

वचन-च्छाया तु नाग-विद्ध-हेयत्वे कैमुतिक-न्याय-परा लक्ष्यते ?
‘यदि’ शब्द-प्रयोगात् । यद्यपि जया संपूर्णा, तथापि नागविद्धा हेया ।
किमुत जया-युक्तायां चतुर्थ्यां सम्भवन्त्यामिति हि वचनव्यक्तिः ।
मध्याह्न-व्याप्रावियतो भक्तिः कुतस्तवेति चेत् । चतुर्थी-रहितायां शुद्ध-
तत्वीयायां तवापि कृतोभक्तिरिति समानः पर्यनुयोगः । वचन-बला-
दित्युत्तरमस्माकमपि । वचनयोः परस्पर-कलहे पूर्वाकाश्यां मुख्यत्व-नि-

* वीक्षायां,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† व्याप्तिः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ अथकाशभावात्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ वचनच्छायाया तु नागविद्धाहेयत्वेकैमुतिकन्यायेन परा लक्ष्यते,—इति
क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

निरवकाशत्वाभ्यां मध्याह्न-व्यापिल-वचनमेवातिप्रबलं विद्धि । वि
व्रते तस्य प्रतिपदोक्तत्वादपि प्रबलत्वम् । जया-वचनन्तु गौर्या
चरितार्थम् । तच्च व्रतं भविष्यत्पुराणेऽभिहितम्,—

“विनायकं समभ्यर्च्य चतुर्थ्यां यदुनन्दन ।

सर्व-विघ्न-विनिर्मुक्तः कार्य-सिद्धिमवाप्नुयात्” ॥

इत्यभिधायाऽन्तरमिदं पठ्यते,—

“निद्रां रतिं शिवां भङ्गां कीर्त्तिं मेधां सरस्वतीम् ।

प्रज्ञां तुष्टिं तथा कान्तिं तत्रैवाहनि पूजयेत् ॥

विद्याकामोविशेषेण पूजयेच्च सरस्वतीम्”—इति ।

लिङ्गपुराणेऽपि,—

“चतुर्थ्यान्तु गणेशस्य गौर्याश्चैव विधानतः ।

पूजां कृत्वा लभेत् सिद्धिं मौभाग्यञ्च नरः क्रमात्”—इति ।

भारदीयपुराणेऽपि,—

“माघ-शुक्ल-चतुर्थ्यान्तु, गौरीमागधयेद्बुधः ।

चतुर्थीं वरदा नाम गौरी तत्र सुपूजिता”—इति ।

अतोयथोक्त-रीत्या विनायक-व्रते मध्याह्न-व्यापिलेनैव निर्णयः ।

गौरी-व्रते तु जया-वचनं द्रष्टव्यम् ।

तत्र, यदा दिन-द्वयेऽपि वैषम्येण मध्याह्नैकदेश-व्यापिनी, तदा
पूर्वदिने तन्महत्त्वञ्चेत् तदवोपादेयम् । उत्तरदिने तन्महत्त्वे किं
महत्त्वगुणेन तदुपादेयं, किं वा माह-विद्धत्व-गुणेन पूर्व-मुपादेयमिति

* वचनमेवाति प्रबलं सिद्धिविनायक,— इति सु० पुस्तके, वचनमेवाति
प्रबलं शुद्धाविनायक,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

संश्रये, पूर्वमिति ब्रूमः । परस्य नाग-विद्वत्-दोषोपेतत्वात् । पूर्वस्य च तदभावत्वात् । एतदेवाभिप्रेत्य स्कन्दपुराणे पठ्यते,—

“ज्यैष्ठे* च वट-सावित्री तथाऽनङ्ग-त्रयोदशी ।

विनायक-चतुर्थी च कर्त्तव्या मंमुखी तिथिः”—इति ।

विनायक-व्रतवन्नाग-व्रतेऽपि चतुर्थी मध्याह्न-व्यापिनी प्राज्ञा ।

नाग-व्रतश्च कूर्मपुराणे दर्शितम्,—

“तिथौ युगाङ्गयायाश्च समुपोष्य यथाविधि ।

शङ्ख-पालादि-नागानां शेषस्य च महात्मनः ॥

पूजा कार्या पुष्य-गन्ध-चौरायायन-पूर्वकम् ।

विषाणि तस्य नश्यन्ति न च तान् ह्नन्ति पद्मगाः”—इति ।

चतुर्थी । मध्याह्न-व्यापिलश्च देवलेनोक्तम्,—

“युग्म-अध्वन्दिने यत्र तत्रोपोष्य फणीश्वरान् ।

चीरेणाप्याय्य पद्मस्यां पूजयेत् प्रयतोनरः ॥

विषाणि तस्य नश्यन्ति न तान् हिमन्ति पद्मगाः”—इति ।

युगं चतुर्थी । विनायकचतुर्थी-नागचतुर्थीरित्यान् विशेषः ;—

एकभक्त-न्यायेन मध्याह्न-व्याप्तेः षोढा भेदे मति, यदा परेद्युरेव मध्याह्न-व्याप्तिस्तदा विनायक-चतुर्थी परा । इतरेषु तु पञ्चम भेदेषु जया-योगस्य प्रशस्तत्वात् पूर्वद्युरेव सा भवति । यदा तु पूर्वद्युरेव मध्याह्न-व्यापिनी, तदा नाग-चतुर्थी पूर्वा । इतरेषु तु षष्ठम भेदेषु पञ्चमी-योगस्य प्रशस्तत्वात् उत्तरा भवति । तन्प्राशस्त्यश्च,—

* ज्यैष्ठा, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

† पुराणान्तरेपि,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

“चतुर्थी पञ्चमी-युक्ता नाग-प्रीति-विवर्द्धिनी ।

प्रीताः स्युः पूजितास्तस्यां नागांस्तान्त्र पूजयेत्”—

इति वचनादवसीयते ।

इति चतुर्थी-निर्णयः ।

अथ पञ्चमी निर्णयिते ।

युग्म-शास्त्रेण पञ्चमी पूर्व-किङ्का याच्या । ननु,

“प्रायः प्रान्तउपोष्या हि तिथिर्देवकलेषुभिः,—इति

शिवरहस्य-सौरपुराणयोस्त्रिथ्यन्तभागस्योपवासाङ्गत्वाभिधानात्
पञ्चम्युपवासः परेद्युः प्राप्नोति । तत्र । हारीतेन पर-विङ्कायाः
प्रतिषिद्धत्वात्,

“चतुर्थी-संयुता कार्या पञ्चमी परया न तु ।

दैवे कर्मणि पित्र्ये च शुक्लपक्षे तथाऽसिते”—इति ।

न सैतावता प्रायः प्रांतइति वचनस्य निर्विषयत्वं शङ्कनीयम् ।
निर्णीतासु^१ निर्णेत्यमाणासु च तिथिषु यत्र यत्र परविङ्कापवासः शास्त्रा-
न्तरेण प्राप्तस्तस्य सर्वस्य तद्विषयत्वोपपत्तेः । न च तेनैव * शास्त्रेण तदु-
पवास-सिद्धेः हतमनेन वचनेनेति शङ्कनीयम् । सामान्य-विशेष-रूपेण
शास्त्र-द्वयस्यापि चरितार्थत्वात् । तस्य च सामान्य-शास्त्र-रूपस्य प्रान्तो-
पवास-वचनस्य विरोधिना^२ षष्ठी-युक्त-पञ्चमी-निषेधकेन विशेष-शास्त्र-
रूपेण हारीते-वचनेन बाधायुज्यते । एतादृशं बाधमभिलक्ष्यैव “प्रायः
प्रान्तउपोष्या”—इति प्रायः-शब्दः प्रयुक्तः ।

* तेन तेन, इति वि० पुस्तके पाठः ।

प्रतिपञ्चायेन 'पौर्वाहिकाः'—इतिवचन-बलात् पञ्चम्यामपि दान-
व्रतयोः परदिनानुष्ठान-प्राप्ते तद्वाच्यत्वे हारीत-वचने 'दैवे कर्मणि'—
इत्युच्यते । न च, दैव-कर्मणि पूर्वाह्नस्य कर्म-कालत्वात् कर्म-काल-शास्त्र-
प्राबल्यस्य च वर्णितत्वात् तदाधोन युक्त इति शङ्कनीयम् । विधेर्निषे-
धस्य वा प्रतिपदोक्तस्य प्रबलतरत्वात् । न च पूर्व-दिनपूर्वाह्नस्यात्यन्तम-
कर्म-कालत्वं *, साकल्य-वचनापादित-कर्मकालत्वस्य सङ्गात् । ईदृ-
शमेव विषयमभिलक्ष्य साकल्य-वचनस्य प्रवृत्तत्वात् । स्वाभाविक-
तिथि-व्याप्ति-युक्ते विषये साकल्य-वचनस्य निरर्थकत्वात् । तस्मादैव-
कर्मणि पर-विद्धायाः पञ्चम्याः निषेधेन विरुध्यते । नन्वेवमपि पित्र्ये-
तन्निषेधे †, निरर्थकः । पित्र्यस्य स्वतएव पर-विद्धायामप्राप्तत्वात् ।
मैवम् । दृष्टान्ततयाऽपि तदुपन्यासोपपत्तेः । यथा पित्र्ये कर्मणि
उत्तर-विद्धा न ग्राह्या, तथा दैवेऽपीति विवक्षया दैव-पित्र्ययोः
सहोपन्यासः । ननु, व्यास-निगम-गतं युगम-शास्त्रमुदाहृत्य भवता
पञ्चम्याः पूर्व-विद्धत्वमभिधीयते । आपस्तम्बादयस्तु तद्विपर्ययेण युगमा-
न्युदाजहुः,

“प्रतिपत्सद्वितीया स्याद्वितीया प्रतिपद्युता ।

चतुर्थी सहिता या च सा तृतीया फल-प्रदा ॥

पञ्चमी च प्रकर्त्तव्या षष्ठ्या युक्ता च मारद” — इति ।

अतएवैतद्युगम-शास्त्र-पर्यालोचने पञ्चम्याः पर-विद्धत्वं प्राप्नोति ।

* पूर्वाह्नास्य नात्यन्तकर्मकालत्वं,—इति पाठान्तरम् ।

† पित्र्य इति निषेधो,—इति वि० पुस्तके, पित्र्य निषेधो,—इति सु०
पुस्तके पाठः ।

बाढम् । अतएवात्र शुक्ल-दृष्ट-शास्त्रेण व्यवस्था प्रसक्ता, तां व्यवस्थां निषेद्धुं हारीतेन 'शुक्लपक्षे तथाऽसिते'—इत्युक्तम् । न च सा व्यवस्था वचनेन निषेद्धुमशक्या, “किं हि वचनं न कुर्यान्नास्ति वचनस्याति-भारः”—इति न्यायात् । तस्माद्द्वारीत-वचनेन पञ्चमी पूर्व-विद्धा याह्या । स्कन्दपुराणेऽपि,—

“पञ्चमी च तथा कार्या चतुर्थ्या संयुता विभो”—इति ।
तथा, पञ्चपुराण-भविष्यत्पुराणयोः पूर्वोत्तर-विद्धा-विषयो विधि-निषेधौ स्मर्येते,—

“पञ्चमी तु चतुर्थ्या तु कार्या षष्ठ्या न संयुता”—इति ।
यत् तु ब्रह्मवैवर्त्तेऽभिहितम्,—

“पञ्चमी तु प्रकर्त्तव्या षष्ठ्या युक्ता तु नारद”—इति ।
तद्वचनं स्कन्दोपवास-विषयतया सङ्कोचनीयम् । वाक्य-शेषे तथा ऽभिधानात् ।

“स्कन्दोपवासे स्वीकार्या पञ्चमी पर-संयुता”—इति हि वाक्यशेषः । न चासञ्ज्ञात-विरोधिनेवाक्योपक्रमस्य सञ्ज्ञात-विरोधिना वाक्य-शेषेण कथं सङ्कोचइति शङ्कनीयम् । असन्दिग्धोपक्रमस्य प्राबल्येऽपि सन्दिग्धोपक्रमस्य वाक्य-शेषेण निर्णेतव्यत्वात् । अतएव जैमिनिनाऽपि सूत्रितम्,—“सन्दिग्धेषु * वाक्य-शेषात् (मी० १ अ० ४ पा० २६ सू०)” इति । अतः, स्कन्दोपवासे पञ्चमी पर-विद्धा, अन्यत्र पूर्व-विद्धेति स्थितम् ।

इति पञ्चमीनिर्णयः ।

* सन्दिग्धे तु,—इत्यादर्शं पुस्तकेषु पाठः ।

अथ षष्ठी निर्णीयते ।

सा च युग्म-शास्त्र-द्वयेन द्विविधा प्रतिभाति । तत्र, 'षण्मुन्याः'—
इत्येकं युग्मशास्त्रम् । तेन षष्ठ्याः सप्तमौ-विद्वत्वं प्रतीयते ।

“पञ्चमी तु प्रकर्त्तव्या षष्ठ्या युक्ता तु नागद”—

इत्यपरं युग्म-शास्त्रम् । तेन षष्ठ्याः पञ्चमौ-विद्वत्वं प्रतीयते ।
तयोः शास्त्रयोः किं शुक्र-कृष्ण-भेदेन व्यवस्था कार्या, किं वा दैव-
पित्र्य-भेदेन, उत स्कन्दव्रतान्य-व्रत-भेदेन ? तत्र, न तावत्प्रथमः कल्पः,
सुमन्तुना पञ्च-द्वय-व्यवस्थां निराकृत्य दैव-पित्र्य-भेदेन व्यवस्थापित-
त्वात् । तथा च तद्वचनम्,—

“नाग-विद्वान् न षष्ठी स्यात् पञ्चयोरुभयोरपि ।

दैवे कर्मणि तामन्त्यां पित्र्ये पूर्वणं संयुताम्”—इति ।

नापि द्वितीयः, दैवे-पित्र्य-भेदेन व्यवस्थायाः अयुक्तत्वात् । तथा हि ।
यदेतत्सुमन्तुना दैवे कर्मणि शुक्र-कृष्ण-पञ्च-द्वय-गतायाः षष्ठ्यानाग-
विद्वत्वं प्रतिषिध्यते, तत्तथाऽस्तु । यत्तु नाग-विद्वतायाः पित्र्ये व्यवस्थापनं,
तत्र वक्तव्यम् ; किं पूर्व-विद्वत्त्वमेकाद्विष्ट-विषयं, किं वा पार्वण-विषयम् ?
नोभयमप्युपपद्यते । मध्याह्नापराह्ण-व्याप्तिभ्यामेव द्वयानिर्णयं सति पूर्व-
विद्वतायाः अकिञ्चित्कत्वात् । नचैवं मन्तव्यं, परेद्युः सत्यामपि मध्याह्ना-
पराह्ण-व्याप्ते तत्पणित्यागाय पूर्व-विद्वच्च-विधानम्,—इति । मुख्य-
कर्म-काल-व्याप्तेः पणित्यागाद्यागात् । अन्यथा, “मूषक भिया स्व-गृहं”
इति,—इति न्यायप्रापते । तर्हि, सुमन्तु-वचनस्य का गतिरिति
चेत् । उच्यते । न खल्वेतद्वचनं पित्र्ये पूर्व-विद्वत्त्वं विधातुं प्रवृत्तम्,

* सङ्कर्म-गृहं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

किन्तर्हि, देवे तां निवारयितुं तत्प्रवृत्तिः। तच्चार्यवादत्वेन पित्र्ये साऽश्व-
नुज्ञायते। तत्रेयं वचन-व्यक्तिः, यदि नाम कथञ्चित् पूर्व-विद्धा
भवेत्; भवतु नाम सा पित्र्ये, तिथि-मूलस्य प्रायेण पितृ-तुष्टि-
हेतुत्वात्। देवे तु सर्वथा पूर्व-विद्धा न ग्राह्येति। तस्मात् तृतीयः
पक्षः परिशिष्यते। स्कन्द-व्रते पूर्व-विद्धा, व्रतान्तरेषु तत्तर-विद्धेति।
तत्र-स्कन्द-षष्ठ्याः पूर्व-विद्धत्वमाह वसिष्ठः,—

“कृष्णाष्टमी स्कन्द-षष्ठी शिवरात्रि-चतुर्दशी।

एताः पूर्व-युताः कार्यास्तिथ्यन्ते पारणं भवेत्”—इति।

स्कन्द-षष्ठी लिङ्गपुराणे दर्शिता,—

“प्रत्यव्दमपि पूजाञ्च षष्ठ्यां कार्या गृहस्य च।

दौर्गन्धः स सुखी च स्यात्तस्मिन्नागामि-वत्सरे”—इति॥

तथा, तत्रैव रवि-षष्ठी दर्शिता,—

“षष्ठ्यामुपोष्य विधिवत्सप्तम्यामर्कमर्चयेत्।

स द्रव्यभागहृक् चैव* सम्प्राप्नोतीक्षितं फलम्”—इति।

फलषष्ठी मन्दार-षष्ठीत्यादि-व्रतानि † भविष्योत्तरे प्रोक्तानि।

तत्र तत्र रव्यादि-व्रतेषु पर-विद्धा ग्राह्या। तदुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे,—

“एकदशष्टमी षष्ठी पौर्णमासी चतुर्दशी।

अमावास्या तृतीया च ताउपोष्याः ‡ पराश्विताः”—इति।

यद्यप्यत्र व्रत-विशेषो नोपात्तः, तथापि स्कन्द-व्रतस्य पूर्व-विद्धायां

* सद्रव्यभागैर्ज्वि विधेः,—इति वि० पुस्तके पाठः।

† षष्ठां,—इत्यधिकः पाठः सु० पुस्तके।

‡ उपोष्योः स्युः,—इति वि० पुस्तके पाठः।

विहितायां परिशेषादन्येषामुत्तर-विद्धा भवति । तेषामप्यविरोधात्
पूर्वा-विद्धाऽस्त्विति चेत् । न, प्रतिषेधात् । तथा च निगमः,—

“नाग-विद्धा तु या षष्ठी रुद्र-विद्धोद्दिवाकरः ।

काम-विद्धोभवेद्विष्णुर्न याद्वास्ते तु वासराः”—इति ।

नागः पञ्चमी । रुद्रः षष्ठी । दिवाकरः सप्तमी । कामस्तयोदशी ।
विष्णुर्द्वादशी । शिवरहस्य-सौरपुराणयोः,—

“नाग-विद्धा तु या षष्ठी शिव-विद्धा तु सप्तमी ।

दशम्येकादशी विद्धा नोपोष्या तु कथञ्चन”—इति ।

तथा, पूर्वविद्धा-प्रतिषेधः, उत्तरविद्धा-विधिसेत्युभयं सहैव स्कन्द
पुराणे पद्यते,—

“नाग-विद्धा तु कर्त्तव्या षष्ठी च न कदाचन * ।

सप्तमी-संयुता कार्या षष्ठी धर्मार्थ-चिन्तकैः”—इति ।

ब्रह्मवैवर्तेऽपि,—

“न हि षष्ठी नाग-विद्धा कर्त्तव्या तु कदाचन ।

नाग-विद्धा तु या षष्ठी कृता पुण्य-क्षया भवेत् ॥

सप्तम्या सह कर्त्तव्या महापुण्य-फल-प्रदा”—इति ।

पुण्यस्य क्षयायस्यां, सा पुण्य-क्षया । यदि कदाचित्क्षयि-क्षय-
वशादुत्तर-विद्धा षष्ठी न सम्भ्यते, तदा स्कन्दव्रतवदन्यापि व्रतानि
नाग-विद्धायां कर्त्तव्यानि । तदाह वसिष्ठः,—

“एकादशी द्वितीया च षष्ठी चैव त्रयोदशी ।

* न षष्ठी तु कदाचन,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

पूर्व-विद्धा तु कर्त्तव्या यदि न स्यात्परेऽहनि”—इति ।

नाग-वेधश्च षण्मुहूर्त्तात्मकः । तथा च स्कान्दे,—

“नागोद्वादश-नाडीभिर्द्वि पञ्चदशभिस्तथा ।

भूतोऽष्टादश-नाडीभिर्द्विषयत्युत्तरान्तिथिम्”—इति ।

इति षष्ठीनिर्णयः ।

अथ सप्तमी निर्णीयते ।

सन्ति* हि सप्तम्यां नानादेवताकानि बह्वनि व्रतानि । तत्र, भविष्यो-
त्तर-प्रोक्तम् उमा-महेश्वर-देवताकं मुक्ताभरण-सप्तमी-व्रतम् । तथा,
भविष्यत्पुराणे सूर्य-देवताकं विजय-सप्तमी-व्रतमुक्तम् । सूर्य-देवता-
कमारोग्य-सप्तमी-व्रतं वराहपुराणेऽभिहितम् । विष्णु-देवताकं माङ्गल्य-
व्रतं गारुड-पुराणेऽभिहितम् । एवमन्यान्यप्युदाहरणीयानि ।

तत्र, काश्चित्तिथयोदेवता-भेदेन व्यवतिष्ठमानालक्ष्यन्ते । तद्यथा ।
स्कन्दषष्ठी पूर्व-विद्धा, मन्दरादि-षष्ठी पर-विद्धा । काश्चित्कृत्यामेकस्यां
देवतायां व्रत-भेदेन व्यवतिष्ठन्ते । तद्यथा । † गौरी-व्रतेष्वेव; रम्भा-
द्वितीया पूर्व-विद्धा, लवणद्वितीया पर-विद्धा । काश्चिदेक-देवताके
एकस्मिन् व्रते कर्म-काल-व्याप्ति-भेदेन व्यवतिष्ठन्ते । तद्यथा । विनायक-
व्रते पूर्वद्युः परेद्युर्वा चतुर्थी मध्याह्न-व्यापिनी गृह्यते । काश्चिच्छुक्ल-
हृष्ण-भेदेन व्यवतिष्ठन्ते । तद्यथा । शुक्ल-प्रतिपदः पूर्व-विद्धा, हृष्ण-
प्रतिपदोत्तर-विद्धेति ।

* इह,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† तत्र,—इत्यधिकः पाठः सु० पुस्तके ।

तत्र, केन न्यायेन सप्तमी व्यवस्थापनीयेति वीक्षायां न केनापीति प्रतिजानीमहे । सप्तम्याः * पूर्व-विद्धा-निन्दकस्योत्तर-विद्धा-विधा-यकस्य च वचनस्य कस्य चिददर्शनात् । तद्विपर्ययेण पूर्व-विद्धा-विधायकस्योत्तर-विद्धा-निषेधकस्य सर्वत्रोपलब्धात् । सर्वासु देवतासु सर्वेषु व्रतेषु शुक्र-कृष्ण-पल्लवोत्सवयोरपि सप्तमी पूर्व-विद्धैव यास्या, अम्मादि-शास्त्रे 'षण्मन्याः'—इत्यभिधानात् । स्कन्दपुराणे,—

“कर्त्तव्या सप्तमी तत्र षष्ठी यत्र च सर्वदा † ।

षष्ठी च सप्तमी यत्र तत्र सखिहितोरविः”—इति ।

भविष्यत्पुराण-ब्रह्मपुराणयोः,—

“षष्ठी च सप्तमी तात, अन्योन्यन्तु समाश्रिता ‡ ।

पूर्व-विद्धा द्विजश्रेष्ठ, कर्त्तव्या सप्तमी तिथिः”—इति ।

पैठौनसिः,—

“पञ्चमी सप्तमी चैव दशमी च त्रयोदशी ।

प्रतिपन्नवमी चैव कर्त्तव्या समुखी तिथिः”—इति ।

उत्तर-विद्धा-प्रतिषेधः स्कन्दपुराणे दर्शितः,—

“षष्ठ्येकादश्यामावास्या पूर्व-विद्धा तथाऽष्टमी ।

सप्तमी पर-विद्धा च नापोष्यं तिथि-पञ्चकम्”—इति ।

न च व्रत-विशेषेणाप्युत्तर-विद्धायामाशा कर्त्तव्या । तदुक्तं ब्रह्म-वैवर्त्ते,—

* सप्तम्याः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† यथा युता सप्तमी च कर्त्तव्या तात सम्बन्दा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ समाश्रिते,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“सप्तमी नाष्टमी-युक्ता न सप्तम्या युताऽष्टमी ।

सर्वेषु व्रत-कल्पेषु अष्टमी परतः शुभा”—इति ।

यदा पूर्वधुरस्तमयपर्यन्ता षष्ठी परेद्युस्तिथिचयेणास्तमयादवाग-
ष्टमी चिसुहृत्ता, तदा पूर्व-विद्धायाअलाभादुत्तर-विद्धायाश्च प्रति-
षिद्धत्वात् कुत्रातुष्ठानमिति चेत् । निषेधमुल्लङ्घायुत्तर-विद्धायामिति
ब्रूमः । यद्यप्यस्मिन्नर्थे वचनं नोपलभ्यते, तथापि शेषि-लोप-न्यायत्वा-
दुत्तरविद्धा गौण-कालत्वेन स्वीकर्त्तव्या । अस्ति चात्र दृष्टान्तः ।
स्कन्द-व्यतिरिक्त-व्रतेषु पूर्व-विद्धायाः षष्ठ्यानिषेधमुल्लङ्घ्य, “यदि न
स्यात्परेऽहनि”—इति वाक्येन पूर्व-विद्धा गृहीता । तथा, रम्भा-व्यति-
रिक्त-गौरी-व्रतेषु द्वितीया-युता स्वीकर्त्तव्या । तेनैव न्यायेनात्रायष्टमी-
विद्धायाः स्वीकारोऽस्तु ।

इति सप्तमीनिर्णयः ।

अथाष्टमी निर्णयिते ।

द्विविधाहि तत्र निर्णयः । व्रत-सामान्य-निर्णयोव्रत-विशेष-विषय-
श्चेति । व्रत-सामान्ये तु शुक्ल-कृष्ण-पक्ष-भेदाद्भवतिष्ठते । तत्र, शुक्ला-
ष्टमी परा यादृशा । ‘षण्मुन्योर्वसुरन्ध्रयोः’—इति युग्मशास्त्रात् । यद्य-
प्येतच्छास्त्रं पक्ष-द्वय-साधारणमिति चतुर्थी-प्रस्तावे प्रतिष्ठितम्,
तथापि शास्त्रान्तर-बलात् शुक्ल-पक्षे पर्यवस्यति । तथा च निगमः,—

“शुक्लपक्षेऽष्टमी चैव शुक्लपक्षे चतुर्दशी ।

पूर्व-विद्धा न कर्त्तव्या कर्त्तव्या पर-संयुता ॥

उपवासादि-कार्येषु एष धर्मः समातनः”—इति ।

ब्रह्मवैवर्ते,—

“सप्तमी नाष्टमी-युक्ता न सप्तम्या युताऽष्टमी ।

सर्वेषु व्रतकल्पेषु अष्टमी परतः शुभा”—इति ।

पद्मपुराणे,—

“नाष्टमी सप्तमी-युक्ता सप्तमी नाष्टमी-युता ।

नवम्या सह कार्या स्यादष्टमी नात्र संशयः”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“अष्टमी नवमी-मिश्रा कर्त्तव्या भूतिमिच्छता ।

सप्तम्या चाष्टमी चैव न कर्त्तव्या शिखिध्वज”—इति ।

तान्येतां ब्रह्मवैवर्तादि-वचनानि यद्यपि पक्ष-द्वय-साधारण्येन पूर्व-विद्धा-निषेधमुत्तर-विद्धा-विधिश्च कुर्वन्ति, तथाप्युदाहृत-निगमानु-सारेण शुक्ल-पक्ष-विषयतया योजनीयानि । तथा च शुक्लपक्षाभिप्रा-येणैव पूर्व-विद्धां प्रतिषेधति जावालिः,—

“नाग-विद्धा तु या षष्ठी भानु-विद्धेऽमरेश्वरः ।

चतुर्दशी काम-विद्धा तिस्रस्तामलिगुः स्मृताः”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“नाग-विद्धा तु या षष्ठी सप्तम्या तु यदाऽष्टमी ।

भूत-विद्धाऽप्यमावास्या न याक्ता मुनि-पुङ्गव”—इति ।

तथा च शुक्लपक्षमेवाभिप्रेत्योत्तर-विद्धा विधीयते विष्णुधर्मोत्तरे,—

“एकादश्याष्टमी षष्ठी द्वितीया च चतुर्दशी ।

अमावास्या तृतीया च ताउपोष्याः परान्विताः”—इति ।

ब्रह्मरगीतायां साक्षादेव शुक्लपक्षे पर-विद्धा विहिता,—

“एकादशष्टमी षष्ठी शुक्लपक्षे चतुर्दशी ।

पूज्याः परेण संयुक्ताः पराः पूर्वेण संयुताः”—इति ।

कृष्णपक्षे पूर्व-विद्धा-विधिरुत्तर-विद्धा-प्रतिषेधश्च निगमे पश्यते,—

“कृष्णपक्षेऽष्टमी यत्र कृष्णपक्षे चतुर्दशी ।

पूर्व-विद्धा तु कर्त्तव्या पर-विद्धा न कर्हिचित् ॥

उपवासादि-कार्येषु ह्येष धर्मः मनातनः”—इति ।

नारदीये,—

“कृष्णाष्टमी तथा रक्षा तृतीया वटपैतकी ।

वृहत्तपा तथा ब्रह्मन्, कर्त्तव्या मङ्गली तिथिः”—इति ।

अत्राष्टम्याः शुक्ल-कृष्ण-व्यवस्था सामान्येन सर्व-व्रत-विषया, व्रत-विशेषस्यानुपादानात् । व्रतानि चोदाह्रियन्ते । तत्र वामनपुराणे, नभोमासे कृष्णाष्टम्यां कालाष्टमीव्रतं पठितम्, विष्णुधर्मोत्तरे कृष्णपक्षे सन्तानाष्टमीव्रतम्—इति । एतदुभयं यथोक्तरीत्या पूर्व-विद्धायामनुष्ठेयम् । देवीपुराणे श्रावणमासे शुक्लाष्टम्यां देवीव्रतम्, गारुडपुराणे शुक्लाष्टम्यां नृसिंहव्रतम् । एतदुभयमुत्तर-विद्धायामनुष्ठेयम् । एव-मन्यान्यप्युदाहरणीयानि ।

व्रत-विशेषादष्टमी-निर्णयोद्विविधः ; व्रत-विशेषमात्रोपजीवनेन प्रवृत्तएकः, मन्त्रादि-योगं व्रत-विशेषस्योपजीव्य प्रवृत्तोऽपरः । तत्र, दूर्वाष्टमी-संज्ञितः कस्मिंश्चित्-विशेषोभविष्यत्पुराणे पश्यते,—

“ब्रह्मन्, भाद्रपदे मासि शुक्लाष्टम्यामुपोषितः ।

महेशं पूजयेद्यस्तु दूर्वया सहितं सुम्ने”—इति ।

अस्मिन् व्रत-विशेषे शुक्ल-पञ्च-वर्तित्वेनोत्तर-विद्धायां प्राप्तायाम-
पवादमाह नादरः,—

“धन्या कृष्णाष्टमी दूर्वां चाविची वटपैतकी ।

अनङ्गचयोदशी रक्षा कर्त्तव्या सगुह्यी तिथिः”—इति ।

पद्मपुराणे,—

“श्रावणी दुर्गनवमी तथा दूर्वाष्टमी च ।

पूर्व-विद्धैव कर्त्तव्या शिवरात्रिर्वलेर्दिनम्”—इति ।

तथा, शिवशक्तिमहोत्सव-नामकः कश्चिद्भूत-विशेषः । तस्य पूर्व-न्या-
येन शुक्ल-कृष्ण-पञ्च-च्यवस्थायां प्राप्तायां तदपवादः पद्मपुराणे पद्यते,—

“अष्टमी नवमी-विद्धा * नवम्या चाष्टमी युता ।

अर्द्धनारीश्वरप्राया उमामाहेश्वरी तिथिः ॥

अष्टमी-नवमी-युग्मे महोत्साहे महोत्सवः ।

शिवशक्तयोः शिवत्वेने पक्षयोर्भयोरपि”—इति ।

महानुत्साहोयस्मिन्निति वज्रमोहिः । तत्पदमिति-युग्मस्य क्षेत्रस्य
वा विशेषणम्,—इति । यदा युग्मस्य विशेषणं, तदा तादृशं युग्ममु-
पलभ्य स्वार्थग्रहणार्द्धादयादाविव मनस्युत्साहं प्राप्य देवतोत्सवः कर्त्त-
व्यः,—इत्युक्तं भवति । यदा तु क्षेत्र-विशेषणं, तदा काशी-श्रीगि-
र्वाहौ अस्मिन् क्षेत्रे मनस्युत्साहो जायते ततोत्सवः कर्त्तव्यः,—इत्युक्तं
भवति ।

* इत्यमेव सर्वत्र पाठः । समस्तु ‘अष्टम्या नवमी विद्धा’,—इति पाठः
प्रतिभाति । रघुनन्दनेन तु तिथितत्त्वे, ‘अष्टम्या नवमी युक्ता नवम्या चाष्टमी
तथा’—इति पठितम् ।

नक्षत्रादि-योगि-वृत्त-विशेषोपजीवी निर्णयउदाह्रियते । स्कन्द-पुराणे वृत्त-विशेषः पथते,—

“मासि भाद्रपदे शुक्ले पक्षे ज्येष्ठर्च-संयुते ।

यस्मिन् कस्मिन् दिने कुर्यात् ज्येष्ठायाः परिपूजनम्”—इति ।

तस्य ज्येष्ठावृत्तस्य नक्षत्र-योग-वशेनाष्टमी गृहीतव्या,

“नाष्टमी सप्तमी-विद्धा सप्तमी चाष्टमी-युता ।

नवम्या सह कार्या स्यादष्टमी नात्र संशयः ॥

मासि भाद्रपदे शुक्लपक्षे ज्येष्ठर्च-संयुता ।

रात्रिर्यस्मिन् दिने कुर्यात् ज्येष्ठायाः परिपूजनम्”—इति ।

अथमर्थः । अष्टम्यां नक्षत्रयोगाभावे शुक्ल-पक्ष-वर्त्तितात् परैवाष्टमी ग्राह्या । यदा तु पूर्वदिने रात्रौ नक्षत्र-योगोऽस्ति, तदा पूर्व-विद्धा ग्राह्या । सोऽयं शुक्ल-पक्ष-प्रयुक्तस्य सामान्य-शास्त्रस्य नक्षत्र-प्रयुक्त-विशेष-शास्त्रेणपवादइति । योऽयं पूर्वदिने रात्रौ नक्षत्र-योगः, सोऽपि कश्चिदपोद्यते । तथा च स्कन्दपुराणे,—

“यस्मिन् दिने भवेत् ज्येष्ठा मध्याह्नादूर्ध्वमयणः ।

तस्मिन् हविष्यं पूजा च न्यूना चेत् पूर्ववासरे”—इति ।

अत्र, केवल-तिथितोनक्षत्र-योगस्य प्रशस्तत्वात् केवल-तिथि-प्रयुक्तं निर्णयमपोद्य यथा नक्षत्र-प्रयुक्तो निर्णयश्चादृतः, तथा नक्षत्र-युक्त-तिथौ वार-विशेष-योगस्य ततोऽपि प्रशस्तत्वात्तेन निर्णयः कर्त्तव्यः । एतदेवाभिप्रेत्य स्कन्दपुराणे पथते,—

“नभोऽष्टम्यां यदा वारोभानोर्ज्येष्ठर्चमेव च ।

नीलज्येष्ठेति वा प्रोक्ता दुर्लभ बद्धकालिकी”—इति ।

तदेवं त्रिधा निर्णयः सम्पन्नः; नृसिंहव्रत-सन्तानाष्टमीव्रतादौ शुक-कृष्ण-भेदेन निर्णयः, दूर्वाष्टम्यां व्रत-विशेषेण निर्णयः, नीलज्येष्ठाष्टम्यां योग-विशेषेण निर्णयः,—इति ।

तदेतन्निर्णय-त्रयं दृष्टान्तीकृत्य जन्माष्टमी विचार्यते । सा किं पक्ष-भेदेन निर्णेतव्या, उत व्रत-विशेषेण, आहोस्विद्योग-विशेषेण ? इति । अत्रैवेदमपरिचिन्त्यते । किं जन्माष्टमी-व्रतमेव जयन्ती-व्रतं, उत तयोर्भेदः ? इति । तथा अन्यदपि चिन्तनीयम्, किं तिथ्यन्तर-वदचाहर्वेधः, उत मध्यरात्रवेधः ? इति । प्रथमं व्रत-स्वरूपे निश्चिते पश्चादस्मिन् व्रते किदृशी तिथिरित्याकाङ्क्षते । तिथौ च पूर्व-विद्वत्त्वेन पर-विद्वत्त्वेन वा निश्चितायां पश्चात् कीदृशोर्बेध इत्याकाङ्क्षा । तस्मादादौ व्रतं निश्चीयते ।

तत्र, जन्माष्टमी-जयन्ती-शब्दाभ्यां ध्वनिप्रमाणं व्रतमेकमेवेति तावत्प्राप्तम् । कुतः ? रूपभेदाभावात् । यथा चागस्त्य द्रव्य-देवते रूपम्, यथा सोपासनस्य गुण-विशेषैर्युक्ता देवता, यथा च तत्त्वविद्यायां वेद्यन्तत्त्वं रूपम्; तथा व्रते नियम-विशेषः स्वरूपम् । नियमस्या-चोपवास-जागरण-कृष्णपूजा-चन्द्रार्घदानमित्यादिलक्षणः । स चाभयच न भिद्यते ।

अथोच्यते,—रूपाभेदेऽपि नित्यत्व-काम्यत्वाभ्यां ज्योतिष्टोमयो रिव * भेदो भविष्यति । नित्या जन्माष्टमी, अकरणे प्रत्यवाय-स्मरणात् । तथा च स्मर्यते,—

* नित्यकाम्ययोश्च,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“गृध्र-मांसं खगं काकं श्वेनञ्च मुनि-सप्तम ।
 मांसं वा द्विपदां भुङ्क्ते * कृष्णजन्माष्टमी-दिने ॥
 जन्माष्टमी-दिने प्राप्ते येन भुक्तं द्विजोत्तम ।
 त्रैलोक्य-सम्भवं पापं तेन भुक्तं द्विजोत्तम”—इति ।

भविष्यत्पुराणे,—

“आवले बङ्गले पक्षे कृष्णजन्माष्टमी-व्रतम् ।
 न करोति नरोयस्तु भवति क्रूरराक्षसः ॥
 कृष्णजन्माष्टमी-न्यक्ता योऽन्य-व्रतमुपासते ।
 नाप्नोति सुकृते किञ्चिद्विष्टापूर्तमथापिवा ॥
 वर्षे वर्षे तु या नारी कृष्णजन्माष्टमी-व्रतम् ।
 न करोति महाप्राज्ञ, व्याली भवति कानने”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“ये न कुर्वन्ति जानन्तः कृष्णजन्माष्टमी-व्रतम् ।
 ते भवन्ति मराः प्राज्ञ, व्यालाव्याघ्राश्च कानने ॥
 रटन्तीह पुराणानि भूयोभूयोमहामुने ।
 अतीतानागतक्लेन कुलमेकोत्तरं शतम् ॥
 पातितं नरके घोरे भुञ्जता कृष्ण-वासरे”—इति ।

जयन्ती च काम्या, फल-विशेष-स्मरणात् । विष्णुधर्मोत्तरे हि
 जयन्तीं प्रकृत्य पथ्यते,—

“यद्वाक्ये यच्च कौमारे यौवने वार्द्धके तथा ।

* द्विपदा भुक्तं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

बह्व-जन्म-कृतं पापं हन्ति सोपोषिता तिथिः—इति ।

बह्विपुराणेऽपि,—

“सप्त-जन्म-कृतं पापं राजन्, यत् त्रिविधं नृणाम् ।

तत् नाशयति* गोविन्दस्त्रिधौ तस्यां समर्चितः ॥

उपवासश्च तत्रोक्तो महापातक-नाशनः ।

अथ न्यास्यगतीपात्र, विधिना नात्र संशयः”—इति ।

पद्मपुराणेऽपि,—

“प्रेत-योनि-गतानान् प्रेतत्वं नाश्रितं नरैः ।

यैः कृता श्रावणे मासे श्रष्टमौ रोहिणी-युता ॥

किं पुनर्बुध-वारंण सोमेनापि विशेषतः”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“महाजयार्थं कुरुतां जयन्तीं मुक्तयेऽनघ ।

धर्ममर्थश्च कामश्च मोक्षश्च मुनिपुङ्गव ॥

ददाति वाञ्छितानर्थान्मनार्थेनातिदुर्बलम्”—इति ।

भविष्योत्तरे जयन्तीकल्पे,—

“प्रतिवर्षं विधानेन मङ्गलाधर्मनन्दन ।

नरोवा यदि वा नारी यथोक्तफलमाप्नुयात् ॥

पुत्रसन्तानमारोग्यं सौभाग्यमतुलं भवेत् ।

इह धर्म-रतिर्भूत्वा मृते वैकुण्ठमाप्नुयात्”—इति ।

एवं जन्माष्टम्याश्रकृते प्रत्यवायाज्जयन्त्याः फलविशेषाद्यभयोः

* क्षाणयति,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

क्रमेण नित्यत्वं काम्यत्वस्याभ्युपेतव्यमिति । मैवम् । गुणफलाधिकार-
त्वाभ्युपगमेऽपि जयन्त्याः फलविशेषोपपत्तेः । गोदोहन-दध्यादि तच्च
दृष्टान्तः । “चमसेनापः प्रणयंद्गोदोहनेन पशुकामस्य”—इति नित्य-
योर्दर्शपूर्णमासयोरपां प्रणयनं विधाय तदेवाश्रित्य पशुफलाय गोदो-
हनमात्रं विहितम् । “दध्नेन्द्रियकामस्य” इत्यत्र च पूर्व-प्रकृते नित्या-
ग्निहोत्रे फलाय दधि विधीयते । एवं जन्माष्टमीमाश्रित्य फल-विशेषाय
जयन्तीनामकोरोहिणी-योगोविधीयताम् ।

न च, रोहिणी-लक्षणस्य काल-विशेषस्यानुपादेयत्वादविधेयत्वं शङ्क-
नीयम् । काल-विशेषस्य स्वरूपेण पुरुषैरनुत्पाद्यत्वेऽप्यनुष्ठानांगत्वं शा-
स्त्रेणावगत्यानुष्ठानाय तत्प्रतीक्षायाः कर्त्तुं शक्यत्वात् । अन्यथा, “वसन्ते
वसन्ते ज्योतिषा यजेत” इत्यादिकः सर्वोऽपि काल-विधिर्लुप्येत ।

रोहिणीयोगस्य च जयन्ती-नामकत्वं जयन्ती-लक्षण-प्रतिपादकैः स्म-
तिवाक्यैरध्यवसेयम् । तानि च वाक्यान्युदाहरामः । विष्णुधर्मात्तरे,—

“रोहिणी च यदा कृष्णे पक्षेऽष्टम्यां दिजोत्तम ।

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता सर्व-पाप-हरा तिथिः”—इति ।

सनत्कुमारसंहितायाम्,—

“शृष्टुष्ववहितोराजन् कथ्यमानं मयाऽनघ ।

आवणस्य च मासस्य कृष्णाष्टम्यां नराधिप ॥

रोहिणी यदि सन्ध्येत जयन्ती नाम सा तिथिः”—इति ।

स्तान्दे,—

“प्राजापत्येन संयुक्ता अष्टमी तु यदा भवेत् ।

आवणे वज्रले सा तु सर्व-पाप-प्रणाशिनौ ॥

जयं पुण्यं कुरुते जयन्तीमिति तां विदुः”—इति ।

विष्णुरहस्ये,—

“अष्टमी कृष्णपक्षस्य रोहिणी-सप्त-संयुता ।

भवेत्प्रौष्ठपदे मासि जयन्ती नाम सा स्यता”—इति ।

पौर्णमास्यन्तेषु मासेषु स्वीकृतेषु आवर्षा पूर्णिमायां आवर्णमासस्य
समाप्तत्वादुपरितनीं प्रतिपदमारभ्य भाद्रपदमासद्वयमिष्टं प्रौष्ठपद
इत्युक्तम् । विष्णुधर्मोत्तरे,—

“प्राजापत्यर्च-संयुक्ता कृष्णा नभसि चाष्टमी ।

सोपवासेहरेः पूजां तत्र कृत्वा न मीदति”—इति ।

वसिष्ठसंहितायाम्,—

“आवणे वा नभस्ये वा रोहिणी-संहिताऽष्टमी ।

यदा कृष्णा नरेर्लब्धा सा जयन्तीति कीर्तिता ॥

आवणे न भवेद्योगो नभस्ये तु भवेत् ध्रुवम् ।

तयोरभावे योगस्य तस्मिन् वर्षे न सम्भवः”—इति ।

अत्र, आवणे,—इति मुख्यः कल्पः । नभस्ये,—इत्यनुकल्पः । यदि
वा आवणे यदि वा नभस्ये, सर्वथाऽपि रोहिणी-कृष्णाष्टमी-योगो-
जयन्तीत्येतदविवादम् । पुराणान्तरे,—

“रोहिणी च यदा कृष्णे पक्षेऽष्टम्यां दिजोत्तम ।

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता सर्वपाप-हरा तिथिः”—इति ।

तदेवमेतैः स्यति-वाक्यैर्जयन्त्याः कृष्णाष्टमी-रोहिणी-योगे स्वरूपे
यति पूर्वादाहत-फल-कामिनस्तादृशयोगो गोदोहन-दद्यादिवहुणस्त्व

विधीयते । काम्ये तु ज्योतिष्टोमे गुण-विशेषो न कोऽपि फलाय विहितः ।
 अतः काम्यज्योतिष्टोम-वैषम्याद् गोदोहन-दध्यादि-साम्याच्च पूर्वोदाहृत-
 फल-वाक्यानि प्रकृते नित्ये जन्माष्टमी-व्रते गुण-फल-प्रतिपादकत्वेनोप-
 पद्यन्ते । तथा सति यथा दर्शपूर्णमासाभ्यामन्यः कश्चित् पशु-फल-
 को गोदोहन-संज्ञको यागो नास्ति किन्तु गुण एव केवलं गोदोहनम्,
 तथा न जन्माष्टमी-व्रतादन्यज्यन्ती-व्रतं किन्तु प्रकृत एव व्रते फलाय
 गुण-विधिरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः,—

व्रत-द्वयमिदं भवितुमर्हति । कुतः ? नाम-भेदात्, निमित्त-भेदात्,
 रूप-भेदात्, शुद्धमिश्र-भेदात्, निर्देश-भेदाच्च । तथाहि । पूर्वो-
 दाहतेषु अकरणे प्रत्यवाय-प्रतिपादक-स्मृतिवाक्येषु जन्माष्टमी-व्रत-
 मित्येव नाम व्यवहृतम् । तथा पूर्वोदाहतेषु जयन्ती-व्रतमिति
 नाम व्यवहारः । नाम-भेदाच्च कर्म-भेदो ज्योतिरधिकरणे (मी० २२०
 २पा० ८२०) व्यवस्थितः । अस्य चाधिकरणस्य सङ्ग्राहकावेतौ श्लोकौ
 भवतः,—

“अथैष ज्योतिरित्यत्र गुणो वा कर्म वा पृथक् ।

गुणः सहस्रदानात्मा ज्योतिष्टोमे ह्यनूदिते ।

अथेति प्रकृते च्छिन्न एतच्छब्दोऽय-गे वदेत् ॥

सङ्ख्येवान्य-कर्मत्वमुत्पत्ति-गत-संज्ञया”—इति ।

अयमर्थः । “अथैष ज्योतिरथैष विश्वज्योतिरथैष सर्वज्योतिरेतेन
 सहस्र-दक्षिणेन यजेत”—इति श्रुतम् । तत्र संशयः ; किं प्रकृत एव
 ज्योतिष्टोमे सहस्र-दक्षिणाऽऽख्योगुण-विधिः, उत यागान्तर-विधिः,—
 इति । एष ज्योतिरेतेनेत्याभ्यामेतच्छब्दाभ्यां प्रकृतं ज्योतिष्टोममनूय

तच्च गुण-विधिरिति पूर्वः पक्षः । अर्थान्तर-द्योतकेनाथशब्देन प्रकृतस्य
ज्योतिष्टोमस्य विच्छेदः क्रियते । एतच्छब्दश्च प्रत्यासन्नं ब्रूते । प्रत्या-
सत्तिश्च द्विविधा; अतीता आगामिनी चेति । तत्रातीतायाः प्रत्यासक्ते-
र्विच्छेदे सति आगामि-प्रत्यासत्ति-परत्वेनैतच्छब्दौ उपपन्नौ । तथाप्येक-
कर्मत्वं माभूत्कर्म-भेदे तु किं प्रमाणमिति चेत् । अपूर्व-मञ्जेति वदामः ।
एषज्योतिरित्यस्मिन्नुत्पत्ति-वाक्ये पूर्व-प्रकृत-कर्म-विषयाया ज्योतिष्टोम-
संज्ञायाश्चन्या ज्योतिरित्येषा संज्ञा श्रूयते । तच्च, यथा पूर्वाधिकरणे
“सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभेत”—इत्यत्रोत्पत्ति-वाक्य-गतया स-
ङ्ख्याया कर्मभेदानिरूपितः, तथाऽत्रोत्पत्ति-वाक्य-गतया नूतन-संज्ञया
कर्म-भेदोऽभ्युपगन्तव्य इति ।

एवञ्च सति प्रकृतोऽयमेव न्यायेनोत्पत्ति-वाक्य-गताभ्यां जन्माष्टमी-
व्रत-जयन्तीव्रत-संज्ञाभ्यां व्रत-भेदोऽभ्युपगन्तव्यः । तथा, निमित्त-भेदा-
दपि व्रत-भेदः । जन्माष्टमी-व्रते तिथिरेव निमित्तम्, जयन्ती-व्रते
तु रोहिणी-योगः । ननु, जन्माष्टमीत्यस्मिन्नपि व्यवहारे योगएव
विवक्षितव्यः, नत्तत्र-युक्तायामेव तिथौ देवकी-नन्दनस्यात्पत्तेः ।
मैवम् । तज्जन्मन्यष्टम्याएव प्रधान-प्रयोजकत्वात् । रोहिणी-तद्यागयो-
र्विश्वमानयोरपि बुधवारोदिवरूपलक्षणत्वात् । अतएव शास्त्रेषु जन्मा-
ष्टमीत्येव समाख्यायते । अन्यथा, जन्मराशिर्णि, —इति वा, जन्मयोगः,—
इति वा, समाख्यायते । तत्सङ्गावमात्रेण प्रयोजकत्वं बुधवारोऽपि प्रयोजकः
स्यात् । अस्त्विति चेत् ! न । अतिप्रसङ्गात् । तज्जन्मकाले दारपरा-
वसानस्य संवत्सर-विशेषस्य च मङ्गावेन तयोरपि प्रयोजकत्वं केन वार्यते ।
तस्माज्जन्माष्टम्याएव प्राधान्यम् । तत्प्राधान्ये च, श्रुति-स्मिन्नादिषु

षट्सु^(१) समाख्यारूपं षष्ठं प्रमाणमुपन्यस्तं वेदितव्यम् । तथा, प्रत्य-
क्षादिषु सम्भवेतिह्यन्तेष्वष्टसु^(२) प्रमाणेष्वेतिह्यारूपमागमरूपं वा प्रमाण-
मुक्तं भवति ।

ननु, निरर्थकोऽयं वाग्वाद-लक्षणः कोलाहलः ; यद्येकं व्रतं यदि
वा व्रत-द्वयमुभयथाऽप्यनुष्ठाने कोनामातिशयः स्यात् । उच्यते, अस्यैव
महानतिशयः । यस्मिन् संवत्सरे श्रावण-बहुलाष्टमीं परित्यज्यान्त्यस्मिन्
वम्यादौ रोहिणी भवति, तस्मिन् संवत्सरे जयन्ती स्वरूपेणैव नास्ति ।
अतो जयन्ती-व्रतस्य तत्र लुप्तत्वात्तस्यैव जन्माष्टमी-व्रतत्वे तदपि न प्राप्नु-
यात् । भेद-पक्षे त्वमत्यामपि जयन्त्यां जन्माष्टमी-व्रतं तत्र प्रवर्तते,—
इत्ययमनुष्ठानेतिशयः । भवत्वेवं, तथापि नोपन्यस्तो निमित्त-भेदो-व्रत-
भेदमावहति । कर्म-भेद-हेतुषु शब्दान्तराभ्यास-सङ्ख्या-गुण-प्रक्रिया-

(१) “श्रुतिर्द्वितीया क्षमता च निष्कृष्टं वाक्यं पदान्येव तु संहतानि । सा
प्रक्रिया या कथमित्यपेक्षा स्थानं क्रमो योगबलं समाख्या” — इत्युक्त-
लक्षणानि श्रुतिलिङ्गादीनि षट् प्रमाणानि मीमांसादर्शनस्य ढती-
याध्याये दर्शितानि ।

(२) यत्राभिधीयमानेऽर्थे योऽन्योऽर्थः प्रसज्यते सोऽर्थापत्तिः । यथा,
मेघेष्वसत्सु दृष्टिर्न भवतीत्युक्ते सत्सु भवतीति प्रसज्यते । अनुप-
लब्धिरभावग्राहकं प्रमाणम् । यथा, भूतत्वे घटानुपलब्ध्या तद-
भावो गृह्यते । सम्भवश्चाविनाभाविनोऽर्थस्य सत्तायद्वादन्यस्य
सत्तायद्वाहम् । यथा, सम्भवति सङ्खे शतमित्यादि । अनिर्दिष्ट-
प्रवक्तृकं प्रवादपारम्पर्यमिति होचुर्दृढाश्चैतिह्यमुच्यते । यथा,
इह वटे यत्तः प्रतिवसतीति । प्रसिद्धमन्यत् । आगमः शब्द इत्यन-
र्थान्तरम् ।

नामधेयेषु षट्सु प्रमाणेषु^(१) निमित्तस्यानन्तर्भावादिति चेत् । मैवम् ।
तथा हि*, पूर्वोक्त-संज्ञाभेद-सम्पादितं व्रत-भेदं निमित्त-भेदउपोदल-
यति । तस्मादत्र निमित्त-भेदाद्व्रतभेदः ।

तथा, रूप-भेदादपि व्रत-भेदोऽवगन्तव्यः । रूप-भेदस्य कर्म-भेद-
हेतुत्वमामिच्छाऽधिकरणे (मी० १ अ० २ पा० ६ अ०) निर्णीतम् । तस्य
चाधिकरणस्य संपादकारेतौ श्लोकौ भवतः,—

“गुणः कर्मान्तरं वा स्यात् वाजिभ्योवाजिनन्त्विति ।

गुणोदेवाननूद्योक्तः समुच्चय-विकल्पतः ॥

आमिच्छोत्पत्ति-श्रिष्टत्वात् प्रवृत्ता तत्र वाजिनम् ।

गुणोऽप्रविश्य कर्मान्यत् कल्पयेद्वाजि-देवकम्”—इति ।

“तन्ने पयसि दधानयति सा वैश्वदेव्यामिच्छा वाजिभ्योवाजिनम्”—
इति श्रुतम् । अस्त्र-दधि-संवन्धात् क्षीर-नीरयोर्विभेदे सति याघनौभृतः
क्षीरांशः, साऽऽमिच्छा । तस्यास्त्र विश्वदेवादेवताः । तत्र यत् पृथगूतं नीरन्त-
र्वाजिनम् । तस्य च वाजिनोदेवताः । तस्य च वाक्यस्य आमिच्छान्तस्य
प्रतिपाद्यमामिच्छा-द्रव्यकं विश्वदेवदेवताकमेकं कर्म । तथा सति किं
मुपरितनेन वाजिभ्योवाजिनमित्यनेन वाक्येन पूर्वस्मिन्नेव कर्मणि
वाजिनं गुणोविधीयते, उत कर्मान्तर-विधिः,—इति संशयः । तत्र
वाजोऽन्नमामिच्छा, सा येषां विशेषां देवानामस्ति, ते वाजिनइति
व्युत्पत्त्या प्रकृतान् देवाननूद्य वाजिनं गुणोविधीयते । सा चामिच्छया

* चेत् । वाढम् । मैवम् । तथैवपि,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

(१) तद्वन्ने कर्मभेदहेतवो मीमांसादर्शनस्य द्वितीयाध्याये प्रदर्शिताः ।

सह विकल्प्यते समुच्चीयते वेति पूर्वः पक्षः । उत्पत्ति-शिष्टामित्ता-
गुणावरुद्धस्य कर्मणोगुणान्तराकाङ्क्षाभावात् वाजिनस्य तत्र प्रवेशास-
म्भवे सत्यन्यथानुपपन्नोवाजिन-गुणोवाजिशब्दार्थस्य प्रकृत-देवताव्यति-
रिक्त-देवत्वं कल्पयित्वा कर्म-भेदे पर्यवस्यतीति सिद्धान्तः ।

तत्र यथा द्रव्य-देवता-लक्षणस्य^(१) यागरूपस्य भिन्नत्वात् कर्म-
भेदः, तथा प्रकृतेऽपि रूप-भेदाद्भ्रत-भेदोऽभ्युपगम्यताम् । उपवासमात्रं
जन्माष्टमी-स्वरूपं, तदुत्पत्ति-वाक्ये तन्मात्रस्य प्रतीयमानत्वात् ।

ननु, जयन्ती-व्रतएव 'उपवासं कुर्यात्'—इत्युत्पत्ति-वाक्यं स्मर्यते,
न तु जन्माष्टमी-व्रते । बाढम् । तथाप्यत्र विधिरुन्नेतव्यः । अन्यथा,
भोजने प्रत्यवाय-स्मरणानुपपत्तेः । स चोन्नीयमानोविधिरुपवासमात्रं
विधत्ते, न तु मण्डपनिर्माण-जागरण-प्रतिमादानादिकम् । विधेरन्यत्र-
हेतुस्वकरण-प्रत्यवाय-वाक्येषु भोजन-निषेध-मात्र-स्मरणात् । न हि,
तत्र निद्रायां दानाभावे वा प्रत्यवायः स्मर्यते । अतः, उपवासमात्रं तस्य

(१) तथा च जैमिनीयं सूत्रम् “यजतिचोदना द्रव्यदेवताक्रियं समुदाये
कृतार्थत्वात् (मी० ४८० २पा० २७सू०)”—इति । यद्यप्यत्र द्रव्य-
देवताक्रियमिति त्रितयमुपन्यस्तं, तथापि द्रव्यदेवते एव यागस्य स्वरूपं
क्रिया तु तयोः संबन्धार्था । तदुक्तं भाष्यकृता “यजतिचोदना
तावत् द्रव्यदेवताक्रियं द्रव्यं देवता च, तस्य द्रव्यस्य क्रिया, यया तयोः
संबन्धो भवति”—इति । अतएव मीमांसाभाष्यकारेण ‘द्रव्यदेवते
यागस्य स्वरूपम्’—इत्यन्यत्राप्युक्तम् । त्रितयस्य यागस्वरूपत्वविवक्षाया
मपि यागानां परस्परभेदे द्रव्यदेवताभेदएव हेतुः क्रियायाः सर्वत्रा-
विशेषादिति न प्रकृतयशस्य न्यूनता ।

स्वरूपं, न तु दानादिकम् । अगणवाकरणे प्रत्यवायमभिधाय वाक्य-
शेषे जयन्तीप्रयुक्त-दानादि-शङ्का-व्यावृत्तये केवलशब्दउपवास-विशेषण
त्वेन पठ्यते,—

“केवलेनोपवासेन तस्मिन् जन्मदिने मम ।

व्रत-जन्म-कृतात् पापान्मुच्यते नात्र संशयः”—इति ।

तस्माज्जन्माष्टमी-व्रतस्थोपवासमात्रं स्वरूपम् । यदि शिष्टास्तात्रापि
जागरण-दानादिकमनुतिष्ठन्ति, अनूतिष्ठन्तु नाम । अविच्छेदः पुण्य-
विशेषः व्रतस्थोपोद्बलनसम्भवात्* । शास्त्रेण तु प्रापितमुपवासमात्रम् ।
जयन्ती-व्रतस्य तु दानादि-सहितउपवासः स्वरूपम् । तद्विधायकेषु
शास्त्रेषु तथाऽभिधानात् । तथा च वज्रिपुराणे,—

“तुल्यार्थं देवकी-सुनोर्जयन्ती-संज्ञकं व्रतम् ।

कर्त्तव्यं वित्त-मानेन†^(१) भक्त्या भक्त-जनैरपि”—इति ।

अविश्वोत्तरेऽपि,—

“मासि भाद्रपदेऽष्टम्यां निशीथे कृष्णपक्ष-गे ।

शशाङ्के वृषराशिस्थे षष्ठे रोहिणी-संज्ञके ॥

योगेऽस्मिन् वसुदेवाद्धि देवकीं मासजौजनत् ।

तस्मान्मां पूजयन्तत्र शुचिः सम्यगुपासितः ॥

* अविच्छेदः कर्मविशेषैः पुण्यविशेषत्वेन^१ पठितस्य केवलेनोपवासेनेत्यस्य
व्रतस्थोपोद्बलनसम्भवात्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† चिन्त्यमानेन,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

(१) वित्तं धनं, तस्य मानेन परिमाणेनार्थः । वित्तशब्दार्थं न कर्त्तव्यमिति भावः ।

“वित्तशब्दमकुर्व्याहः सम्यक्फलमवाप्नुयात्”—इति वचनात्तरेऽप्युक्तम् ।

ब्राह्मणान् भोजयेद्भक्त्या ततोदद्याच्च दक्षिणाम् ।

हिरण्यं मेदिनीं गावोवासांसि कुसुमानि च ॥

यद्यदिष्टमन्तत्तत् कृष्णो मे प्रीयतामिति”—इति ।

भविष्यद्विष्णुधर्मात्तरयोः,—

“जयन्त्यामुपवाससु महापातक-नाशनः ।

सर्वैः कार्यो महाभक्त्या पूजनीयसु केशवः”—इति ।

बुद्धिपुत्रेण,—

“कृष्णाष्टम्यां भवेद्यत्र कलैका* रोहिणी यदि ।

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता उपोष्या सा प्रयत्नतः”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“प्राजापत्यर्च-संयुक्ता श्रावणस्यासिताष्टमी ।

वर्षे वर्षे तु कर्त्तव्या तुष्ट्यर्थं चक्रपाणिनः^(१)”—इति ।

भारदीयसंहितायां जयन्तीं प्रकृत्य स्मर्यते,—

“उपोष्य जन्म-चिह्नानि कुर्याज्जागणन्तु यः ।

अर्द्धरात्र-युताष्टम्यां सोऽश्वमेध-फलं लभेत्”—इति ।

एवमेतेषु विधि-वाक्येषु दानादियुक्त उपवासो जयन्तीव्रत-रूपत्वेन प्रतीयते । अतोरूपभेदाद् व्रतभेदः । तथा शुद्ध-मिश्रत्व-भेदादपि द्र-ष्टव्यः^(२) । अकरणे प्रत्यवायमात्र-स्मरणात् शुद्धं नित्यं जन्माष्टमी-व्रतम् । करणे फल-विशेष-स्मरणात् अकरणे प्रत्यवाय-स्मरणाच्च नित्यत्वेन

* पलैका,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

(१) चक्रपाणिन इति ‘पण्यवहारे’—इत्यस्माद्वातोः सिद्धम् ।

(२) व्रतभेद इति शेषः ।

काम्यत्वेन च मिश्ररूपं जयन्तीव्रतम् । तत्र, फल-वाक्यानि पूर्वपक्षस्य
प्रसङ्गादुदाहृतानि । अकरणे प्रत्यवायस्य जयन्तीं प्रकृत्य कस्मिं-
श्चित्पुराणे स्मर्यते,—

“अकुर्वन् याति नरकं यावदिन्द्रासुतुर्दृष्ट” — इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“शूद्रास्त्रेण तु यत्पापं श्रवहस्तस्य भोजने ।

तत्पापं लभते कुन्ति, जयन्ती-विमुखोनरः ॥

ब्रह्मघ्नस्य सुरापस्य गोवधे स्त्रीवधेऽपि वा ।

न लोकोयदुशादूल, जयन्ती-विमुखस्य च ॥

क्रियाहीनस्य मूर्खस्य पराङ्गं भुञ्जतेऽपि वा ।

न हतघ्नस्य लोकोऽस्ति जयन्ती-विमुखस्य च ॥

न करोति यदा विष्णोर्जयन्ती-सम्भवं व्रतम् ।

यमस्य वशमापन्नः सङ्गते नारकीं व्यथाम् ॥

जयन्ती-वासरे प्राप्ते करोत्युदर-पूरणम् ।

संपीड्यतेऽतिमात्रं यमदूतैः सदाकृणैः ॥

काकोत्तमाश्रयमैस्तुण्डैः कृपण्यस्य कलेवरम्* ।

योभुञ्जीत विमूढात्मा जयन्ती-वासरे नृप” — इति ।

एतिरकरणे प्रत्यवाय-वाक्यैर्नित्यत्वस्य जयन्त्याः । नखेवमुक्तैरकरणे
प्रत्यवाय-वाक्यैः ‘केवलेनोपवासेन’ — इति पाप-क्षय-वाक्याच्च जन्माष्टमी
व्रतमपि नित्य-काम्यं स्यात् । मैवम् । पाप-क्षय-फलकत्व-मात्रेण काम्यत्वे

* संपीड्यतेऽतिमात्रं तु यमदूतैः कलेवरम्, — इति सु० पुस्तके पाठः ।

सन्धावन्दनादेरपि काम्यत्व-प्रसङ्गात् । अतः सत्यपि पाप-क्षये फला-
न्तरास्मरणेन केवल-नित्यत्वं जन्माष्टमी-व्रतस्य युक्तम् । ततः शुद्धमि-
च्छत्व-भेदाद्भ्रतयोर्भेदः । तथा निर्द्वैतभेदादपि व्रतभेदोद्भूतः । निदेश-
भेदस्य भृगुवाक्ये दृश्यते,—

“जन्माष्टमी जयन्ती च शिवरात्रिस्तथैव च ।

पूर्वविद्वैव कर्त्तव्या तिथिभान्ते च पारणम्”—इति ।

यत्र, ‘जन्माष्टमी रोहिणी च’—इति पाठः, तत्रापि रोहिणीशब्देन
तद्युक्ता तिथिर्विवक्षिता, न तु केवल-रोहिणी* । तस्मिन् वाक्ये निर्दिष्टयोः
पूर्वोत्तरयोर्जन्माष्टमी-शिवरात्र्योस्तिथित्वात् । यद्येकमेव व्रतं स्यात्तर्हि
निर्द्वैत-भेदेनोपपद्येत ।

ननु, व्रतभेदेऽप्यस्ति दोषः, यदा दिनद्वयेऽष्टमी वर्तते रोहिणी
तत्तरदिन एव, तदा पूर्वदिने जन्माष्टम्युपवासः परेद्युज्यन्दुपवासः,—
इति नैरन्तर्येणोपवास-द्वयं प्रसज्येत । प्रसज्यतां नाम, प्रमाणवत्त्वा-
दिति चेत्, न, परदिने भोजनोपवास-लक्षण-विरुद्ध-धर्म-द्वय-प्रस-
ङ्गात् । उपवासस्याङ्गं पारणमिति हि वक्ष्यते । तथा च जन्माष्टम्युप-
वासान्नस्य पारणस्य जयन्दुपवासस्य चैकत्र प्राप्तिः । माऽयमेकोदोषः ।
व्यतिरेकानुपलभ्यस्वापरोदोषः । तथाहि । यथा जयन्ती-व्यतिरिक्ता
जन्माष्टम्युपलभ्यते, तथा जन्माष्टमी-व्यतिरिक्ताऽपि जयन्ती क्वपि वत्सरे
उपलभ्येत । न त्वेवमुपलभ्यते । अतोव्रतभेद-पक्षोऽपि दृष्ट एव ।

अत्रोच्यते । न तावत्पारणोपवास-सार्कार्य-लक्षण-दोषोऽस्ति ।
आम्नाणोदकपानादिना पारणे सम्पादितेऽप्युपवास-भङ्गाभावात् ।

* केवलं रोहिणी,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

अन्यथा द्वादशीपारणा-त्रयोदशीनक्तयोः क्वचित् साङ्ख्यं केन वार्यते ।
मायुपवासद्वय-नैरन्तर्यम् । रोहिणी-योग-सम्भवे जन्माष्टम्या अपि तत्रैव
कर्तव्यत्वात् । सर्वत्र तिथिषु नक्षत्रयोगस्य* केवल-तिथेरुत्पत्तयेन
केवलायास्तिथेस्तत्रोपेक्षणीयत्वात् । अतएव, व्यतिरेकानुपलभ्योऽप्य-
लङ्काराय, न तु दोषाय ! जन्माष्टम्यारोहिणी-निरपेक्षत्वेन व्यतिरेक-
उपलभ्यतां नाम । जयन्त्यास्तु योग-रूपत्वेन रोहिण्यामिवाष्टम्यामपि
सापेक्षत्वेन कथं व्यतिरेकशङ्काऽवकाशः । तस्माद्व्रत-द्वय-पक्षे न कोऽप्य-
स्ति दोषः । किञ्च । यदा रोहिणी-योगोऽस्ति, तदा जन्माष्टमी-जयन्त्योः
सह प्रयोगस्यावश्यभाविन्वेन जयन्तीव्रतएव जन्माष्टमीव्रतमन्तर्भवति ।
तस्मादपि नोपवास-द्वय-प्रसङ्गः । तदेवं व्रतभेदे दोषाभावात् तस्माधका-
नाच्च नाम-भेदादीनां पञ्चानां हतनां सङ्गावाद्भूतभेदएवावश्यमभ्युपेयः ।

व्रतैक्यभ्रमस्तु तथोक्तयुक्तयनुसन्धानाभावादष्टमुपवास-मादृश्याच्च
केषाञ्चिदुदेति । मादृश्याच्च गुण-विकृतित्वादाश्रयाश्रयि-भावाच्च सम्भा-
व्यते । यथा, दर्शयागस्य गुणविकृतिः साकंप्रम्यायीयकोयागः । तत्र,
दर्शयागे यावन्तोऽङ्गाङ्गि-विषयाः प्रयागान्तं सर्वेऽपि साकंप्रम्यायीये
विद्यन्ते । भेदस्तु स्वल्पएव भवति । दर्शयागे सांप्रत्याहविषोर्दधिप-
यसाः पृथग्वदानम् । साकंप्रम्यायीये तु सर्वैव प्रम्यानम् । एतावता
भेदेन गुणविकृतिरित्यभिधीयते । तथा, अग्निष्टोमस्य गुणविकृतिरुक्त्यः ।
अग्निष्टोमे द्वादश स्तोत्राणि, उक्त्यं त्वधिकानि त्रीणि । ततोऽङ्गाधि-
क्याङ्गुणविकृतिरित्यम् । एवमत्रापि जन्माष्टम्यामुपवासोऽनुष्ठेयः, जयन्त्यास्तु
दानादिरधिकांगुणः । अतः सा गुणविकृतिः ।

* तिथिभ्यश्चयोगस्य, इति मु० पुस्तके पाठः ।

आश्विमासश्रयिभावश्च ज्योतिष्टोमे तदङ्गावहङ्कोपासने* वृष्टः । तच्च ज्योतिष्टोमश्रयः, तस्याङ्गान्युक्त्योद्गीथानि । तत्रोक्तं नाम वङ्क-
चाध्यायिना होत्रा शस्यमानमाज्य-महत्वतीय-निष्कैवल्यादिनामकं
शस्त्रम् । तच्चोक्त्यमाश्रित्य वङ्कचब्राह्मणोपनिषद्युपासनानि विहितानि ।
तथा च श्रुतिः । “उक्त्यमुक्त्यमिति वै प्रजावदन्ति तदिदमेवोक्त्य-
मियमेव पृथिवी”—इति । “अहमुक्त्यमस्मीति विद्यात्”—इति च ।
उद्गीथोनाम सामवेदिनोद्गात्रा यामे गीयमानः सामोभाग-विशेषः ।
तस्योद्गीथमाश्रित्य ऋग्वेदोपनिषद्युपासनानि विहितानि । “ॐ मि-
त्येतद्वरमुद्गीथमुपासीत”—इति । एवं प्रकृतेऽपि जन्माष्टमीव्रते येयं
आवर्णकणाष्टमी तामाश्रित्य रोहिणी-योग-निमित्तं दानादिकं जय-
स्त्रीव्रते विधीयते । अतो गुण विरुतिलेनाश्विमासश्रयिभावेन च सादृश्य-
सद्भावादनयोर्व्रतयोरैक्यभ्रमोमन्दबुद्धेर्जायतां नाम । प्रमाण-न्याय-
दर्शिभिस्तु सर्वथैव व्रत-भेदोऽङ्गीकर्तव्यः,—इति सिद्धम् ।

यदेतद्विचारत्रयं पूर्वमुपचिप्रं; व्रत-भेदे तिथि-निर्णये वेधे च इति ।
तच्च व्रतभेदानिर्णीतः । अथ तिथिनिर्णेतव्या, तन्निर्णयस्य वेधाधीनः,
अतो वेधः पूर्वमभिधीयते । तिथ्यन्तरैश्चक्र एव प्रायेण कर्मकाल-
त्वादुदयास्तमय-वेलायान्विमुहूर्त-वेधः सामान्यतः निरूपितः । पञ्च-
म्यान्तु विशेषः षण्महूर्त-वेधोदर्शितः । जन्माष्टम्याजयन्त्याश्च रात्रि-
प्रधानत्वाद्वात्रि-योगोऽत्र प्रशस्तः । एतच्च जावान्नि-वृद्धगौतमाभ्यां
दर्शितम्,—

* तदङ्गावहङ्कोपासने च, इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अहःसु तिथयः पुण्याः कर्मानुष्ठानतोद्दिवा ।

नक्कादिव्रतयोगेषु रात्रियोगोविश्रिष्यते”—इति ।

यद्यप्युपवासव्रतत्वादहनि रात्रौ च मुख्यत्वं युक्तिः सामर्थ्यमिच्छं,
तथाप्यर्द्धरात्रस्य* मुख्यकालत्वमुक्तं वसिष्ठसंहितायाम्,—

“अष्टमी रोहिणी-युक्ता निशाद्धं दृश्यते यदि ।

मुख्यकाल इति ख्यातस्तत्र जातोहरिः स्वयम्”—इति ।

एवं सत्यर्द्धरात्रमज्ञावएवात्र कर्म-काल-व्याप्तिरित्यभिधीयते ।
देवाभित्य विष्णुरक्षस्ये दृश्यते,—

“रोहिण्यमर्द्धरात्रे तु यदा कृष्णाष्टमी भवेत् ।

तस्यामभ्यर्चनं शौरेर्हन्ति पापं त्रिजगजम्”—इति ।

एतन्मिष्यर्द्धरात्रे कियत्परिमाणमपेक्षितमित्यपेक्षायामादित्यपुराणे
[श्रितम्,—

“अर्द्धरात्रादधश्चोर्ध्वं कलयाऽपि यदा भवेत् ।

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता सर्व-पाप-प्रणशिनी”—इति ।

राहसंहितायामपि,—

“सिंहोर्ध्वं रोहिणी-युक्ता नभः-कृष्णाष्टमी यदि ।

रात्र्यर्द्ध-पूर्वापर-गा जयन्ती कलयाऽपि च”—इति ॥

रात्रेरर्द्धं रात्र्यर्द्धं, पूर्वोच्चापरश्च पूर्वोपरे, रात्र्यर्द्धं च ते पूर्वोपरे च

* युक्तिः कल्पयितुं सामर्थ्यमिच्छं, तथापि वेधेऽर्द्धरात्रस्य,—इति वि.
स्तुते पाठः ।

† आदिपुराणे, इति वि० पुस्तके पाठः ।

इति रात्र्यर्द्धपूर्वापरं, तयोर्गच्छति वर्त्तते,—इति रात्र्यर्द्धपूर्वापरगा ।
घटिकायाश्चशीत्यधिकशततमोभागः कलाः,

“अष्टादश निमेषान्मु काष्ठा त्रिंशत् ताः कलाः ।

ताम् त्रिंशत्क्षणस्ते तु मुहूर्त्तोद्वादशास्त्रियाम्”—इत्यमरः ।

तथा च, पल-तृतीयोभागः कला भवति* । तावता परिमाणेन
पूर्वार्द्धावसाने उत्तरार्द्धादौ च वर्त्तमाना गृहीतव्या । खण्डतिथि-रूपा
ऋणाष्टमी द्विविधा ; पूर्वद्युः सप्तमी-युक्ता, परेद्युर्नवमी-युक्ता च”—
इति । तत्र, सप्तमी-युक्तायां रात्रि-पूर्वार्द्धावसाने कला-सङ्गावोविधी-
यते । उत्तरार्द्धादौ स्वतः सिद्धत्वेनाविधेयत्वात् । तद्विपर्ययेण नवमी-
युक्तायामुत्तरार्द्धादौ कला-सङ्गावोविधीयते । तदा पूर्वार्द्धावसाने
स्वतः सिद्धत्वादनुवादः † । पूर्वार्द्धावसान-कलायाः सप्तमी-युत-विष-
यत्वं पिण्णधर्मात्तरे स्पष्टमभिहितम्,—

“रोहिणी-सहिता ऋणा मासि भाद्रपदेऽष्टमी ।

सप्तम्यामर्द्धरात्र्याधः कलयाऽपि यदा भवेत् ॥

तत्र जातेजगन्नाथः कौस्तुभी हरिरीयरः ।

तमेवोपवसेत् कालं कुर्यात्तत्रैव जागरम्”—इति ।

इयमष्टमी ऋणपक्षादि-मास-विवक्षया भाद्रपदे भवति । सैवाष्टमी
शुक्लपक्षादि-मास-विवक्षया श्रावणे भवति । अतएव योगीयरः,—

“रोहिणी-सहिता ऋणा मासे च श्रावणेऽष्टमी ।

* अष्टादश,—इत्यारभ्य, कला भवति,—इत्यन्तोद्यमः वि० पु०
नास्ति ।

† नास्त्वयमशः सु० पुस्तके ।

अर्द्धरात्रादधस्योर्ध्वं कलयाऽपि यदा भवेत् ॥

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता सर्व-पाप-प्रणाशिनौ”—इति ।

कलायाश्चित्सूक्ष्मत्वेन दुर्लक्ष्यत्वात् मएव पलान्तरमाह,—

“अर्द्धरात्रादधस्योर्ध्वं एकार्द्ध-घटिकाऽश्विता ।

रोहिणी चाष्टमौ याज्ञा उपवाम-प्रतादिषु”—इति ।

एका चार्द्धघटिका चैकार्द्धघटिके, ताभ्यामश्विता । कलामपेक्षार्द्धघटिका स्थूला, तामपेक्ष्य घटिका स्थूला । तत्रायमर्थः सम्पद्यते । पूर्वभागवमानएका घटिका, उत्तरभागादौ चैका, मिलित्वा तन्निशीथशब्दवाच्यं मुहूर्तम् । तावत्परिमाणं सर्वैरपि सलक्ष्यत्वानुसृत्यः कल्पः, तदसम्भवेऽर्द्धघटिकाऽन्वेष्टव्या, तस्याप्यसम्भवे कलेति । तत्र मुख्यं पक्षमभिप्रेत्य भविष्योत्तरे, ‘निशीथे कृष्णपक्षे’—इत्युक्तम् । तच्च वचनं माकल्येन पूर्वमेवेदाहृतम् ।

अत्र, जयन्त्यां चन्द्रार्धस्यावश्यकर्तव्यत्वात्तस्य च चन्द्रोदयकालीनत्वान्निशीथे यागः* प्रशस्तः । एतदेव विष्णुधर्मात्तरेऽभिहितम्,—

“अर्द्धरात्रे तु यागाऽयन्तागपत्यदये तथा ।

नियतात्मा ऋचिः स्वातः पूजां तत्र प्रवर्त्तयेत्”—इति ।

सोऽयमर्द्धरात्रयोगोमुख्यः कल्पः । यस्तु कृष्णहारात्रयागः, सोऽयं मुख्यतः । यश्च यदाकदाचिदोपयोगः सोऽनुकल्पः । स च वशिष्ठ-मंहितायां दर्शितः,—

“अहोरात्रं तद्योर्यागोक्षममूर्णा भवेद्यदि ।

मुहूर्तमप्यहोरात्रं यागश्चैतामुपोपयत्”—इति ।

* निशीथयोगः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

पुराणान्तरेऽपि,—

“रोहिणी च यदा कृष्णपक्षेऽष्टम्यां द्विजेत्तम ।

जयन्ती नाम सा प्रोक्ता सर्व-पाप-हरा तिथिः ॥

वामरे वा निशायां वा यत्र खल्वाऽपि रोहिणी ।

विशेषेण नभोमासे मैत्रापोष्या मनीषिभिः”—इति ।

योऽयं जयन्तीव्रते योग-निर्णयः, स एव जन्माष्टमी-व्रतेऽपि द्रष्टव्यः ।

यस्मिन् वत्सरे योगोनास्ति, तस्मिन् वत्सरे जन्माष्टमी-व्रतमेकमेव प्रवर्त्तते । तत्रापि नेतराष्टमीवद्विसे वेधः किन्तुर्द्धरात्रवेध एव । तथा च तस्मिन्नेव पुराणान्तरे,—

“दिवा वा यदि वा रात्रौ नास्ति चेद्रेहिणीकला ।

रात्रि-युक्तां प्रकुर्वीत विशेषेणन्दु-संयुताम्”—इति ।

अन्यत्रापि,—

“अष्टमी शिवरात्रिश्च ह्यर्द्धरात्रादधो यदि ।

वृश्चते घटिका या सा पूर्व-विद्धा प्रकीर्त्तिता”—इति ।

इति वेधानिरूपितः ।

अथ ग्राह्या तिथिर्निरूप्यते ।

सा च संवत्सर-भेदेन द्विधा भवति ; रोहिणी-रहिता रोहिणी-युक्ता चेति । तत्र या रोहिणी-रहिताऽष्टमी, साऽपि द्विविधा ; शुद्धा सप्तमी-विद्धा चेति । सूर्योदयसारभ्य प्रवर्त्तमानाऽष्टमी शुद्धा, निशीथादर्वाक् सप्तम्या कियत्याऽपि युक्ता विद्धा । शुद्धाऽपि पुन-निशीथ-व्याप्यव्याप्तिभ्यां द्विविधा । तत्र निशीथ-व्यापिनी जन्माष्टमी

व्रते मुख्या, 'विशेषेणन्दु-मंयुताम्"—इति वचनात् । निशीथ-व्याप्ति-
रहिताऽपि रात्रियुक्ताः, 'रात्रि-युक्तां प्रकुर्वीत"—इति वचनेन यही-
तया भवति ।

ननु, पूर्वद्युर्निशीथादूर्ध्वमारभ्य परेद्युर्निशीथादवर्गाद्या समाप्यते,
तस्याउभयत्र रात्रिमन्वित्वात् कुत्रापवामइति चेत् । परेद्युरिति ब्रूमः ।
उभयत्र निशीथ-व्याप्त्यभावस्य रात्रि-मन्वित्यस्य च तुल्यत्वेऽपि परेद्युः
प्रातः सङ्कल्पकालमारभ्य वर्त्तमानतय्य प्राशस्त्यं द्रष्टव्यम् ।

सप्तमौ-विद्धाऽपि त्रिविधा; पूर्वद्युरेव निशीथ-व्यापिनी, परेद्युरेव
निशीथ-व्यापिनी, उभयत्र व्यापिनी चेति । तत्र, प्रथम-द्वितीययोः
पक्षयोः निशीथ-व्याप्तेः प्रयोजकत्वेन या निशीथ-व्यापिनी, सा,
'विशेषेणन्दु-मंयुताम्"—इति वचनेन यहीतया भवति । या तु
दिन-द्वयेऽपि निशीथ-व्यापिनी, तस्याउभयत्र निशीथ-योगस्य रात्रि-
योगस्य च तुल्यत्वान्नानेन वचनेन निर्णयः सम्भवति । नापि, 'कृष्ण-
पक्षेऽष्टमौ चैव"—इत्यादिभिरष्टमौमात्रमुपजीव्य प्रवृत्तेर्निर्णेतुं शक्यते,
तेषामहर्ध-विषयत्वात् । अन्यथा, व्रतान्तरेष्वपि निशीथ-वेधः
प्रसज्यत । तस्माद्यायः परिशिष्यते । न्यायस्य परेद्युरूपवामं प्रापयति ।
सङ्कल्प-कालमारभ्य तिथि-सङ्गात्वात् । न च, माकन्याभिधायि-वचनेन
पूर्वेद्युरपि सङ्कल्प-काले तिथिरस्ताति शङ्कनीयम् । तस्या मुख्य-तिथित्वा
भावात् । किञ्च,

“सा तिथिः सकृन्ना ज्ञेया यस्यामस्तमितारविः”—

* रात्रियुक्ता,—इति नास्ति मु० पुस्तके ।

इति वचनं निशीथ-व्यापिनीमष्टमीं न विषयीकरोति । तस्मात्परे-
धुरेवोपवासः ।

तदेवं चतुर्विधा रोहिणी-रहिताऽष्टमी निर्णीता । अथ रोहिणी-
सहिताऽष्टमी निर्णीयते । साऽपि चतुर्विधा ; शुद्धा, विद्धा, शुद्धा-
ऽधिका, विद्धाऽधिका चेति । तत्र शुद्धायां, सम्पूर्ण-योगो निशीथ-
योगो यत्किञ्चिन्मूहर्त्त-योगश्चेति त्रैविध्यं भवति । एवं विद्धायामपि
द्रष्टव्यम् । एतेषु षट्सु भेदेषु दिनान्तरे योगाभावादुपवासे सन्देहो-
नास्ति । किन्तु केवलं योग-तारतम्यात् प्राशस्त्य-तारतम्यं भवति । यत्कि-
ञ्चिन्मूहर्त्त-योगः प्रशस्तः, अर्द्धरात्र-योगः प्रशस्ततरः, सम्पूर्ण-योगः प्रशस्त-
तमः । सर्वेष्वपि योगेषु योगमुपजीव्योपवासोविहितोविष्णुरहस्ये,—

“प्राजापत्यर्त्त-मयुक्ता कृष्णा नभसि चाष्टमी ।

मुहूर्त्तमपि लभ्येत सोपोष्या सुमहाफला ॥

मुहूर्त्तमप्यहोरात्रे यस्मिन् युक्तं हि दृश्यते ।

अष्टम्यां रोहिणी-चरुन्तां सुपुण्यामुपावसेत्”—इति ।

शुद्धाऽधिका तु सूर्योदयमारभ्य प्रवृत्ता परेद्युः सूर्योदयमति-
क्रम्येदद्धते * । सा च त्रिविधा ; पूर्वद्युरेव रोहिणी-युक्ता, परेद्युरेव-
रोहिणी-युक्ता, दिन-द्वयेऽपि रोहिणी-युक्ता चेति । तत्राद्यरौर्द्वयोः
पचयोर्नास्त्युपवासे सन्देहः । रोहिणी-युक्तायाद्वितीयायाः कोटरभा-
वात् । तृतीय-पक्षे तु रोहिणी-योगस्थोभयत्र समानत्वेऽपि गुणाधि-
क्यात् पूर्वैवोपोष्या । गुणाधिक्यञ्च दर्शयिष्यते ।

* सूर्योदयमतिक्रम्यापि वर्त्तते,— इति र्वि० पुस्तके पाठः ।

येयमत्रोपोष्यत्वेनोक्ता पूर्वा तिथिः, साऽपि रोहिणी-योग-भेदास्त्रिधा भिद्यते; अष्टमीवत् सूर्यादयमारभ्य प्रवृत्ता रोहिणी कदाचित् परेद्युरपि कियती वर्द्धते, कदाचित् पूर्वद्युर्निशैथमारभ्य रोहिणी प्रवर्तते, कदाचिन्निशैथादूर्ध्वमारभ्य प्रवर्तते । तत्र प्रथमपक्षे सम्पूर्ण-योगत्वमेकोगुणः । सङ्कल्प-कालमारभ्य कृत्स्न-कर्म-काल-व्याप्तिरपरो-गुणः । निशैथ-व्याप्तिस्तृतीयोगुणः । न चैते त्रयोगुणाः परेद्युः सम्भवन्ति । द्वितीयपक्षे निशैथे जयन्ती-मङ्गलावोगुणः । न च परेद्युः सेऽस्ति । तृतीयपक्षे दिन-द्वयेऽपि निशैथे यागोनान्ति* । पूर्वद्युः केवलाष्टमी, परेद्युः केवल रोहिणी^{१)} । तत्राष्टम्याः प्राधान्यात् प्राबल्य-मभ्युपेयम् । सर्वत्र हि जयन्तो-वाक्यं पु 'रोहिणी-महिताऽष्टमी'—इति व्यवहारादष्टमी-महिता रोहिणीति व्यवहाराभावाच्च तिथि-नक्षत्रयोः क्रमेण प्रधानोपमर्जनभावोऽवगन्तव्यः । अतो गुणाधिकाच्छुद्धाऽधिका पूर्वोपोष्या ।

निशैथादर्वाक् सप्तम्या युक्ता परेद्युरपि विद्यमाना विद्धाऽधिका । नञ्च निशैथवेधोयाह्यदत्युक्तम् । वाढम् । वेध्याया अष्टम्या निशैथे सङ्गावोऽत्र निशैथ-वेधः । न तु वेधिकायाः सप्तम्याः निशैथे सङ्गावः । विद्धाऽधिकायामपि पक्ष-त्रयं, द्वयोः पक्षयोः मन्दहाभावश्च पूर्ववद्यो-जनीयः । तत्र, या पूर्वद्युर्व रोहिणी-युक्ता विद्धाऽधिका, तस्या-मुपवामश्चादित्युपगणं स्मर्यते,—

* निशैथे जयन्तीयागोनान्ति,—इति वि० पुस्तक पाठः ।

(१) निशैथे वर्तते,— इति शेषः । यागोनान्तिथम्य रोहिण्याष्टम्योर्याग इत्यर्थाभावाच्च ।

“विना षट्चं न कर्त्तव्या नवमी-संयुताऽष्टमी ।

कार्या विद्धाऽपि सप्तम्या रोहिणी-संयुताऽष्टमी”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“जयन्ती शिवरात्रिश्च कार्यं भद्रा-जयाऽन्विते ।

कृतोपवासन्तिथ्यन्ते तथा कुर्यात्तु पारणम्”—इति ।

गारुडपुराणेऽपि,—

“जयन्त्यां पूर्वविद्धायास्तुपवामं समाचरेत् ।

तिथ्यन्ते वोत्सवान्ते वा व्रती कुर्वीत * पारणम्”—इति ।

या परेद्युगेव रोहिणी-युक्ता विद्धाऽधिका, तत्रोपवामः पूर्वतिथौ न युक्तः । रोहिणी-योगाभावात् । परेद्युस्तु तत्सद्भावात् पूर्वादाहतेन प्राजापत्यादिना विष्णुरहस्य-वचनेनोपवासोविधीयते । या तृभयत्र रोहिणी-युक्ता विद्धाऽधिका, साऽपि निशीथे जयन्तीयोगमपेक्ष्य चतुर्द्धा भिद्यते ; पूर्वद्युगेव निशीथयोगवती†, परेद्युरेव तादृशी, उभयत्रापि तादृशी, उभयत्र निशीथ-योग-गहिता चेति । तत्र या पूर्वद्युरेव निशीथ-योगवती, सा पूर्वापोष्या । तदुक्तं पद्मपुराणे,—

“कार्या विद्धाऽपि सप्तम्या रोहिणी-सहिताऽष्टमी ।

तत्रोपवामं कुर्वीत तिथिभान्ते च पारणम्”—इति । ..

अत्रावशिष्टेषु त्रिषु पक्षेषु पङ्क्तिदिनएवोपवासः । तत्र दिनद्वये निशीथ-योगमभिलक्ष्य ब्रह्मवैवर्त्ते पश्यते,—

* प्रतिकुर्वीत,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

† निशीथे योगवती,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

“वर्जनीया प्रयत्नेन सप्तमी-मंयुताऽष्टमी ।

सा सर्चाऽपि न कर्त्तव्या सप्तमी-मंयुताऽष्टमी ॥

अविद्धायान्तु सर्चायां जातोदेवकीनन्दनः” — इति ।

यदा दिनद्वयेऽपि निशीथ-योगे * परत्रोपवासस्तदा किमुवक्तव्यं परेद्युरेव निशीथ-योगे ।

दिनद्वयेऽपि निशीथ-योग-गहित्यं बह्वधा जायते । तद्यथा, पूर्वद्युर्निशीथादूर्ध्वान्तिथि-नक्षत्र-द्वयं प्रवृत्तम्, तच्च परेद्युर्निशीथादर्वा-गेव समाप्तमित्येकः प्रकारः । पूर्वद्युर्निशीथादर्वागेव नक्षत्रं अष्टमी तु निशीथादूर्ध्वं प्रवृत्ता, परेद्युर्निशीथादर्वाक् नक्षत्रं निवृत्तमित्यपरः । अष्टमी निशीथादर्वाक् प्रवृत्ता ऋक्षश्च निशीथादूर्ध्वं प्रवृत्तं परेद्यु-र्निशीथादर्वागेव समाप्तमिति तृतीयः । । त्रिष्वप्येतेषु प्रकारेषु परेवो-पोष्या । दिनद्वयेऽप्यूर्ध्वगात्रयोग-विषयं पूर्वमुदाहृतस्य ‘वर्जनीया प्रयत्नेन’ — इतिवचनस्यात्रापि सङ्ग्राहयितुं शक्यत्वात् । किञ्च । प्रथम-प्रकारे न्यायाऽप्युपोदलकोऽस्ति । मङ्गल्य-कालमारभ्य तिथि-नक्षत्र-योगस्य बह्वकाल-व्यापित्वात् प्रशस्तात् द्रष्टव्यम् । द्वितीय-प्रकारे परेद्युरष्टमी-वाङ्मन्येऽपि नक्षत्र-योगस्यान्यत्वादनुपादेयत्वमित्याशङ्कान् कर्त्तव्या । अतएव स्कन्दपुराणे पठ्यते,—

“सप्तमी-मंयुताष्टम्यां भूत्वा ऋक्षं द्विजात्तम् ।

प्राजापत्यं द्वितीयेऽङ्गि मुहूर्त्ताङ्गं भवेद्यदि ॥

* दिनद्वये निशीथयोगेऽपि,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

† अष्टमी तु निशीथादूर्ध्वं प्रवृत्तमित्यपरः,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ तृतीयः पक्षः,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

तदाष्टयामिकं ज्ञेयं प्रोक्तं व्यासादिभिः पुरा”—इति ।

तृतीय-प्रकारे परेद्युर्नक्षत्र-वाङ्मन्येऽष्टमी-योगस्याल्पत्वादनुपादेय-
त्वमित्याशङ्का भवति । सा च पद्मपुराणेन निवर्त्यते,—

“पूर्व-विद्धाऽष्टमी या तु उदये नवमी-दिने ।

मुहूर्त्तमपि * संयुक्ता सम्युक्ता साऽष्टमी भवेत् ॥

कला काष्ठा मुहूर्त्ताऽपि यदा कृष्णाष्टमी तिथिः ।

नवम्यां मैव † याच्चा स्यात् मग्नमी-संयुता न हि”—इति ।

तदेवं जन्माष्टमी-भेदाजयन्ती-भेदाश्च निरूपिताः । तत्र जयन्ती-
भेदेषूपवामदिने यदि सोमवारोबुधवारोवा भवति, तदा फलाधिक्यं
भवति । तदुक्तं पद्मपुराणे,—

“प्रेत-योनि-गतानान्तु प्रेतत्वं नाशितं नरैः ।

यैः कृता श्रावणे मामि अष्टमी रोहिणी-युता ॥

किं पुनर्बुधवारणेण सोमनापि विशेषतः ।

किं पुनर्नवमी-युक्ता कुलकोव्यासु मुक्तिदा”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“उदयेचाष्टमी किञ्चिन्नवमी सकला यदि ।

भवेत्तु बुध-संयुक्ता प्राजापत्यर्द्ध-संयुता ॥

अपि वर्षशतेनापि लभ्यते यदि वा न वा ‡”—इति ।

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

* मुहूर्त्तनापि,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

† नवम्यां चैव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ लभ्यते वाच्यता न वा,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अष्टमी बुधवारेण रोहिणी-सहिता यदा ।

भवेत्तु मुनिशार्दूल, किं कृतैर्व्रत-कोटिभिः”—इति ।

यथोक्त-रीत्या विहित-तिथावुपवासं कृत्वा परेषुः पारणेनोपवासं समापयेत् । “पार तौर कर्म-समाप्तौ”—इत्यस्माद्भातोर्निष्पन्नः पारण-शब्दः । यद्यप्यसौ समाप्तिमात्रमभिधाति, तथाप्युपवास-समाप्तावेव लोक-शास्त्रयोः प्रयोगात्पङ्कजादि-शब्दवद्योगरूढोद्गृह्यः^(१) । तथा च योगरूढोपवासस्य चरमाङ्गं भोजनमभिधत्ते । अङ्गत्वञ्चोपवास-विधिव्याख्ये ‘तिथिभान्ते च पारणम्’—इति विधानादवगन्तव्यम् । न च, रागप्राप्तस्य भोजनस्यानेन वचनेनोपवामाङ्ग-तिथि-नक्षत्र-शेष-योर्निषेधः क्रियते, न तु पारण-नामकं किञ्चिदङ्गं विधीयते,—इति शङ्कनीयम् । तथा सति पारण-शब्द-प्रयोगानुपपत्तेः । राग-प्राप्ते हि अभ्यवहरणे भोजनशब्दः । तत्र, पारणशब्देन राग-प्राप्त-भोजन-विवक्षायां * मुख्यार्थबाधितः स्यात् । किञ्च, यदि पारणमङ्गं न स्यात्तदा प्रतिनिधि-विधानं नोपपद्यते । तद्विधानञ्च द्वादशी-प्रस्तावे देवलेन स्मर्यते,—

“सङ्कटे विषमे प्राप्तं द्वादश्यां पारयेत् कथम् ।

* रागप्राप्तभोजनशब्दविवक्षायां,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

- (१) यस्य शब्दस्यावयवशक्तिभ्योऽर्थः समुदायशक्तिभ्यस्त्वर्थोऽस्ति, सोऽयं योगरूढः । पङ्कजपदस्य हि पङ्कजनिकटैरूपोऽर्थोऽवयवशक्तिभ्यः, समुदायशक्तिभ्यस्त्वर्थः पदम् । एवं पारणशब्दस्यपि समाप्तिमात्रमवयवशक्तिभ्योऽर्थः समुदायशक्तिभ्यश्चापवाससमाप्तिः । अर्थद्वयस्यान्यबोधविषये*प्रकारभेदेऽसतमेदस्यान्यत्र द्रष्टव्यः ।

अङ्गिस्तु पारणं कुर्यात् पुनर्भुक्तं न दोषकृत्”—इति ।

अतः पारण-शब्द-बलात् प्रतिनिधि-बलाच्च पारणस्याङ्गत्वं द्रष्टव्यम् ।

अतएवादित्यपुराणे,—

“पारणान्तं व्रतं ज्ञेयं व्रतान्ते तद्धि भोजनम्* ।

असमाप्ते व्रते पूर्वं नैव कुर्यात् व्रतान्तरम्”—इति ।

तच्च पारणमुपवास-दिनात्परदिने पूर्वाह्ने कर्त्तव्यम् ।

“उपवासेषु सर्वेषु पूर्वाह्ने पारणं भवेत्”—इति

देवल-स्मरणात् । एवं सामान्यतः पूर्वाह्ने पारण-प्राप्तौ क्वचिदप-
वादाय, ‘तिथिभान्ते च पारणम्’—इत्यभिधीयते ।

शुद्धाधिकायां,—पूर्वेद्युरेव जयन्तीयोगः, उभयत्रापि जयन्तीयोगः,
—इत्यनयोः पक्षयोः पूर्वोद्युरेवोपवास-विधानात्परेद्युः केवल-तिथे-
स्तिथि-नक्षत्रयोर्वा सङ्गावान्तदन्ते पारणविधिः । तथा, शुद्धाधिका-
विद्धाधिकयोर्भयोरपि यदा परेद्युरेव जयन्तीयोगस्तदा पर-तिथा-
मुपवास-विधानात् पारण-दिने तिथ्यभावेऽपि कदाचित् नक्षत्रावशेष-
सम्भवात्तदन्ते पारणं विधीयते । तिथेर्वा नक्षत्रस्य वा शेषकाले पारणं
ब्रह्मवैवर्त्ते प्रतिषिध्यते,—

“अष्टम्यामथ रोहिण्यां न कुर्यात् पारणं क्वचित् ।

इत्यात्पराकृतं कर्म उपवासार्जितं फलम् ॥

तिथिरष्टगुणं हन्ति नक्षत्रञ्च चतुर्गुणम् ।

तस्मात् प्रयत्नतः कुर्यात् तिथिभान्ते च पारणम्”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

* द्विजभोजनम्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“तिथि-नक्षत्र-मिथसे तिथि-भान्ते च पारणम् ।

अतोऽन्यथा पारणे तु व्रत-भङ्गमवाप्नुयात्”—इति ।

तिथि-भान्तस्य द्विविधः ; उभयान्तः, एकतरान्तश्चेति । दिन-इये जयन्तीयोगवत्यां शुद्धाधिकायां परदिने अष्टमी मुख्य-व्यस्राति-क्रामति । रोहिणी तु पूर्वेषु निशीथादर्वाग्यदा कदाचित् प्रवृत्ता, तदनु-सारेण परेद्युः समाप्यते । तत्र यदि दिवैव समाप्येत, तदा तामतिक्रम्येव पारणं कुर्यात्, उभयान्तस्य मुख्यत्वात् । यदि रात्रौ समाप्तिस्तदा तत्समाप्तिर्न प्रतीक्षणीया । रात्रिपारणस्य निषिद्धत्वात् । तथा च ब्रह्मवैवर्ते,—

“सर्वेष्वेवोपवासेषु दिवा पारणमिष्यते ।

अन्यथा पुण्यहानिः स्यादृते धारण-पारणम्”—इति ।

“अन्यतिथ्यागमोरात्रौ तामसस्तैजसोदिवा ।

तामसे पारणं कुर्वन्तामसौक्लृतिमश्रुते”—इति ।

दिवा पारणं कुर्वन्नपि नाष्टमीवेलायां कुर्यात् । एकतरान्तस्याप्य-भावात् । अष्टमीमतिवाह्य रोहिण्यां वर्त्तमानायामपि पारणं कुर्यात् । अतएव नारदीये,—

“तिथि-नक्षत्र-संयोगे उपवासाद्यदा भवेत् ।

पारणन्तु न कर्त्तव्यं यावन्नैकस्य मन्त्रयः ॥

सांयोगिके व्रते प्राप्ते यत्तैकोऽपि विद्युज्यते ।

तत्रैव पारणं दुर्बन्धेन वेदविदोविदुः”—इति ।

पूर्वेद्युरेव निशीथे जयन्तीयोगवत्यां शुद्धाधिकायां पारणदिने तिथिभान्तोबहुधा सम्भाव्यते; अह्न्युभयान्तएकतरान्तोवा, रात्रौ-

वेक्टरान्तउभयान्तोवेति । तेषु चतुर्षु भेदेषु निर्णयः स्मर्यते,—

“तिथ्युत्तर्योर्दो ष्छेदो नचचान्तमथापिवा ।

अर्द्धरात्रेऽपिवा कुर्यात् पारणञ्च परेऽहनि”—इति ।

दिवसे यद्युभयान्तस्तदा पारणम्,—इति मुख्यः कल्पः । नचचान्त-
मित्यनेनैकतरान्तत्वं विवक्षितम् । सोऽयमनुकल्पः । यदि रात्रौ निशीथे*
उभयान्तएकतरान्तोवा भवति, तदा दिवसे मुख्यानुकल्पयोर्दोभयो-
रप्यमभवाद्वात्रौ च पारणस्य निषिद्धत्वादर्थ्यादुपवास-प्राप्तौ पारणस्य
प्रतिप्रसवः क्रियते, ‘अर्द्धरात्रेऽपिवा कुर्यात्’—इति । ननु पारणेऽष्टस्य-
न्तस्य प्रतीक्षणीयत्वेऽपि रोहिण्यन्तो न प्रतीक्षणीयः,

“याः काश्चिन्तिथयः प्राक्ताः पुण्यानचच-मंयुताः ।

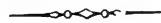
षष्ठचान्ते पारणं कुर्यात् विना श्रवण-रोहिणीम्”—

इति स्मरणात् । मैवम् । ‘नचचन्तु चतुर्गुणम्’—इति प्रत्यवायस्यो-
दाहृतत्वात् । तस्मात्, ‘विना श्रवण-रोहिणीम्’—इति वचनं केवल-
नचत्रोपवास-विषयम्, पूर्वाक्तानुकल्प-विषयं वेत्यवगन्तव्यम् । अश-
क्तस्य तिथि-नचत्रयोरनुवर्त्तमानयोगपि प्रातर्ह्वं सम्पूज्य क्रियमाणं
पारणं न दुष्यति ।

“तिथ्यन्ते वात्सवान्ते वा व्रतौ कुर्वीत पारणम्”—

इति स्मरणात् ।

इति जयन्तीनिर्णयः ।

* निशीथादब्दांक,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

अथ नवमी निर्णयिते ।

सा च विधि-निषेधरूपाभ्यामन्वय-व्यतिरेकाभ्यां पूर्वविद्धैव याज्ञा ।
तद्विधिस्तु युग्मादिशास्त्रे “वसु-रन्ध्रयोः”—इति पद्यते । पद्मपुराणेऽपि,—

“अष्टम्या नवमी विद्धा नवम्या चाष्टमी युता ।

अर्द्धनारीश्वरप्राया उमामाहेश्वरी तिथिः”—इति ।

भविष्यत्पुराणे द्वादशीकल्पेऽपि,—

“नवम्या सह कार्या स्यादष्टमी नवमी तथा”—इति ।

निषेधस्तु पद्मपुराणेऽभिहितः*,—

“न कार्या नवमी तात, दशम्या तु कदाचन”—इति ।

येयं नवमी भविष्यत्पुराणेऽङ्ग-दुर्गाव्रतादौ द्रष्टव्या । ननु, कृष्ण-
नवम्याः पूर्व-विद्वत्त्वेऽपि शुक्लनवमी पर-विद्धाऽस्तु,

“शुक्लपक्षे तिथिर्याज्ञा यस्यामभ्युदितारविः”—

इति वचनात् । मैवम् । पूर्वोक्तेषु वचनेषु दशमी-विद्धायाः साक्षा-
न्निषेधात् । ननु, तस्य निषेधस्य सामान्यरूपत्वात् कृष्णपक्षे सङ्को-
चोऽस्त्विति चेत् । न । सङ्कोच-हेतोरभावात्, भवदुदाहृतस्यापि
सामान्यरूपत्वात् । तस्मात्पक्षयोर्हयोरपि पूर्वविद्धैव याज्ञा । राम-
नवमी तु,—

“चैत्र-शुक्ला† तु नवमी पुनर्वसु-युता यदि ।

मैव मध्याह्न-योगेन महापुण्यतमा भवेत् ।

* स्कन्दपुराणे दर्शितः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† शुद्धा—इति सु० पुस्तके पाठः ।

नवमी चाष्टमी-विद्धा त्याज्या विष्णुपरायणैः ।

उपोषणं नवम्यां वै दशम्यामेव पारणम्*—

इति वचनादष्टमी-विद्धा सनच्चत्राऽपि नोपोष्या । उत्तरदिने
मध्याह्नयोगे तूत्तरैव, उभयत्र तदयोगे तूत्तरैवा इत्याहागम्यः,—

“चैत्र-मास-नवम्यान्तु जातोरामः स्वयं हरिः ।

पुनर्वस्वृच-मंयुक्ता सा च पूर्वाह्णगामिनी ॥

श्रीरामनवमी प्रोक्ता कोटिस्मृत्ययहात्मिका ।

सैव मध्याह्न-योगेन सर्व-काम-फल-प्रदा”-इति ।

सर्व-वाक्य-पर्यालोचनया नक्षत्र-रहिताऽपि मध्याह्नव्यापिनी याज्ञेति
सिद्धम् ।

इति नवमीनिर्णयः ।

अथ दशमी निर्णयते ।

तस्यास्य तिथ्यन्तरवद्धेयोपादेय-विभागोनास्ति । तिथ्यन्तरे तु
काचित् पूर्व-विद्धा याज्ञा काचिदुत्तर-विद्धा । न तु तथा दशम्यां
किञ्चिन्निधामकमस्ति । एतदेवाभिप्रेत्याङ्गिराश्चाह,—

“सम्पूर्णा दशमी याज्ञा परया पूर्वयाऽथवा‡ ।

* दशम्यां पारणं भवेत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† उभयत्र तदयोगे तूत्तरैव,—इति क० पुस्तके नास्ति ।

‡ उत्तरदिने मध्याह्नयोगे,—इत्याह्वय, गान्धेति सिद्धम्,—इत्यन्तं सु०
पुस्तके न दृश्यते ।

§ पिवा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

युक्ता न दूषिता यस्मात् तिथिः सा सर्वतोमुखी” —इति ।

यथा सम्पूर्णा दोष-रहिता, तथा विद्धाऽपि । ‘प्रतिपक्षमुखी कार्या’
—इत्यादौ तिथेर्मुखं पूज्यमुक्तम् । दशम्यास्तू मूलाद्ययोर्द्वयोरपि मुख
त्वात् पूज्यत्वमुभयत्र समानम् ।

एवं स्थिते सत्यचेदश्चिन्त्यते । किं पुरुषेच्छया पूर्वोत्तर-विद्ध-
योरन्यतरा यावद्वा, किं वा नियामकं शास्त्रमस्तीति । तत्र, न
तावच्छास्त्रं किञ्चित् पश्यामः । प्रत्युत, सर्वतोमुखत्व-कथनात् पूर्वोत्तर-
विद्धयोरुभयोः समवल्लवं शास्त्रेण प्रतीयते । अतः ‘ब्रीहिभिर्यजेत
यवैर्वा’ —इत्यादिवदैच्छिकोविकल्पोऽवगन्तव्यः । न चाष्टदोष-यस्तत्वा-
द्विकल्पोऽन युक्तः, —इति शङ्कनीयम् । गत्यन्तराभावेन दोष-यस्तस्याप्य-
वश्याश्रयणीयत्वात् । तदुक्तमाचार्यैः,—

“एवमेषोऽष्टदोषोऽपि^{१)} यद्व्रीहि-यव-वाक्ययोः ।

विकल्पश्चाश्रितस्तत्र गतिरन्या न विद्यते” —इति ।

तस्मादैच्छिकोविकल्पः,—इति प्राप्ते ब्रूमः । अस्यैव वचनं व्यवस्था-
पकम् । तथा च मार्कण्डेयः,—

“शुक्रपक्षे तिथिर्यावद्वा यस्यामभ्युदितोर्गविः ।

कृष्णपक्षे तिथिर्यावद्वा यस्यामस्तमितोर्गविः” —इति ।

- (१) इच्छया ब्रीह्यावपदीयमाने प्राप्तयवप्रामाण्यस्य परित्यागः, अप्राप्तयव-
प्रामाण्यस्य प्रकल्पनम्, प्रयोगान्तरे त्विच्छया यत्र उपादीयमाने परि-
त्याग्यवप्रामाण्यस्योक्तीवनम्, स्वीकृतयवप्रामाण्यस्य * ज्ञानम्,—इति
यत्र चत्वारो दोषाः । (१) ब्रीह्यावप्युक्तमेव चत्वारः । इत्यष्टौ दोषा
इच्छाविकल्पे । तदुक्तम् । “प्रमाणत्वाप्रमाणात्परित्यागप्रकल्पनात् ।
तदुक्तीवनज्ञानाभ्यां दयोरित्यष्टदोषता” —इति ।

नम्यनेन वचनेन पक्ष-भेदेन विकल्पश्चाश्रितः, तथा सति दोषाष्ट-
कस्य^(१) तादवस्थ्यादैच्छिकविकल्पएव कुतो न स्वीक्रियते,—इति चेत् ।
मैवम् । सति व्यवस्थापके शास्त्रे पुरुषेच्छायाश्रयप्रसारात् । अतएव
स्मर्यते,—

“उदासीने तु शास्त्रार्थे पुरुषेच्छा नियामिका”—इति ।

ननु, पक्ष-भेदेन व्यवस्थाऽनुपपन्ना, स्कन्दपुगणे पूर्व-विद्धायाएव
याह्यत्वाभिधानात्,

“दशमी चैव कर्त्तव्या सदुर्गा द्विज-सत्तम”—इति ।

सदुर्गा नवमी-मिश्रा । मैवम् । पक्ष-द्वये पूर्व-विद्धा-स्वीकारे ‘पूर्वया
परयाऽथवा’—इति पर-विद्धा-विधानस्य निरवकाशत्व-प्रसङ्गात् ।
नवमी-मिश्रत्व-वचनं कृष्णपक्षे चरितार्थम् । ननु, पर-विद्धा-निषेधो
ब्रह्मवैवर्त्ते पद्यते,—

“प्रतिपत् पञ्चमी भूता माघित्री वटपूर्णिमा ।

नवमी दशमी चैव नोपोष्या पर-मंयुता”—इति ।

- (१) ‘संपूर्णादशमीकर्त्तव्या पूर्वया परयाथवा’—इति वचने हि विधिद्वयं
पर्यवस्यति । पूर्वया युता कार्या,—इति, परया युता कार्या,—इति
च । विधिद्वयस्य पक्षभेदेन व्यवस्थायां पूर्वया युतेत्यस्य कृष्णपक्षे
परया युतेत्यस्य च शुक्लपक्षे विषयोवाच्यः । तथा च सति पूर्वया
युतेत्यस्य विधेः प्राप्तस्यापि प्रामाण्यस्य शुक्लपक्षे परित्यागः, अप्रा-
प्तस्य चाप्रामाण्यस्य कल्पनम् । तथा, कृष्णपक्षे तस्यैव विधेः परि-
त्यक्तप्रामाण्यस्योक्तीवचनम्, कल्पिताप्राप्तस्य च ज्ञानमिति पूर्वया
युता,—इत्यत्र चत्वारो दोषाः । एवं रोत्या ‘परया युता’—इत्यत्रापि
चत्वारो दोषाश्च वक्ष्येतेऽपि विकल्पे भवन्तीति ध्येयम् ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“नन्दा-विद्धा तु या पूर्णा द्वादशी मकरे सिता ।

भृगुना नष्टचन्द्रा च एतावे निष्फलाः स्मृताः”—इति ।

अत्रैकादशानन्दात्वात् दशम्यास्य पूर्णात्वादैकादशी-विद्धा दशमी निष्फला,—इति गम्यते । बाढम् । अयमपि निषेधः पूर्वाक्त-न्यायेन कृष्णपक्ष-विषयतया योजनीयः । तस्मात् पूर्वोत्तर-विद्धयोर्दशम्याः पक्ष-भेदेन व्यवस्था द्रष्टव्या ।

इति दशमीनिर्णयः ।

अथैकादशी निर्णयिते ।

तत्रैकादश्यामुपवासेदानादिकञ्चेत्युभयं विहितम् । उपवासे-जयन्तीवन्नित्य-काम्य-रूपः । द्वैविध्यञ्च तस्य, द्विविध-प्रमाण-बलादव-सीयते । उपवाम-विधि-वाक्येषु नित्यशब्द-मदाशब्दादीनां नित्यत्व-साधनानां स्मरणान्नित्यत्व-मिद्धः । तानि च साधकानि संप्रसङ्गकारेण संगृहीतानि,—

• “सित्यं सदा यावदायुर्न कदाचिदतिक्रमेत्—

इत्युक्त्याऽतिक्रमे-दोष-श्रुतेरत्याग-चोदनात् ॥

फलाश्रुतेर्विषया च तन्नित्यमिति कीर्तितम्”—इति ।

अत्र च नित्यशब्दादीन्त्यै नित्यत्व-साधकानि । नित्यशब्द-उदा-हृतोगाहृदपुराणे,—

• उपेक्षातिक्रमे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“उपोथैकादशी नित्यं पचयोहभयोगपि”—इति ।

सदाशब्दोक्तः सनत्कुमारसंहितायाम्,—

“एकादशी सदापोथ्या पचयोः शुक्ल-कृष्णयोः”—इति ।

यावदायुःशब्दोक्तोविष्णुरहस्ये,—

“द्वादशी न प्रमोक्तव्या* यावदायुः सृष्टिभिः”—इति ।

आग्नेयपुराणे,—

“उपोथैकादशी राजन्, यावदायुः सृष्टिभिः”—इति ।

अतिक्रम-निषेधः कण्वेन दर्शितः,—

“एकादश्यामुपवसेन्न कदाचिदतिक्रमेत्”—इति ।

विष्णुनाऽपि,—

“एकादश्यां न भुञ्जीत कदाचिदपि मानवः”—इति ।

अकारणे दोषमाह सनत्कुमारः,—

“न करोति यदामूहृएकादश्यामुपाषणम् ।

स नरोनरकं याति रौरवन्तममाऽऽवृतम् ।

एकादश्यां मुनिश्रेष्ठ, योभुङ्क्ते मूढचेतनः ।

प्रतिमासं स भुङ्क्ते तु किल्बिषं यादिविद्वसमम् ॥

निष्कृतिर्मद्यपस्योक्ता धर्मशास्त्रे मनीषिभिः ।

एकादश्यन्नकामस्य निष्कृतिः कापि नोदिता ॥

मद्यपानान्मुनिश्रेष्ठ, पातैव नरकं व्रजेत् ।

एकादश्यन्नकामस्तु पितृभिः भूह भञ्जति”—इति ।

* एकादशी न मेऽस्तव्या,—इति वि० पुस्तके पाठान्तरम् ।

नारदीये,—

“यानि कानि च पापानि ब्रह्महत्या-समानि च ।
अन्नमाश्रित्य तिष्ठन्ति सम्प्राप्ते हरिवासरे ॥
तानि पापान्युपाश्रान्ति मुञ्चानोहरिवासरे”—इति ।

स्कान्दे,—

“मातृहा पितृहा वाऽपि भ्रातृहा गुरुहा तथा ।
एकादश्यान्तु योभुङ्क्ते पचयोरुभयोरपि”—इति ।

अकरणइवासमापनेऽपि दोषउक्तोविष्णुहस्ये,—

“समादाय विधानेन द्वादशीव्रतमुत्तमम् ।
तस्य भङ्गं नरः कृत्वा रौरवं नरकं व्रजेत् ॥
परिगृह्य व्रतं सम्यगेकादश्यादिकं नरः ।
न समापयते तस्य गतिः पापौयसी भवेत्”—इति ।

नारदीयेऽपि,—

“द्वादशीव्रतमादाय व्रतभङ्गं करोति यः ।
द्वादशाब्दं व्रतं चोर्णं निष्फलं तस्य जायते”—इति ।

अत्याग-चोदना दर्शिता विष्णुहस्ये,—

“परमापदमापन्नार्हं वा समुपस्यते ।

स्रुतके स्रुतके चैव न त्यजेद्द्वादशीव्रतम्”—इति ।

फलाश्रयणञ्च केषुचिद्वचनेषु विस्पष्टम् । तत्र कात्यायनः—

“एकादश्यां न भुञ्जते पचयोरुभयोरपि”—इति ।

स्कान्देऽपि,—

“उपोष्येकादशी सम्यक् पचयोरुभयोरपि”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“वदन्तीह पुराणानि भूयोभूयोवगमने ।

न भोक्तव्यं न भोक्तव्यं सम्प्राप्ते हरिवासरे”—इति ।

वीष्णुमाह सनत्कुमारः,—

“पक्षे पक्षे च कर्त्तव्यमेकादश्यामुपोषणम्”—इति ।

नारदोऽपि*,—

“नित्यं भक्ति-समायुक्तैर्नरैर्विष्णु-परायणैः ।

पक्षे पक्षे च कर्त्तव्यमेकादश्यामुपोषणम्”—इति ।

तदेवं नित्यशब्दादिभिर्हर्तुभिरुपवासस्य नित्यत्वं सिद्धम् । काम्य-
स्य सायुज्यादि-फल-श्रवणादवगम्यते । तदुक्तं विष्णुरहस्ये,—

“यदीच्छेद्विष्णु-सायुज्यं सुतान् सम्पदमात्मनः ।

एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि”—इति ।

कूर्मपुराणे,—

“यदीच्छेद्विष्णु-सायुज्यं श्रियं सन्ततिमात्मनः ।

एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि”—इति ।

कात्यायनः,—

“संसारसागरोत्तारमिच्छन् विष्णुपरायणः ।

ऐश्वर्यं सन्ततिं स्वर्गं मुक्तिं वा यद्यदिच्छति ॥

एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

* नारदीयेऽपि,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“यदीच्छेद्विपुलान् भोगान्मुक्तिश्चात्यन्त-दुर्लभाम् ।

एकादश्यामुपवसेत् पचयोरुभयोरपि”—इति ।

नारदीयेऽपि,—

“एकादशी-समं किञ्चित् पाप-त्राणं न विद्यते ।

स्वर्ग-मोक्ष-प्रदा ह्येषा राज्य-पुत्र-प्रदायिनी ॥

सुकलत्र-प्रदा ह्येषा शरीरारोग्यदायिनी”—इति ।

तदेवं फल-श्रवणात् काम्यत्वं सिद्धम् । ननु काम्यत्वमनित्यत्वं, असति कामे परित्यक्तं शक्यत्वात् । तथा सत्यकस्य कर्मणोनित्यत्व-काम्यत्वाभ्यां द्वैरूप्याङ्गीकारे नित्यानित्य-संयोग-विरोधः प्राप्नोति । नायं दोषः । खादिरवत् प्रमाण-द्वयेन द्वैरूप्योपपत्तेः । तथाहि । “खादिरोग्ययूषोभवति”—इति क्रतौ नित्यः खादिरोविहितः । “खादिरं वैर्य्य-कामस्य घूषं कुर्वीत”—इति तस्मिन्नेव क्रतौ काम्यत्वेनानित्यः खादिरोविहितः । तत्र यथा प्रमाण-द्वय-संवन्धादेकस्यापि खादिरस्य द्वैरूप्यमङ्गीकृतं, तददत्रापि द्विविध-प्रमाण-सङ्गावात्पवामस्य द्वैरूप्यं विन्न स्यात् ।

ननु, विषमोद्दृष्टान्तः; नित्यः खादिरः क्लवर्थः काम्यस्तु पुरुषार्थः, उपवामस्तु नित्योऽपि पुरुषार्थ एव, तस्य खादिरवत् क्लवज्जत्व-बोधक-प्रमोक्षभावात् । बाढम् । अस्त्वेवं वैषम्यं, द्वैरूप्य-प्रयोजकन्तु प्रमाण-द्वयमस्त्येव । सूत्रकारेण प्रमाण-द्वयस्यैव द्वैरूप्य-साधकत्वापन्यासात् । तथा च सूत्रम् । “एकस्य तृभयत्वं संयोग-प्रत्यक्त्वम् (सो० ४ अ० ३ पा० ५ सू०)” —इति । अतः क्लवः पुरुषार्थस्याप्युपवामस्य द्वैरूप्यमविरुद्धम् । यदि बुद्धान्तेहस्य सदृशोद्दृष्टान्तोऽपेक्षितस्तर्ह्यग्निहोत्रादिर्दृष्टान्तोऽस्तु । न हि अग्निहोत्रं क्लवर्थम् । तस्य स्वरूपमेव क्लवत्वात् । तस्य च नित्यत्व-

काम्यत्वे वाक्य-द्वयादवगम्येते । “यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति”—इति नित्यत्वावगमकं वाक्यम् । “अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः”—इति च काम्यत्वावगमकम् । तस्य च क्रत्वर्थत्वाभावेन केवल-पुरुषार्थतैव । अतोऽग्निहोत्रे नित्यत्वं काम्यत्वञ्चेति द्वैरूप्यमस्ति ।

तच्च शब्दान्तराभ्यासादि-कर्म-भेद-हेत्वभावेनैकस्यैव कर्मणः प्रयोग-भेदादवगन्तव्यम् । प्रयोग-भेदस्य यावज्जीवाधिकरणे (मी० २२०४पा० १२०) निर्णयः । तस्य चाधिकरणस्य सङ्ग्राहकावेतौ श्लोकौ भवतः,—

“यावज्जीवं जुहोतीति धर्मः कर्मणि पुंसि वा ।

कालत्वात् कर्म-धर्मोऽतः काम्यएकः प्रयुज्यताम् ॥

न कालो जीवनं तेन निमित्त-प्रविभागतः ।

काम्य-प्रयोगोभिन्नः स्याद्यावज्जीव-प्रयोगतः”—इति ।

अथमर्थः । “अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः”—इति काम्याग्निहोत्रं श्रूयते । तथा वाक्यान्तरं पठ्यते,—“यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति”—इति । तत्र संशयः । किं यावज्जीवमित्यनेनाधिकारान्तरं बोध्यते, किं वा काम्याग्निहोत्रे गुणविधिरिति । तदर्थमर्थान्तर-चिन्ता,—किं वा यावज्जीवमित्यस्यार्थः; कर्म-धर्मः, उत पुरुष-धर्मः,—इति । यावज्जीव-वशब्देन पुरुषायुष-परिमितः कालोऽभिधीयते । काम्येन चाग्निहोत्रेण काल-विशेषश्चाकाङ्क्षितः । तस्य च कालस्थानेन समर्पणादयं कर्म-धर्मः । तस्मादुपनिषद्-विधिः । तथा चाग्निहोत्रस्य काम्यस्य प्रयोगएकएव नवन्यो-नित्यः,—इति प्राप्ते ब्रूमः,—

यावज्जीवशब्दो न कालस्य वाचकः, किन्तु लक्षकः । वाच्यार्थस्तु कालजीवनम् । तत्र न कर्म-धर्मत्वेन विधातुं शक्यं, पुरुष-धर्मत्वादिति

प्राण-धारणमभिधत्ते, न तु कालम् । प्राण-धारणश्च पुरुष-धर्मः, कालस्य तदसम्भवात् । तेन स्वर्गकामनेव जीवनमपि किञ्चिन्निमित्तम् । तस्मादधिकारान्तर-चोदना । तथा सति जीवन-निमित्ता नित्यः प्रयोगः । काम-ना-निमित्तः, कादाचित्कः प्रयोगश्च परस्परं भिद्यते,—इति सिद्धान्तः ।

तेनाग्निहोत्र-न्यायेन प्रकृतस्याप्युपवासस्य निमित्त-भेदेन नित्यप्रयोगः काम्य-प्रयोगश्चास्ति । नन्वेकस्य कर्मणः का न-भेदेन कर्त-भेदेन वा विना द्वौ प्रयोगौ न संभवतः । न चात्र काल-भेदः सम्भवति, नित्य-काम्य-योरुपवासयोरुभयोरप्येकादस्यामेव विधानात् । नाप्यत्र कर्त-भेदोऽस्ति, यद्यपि काम्यं परित्यज्य केवलं नित्यमनुष्ठानं शक्यं, तथापि काम्यमनु-तिष्ठामुना नित्यस्य परित्यक्तुं अशक्यत्वात् । अतः कर्तृक्यात् कालैक्याच्च नित्य-काम्य-रूपौ द्वौ प्रयोगौ न घटते । नायं दोषः । विविदिषाऽधिकरण-न्यायेन सकृद्वानुष्ठिते प्रयोग-द्वय-सिद्धेः । तस्य चाधिकरणस्य संपादकावेतौ श्लोकौ भवतः,—

“विद्यार्थमाश्रमार्थञ्च द्विः प्रयोगोऽयं वा सकृत् ।

प्रयोजन-विभेदेन प्रयोगोऽपि विभियते ॥

आद्वयार्थ-भुक्त्या तृप्तिः स्याद्विद्यार्थेनाश्रमस्तथा ।

अनित्य-नित्य-संयोगउक्तिभ्यां खादिरे मतः” —इति ।

अयंमर्थः । “तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्जन दानेन तपसाऽनाश्रकेन” —इति श्रुति-वाक्येन परमात्म-विद्यायां* यज्ञादथो-विहिताः । गृहस्थाद्याश्रम-धर्मवन्तु यज्ञादीनां सर्व-श्रुति-स्मृतिषु प्रसिद्धम् । तत्र संशयः । किं यज्ञादीनां द्विः प्रयोगः, उत सकृदिति ।

• परमात्मविद्योदयाय,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

तत्र, प्रयोजन-भेदात् प्रयोग-भेदः,—इति पूर्वः पक्षः । निमन्त्रितेन ब्राह्मणेन क्रियमाणस्य भोजनस्य दे प्रयोजने; अन्य-कर्तृक-श्राद्ध-निष्पत्तिः, स्व-तन्त्रिय । न च दिर्भुज्यते । तद्वत् ब्रह्मविद्याऽर्थमनुष्ठितेन यज्ञादि-कर्मणा प्रयोजन-द्वयं सिध्यति । न च नित्यानित्य-संयोग-विरोधः, खादिरवदाक्य-द्वयेन तदुपपत्तेः । तच्च पूर्वमुपपादितम् । तस्मात् सकृदेव प्रयोगः,—इति । एवमत्रापि सकृदेवोपवासं कुर्वतः काम्य-प्रयोगो नित्य-प्रयोगश्चेत्युभयं सिध्यति ।

ननु सकृदनुष्ठानेनानेकार्थ-सिद्धिर्द्वधा भवति; तन्त्रेण वा, प्रसङ्गेन वा । तद्यथा, दर्श-पूर्णमासयोः षष्ठां प्रधान-यागानां^(१) मध्ये त्रयाणा-न्वयाणां सकृत्सकृदनुष्ठितेन प्रयाजाद्यङ्गेनोपकारः सिध्यति । तदिदन्त-न्त्रम् । पयस्यमनुष्ठितेन प्रयाजादिना पशु-तन्त्र-मध्य-पातिनः पशु-पुरोडाशस्याप्युपकारः सिध्यति । सोऽयं प्रसङ्गः । एवं सति, प्रकृतेऽपि तन्त्र-प्रसङ्गयोः कतरस्यापादानमिति चेत् । प्रसङ्गस्येति ब्रूमः । काम्य-प्रयोगेणैव नित्य-प्रयोगस्यापि सिद्धत्वात् । तथा च सृतिः,—

“काम्येऽपि नित्य-सिद्धिः स्यात् प्रसङ्गेनोभयात्मकः”—इति ।

तदेवमेकादश्यापवासस्य नित्यत्व-काम्यत्व-लक्षण-द्वैरूप-विरोधाभावात् द्वैरूपमभ्युपेयमिति स्थितम् ।

- (१) “आग्नेयाष्टाकपालोऽमावेस्यायां पौर्णमास्याश्चाचुतोभवति उपांशुया-जमन्तरा गजति ताभ्यामग्निषोमीयमेकादशकपालं पौर्णमासे प्राय-श्चैन्द्रं दध्यममावस्यायामैन्द्रं पयोऽमावस्यायाम्”—इति श्रुत्युक्ता-नामाग्नेयाष्टाकपालैन्द्रदध्यैन्द्रपयोरुपाया दर्शकर्तृस्थानां त्रयाणाम्, आग्नेयाष्टाकपालोपांशुयाजाग्निषोमीयैकादशकपालरूपाणां पौर्णमा-सीकर्तृस्थानां त्रयाणाञ्चेत्यर्थः ।

अत्रोपवामाङ्ग-तिथि-निर्णयस्य वेधाधीनत्वात् प्रथमं दशमी-वेधा-
निरूप्यते । स च वेधस्त्रिविधः ; अरुणोदय-वेधः, सूर्योदय-वेधः,
पक्षदश-नाडी-वेधश्चेति । तत्रारुणोदय-वेधाभिव्यक्तपुराणे दर्शितः,—

“अरुणोदय-काले तु दशमी यदि दृश्यते ।

सा विद्वैकादशी तत्र पाप-मूलमुपोषणम् ।

अरुणोदय-वेलायां दिशं गन्धोभवेद्यदि ।

दुष्टन्तु प्रयत्नेन वर्जनीयं नराधिप” —इति ।

गारुडपुराणेऽपि,—

“दशमी-शेष-संयुक्तो * यदि स्यादरुणोदयः ।

नैवोपोष्यं वैष्णवेन तद्दिनैकादशी-व्रतम्” —इति ।

अरुणोदयस्य प्रमाणं स्कन्द-नागदाभ्यामुक्तम्,—

“उदयात् प्राक् चतस्रस्तु नोडिकाअरुणोदयः” —इति ।

तस्मिन्नरुणोदयवेधावज्जविधास्ते तु प्रश्नान्तराभ्यां ब्रह्मवैवर्त्ते दर्शिताः,—

“कीदृशस्तु भवेद्देधायोगोविप्रंश्नः, कीदृशः ।

योग-वेधौ समाचक्ष्व † याम्यां दुष्टमुपोषणम् ॥

चतस्रोघटिकाः प्रातररुणोदय-निश्चयः ।

चतुष्टय-विभागाऽत्र वेधादीनां किलोदितः ॥

अरुणोदय-वेधः स्यात् सार्द्धं न घटिका-त्रयम् ।

अतिवेधाद्विघटिकः प्रभा-संदर्शनादवेः ॥

* दशमीवेधसंयुक्तो,—इति सू० पुस्तकेपाठः ।

† समाचक्ष्व,—इति वि० पुस्तकेपाठः ।

महावेधोऽपि तत्रैव दृश्यतेऽर्को न दृश्यते ।

तुरीयस्तत्र विहितोयोगः सूर्यादये सति”—इति ।

अयमर्थः । वेधातिवेधमहावेधयोगाश्चत्वारः * उपवासस्य दूषकाः । तत्र रवेः प्रभा-संदर्शनात् पूर्वं साङ्गं घटिका-त्रयमेकादश्या व्याप्तं ततः प्राचीने घटिकाऽङ्गं अरुणोदय-संवन्धिनि दशमी-सङ्गावे, वेधः,—इत्युच्यते । यदा सूर्यस्य दर्शनात् पूर्वं घटिका-द्वयमुपरितनमेकादशी-व्याप्तं पूर्वं तु घटिका-द्वयं दशमी-व्याप्तं, तदानीमतिवेधः,—इत्युच्यते । यदा सूर्यस्य दर्शनादर्शन-सन्देह-कालमेकादशी व्याप्नोति ततः प्राक् कृत्त्रोऽपरुणोदय-कालोदशमी-व्याप्तः, तदा महावेधः । यदा सूर्यादये स्पष्टे सति पञ्चादेकादशी प्रवृत्ता ततः प्राच्यामुदय-वेलायां दशमी विद्यते, तदा योगशब्देनाभिधेयोदोषोभवति । स च वेधाद्यपेक्षया तुरीयोभवतीति ।

नखरुणेदयात् पूर्वमङ्गुरात्रात्परतोऽपि यदि २-मी-कला विद्यते, तदा नापवासः कर्त्तव्यः । तदभावे तृपवासः कर्त्तव्यः । तथा च स्मृतिः,—

“अङ्गुरात्रात्परा यत्र एकादश्युपलभ्यते ।

तत्रोपवासः कर्त्तव्यो न तु वै दशमी-कला”—इति ।

अतोयथानिर्दिष्टेभ्योऽन्योऽपि कश्चिद्वेधोऽस्तीति चेत् । वैवर्गम् । अङ्गुरात्र-वेधोऽपि यदा वर्ज्यस्तदा किमु वक्रयमरुणोदय-वेध इति वक्रु-मङ्गुरात्रवेध उपन्यस्तो न तु वेधाभिप्रेत्येव । तदेव ब्रह्मवैवर्त्ते शौनकेन † स्पष्टीकृतम्,—

* योगवेधाश्चत्वारः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† ब्रह्मवैवर्त्तशौनकेन,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अर्द्धरात्रे तु केषाञ्चिद्दशम्या वेधइव्यते ।

अरुणोदय-वेलायां नावकाशोविचारणे ॥

कपालवेधइत्याहुराचार्याये हरिप्रियाः ।

न तन्मम मतं यस्मास्त्वियामा रात्रिस्थिते”—इति ।

यएते वेधातिवेधमहावेधयोगाः पूर्वमभिहितास्तेषु चयाऽरुणोदय-
वेधाश्चतुर्थउदयवेधः । तच्चोदयवेधं कण्वेऽप्याह,—

“उदयोपरि विद्धा तु दशम्यैकादशी यदा ।

दानवेभ्यः प्रीणनार्थं दत्तवान् पाकशामनः”—इति ।

स्त्यन्तरेऽपि,—

“दशम्याः प्रान्तमादाय यदेदेति दिवाकरः ।

तेन स्पृष्टं हरिदिनं दत्तं जन्मासुराय तु”—इति ।

पञ्चदशनाडो-वेधस्तु स्कन्दपुराण दर्शितः,—

“नागोद्वादशनाडौभिर्दृक् पञ्चदशभिस्तथा ।

भूतोऽष्टादशनाडौभिर्दृष्यत्युत्तरान्तिथिम्”—इति ।

तदेवं वेध-त्रयं निरूपितम् । तत्र, पञ्चदशनाडो-वेधस्य वेधान्तरस्य
च विषय-व्यवस्था निगमं दर्शिता,—

— • “सर्व-प्रकार-वेधोऽयमुपवामस्य दूषकः ।

• माङ्ग-मग्न-सुहृत्तत्त्वं वेधाऽयं बाधते व्रतम्”—इति ।

सर्वप्रकारइत्यत्र प्रकारशब्देन कला-काष्ठाऽऽद्यावेधातिवेधादयोवा
गृह्यन्ते । नात्र तिथ्यन्तरवत् त्रिसुहृत्तत्वं वेधोऽपेक्षितम् । किन्तु सर्व
कलाङ्कादिकमपि पर्याप्तम् । तदुक्तं नारदाय,—

“लव-वेधोऽपि विप्रेन्द्र, दशम्यैकादशी नन्दजेत् ।

सुरायाबिन्दुना स्पृष्टं गङ्गाम्भइव निर्मलम्”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“कला-काष्ठाऽऽदि-गत्यैव दृश्यते दशमी विभो ।

एकादक्षां न कर्त्तव्यं व्रतं राजन्, कदाचन”—इति ।

फल्यन्तरेपि,—

“कलाद्धेनापि विद्धा स्यादश्वमेकादशी यदि ।

तदाऽप्येकादशीं हित्वा द्वादशीं समुपोषयेत्”—इति ।

शेऽयं कला-काष्ठाऽऽदि-वेधाऽरुणोदये सूर्योदये च समानः । तत्र,
अरुणोदय-वेधवैष्णव-विषयः । तच्च गारुडपुराणे विस्पष्टमवगम्यते,—

“दशमी-शेष-संयुक्ता यदि स्यादारुणोदयः ।

नैवोपोष्यं वैष्णवेन तद्दिनैकादशीव्रतम्”—इति ।

वैखानस-पञ्चरात्रादि-वैष्णवागमोक्त-दीक्षां प्राप्नोवैष्णवः । अतएव
स्कन्दपुराणे वैष्णव-स्वरूपमभिहितम्,—

“परामापदमापन्नो हर्षं वा समुपस्थिते ।

नैकादशीन्यजेद्यस्तु यस्य दीक्षाऽस्ति वैष्णवी ॥

समात्मा सर्वजीवेषु निजाचारादविभ्रुतः ।

विष्णुर्पिताखिलाचारः स हि वैष्णवउच्यते”—इति ।

विष्णुपुराणेऽपि,—

“न चलति निज-वर्ण-धर्मतोयः

सम-मतिरात्मसु हृदिपचपचे ।

न हरति न च हन्ति कश्चिदुषेः

सितमनसन्तमैरिह विष्णुभक्तम्”—इति ।

यथोक्त-गुण-सम्यग्नेवेष्टव-दीक्षां प्राप्तोयः, तं प्रति तिथिरेवं निर्ण-
तव्या । एकादशी द्विविधा ; अरुणोदय-वेधवती, शुद्धा चेति । तत्र,
वेधवती सर्वथा त्याज्या । “तद्दिनैकादशीव्रतम्”—इति गारुड़पुराणे
सामान्येन प्रतिषेधात् । विशेषतस्तु सम्यक्तादि-भेदेन प्रतिषेधोद्भूतः ।
य एते वेधातिवेध-महावेध-योगाख्यादोषाः पूर्वमुक्ताः, तेषु सत्त्वेकादशी
सम्यक्सन्दिग्ध-संयुक्त-सङ्कीर्ण-नामभिर्व्यवह्रियते । अरुणोदयस्य प्रथम-
घटिकायां दशमी-सङ्गावोवेधइत्युक्तः । स च द्विविधः, घटिका-प्रारम्भे
छत्त्र-घटिकायाञ्च दशमी-वृत्ति-भेदात् । तत्र, प्रारम्भमात्रे दशमी-
युक्तैकादशी सम्यक्तेत्युच्यते । छत्त्र-घटिका-वृत्ति-दशमी-युक्तैकादशी *
सन्दिग्धा । अरुणोदय-प्रथम मुहूर्त्त-दशमी-व्याप्तिरतिवेधः, तदुपेतै-
कादशी† संयुक्तेत्युच्यते । सूर्य-मण्डल-दर्शन-सन्देह-वेलायां दशमी-
सङ्गावोमहावेधः, तद्युक्तैकादशी सङ्कीर्णेत्युच्यते । ता एताः सम्यक्तादयस्त्र-
तस्रोऽपि त्याज्याः । तथा च गोभिलः,—

“अरुणोदय-वेलायां दशमी यदि मङ्गता ।

सम्यक्तेकादशीं तान्तु मोहिन्यै दत्तवान् प्रभुः”—इति ।

गारुड़पुराणे,—

— • “उदयात् प्राक् त्रिघटिका-व्यापिन्यैकादशी यदा ।

सन्दिग्धैकादशी नाम वर्ज्यं धर्मकाङ्क्षिभिः ॥

उदयात् प्राक् मुहूर्त्तं व्यापिन्यैकादशी यदा ।

* छत्त्रघटिकावर्तिनीदशमीसङ्गावे वेधयुक्तैकादशी,—इति वि० पुस्तके
पाठः ।

† उदयात् पूर्वं दशमीयुक्तैकादशी,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

संयुक्तैकादशी नाम वर्जयेद्धर्म-वृद्धये ॥

आदित्योदय-वेलायाश्चारभ्य षष्ठिनाडिका ।

सङ्कीर्णैकादशी नाम त्याज्या धर्मफलेषुभिः ॥

पुत्र-पौत्र-प्रवृद्ध्यर्थं द्वादश्यामुपवासयेत् ।

तत्र ऋतुशतं पुण्यं त्रयोदश्यान्तु पारणम्”—इति ।

यद्यपि पूर्वत्र वेधवाक्ये ‘साङ्गन्तु घटिकात्रयम्’—इत्युक्तम्, अत्र तु सन्दिग्धैकादशी-वाक्ये ‘त्रिघटिका’—इत्युक्तम्*, तथापि नैतावता वैषम्येण विरोधः शङ्कनीयः । शास्त्र-द्वयस्यापि दशमीवेध-त्याग-परत्वात् ।

तदेवं सामान्य-विशेषाभ्यां प्रतिषिद्धत्वादरुणोदय-विद्धैकादशी वैष्णवेन परित्याज्या । यस्तु योग-संज्ञकश्चतुर्थोवेधस्तस्य त्याज्यत्वमर्थात् सिद्धम् । अरुणोदय-वेधोऽपि यदा त्यज्यते, तदा किमु वक्तव्यं सूर्योदय-वेध इति । वचनं तत्र कण्ठप्रोक्तं पूर्वमेवोदाहृतम् ।

या तु चतुर्विध-वेध-रहिता शुद्धैकादशी, सा द्विविधा ; आधिक्येन युक्ता, तद्रहिता च,—इति । आधिक्यञ्च त्रिविधम् ; एकादश्याधिक्यं, द्वादश्याधिक्यं, उभयाधिक्यञ्चेति । त्रिष्वप्येतेषु पक्षेष्वरुणोदयमारभ्य प्रवृत्तां शुद्धामप्यैकादशीं परित्यज्य परेद्युर्गुपवासः कर्त्तव्यः । तत्रैकादश्याधिक्ये नारदश्चाह,—

“सङ्कीर्णैकादशी यत्र द्वादश्यां वृद्धिर्गामिनी ।

द्वादश्यां लङ्घनं कार्यं त्रयोदश्यान्तु पारणम्”—इति ।

स्तथान्तरेऽपि,—

“एकादशी यदा पूर्णा परतः पुनरेव सा ॥

* अत्रतु,—इत्यारभ्य, इत्युक्तम्,—इत्यन्तं नास्ति सु० पृ. स्तके ।

पुण्यं क्रतुशतस्योक्तं त्रयोदश्यान्तु पारणम्”—इति ।

वैष्णवस्येऽपि *,—

“एकादशी-कला-प्राप्ता येन द्वादश्युपोषिता ।

तुल्यं क्रतुशतस्योक्तं त्रयोदश्यान्तु पारणम्”—इति ।

द्वादश्याधिक्ये व्यासप्राह,—

“एकादशी यदा लुप्ता परतोद्वादशी भवेत् ।

उपोष्या द्वादशी तत्र यदीच्छत्यपरमाङ्गतिम्”—इति ।

उभयाधिक्ये भृगुप्राह,—

“सम्युर्णैकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

तत्रोपोष्या द्वितीया तु परतोद्वादशी यदि”—इति ।

नारदोऽपि,—

“सम्युर्णैकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

सर्वैरेवात्तरा कार्या परतोद्वादशी यदि”—इति ।

सत्यन्तरेऽपि,—

“एकादशी भवेत्पूर्णं परतोद्वादशी यदि ।

एकादशीं परित्यज्य द्वादशीं समुपोषयत्”—इति ।

उभयाधिक्य-रहितायान्तु शुद्धायां न कोऽपि सन्देहाऽस्ति ।

इति वैष्णव-दीक्षा-युक्तानामेकादशी निर्णयः ।

* शिवरहस्ये,—इति वि० भुक्तकेपाठः ।

अथ औत-स्मार्त्त-पर्यवसितानां पञ्चराचादि- दीक्षा-रहितानामेकादशी निर्णयिते ।

अरुणोदय-वेधस्य वैष्णव-विषयत्वे व्यवस्थिते मृत्युदय-वेधः स्मार्त्ता-
नुष्ठायि-विषयत्वेन परिशिष्यते । अतएव स्मर्यते,—

“अतिवेधामहावेधायैवेधास्तिथिषु स्मृताः ।

सर्वेऽप्यवेधाविज्ञेयावेधः सूर्योदये मतः”—इति ।

एवञ्च सूर्योदय-वेधमपेक्ष्यैकादशी द्विधा भिद्यते ; शुद्धा, विद्धा
चेति । तत्र शुद्धायां पूर्ववच्चत्वारोभेदाभवन्ति ; एकादश्याधिक्यं,
द्वादश्याधिक्यम्, त्र्यम्बयाधिक्यम्, अनुभयाधिक्यञ्चेति । एवं विद्धाया-
मपि चत्वारोभेदा उन्नेयाः । शुद्धायामेकादश्याधिक्ये द्वयोस्तिथ्योरुप-
वास-योग्यतामाह वृद्धवमिष्ठः,—

“सम्पूर्णैकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

लुप्यते द्वादशी तस्मिन्नुपवासः कथम्भवेत् ॥

उपोष्ये द्वे तिथौ तत्र विष्णु-प्रीणन-तत्परैः”—इति ।

उभयोरधिकारि-भेदेन व्यवस्था स्कन्दपुराणे दर्शिता,—

“प्रथमेऽहनि सम्पूर्णा व्याप्याहोरात्र-संयुता ।

द्वादश्याञ्च तथा तात, दृश्यते पुनरेवच ॥

पूर्वा कार्या गृहस्थैस्तु यतिभिश्चोत्तरा तिथिः*”—इति ।

विभो,—इति वि० पुस्तकेषाठः ।

एतच्च परेद्युद्वादशभाव-विषयम् । तथा च स्मृत्यन्तरे,—

“पुनः प्रभात-समये घटिकैका यदा भवेत् ।

अत्रोपवासोविहितश्चतुर्थाश्रम-वासिनाम् ॥

विधवायाश्च तत्रैव परतोद्वादशी न चेत्”—इति ।

गारुड़पुराणेऽपि,—

“पुनः प्रभात-समये घटिकैका यदा भवेत् ।

अत्रोपवासोविहितोऽनन्यस्य, यतस्तथा ॥

विधवायाश्च तत्रैव परतोद्वादशी न चेत्”—इति* ।

पुराणान्तरेऽपि,—

“एकादशी यदा पूर्णा परतः पुनरेव सा ।

पुण्यं क्रतुशतस्योक्तं त्रयोदश्यान्तु पाण्डुरम्”—इति ।

एवमेकादश्याधिक्य-पक्षे गृहि-यत्योर्व्यवस्थाऽभिहिता । द्वादश्याधिक्ये

पूर्वेद्युत्पवासमाह नारदः,—

“न संदेकादशी विष्णौ द्वादशी परतः स्थिता ।

उपोष्यैकादशी तत्र यदीच्छेत्परमं पदम्”—इति ।

स्कान्देऽपि,—

“शुद्धा यदा समा हीना समक्षीणाधिकोत्तरा ।

एकादश्यामुपवसेन्न शुद्धां वैष्णवीमपि”—इति ।

दशमी-वेध-रहिता शुद्धैकादशी यदा परेद्युत्पदादूर्ध्वं नास्ति

* गारुड़पुराणेऽपि,—इत्यारभ्य, इति,—इत्यन्तं, नास्ति क० वि० पुस्त-
कयोः ।

किन्तूदय-समा* ततो न्यूना वा, द्वयोरपि पचयोद्वादशी परेद्युस्त्वदये समा न्यूनाऽधिका वा भवति, तत्र सर्वत्र शुद्धैकादशी उपोष्या न त्वविद्धां वैष्णवीं द्वादशीमुपवसेदित्यर्थः । एवञ्च सति, प्रकृते द्वादशाधिक्येऽपि एकादशीसमन्यूनयोरन्यतरत्वात् प्रथमैवोपाख्येत्युक्तमभवति । उभयाधिक्ये परेद्युस्त्वपवासागारुडपुराणे दर्शितः,—

“सम्यूर्णैकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

तत्रोपोष्या परा पुण्या परतोद्वादशी यदि”—इति ।

वराहपुराणेऽपि,—

“एकादशी विष्णुना चेत् द्वादशी परतः स्थिता ।

उपोष्या द्वादशी तत्र यदीच्छेत्परमं पदम्”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“सम्यूर्णैकादशी यत्र प्रभाते पुनरेव सा ।

वैष्णवी चेत् त्रयोदशां घटिकैकाऽपि कृश्यते ॥

गृहस्थोऽपि परां कुर्यात् पूर्वान्नोपवसेत् सदा ।

पूर्णाऽप्येकादशी त्याज्या वर्द्धते दितयं यदि”—इति ।

एवमेकैकाधिक्ये दितयाधिक्येऽपि निर्णयोदर्शितः । अनुभयाधिक्ये तु नास्ति सन्देहः । इति शुद्धायाश्चत्वारोभेदाव्यवस्थिताः । अथ विद्धायाश्चत्वारोभेदाव्यवस्थायन्ते । तत्राप्येकादशाधिक्ये पूर्ववत् गृहि-
यत्योर्व्यवस्था द्रष्टव्या । तदाह प्रचेताः,—

“एकादशी विवृद्धा चेच्छक्ते कृष्णे विशेषतः ।

उत्तरान्तु यतिः कुर्यात् पूर्वामुपवसेत् गृही”—इति ।

* किन्तूदये समाम्ना,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

नचैतहाकं शुद्धाधिक्ये चरितार्थमिति शङ्कनीयम्, बाधकाभावेन विद्धाधिक्येऽपि तद्वचनप्रवृत्तेर्निवारयितुमशक्यत्वात् । द्वादशाधिक्ये परेद्युरूपवासः । तदाह व्यासः,—

“एकादशी यदा क्षुप्ता परतोद्वादशी भवेत् ।

उपोष्या द्वादशी तत्र यदीच्छेत्परमाङ्गतिम्”—इति ।

‘क्षुप्ता, आदौ दशमीमिश्रत्वात्परतोद्वादशाभावाच्च क्षयङ्गतेति यावत् । उभयाधिक्येऽपि परेद्युरूपवासः । तदुक्तं भविष्यपुराणे,—

“एकादशीं दिशा * युक्तां वर्द्धमाने विवर्जयेत् ।

क्षयमार्गस्थिते सोमे कुर्वीत दशमी-युताम्”—इति ।

उभयानाधिक्ये तु नैवास्ति सन्देहः, कोऽन्यन्तराभावात् । न च विद्वत्वादस्ति सन्देहः,—इति वाच्यम्, असति कोऽन्यन्तरे विद्धायाश्च्यु-
पादेयत्वात् । तथा च विश्वरहस्यम्,—

“एकादशी भवेत्काचित् दशम्या दूषिता तिथिः ।

वृद्धिपक्षे भवेद्दोषः क्षयपक्षे तु पुण्यदा”—इति ।

इति विद्धाभेदाव्यवस्थापिताः । अत्र, शुद्धा-विद्धयोस्तभयोरप्येष निर्णय-संग्रहः । एकादशी-द्वादशोरुभयोरपि वृद्धौ परेद्युरूपवासः । द्वादशोरण्वृद्धौ पूर्वद्युः । एकादशीमात्र-वृद्धौ गृहि-यत्याव्यवस्था । द्वादशीमात्र-वृद्धौ शुद्धायां सर्वेषां पूर्वद्युर्विद्धायां परेद्युरिति ।

तदेवं शास्त्रार्थे व्यवस्थिते यानि यावन्ति मुनि-वाक्यानि विधायकानि निषेधकानि वा, तानि सर्वाणि यथोक्त-निर्णयाविराधेन व्यवस्थापनी-
यानि । तत्र व्यवस्थापन-प्रकारं दर्शयामः । स्कान्दे,—

* दशा, इति वि० पुस्तके पाठः ।

“प्रतिपत्त्यस्तयः सर्वाउदयादोदयाद्भवेः ।

सम्पूर्ण इति विख्याताहरिवामर-वर्जिताः”—इति ।

हरिवामरे तु सम्पूर्णत्वं प्रकारान्तरेणोक्तं गारुडे,—

“उदयात् प्राग्यदा विप्र, मुहूर्त्त-द्वय-संयुता ।

सम्पूर्णाकादशी ज्ञेया तत्रैवोपवसेत् गृही”—इति ।

भविष्यत्पुराणेऽपि,—

“आदित्योदयवेलायाः प्राङ्मुहूर्त्तद्वयान्विता ।

एकादशी तु सम्पूर्णा विद्वान्या परिकल्पिता”—इति ।

तदेतद्वचनद्वयमरुणेदयवेधोपजीवनेन प्रवृत्तत्वाद्द्वैष्णव-विषयम् ।
दशमीवेध-निन्दकानि तु वचनानि द्विविधान्युपलभ्यन्ते; कानिचिद्-
रुणेदयानुवादेन प्रवृत्तानि, कानिचित्तदननुवादेनेति । तथा भविष्ये,—

“अरुणेदयकाले च दशमी यदि दृश्यते ।

तत्र नैकादशी कार्या धर्मकार्थनाशिनी”—इति ।

कौत्सः,—

“अरुणेदयवेलायां विद्धा काचिदुपोषिता ।

तस्याः पुत्रशतं नष्टं तस्मात्तां परिर्जयेत्”—इति ।

एतादृशानि सर्वाणि वैष्णव-विषयाणि द्रष्टव्यानि । अरुणेदयाद्भु-
वादमन्तरेण दशमीविद्धा-निन्दकानि च कानिचिद् वचनान्युपलभ्यन्ते ।
तद्यथा । नारदः,—

“दशम्यनुगता यत्र तिथिरेकादशी भवेत् ।

तत्रापत्यविनाशश्च परेत्य नरकं व्रजेत्”—इति ।

ब्रह्मवैवर्त्तेऽपि,—

“दशमी-शेषसंयुक्तां यः करोति विमूढधीः ।

एकादशी-फलं तस्य न स्याद्द्वादशवार्षिकम्”—इति ।

विष्णुहस्त्ये,—

“दशमी-शेष-संयुक्तामुपोष्यैकादशीक्षिप्त ।

संवत्सर-कृतेनेह नरोधर्मेण मुच्यते”—इति ।

ईदृशानि सर्वाणि अरुणोदयवेध-सूर्योदयवेध-द्वय-मामान्येन प्रवृत्तत्वाद्देव-स्मार्त्त-भय-विषयाणि । तत्र, वैष्णव-विषये निरङ्कुश प्रवर्तन्ते । स्मार्त्त-विषये तूभयाधिक्ये द्वादशाधिक्ये च सर्व-पुरुष-विषयाणि द्रष्टव्याणि ।

दशमीविद्धाऽभ्यनुज्ञापकानि कानिचिदचनानुपलभ्यन्ते । तद्यथा ।

स्कन्दपुराणे,—

“त्रयोदश्यां न लभ्येत द्वादशी यदि किञ्चन ।

उपोष्यैकादशी तत्र दशमी-मिश्रिताऽपि”—इति ।

सूत्यन्तरेऽपि,—

“उपोष्यैकादशी तत्र द्वादशी न भवेद्यदि ।

दशम्या हि विमिश्रैव * एकादश्यां धर्मकृत्”—इति ।

बृहद्विष्टः,—

“द्वादशी स्वल्पमन्याऽपि यदि न स्यात्परेऽहनि ।

दशमी-मिश्रिता कार्या महापातकनाशिनी”—इति ।

खड्यगुटङ्गः,—

“एकादशी न लभ्येत द्वादशी सकला भवेत् ।

* दशम्यापि हि मिश्रकं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

उपोष्या दशमी-विद्धा* षष्ठिरुद्दालकोऽब्रवीत्—इति ।

हारीतोऽपि,—

“त्रयोदश्यां यदा नष्टा द्वादशी घटिका-द्वयम् ।

दशम्यैकादशी विद्धा सैवोपोष्या सदा तिथिः”—इति ।

एतादृशानि वाक्यानि सर्वाण्यनुभयाधिक्ये सर्व-पुरुष-विषयाणि,
एकादश्याधिक्ये तु स्मार्त्त-गृहस्य-मात्र-विषयाणि द्रष्टव्यानि, न त्वेतानि
वैष्णव-विषयाणि । वैष्णव-प्रकरणेषु विद्धाऽभ्यनुज्ञायाम्प्रदर्शनात् ।

सम्पूर्णैकादशी-परित्याग-विषयाणि कानिचिदचनान्युपलभ्यन्ते ।
तद्यथा । स्कन्दपुराणे,—

“एकादशी भवेत्पूर्णा परतोद्वादशी यदि ।

तदा ह्येकादशी न्यक्त्वा द्वादशीं समुपोषयेत्”—इति ।

तथा च कालिकापुराणे,—

“एकादशी यदा पूणा परतोद्वादशी भवेत् ।

उपोष्या द्वादशी तत्र तिथिवृद्धिः प्रशस्यते”—इति ।

गारुडपुराणे,—

“पूर्णा भवेद्यदा नन्दा भद्रा चैव विवर्द्धते ।

तदोपोष्या तु भद्रा स्यात् तिथिवृद्धिः प्रशस्यते”—इति ।

ईदृशानि † सर्वाणि वैष्णव-विषयाणि । दिन-त्रय-विषयकाणि
कानिचिदचनान्युपलभ्यन्ते । नारदः,—

* उपोष्यैकादशी विद्धा,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† सादृशानि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“यदि देवात्तु संमिद्धीदेकादश्यां दिनत्रयम् * ।

तत्र क्रतुशतं पुण्यं द्वादशीपारणं † भवेत्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“द्विस्पृगेकादशी यत्र तत्र सन्निहितो हरिः ।

तामेवोपवसेत्कामं श्रकामो विष्णुतत्परः”—इति ।

अत्राद्यन्तयोर्दशमी-द्वादश्यांमध्ये एकादशीत्येतादृशं दिनत्रयं ‡ यदा प्राप्नोति, तदा परतोद्वादशी-वृद्धिरवृद्धिश्चेत्युभयं सम्भवति । तत्र यद्यवृद्धिस्तदा यथोक्तं दिनत्रयमुपोष्यम् । तदुक्तं स्कन्दपुराणे §,—

“दिनत्रयमृते देवि, नोपोष्या दशमी-युता ।

मैवोपोष्या सदा पुण्या परतस्तत् त्रयोदशी”—इति ।

द्वादशी-वृद्धौ, “एकादशी यदा लुप्ता”—इत्यनेन व्यास-वचनेन परेद्युरूपवासदति पूर्वमेव निर्णीतम् । यदा त्वाद्यन्तयोरेकादशी-त्रयो-दश्यांमध्ये द्वादशीत्येतादृशं दिनत्रयं, तदा नारदेन स्मर्यते,—

“एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे त्रयोदशी ।

तत्र क्रतुशतं पुण्यं त्रयोदश्यान्तु पारणम् ¶ ।

एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे त्रयोदशी ।

त्रिस्पृशा नाम सा प्रोक्ता ब्रह्महत्यां व्यपोहति”—इति ।

* तिथित्रयं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† द्वादश्यां पारणे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ एकादशीत्येतत् दिनत्रयं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

§ पुराणान्तरे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

¶ नास्त्ययं श्लोको मु० पुस्तके ।

तदेतद्वैष्णव-विषयं यति-विषयं वा द्रष्टव्यम् । गृहस्थे तु तन्निषिद्धम् ।

तथा च कूर्मपुराणे,—

“एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे त्रयोदशी ।

उपवासं न कुर्वीत पुत्र-पौत्र-समन्वितः”—इति ।

पद्मपुराणेऽपि,—

“एकादशी द्वादशी च रात्रिशेषे त्रयोदशी ।

अहस्यृक् तद्द्वारात्रं नेत्रपोष्यन्तत्सुतार्थिभिः”—इति ।

यत्तु अथ्यगृह्णेणोक्तम्,—

“अविद्वानि निषिद्धैश्च न लभ्यन्ते दिनानि तु ।

मुहूर्तैः पञ्चभिर्विद्वद्वा याज्ञवैकादशी तिथिः ॥

तदर्द्ध-विद्वान्यन्यानि दिनान्युपवसेद्बुधः ।

पूर्वविद्वद्वा न कर्त्तव्या षष्ठ्येकादश्याष्टमी ॥

एकादशीन्तु कुर्वीत जयते द्वादशी यदि”—इति ।

अत्र, निषेधोयति-विषयः, विधिर्गृहस्थ-विषयः । वेध-बाहुल्येन हेयत्व-शङ्का माभूदिति पञ्चभिर्मुहूर्तैरित्युक्तम् । तदेवं, नानाविध-वचन-व्यवस्थापन-प्रकारोव्युत्पादितः । अनया व्युत्पत्त्या मन्दबुद्धिरपि व्यवस्थापयितुं शक्नोत्येव ।

इत्युपवास-तिथिर्निरूपिता ।

अथाधिकारी निरूप्यते ।

तत्र नारदः,—

* तद्वत् निषिद्धं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अष्टाब्दाधिकोमर्त्याह्यपूर्णशीति-हायनः ।

भुङ्क्ते योमानवोमोहादेकादश्यां च पापहत” — इति ।

कात्यायनोऽपि,—

“अष्टवर्षाधिकोमर्त्याह्यशीति-न्यून-वत्सरः ।

एकादश्यामुपवसेत् पक्षयोरुभयोरपि” — इति ।

गृह्यस्य तु शुक्लैकादश्यामेव नित्योपवासः । तथा च कूर्मपुराणे,—

“एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि ।

वानप्रस्थोयतिश्चैव शुक्लामेव सदा गृही” — इति ।

भविष्योत्तरेऽपि,—

“एकादश्यां न भुञ्जीत पक्षयोरुभयोरपि ।

ब्रह्मचारी च नारी च शुक्लामेव सदा गृही” — इति ।

नारी विधवा, तस्याएव यति-धर्मत्वात् । पतिमत्यास्तूपवासं निषे-
धति विष्णुः,—

“पत्यौ जीवति या नारी उपोष्य व्रतमाचरेत् ।

आयुष्यं हरते भर्तृर्नरकश्चैव गच्छति” — इति ।

मनुः,—

“नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञोऽनं व्रतं नाप्युपोषणम् ।

पतिं शुश्रूषते यत्तु तेन स्वर्गे महीयते” — इति ।

मार्कण्डेयः †,—

“नारी खननमुज्जाता भर्ता पित्रा सुतेन वा ।

* नास्तीदमर्जं सु० पुस्तके ।

† मार्कण्डेयपुराणे,—इति वि० क० पुस्तकेऽपि पाठः ।

निष्कलन्तु भवेत्तस्यायत् करोति व्रतादिकम्”—इति ।
आदिशब्दादलङ्कार-गन्ध-पुष्प-धूपान्जनानामुपसंग्रहः । तदाह मनुः—

“पुष्पालङ्कारवस्त्राणि गन्धधूपानुलेपनम्”—इति ।

पत्युरनुमत्या तु पत्नी व्रतादिव्यधिकारिणी भवति । तदाह कात्यायनः—

“भार्या पत्युर्मतेनैव व्रतादीनाचरेत् सदा”—इति ।

शुक्रामेवेत्येवकारः कृष्णैकादश्यामुपवास-निषेध-परः । तथा च
कूर्मपुराणे,—

“सङ्क्रान्त्यां कृष्णपक्षे च रवि-शुक्र-दिने तथा ।

एकादश्यां न कुर्वीत उपवासञ्च पारणम्”—इति ।

गौतमोऽपि,—

“आदित्येऽहनि संक्रान्त्यामसितैकादशीषु च ।

द्यतीपाते कृते आद्धे पुत्री नोपवसेत् गृही”—इति ।

अत्र, पुत्रीति विशेषणं पुत्रवतोदोष-विशेष-प्रदर्शनार्थम् । तथा च
पद्मपुराणे,—

“संक्रान्त्यामुपवासेन पारणेन युधिष्ठिर ।

एकादश्याञ्च कृष्णायां ज्येष्ठः पुत्रोविनश्यति”—इति ।

भारदीयेऽपि,—

“इन्दुत्तर्याकसंक्रान्त्योरेकादश्यां सिते तरे ।

उपवासं न कुर्वीत यदीच्छेत् सन्ततिं ध्रुवाम्”—इति ।

अत्र, संक्रान्त्यादिषूपवासस्य विषेधः संक्रान्त्यादि-निमित्तकस्य* ।

तथा च कात्यायनः,—

* नैकादशीनिमित्तकस्य,—इत्यधिकं वि० पुस्तके ।

“एकादशीषु कृष्णासु रवि-संक्रमणे तथा ।
चन्द्रसूर्योपरारगे च न कुर्यात् पुत्रवान् गृही ॥
तत्प्रयुक्तोपवासस्य निषेधोऽयमुदाहृतः ।
प्रयुक्त्यन्तरयुक्तस्य न विधिर्न निषेधनम्”—इति ।

जैमिनिरपि,—

“तन्निमित्तोपवासस्य निषेधोऽयमुदाहृतः ।
नानुषङ्गकृतोपाह्वो यतो भित्यमुपोषणम्”—इति ।

अयमर्थः । एकादश्युपवासस्य नित्यत्वात् संक्रान्त्याद्युपवासस्य च
काम्यत्वात् काम्योपवास-निषेधे न नित्योपवास-निषेधः सिध्यतीति ।
संक्रान्त्यादि-निमित्तोपवासः संवर्त्तनेनैकः,—

“अमावास्या द्वादशी च संक्रान्तिश्च विशेषतः ।
एताः प्रशस्तास्तिथयो भानुवारस्तथैव च ॥
अत्र स्नानं जपोहोमो देवतानाम् पूजनम् ।
उपवासस्तथा दानमेकैकं पावनं स्मृतम्”—इति ।

गृहस्थस्य तु शुक्रायामेव नित्योपवासः,—इत्युक्तम् । नैमित्तिक-काम्यो-
पवासौ तु कृष्णायामपि कर्त्तव्यौ । तत्र, नैमित्तिकः स्मृत्यन्तरे पश्यते,—

“शयनी-वोधिनी-मध्ये या कृष्णैकादशी भवेत् ।

सैवोपाध्या गृहस्थेन नान्या कृष्ण कदाचन”—इति ।

काम्यस्तु स्कन्दपुराणे,—

“पितृणः गतिमन्विच्छन् कृष्णायां समुपोषयेत्”—इति ।

सनत्कुमारः,—

“भानुवारेण संयुक्ता कृष्णा संक्रान्ति-संयुता ।

एकादशी सदोपोष्या सर्वसम्पत्करी तिथिः” — इति ।

मत्स्यपुराणेऽपि,—

“एकादश्यान्तु कृष्णायासुपोष्य विधिवन्नरः ।

पुचानायुः समृद्धिश्च मायुज्यश्च स गच्छति” — इति ।

दिनचये पुचवतो गृहस्थस्योपवासो निषिद्धः । तथा च पितामहाः,—

“एकादश्यां दिनचये उपवासं करोति यः ।

तस्य पुत्राविनश्यन्ति भगवां पण्डितोऽथवा” — इति ।

मत्स्यपुराणे,—

“दिनचयेऽर्कसंक्रान्तौ ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।

उपवासं न कुर्वीत पुत्र-पौत्र-समन्वितः” — इति ।

दिनचय-लक्षणं पञ्चपुराणे,—

“द्वौ तिथ्यन्तावेकवारे यस्मिन् स स्यादिनचयः” — इति ।

अशिष्टोऽपि,—

“एकस्मिन् भावने त्वङ्गि तिथीनान्तितयं यदा ।

तदा दिनचयः प्रोक्तः तत्र साहस्रिकं फलम्” — इति ।

फलमत्रोपवास-व्यतिरिक्त-दानादि-जन्यं द्रष्टव्यं, उपवासस्य निषिद्ध-

त्वात् । ईदृशे विषये किं कर्त्तव्यमित्याकाङ्क्षायां वायुपुराणे पश्यते,—

“उपवासे निषिद्धे तु भक्ष्यं किञ्चित् प्रकल्पयेत् ।

न दुष्यत्युपवासेन उपवास-फलं लभेत् ।

* सम्बद्ध्यति,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

† पञ्चपुराणे,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ पिष्टदो,— इति बि० पुस्तके पाठः ।

नक्तं हविष्यान्नमनोदनं वा

फलमिलाः क्षीरमथाम्वा चाज्यम् ।

यत्पञ्चगव्यं यदि चापि वायुः

प्रशस्तमन्त्रोत्तरमुत्तरञ्च"—इति ॥

उपवासाद्यमर्थस्तु एकभक्तादीनि कुर्यात् । तथा च स्मृतिः,—

“उपवासे त्वभक्तानामग्रीतेरूर्ध्वजीविनाम् ।

एकभक्तादिकं कार्यमाह कौधायनो मुनिः”—इति ।

मार्कण्डेयपुराणे,—

“एकभक्तेन नक्तेन तथैवायाचितेन च ।

उपवासेन दानेन न निर्वादाशिको भवेत्”—इति ।

कूर्मपुराणेऽपि,—

“एकभक्तेन नक्तेन क्षीणवृद्धातुरः क्षेपेत् ।

नातिक्रमेत् दादग्रीन्तु उपवासव्रतेन च”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“एकभक्तेन नक्तेन बालवृद्धातुरः क्षेपेत् ।

पयोमूलं फलं वापि न निर्वादाशिको भवेत्”—इति ।

भविष्यपुराणे,—

“एकादश्यामुपवसेन्नक्तं वाऽपि भमाचरेत्”—इति ।

नित्यकाम्ययोरश्नक्तास्तु प्रतिनिधिभिर्भ्रतं कारयेयुः । तथा च

विष्णुपुराणे,—

• मार्कण्डेयोऽपि,—इति वि० मुसके पाठः ।

“असामर्थ्यं शरीरस्य व्रते च समुपस्थिते ।

कारयेद्भ्रमं पत्नीं वा पुत्रं वा विनयान्वितम्”—इति ।

पैठेनसि,—

“भार्या पत्युर्व्रतं कुर्याद्भार्यायाश्च पतिव्रतम् ।

असामर्थ्यं परस्ताभ्यां व्रतभङ्गेन जायते”—इति ।

स्कन्दपुराणे,—

“पुत्रं वा विनयोपेतं भगिनीं भ्रातरं तथा ।

एषामभावएवान्यं ब्राह्मणं विनियोजयेत्”—इति ॥

अन्यत्रापि,—

“भ्रातरं भगिनीं शिष्यं पुत्रं वा विनियोजयेत् ।

तदभावे त्वपवासं कारयेत् ब्राह्मणादिभिः”—इति ।

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“पितृ-मातृ-पति-भ्रातृ-श्वश्रू-गुर्वादि-भूभुजाम्* ।

अदृष्टार्थमुपोषित्वा स्वयञ्च फलभाग्यवेत्”—इति ।

आत्मसाधनः,—

“पितृ-मातृ-स्वसृ-भ्रातृ-गुर्वर्थं च विशेषतः ।

उपवासं प्रकुर्वाणः पुण्यं शतगुणं लभेत् ॥

दक्षिणा नात्र दातव्या† श्वश्रूषा विहिता च सा ।

नारी च पतिमुद्दिश्य एकादश्यामुपोषिता ॥

* गुर्वाय्यं भूभुजाम्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† कर्त्तव्या,—इति पाठान्तरम् ।

पुण्यं शतगुणं* प्राप्नुमुनयः पारदर्शिनः ।
 उपवासफलं तस्याः पतिः प्राप्नोत्यसंशयम् ॥
 राज्यस्य† चत्वारिंशं‡ एकादश्यामुपोषितः ।
 पुरोधाः चत्वारिंशद्वै† फलं प्राप्नोति निश्चितम् ॥
 पितामहादीनुद्दिश्य॥ एकादश्यामुपोषणे ।
 कृते तु तत्फलं॥ विप्राः, समग्रं फलमाप्नुयुः ।
 कर्त्ता दशगुणं पुण्यं प्राप्नोत्यत्र न संशयः ।
 यमुद्दिश्य कृतं सोऽपि सम्यक् फलमाप्नुयात्—इति ।

पुराणान्तरे च,—

राज्यस्यानाधिपार्थं च एकादश्यामुपोषितः ।
 पुरोधाः चत्वारिंशद्वै फलं प्राप्नोति निश्चितम्—इति॥ ।

प्रतिनिधौ च कश्चित् विशेषः स्मर्यते,—

“काम्ये प्रतिनिधिर्नास्ति नित्ये नैमित्तिके च सः ।

काम्येऽप्युपक्रमादूर्ध्वं केचित् प्रतिनिधिं विदुः”—इति ।

अथमर्थः । नित्यं नैमित्तिकस्य प्रतिनिधिनाऽप्युपक्रम्य कारयेत् । का-
 म्यन्तु स्वसामर्थ्यं परीक्ष्य स्वयमेवोपक्रम्य कुर्यात् । असामर्थ्ये उपक्रमा-

* कृतशतं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† राज्यस्य,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ पुरोधाः चत्वारिंशं साङ्गं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ पितामहादीनुद्दिश्य,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

॥ कृते ते तत् फलं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

॥ पुराणान्तरे च,—इत्यदिभ्यः, इति,—इत्यन्तं नास्ति सु० पुस्तके ।

कूर्मः प्रतिनिधिनाऽपि तत्कारयेत् । उपवासाकरणं प्राथम्येन स्यात्—

“अष्टम्याश्च चतुर्दश्यां दिवा भुक्त्वा नन्दवचरेत् ।

एकादश्यां दिवा रात्रौ नक्तं चैव तु पर्वणि”—इति ।

सायन्यन्तरे,—

“अर्के पर्वद्वये रात्रौ चतुर्दश्यामै दिवा ।

एकादश्यामहोरात्रं भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्” ।

अथ काम्योपवास-क्रमः ।

तथाङ्गिराः,—

“सायमाद्यन्तयोरङ्गोः सायं प्रातश्च मध्यमे ।

उपवास-फलं प्रेषुर्जङ्घाङ्गक-चतुष्टयम्”—इति ।

देवसः,—

“दशम्यामेकभक्तस्तु मांस-मैथुन-वर्जितः ।

एकादशीमुपवसेत् पक्षयोर्द्वयोरपि ॥

देवतास्तस्य तुष्यन्ति कामिकन्तस्य सिद्ध्यति”—इति ।

हस्त्यतिरपि,—

“दिवा निद्रा पराक्नश्च पुनर्भोजन-मैथुने ।

चौद्रं कांस्यामिषनैलं दादश्यामष्ट वर्जयेत्”—इति ।

कूर्मपुराणे,—

“कांश्यं मांसं मसूरांश्च चणकान् केरदूषकान्^(१) ।

शाकं मधु पराक्नश्च त्यजेदुपवसन् स्त्रियम्”—इति ।

सायन्यन्तरेऽपि,—

(१) केरदूषकोषान्धप्रभेदः सुश्रुतादौ उल्लिखितः ।

“आकं मांसं मसूराञ्च पुनर्भोजन-मैथुने ।

शूतमद्यन्पानञ्च दशम्यां वैष्णवस्यजेत्”-इति ।

विष्णुधर्मे,—

“असम्भ्रायान् हि सम्भ्राय्य तुल्यस्तसिकादलम् ।

आमलक्याः फलं वाऽपि पात्रे प्राप्य शुद्धयति ॥

असकृज्जलपानञ्च दिवा स्वापञ्च मैथुनम् ।

ताम्बूलचूर्णं मांसं वर्जयेत् व्रतवामरे”- इति ।

वसिष्ठः,—

“उपवासे तथा आद्धे न खादेदन्तधावनम् ।

दन्तानां काष्ठमयोगोहन्ति मग्न कुलानि च”- इति ।

दन्तधावने प्रायश्चित्तं विष्णुरहस्ये,—

“आद्धोपवाम-दिवसे खादित्वा दन्तधावनम् ।

गावश्चाः शतममृतमन्मु प्राप्य विगुध्यति”-इति ।

हारीतः,—“पतित-पाखण्डि” नास्ति-सम्भाषणमनृताद्यौलादिक-

मुपवासादिषु वर्जयेत्”-इति । कर्मपुराणे,—

“बहिर्गामान्धजान् सृतिं पतितञ्च रजस्वलाम् ।

न स्पृशेन्नाभिभाषेत नेचेत व्रतवामरे”-इति ।

विष्णुरहस्ये,—

“स्तत्यालोकनगन्धादि खादनं परिकीर्तनम् ।

अन्नस्य वर्जयेत् सर्वं घासामाद्याभिकाङ्क्षणम् ॥

* पात्रम्-इति क० विष्णुपुस्तकयोः पाठः ।

गात्राभ्यङ्गं शिरोभ्यङ्गं ताम्बूलञ्चानुलेपनम् ।

अतस्योवर्ज्येत् सर्वं यच्चान्यत्र निराकृतम्”—इति ।

अङ्गाण्डपुराणेऽपि*,—

“कांस्त्रिं मांसं सुरां चौद्रं लोभं वितथ-भाषणम् ।

व्यायामश्च प्रवासश्च दिवास्वप्नं तथाऽंजनम् ॥

तिलपिष्टं मसूरांसु द्वादशैतानि वैष्णवः ।

द्वादश्यां वर्ज्येन्नित्यं सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ।

एकादश्यां आर्द्रं कृत्वाऽपि न भोक्तव्यम् । तदाह कात्यायनः,—

“उपवासोयदा नित्यः आर्द्रं नैमित्तिकं भवेत् ।

उपवासं तदा कुर्यादाध्याय पितृसेवितम्”—इति ।

तथा,—

“मातापित्तोः क्षये प्राप्ते भवेदेकादशी यदा ।

अभ्यर्च्य पितृ-देवांश्चाजिघ्रेत पितृ-सेवितम्—इति † ।

यत्न, वचनम्,—

“आर्द्रं कृत्वा तु याविप्रो न भुङ्क्ते पितृ-सेवितम् ।

हविर्देवान् गृह्णन्ति कथञ्च पितरस्तथा”—इति ।

तदेकादशी-व्यतिरिक्त-विषयम् । आत्ताणेनापि भोजन-कार्यं सिद्ध्यति

तच्च भोजन-कार्यं विधानात् ।

* अङ्गाण्डपुराणे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† तथा,—इत्यादि, इति,—इत्यन्तं नास्ति भु० पुस्तके

अथमिह व्रतानुष्ठान-क्रमः ।

दशम्यां एकभक्तं कृत्वाऽनन्तरं दन्तधावनं कुर्यात् । तथा च

“दशम्यामेकभुम्भूत्वा खादयेत् दन्तधावनम्”—इति ।

अनन्तरं दशम्यां रात्रौ नियम-ग्रहणं कुर्यात् । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्ते,—

“प्राप्ते हरिदिने सम्यग्विधाय नियमं निशि ।

दशम्यामुपवासस्य प्रकुर्यात् वैष्णवं व्रतम्”—इति ।

निषेधोऽनारदीये स्मर्यते,—

“अक्षरस्रवणाः सर्वे हविष्यान्त्र-निषेविणः ।

अवनी-तल्प-शयनाः प्रिया-सङ्ग-विवर्जिताः”—इति ।

ततः प्रातस्त्यायैकादश्यां वाङ्माभ्यन्तरशुद्धिं विदध्यात् । तत्प्रकारस्तु,—

“शरीरमन्तःकरणोपघातं

वाचस्य विष्णुर्भगवानशेषम् ।

शमस्रयत्नस्तु ममेह शर्म

पायादनक्तो यदि सन्निविष्टः ॥

अन्तःशुद्धिं बहिः शुद्धिं शुद्धाधर्ममयोऽच्युतः ।

स करोतु ममेतस्मिन् शुचिरेवासि सर्वदा ॥

वाङ्मापघाताननघो वौद्धास्य भगवानजः ।

शमस्रयत्ननात्मा विष्णुयुतमि संस्थितः”—इति ।

अनन्तरं प्रातः मङ्गल्यं कुर्यात् । तदुक्तं वागहपुराणे,—

“यद्द्विलौक्यं पात्रं वारिपूर्णमुदङ्मुखः ।

उपवासन् यद्दीप्यात् यदा वार्येव धारयेत्”—इति ।

सौदुम्बरं तावपात्रम् । सङ्कल्पमाह विष्णुः,—

“एकदशां निराहारः स्थित्वाऽहमपरेऽहनि ।

भोक्ष्यामि पुण्डरीकाक्ष, शरणं मे भवाद्युत ॥

इत्युच्चार्य ततो विद्वान् पुष्पाञ्जलिमथार्पयेत्”—इति ।

अनन्तरं तत्पात्र-गतञ्जलं पिवेत् । तदाह कात्यायनः,—

“अष्टाक्षरेण मन्त्रेण त्रिजप्तेनाभिमन्त्रितम् ।

उपवास-फलस्यैषुः पिबेत्पात्र-गतञ्जलम्”—इति ।

विद्वेकादश्युपवासे रात्रौ सङ्कल्पः । तथा च नारदीये,—

“विद्वेकापवासे सकलं दिनक्यत्का समाहितः ।

रात्रौ सम्पूजयेत् विष्णुं सङ्कल्प्य तदाऽऽचरेत्”—इति ।

मथरात्रादुपरि दशमी-युक्ता चेदेकादशी, तस्यां मध्याह्नस्योपरि

सङ्कल्पः । तथा च स्मृतिः,—

“दशम्याः सङ्कल्पादेण मथरात्रात् परेण तु ।

वर्जयेत्तुरोयामान् सङ्कल्पार्चनयोः सदा””—इति ।

एकादशां देवस्योपरि पुष्पमण्डपं कर्तव्यम् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

“एकादशां शुभे† पचे निर्राहारः समाहितः ।

नानापुष्पैर्मुनिश्रेष्ठ, विचित्रं पुष्पमण्डपम् ॥

कृत्वा चावरणं पश्चात् जागरङ्गारयेन्निशि”—इति ।

तस्मिन्मण्डपे देवमर्चयेत् । तदुक्तं ब्रह्मपुराणे,—

* तदा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† सिते,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“एकादश्यां शुभे पक्षे निराहारः समाहितः ।

स्नात्वा सम्यग्बिधानेन उपवासोजितेन्द्रियः ॥

सम्यग्य विधिवदिष्टुं श्रद्धया सुसमाहितः ।

पुण्यैर्गन्धैस्तथाधपेर्दीपैर्नैवेद्यकैः परैः ॥

उपचारैर्बहुविधैर्जपहोमैः प्रदक्षिणैः ।

स्तोत्रैर्नानाविधैर्दिव्यैर्गीतवाद्यैर्मनोहरैः ॥

दण्डवत् प्रणिपातैश्च जयशब्दैस्तथोत्तमैः ।

एवं सम्यग्य विधिवद्वाचौ कृत्वा प्रजागरम् ॥

याति विष्णोः परं स्थानं नरोनास्त्यत्र संशयः”—इति ।

द्वादश्यां कर्त्तव्यमाह कात्यायनः,—

“प्रातः स्नात्वा हरिं पूज्य उपवासं समर्पयेत् ।

अज्ञानतिमिरान्धस्य व्रतेनानेन केशव ॥

प्रसाद-सुमुखोनाथ, * ज्ञान-दृष्टि-प्रदोभव ।

मन्त्रं अपित्वा हरये निवेद्योपोषणं व्रती ॥

द्वादश्यां पारणं कुर्यात् वर्जयित्वा ह्युपोदकीम्”—इति ।

सूतकादौ तु दानार्चन-रहितम् उपवासमात्रं कुर्यात् । तदुक्तं जूर्म-

पुराणे,—

“काम्योपवासे प्रक्रान्ते त्वन्तरा मृत-सूतके ।

तच्च काम्यव्रतं कुर्यात् दानार्चन-विवर्जितम्”—इति ।

वाराहपुराणे,—

“सूतके च नरः स्नात्वा प्रणम्य मनसा हरिम् ।

* प्रसाद सुमुखोनाथ,—इति क० वि० पुस्तकयोः पाठः ।

एकादश्यां न भुञ्जीत व्रतमेवं न लुप्यते ॥

मृतकेऽपि न भुञ्जीत एकादश्यां सदा नरः ।

द्वादश्यान्तु समञ्जीयात् स्नात्वा विष्णुं प्रणम्य च”—इति ।

तच्च परित्यक्तं देवार्चनादिकं मृतकान्ते कुर्यात् । तदुक्तं मत्स्यपुराणे,—

“मृतकान्ते नरः स्नात्वा पूजयित्वा जगद्दर्शनम् ।

दानं दत्त्वा विधानेन व्रतस्य फलमश्नुते”—इति ।

स्त्रीणां रजोदर्शनेऽपि न व्रतत्यागः, किन्तु देवार्चनादि-रहि-
तकदाविवापवासमात्रं कार्यम् । तदाह पौलस्त्यः,—

“एकादश्यां न भुञ्जीत नारी दृष्टे रजस्यपि”—इति ।

अथ्यशृङ्गोऽपि,—

“सम्प्रवृत्तिऽपि रजसि न त्याज्यं द्वादशीव्रतम्”—इति ।

अथ्यव्रतोऽपि,—

“प्रारब्ध-दीर्घ-तपसां नारीणां यद्रजोभवेत् ।

न तच्चापि व्रतस्य स्यादुपरोधः कदाचन”—इति ।

शुद्धमन्तरं देवार्चनादिकं कुर्यात् । तथा च स्मृतिः,—

“स्नात्वा भर्तुर्भ्यर्च्यऽङ्गि शुद्धा स्यात्परिचारणे ।

पञ्चमेऽहनि शुद्धा स्यात् दैवे पित्र्ये च कर्मणि”—इति ।

नित्योपवासप्रकारो* विष्णुरहस्येऽभिहितः,—

“अथ नित्योपवासी चेत् सायं प्रातर्भुजिक्रियाम् ।

वर्जयेन्मतिमान्, विप्रः सम्प्राप्ते हरिवासरे”—इति ।

अथ्यवैवर्तेऽपि,—

* नित्योपवासेः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

“इति विज्ञाय कुर्वीतावश्यमेकादशीप्रतम् ।

विशेष-नियमासक्तोऽहोरात्रं भुक्त-वर्जितः ॥

निवृत्तीतेन्द्रियः अद्भुत-सहायो विष्णु-तत्परः ।

उपोष्यैकादशीं पापान्मुच्यते नात्र संशयः”—इति ।

शक्ती सत्यां नियमानाचरेत् । तथा च कात्यायनः,—

“शक्तिमांस्तु पुनः कुर्यान्नियमं सविशेषणम्”—इति ।

यदा द्वादश्यां अवणनक्षत्रं भवेत्तदा शुद्धैकादशीमपि परित्यज्य
द्वादश्यामेवोपवसेत् । तथाच नारदीये,—

“शुक्ला वा यदि वा कृष्णा द्वादशी अवणान्विता ।

तथोरेवोपवासस्य त्रयोदश्यान्तु पारणम्”—इति ।

तथा,—

“एकादश्यान्वविद्धायां, सम्प्राप्ते अवणे तदा ।

उपोष्या द्वादशीं शुद्धा सर्वपापक्षयावहा”—इति ।

यदा त्रयोदश्यां द्वादश्याः कलाद्वयस्याप्युदये सम्भवति, तदा द्वादशी-
काल एव पारणं कार्यम् । तदुक्तं नारदीये,—

“भवेद्यत्र त्रयोदश्यां द्वादश्यास्य कलाद्वयम् ।

द्वादश द्वादशीर्हन्ति त्रयोदश्यान्तु पारणम् ॥

कलाद्वयं त्रयं वाऽपि द्वादशीं न, त्वतिक्रमेत् ।

पारणे मरणे नृणां तिथिस्मात्कालिकी स्यात्”—इति ।

ननु द्वादश्यातिक्रमेऽपि नास्ति दोषः, “मा तिथिः सकला ज्ञेया”—
इति वचनेन साकल्याभिधानादिति चेत् । नैवम् । साकल्याख्ये खानादि-

† न तु त्रयोदश्याम्,—इत्यधिकं वि० पुस्तके ।

विषयत्वात् । वाक्यशेषे, “स्नान-दान-जपादिषु”—इत्यभिधानात् ।
पारणे तु न साकल्यवचनं प्रवर्तते, “तिथिस्तात्कालिकी स्यात्”—इति
वचनात् ।

द्वादशी-काले यदा पारणं, तदा ततः प्रागेव सर्वाः क्रियाः कर्तव्याः ।
तदुक्तं नारदीये,—

“अन्यायामथ विप्रेन्द्र, द्वादश्यामरूपेदये ।

स्नानार्चन-क्रियाः कार्यादानहोमादि-संयुताः ॥

एतस्मात् कारणात् विप्रः प्रत्यूषे स्नानमाचरेत् ।

पितृ-तर्पण-संयुक्तं स्वर्णां दृष्ट्वा च द्वादशीम् ॥

महाहानि-करी श्लेषा द्वादशी लङ्घिता नृणाम् ।

करोति धर्महरणं अस्नातेव मरस्वती”—इति ।

गारुडपुराणेऽपि,—

“यदा स्वर्णा द्वादशी स्यादपकर्षा भुजेर्भवेत् ।

प्रातर्माध्याह्निकस्यापि तत्र स्यादपकर्षणम्”—इति ।

स्कन्दपुराणेऽपि,—

“यदा भवेदतीवान्धा द्वादशी पारणादिने ।

उषःकाले द्वयं कुर्यात् प्रातर्माध्याह्निकं तदा”—इति ।

तत्र पारणसम्भवे अङ्गिः पारणं कुर्यात् । तदाह कात्यायनः,—

“सन्ध्याऽऽदिकं भवेन्नित्यं पारणन्तु निमित्ततः ।

अङ्गिस्तु पारयित्वाऽथ नैत्यिकान्ते भुजिर्भवेत्”—इति ।

देवलोऽपि,—

“सङ्कटे विषभे प्राप्ते द्वादश्यां पारयेत्कथम् ।

अङ्गिस्त पारणं कुर्यात् पुनर्भुक्तं न दोषकृतं—इति ।

यदा कलयाऽपि द्वादशी नास्ति, तदा त्रयोदश्यामपि पारणं कुर्यात् ।

तदुक्तं नारदीये,—

“त्रयोदश्यान्तु शुद्धायां पारणं पृथिवी-फलम् ।

शतयज्ञाधिकं वाऽपि नरः प्राप्नोत्यमंशयम्”—इति ।

पारणञ्च नैवेद्य-तुलमौ-मिश्रितं कुर्यात् । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“कृत्वा चैवोपवामन्तु, याऽस्माति द्वादशी-दिने ।

नैवेद्यं तुलमौ-मिश्रं हत्या-कोटि-विनाशनम्”—इति ।

अथैकादशी-महिमा ।

ननु वमिष्ठः,—

“एकादशी-समूह्येन वज्रिना पातकेत्यनम् ।

भस्मतां याति राजेन्द्र, अपि जन्म-शतोद्भवम् ॥

नेदृशं पावनं किञ्चिन्नराणां भूवि विद्यते ।

यादृशं पद्मनाभस्य दिनं पातक-हानि दम् ॥

तावत्पापानि देहे, स्मृष्टान्ति मनोजाधयः ।

• यावन्नापवसेज्जन्तः पद्मनाभ-दिनं शुभम् ।

अयमंध-महस्वाणि वा जपेय-शतानि च ।

एकादश्युपवासस्य कलां नार्हन्ति शोऽशीमः ॥

एकादशेन्द्रियैः पापं यत्कुर्वन् भवति प्रभो ।

एकादश्युपवासेन तत्कर्तुं विनश्यं व्रजेत् ॥

एकादशी-समं किञ्चित् पाप-त्राणं न विद्यते ।

स्वर्ग-मोक्ष-प्रदा ह्येषा राज्य-पुत्र-प्रदायिनी ॥
 सकलत्र-प्रदा ह्येषा शरीरारोग्य-दायिनी ।
 न गङ्गा न गया भूप, न काशी न च पुष्करम् ॥
 न चापि कौरवं क्षेत्रं न रेवा * न च देविका † ।
 यमुना चन्द्रभागा च तुल्या भूप, हरेर्दिनात् ॥
 अनायासेन राजेन्द्र, प्राप्यते वैष्णवं पदम् ।
 चिन्तामणि-ममा ह्येषा ह्यथवाऽपि निधेः समा ॥
 साङ्ख्य-पादप-प्रख्या देवदेवोपमा ‡ तथा” —इति ।

अस्यामेकादश्यां यान्युपवाम-प्रतिनिधिरूपाणि एकभक्त-नक्ता-
 याचितादीनि § तेषां प्रतिपदकृत्यायेनोपवास-तियावनुष्ठानम् । यानि
 तु स्वतन्त्राण्येकभक्त-नक्तादीनि, तेषां पूर्वोक्त-न्यायेन मध्याह्नादि-व्यापि-
 तिथि-ग्रहण-प्राप्तौ दशमी-विद्वा प्रतिषिद्धते द्वादशौक्ये,—

“पूर्ण-विद्धां दिनार्द्धेन नन्दा पूर्णामपि त्यजेत् ।
 यदीकेदात्म-मन्तानं नियमेषु चतुर्विधि ॥
 नोपोषितश्च नक्तश्च नैकभक्तमयाचितम् ।
 नन्दायां पूर्ण-विद्धायां कुर्यादैश्वर्य-मोक्षितः ॥
 एकादशी युता शस्ता द्वादश्या समुपोषणे ।
 नक्ते चायाचिते नित्यमेकभक्ते तथाऽनघ ॥

देवा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† परदेविका,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ साङ्ख्यपादपप्रख्या देवदेवोपमा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ नक्तायाचितदानानि,—इति भू० पुस्तके पाठः ।

नक्तं वाऽयाचितं तात, नैकभक्तमथाहरेत् ।

दशमी-सहितं दानमनर्थं हरिवामरे” —इति ॥

दिनाद्धेन सार्द्ध-सप्त-सुहृत्तैरित्यर्थः । एतदेवाभिप्रेत्य “दिक् पञ्चदश-
भिक्षया” —इत्युदाहृतम् । तथा,—

“सार्द्ध-सप्त-सुहृत्तैस्तु वेधोऽयं बाधते व्रतम्” —इति च ।

इतो न्यूनवेधे तु तिथ्यन्तरवन्मध्याह्नादि-व्याप्तिर्यहीतव्या ॥

॥ इत्येकादशी-निर्णयः ॥

अथ द्वादशी निर्णयिते ।

सा च युग्मादि-शास्त्रेण पूर्व-विद्धा ग्राह्या । स्कन्दपुराणेऽपि,—

“द्वादशी च प्रकर्त्तव्या एकादश्या यता विभो ।

मदा कार्या च विद्वद्भिर्विष्णुभक्तैश्च मानवैः” —इति ॥

उत्तर-विद्धां प्रतिषेधति वृहद्भूमिः,—

“द्वितीया पञ्चमी वेधाद्दशमी च त्रयोदशी ॥

चतुर्दशी चोपवासं हन्युः पूर्वोत्तरे त्रिथी” —इति ।

• नन्वेवं सत्येकादश्यापवासोद्वादश्यापवासश्चैव भयमेकस्मिन्दिने प्रा-
प्नोति । सत्यं, तथापि चोभयस्यान्योन्यं विरोधाभावात्तसैवानुष्ठानं
भविष्यति । नन्वेकं व्रतमसमाप्य व्रतान्तरमनुष्ठानमशक्यम्,

“असमाप्तं व्रते पूर्वं नैव कुर्याद्व्रतान्तरम्” —

इति शास्त्रात् । सैवम्, इदं हि शास्त्रमेक-व्रतस्य मध्यं व्रतान्तरोपक्रमं
निषेधति, प्रकृते तु व्रत-द्वयस्यापि सर्वोपक्रम इति तन्वेषणानुष्ठानं भवि-

यति । नन्वस्त्वेवं खण्डतिथौ, संपूर्णतिथौ त्वेकादशी-द्वादश्युपवासौ द्वौ नैरन्तर्येण प्राप्तः । तत्र पारणमन्तरेण प्रथमोपवासस्यासमाप्तत्वात् द्वितीयोपवास-प्रक्रमोन सम्भवतीति चेत् । मैवम्, अङ्घ्रिः पारणं कृत्वा द्वितीयोपवासस्य प्रक्रमयितुं शक्यत्वात् । तादृशन्तु पारणमशितानशितो भयात्मकम् । तत्राशितरूपत्वात् पूर्वोपवासं परिसमापयति, अनशित-रूपत्वेनोत्तरोपवासं न विहन्ति । एतच्च द्वात्मकत्वं दर्शपूर्णमास-प्रकरणे याजमान * ब्राह्मणे श्रूयते । “यदनश्नपुष्यसेत्तोधुकः स्वाद्यदश्रीयात् रुद्रोऽस्य पशूनभिमन्येत यदपोऽश्रान्ति तन्नैवाशितं नैवानशितं न चोधु-कोभवति नास्य रुद्रः पशूनभिमन्येत”—इति । तस्मादुदक-पारणे-नोपवास-द्वय-निर्वाहः । एतच्च सर्व-तिथि-साधारणम् । प्रकृते त्वेका-दशी-द्वादशोर्देवतैक्यादुदकपारणमन्तरेणापि न कश्चिद्दोषः । अतएव स्मर्यते,—

“एकादशीमुपोष्यैव द्वादशीं समुपोषयेत् ।

न तत्र विधि-लोपः स्यादुभयोर्देवतं हरिः”—इति ॥

उपवास-द्वयाशक्तौ केवलद्वादश्युपवासेनोभयोः फलं सिद्ध्यति । तथा च स्मृतिः,—

“एवमेकादशीं † भुक्त्वा द्वादशीं समुपोषयेत् ।

पूर्वोपवासजं पुण्यं सर्वं प्राप्नोत्यसंशयम्”—इति ॥

द्वादश्यान्तु काम्योपवासोमार्कण्डेय्येन दर्शितः,—

* यजमान,—इति वि० पुस्तके पाठः ॥

† एकामेकादशीं,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

“द्वादश्यामुपवासेन सिद्धार्थो भूय, सर्वशः ॥

चक्रवर्त्तिलमतुलं सम्प्राप्नोत्यतुलां श्रियम्”—इति ।

॥ इति द्वादशीनिर्णयः ॥

॥ अथ त्रयोदशी निर्णयिते ॥

सा च शुक्ल-कृष्ण-पक्ष-भेदेन व्यवतिष्ठते । तत्र शुक्ल-त्रयोदशी पूर्व-विद्धा याद्या । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्त्ते,—

“त्रयोदशी प्रकर्त्तव्या द्वादशी-सहिता मुने ।

भूत-विद्धा न कर्त्तव्या दर्शः पूर्णा कदाचन ॥

वर्जयित्वा मुनिश्रेष्ठ, माविचो-व्रतमुत्तमम्”—इति ।

यद्यप्यत्र शुक्लपक्षशब्दानास्ति, तथापि कृष्णत्रयोदश्याः पर-विद्धायाः[†] वाचनिकत्वात्पूर्व-विद्धतायाः शुक्लपक्ष-विषयत्वं परिशिष्यते । सायङ्काल-त्रिमुहूर्त्तमात्र-व्यापित्वेन पूर्वविद्धतायां प्राप्तायां प्रतिपददवापराङ्गः[‡] संवत्सोऽपेक्षितः,—इति द्रष्टव्यम् । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“त्रयोदशी प्रकर्त्तव्या या भवेदापराङ्गिकी”—इति ।

कृष्णत्रयोदश्याः पर-विद्धत्वमुक्तं निगमे,—

“षष्ठ्यष्टमौ श्रमावास्या कृष्णपक्षे त्रयोदशी ।

एताः पर-युताः पूज्याः पराः पूर्व-युतास्तथा”—इति ॥

* नास्तीदमर्द्धं वि० पुस्तके ।

† पर-विद्धतायाः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ प्रतिपदइवास्याप्यपराङ्गः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

यत्तु वृहद्वशिष्ठवचनम्,—

“द्वितीया पञ्चमी वेधाद्दशमी च त्रयोदशी ।

चतुर्दशी चोपवासे हन्युः पूर्वोत्तरे तिथी” —इति ॥

तच्छुक्लपक्ष-विषयम् । यदा तु कृष्णपक्षे पर-विद्धा न लभ्यते, तदा पूर्व-विद्धा ग्राह्या । तदाह वशिष्ठः,—

“एकादशी तृतीया च षष्ठी चैव त्रयोदशी ।

पूर्व-विद्धाऽपि कर्त्तव्या यदि न स्यात्परेऽहनि” —इति ॥

अनङ्गत्रयोदशी च पूर्वविद्धा । तदाह संवर्त्तः,—

“कृष्णाष्टमी वृहत्तपा सावित्री वटपैतकी ।

अनङ्गत्रयोदशी रम्भा उपोष्याः पूर्व-संयुताः” —इति ॥

अनङ्गत्रयोदशी भविष्यत्पुराणे दर्शिता । “मार्गशीर्षेऽमले पक्षे” — इत्युपक्रम्य व्रतं विधाय,

“अनङ्गेन कृता क्षीया तेनानङ्गत्रयोदशी” —

इत्युपसंहारात् । नन्वमले पक्षे,—इत्यनेन शुक्लपक्षेऽपि तद्व्रतं विहितम्, तथा च, त्रयोदशी प्रकर्त्तव्या द्वादशी महिता,—इत्यनेन सामान्यशास्त्रेणानङ्गत्रयोदश्याः पूर्व-विद्धत्वं प्राप्तम् । बाढं, तदेवानेन विशेषशास्त्रेण विस्पष्टीक्रियते ॥

॥ इति त्रयोदशीनिर्णयः ॥

॥ अथ चतुर्दशी निर्णयिते ॥

अत्रापि शुक्ल-कृष्ण-पक्ष-भेदेन व्यवस्था भवति । तत्र, युग्म-शास्त्रेण

शुक्लचतुर्दशी पर-विद्धा ग्राह्या । तथा व्यासोऽपि,—

“शुक्ला चतुर्दशी ग्राह्या पर-विद्धा सदा व्रते”—इति ।

पूर्वविद्धा-प्रतिषेधउत्तरविद्धा-विधिसेत्यभयं भविष्यत्पुराणे पश्यते,—

“सदा कार्या त्रयोदश्या न तु शुक्ला चतुर्दशी ।

पौर्णमासी-युता सा स्याच्चतुर्दश्या च पूर्णिमा”—इति ।

नारदीयेऽपि,—

“द्वितीयाकादशी षष्ठी शुक्लपक्षे चतुर्दशी ।

पूर्वविद्धा न कर्त्तव्या कर्त्तव्या पर-मंयुता”—इति ॥

यत्तु भाद्रपद-शुक्लचर्दश्यामनन्तव्रतं भविष्योत्तरे ऽभिहितम्, तत्र पूर्व-विद्धा पर-विद्धा वा मध्याह्न-व्यापिनौ ग्राह्येति केचिदाहुः ।

लिङ्गस्य तत्र प्रमाणत्वेनादाहरन्ति,—

“मध्याह्नं भाज्यवेलायां ममुत्तोर्य मरिचते ।

दर्श शीला सा स्तोत्राणां ममर्हं रक्तवासमम् ॥

चतुर्दश्यामर्चयन्तं भक्त्या देवं पृथक् पृथक्”—इति ।

अत्र, मध्याह्नं भाज्यवेलायाम्,—इत्यनेन मध्याह्नस्य कर्म-कालत्वं प्रतीयते । अतस्तद्व्यापिनौ तिथिर्ग्राह्या । नैतत्कारम् । यथा विनायक-व्रते,

“मध्याह्ने पूजयन्त्रप”—इति मध्याह्नः कर्म-कालत्वेन विहितः, नात्र

तथा विधिर्गमि । उदाहृतन्तु लिङ्गमर्थवाद-गतत्वान्न स्वातन्त्र्येण कस्यचिदर्थस्य प्रमापकं, किन्तु मति प्रमाणान्तरे तस्याप्योदत्तकं भवति ।

नचात्र प्रमाणान्तरं पश्यामः । अतान् मध्याह्नः कर्मकालः । तथा मति

“देवे ह्यौदयिकौ ग्राह्या”—इति वचनेन युग्मशास्त्रादिभिश्चोदय-व्यापिनौ ग्राह्या । सा च तिथ्यन्तरवत्तिमुल्लङ्घति मुख्यः कल्पः, द्विमुल्ल-

र्त्तयितुकल्पः । एवं च सति शिष्टाचारोऽप्यनुष्ठेयो भवति । चैव-
 श्रावण-चतुर्दश्यौ शुक्लपक्षे अपि रात्रि-योगिन्यौ ग्राह्ये । तथा च
 बौधायनः,—

“मघोः श्रावणमामस्य शुक्ला या तु चतुर्दशी ।

सा रात्रि-व्यापिनी ग्राह्या परा पूर्वाह्न-गामिनी”—इति ॥

परा मामान्तर-वर्त्तिनी शुक्लचतुर्दशी । कृष्णचतुर्दशी तु पूर्व-बिह्वै
 ग्राह्या । तथा चापस्तम्बः,—

“कृष्णपक्षेऽष्टमी चैव कृष्णपक्षे चतुर्दशी ।

पूर्व-बिह्वौ तु कर्त्तव्या पर-बिह्वौ न कर्हिचित्”—इति ॥

अपराह्न-व्यापिनी तु शुक्लचतुर्दश्यपि पूर्व-बिह्वौ ग्राह्या । तथा स्कन्द
 पुराणे,—

“चतुर्दशी च कर्त्तव्या त्रयोदश्या युता विभो ।

मम भक्तैर्महाबाह्यां, भवेद्या चापराह्निकी ॥

दर्श-बिह्वौ न कर्त्तव्या रात्रौ-बिह्वौ कदाचन”—इति ।

अत्र, मम भक्तैरितीत्यरोक्ति-लिङ्गाच्छिव-चतुर्दशी-विषयत्वं द्रष्टव्यम् ।
 तदेवं प्रतान्तरेषु चतुर्दशी निर्णीता ॥

॥ अथ शिवरात्रि-व्रतं निर्णयिते ॥

तत्रेदं स्मृत्यते । किमयं शिवरात्रिशब्दोऽरूढः, किं वा यौगिकः,
 उत लाक्षणिकः, अथ वा योगरूढः? इति । किं तावत् प्राप्तम्? रूढः,—
 इति । कुतः? तिथि-विशेषे शिवरात्रिशब्दस्य संशारूपेण स्मरणत् ।
 तथा च नागरखण्डे,—

“माघमासस्य शेषे या प्रथमा फाल्गुनस्य च ।

कृष्णे चतुर्दशी सा तु शिवरात्रिः प्रकौर्त्तिता”—इति ॥

कामिके,—

“माघमासेऽसिते पक्षे विद्यते या चतुर्दशी ।

तद्वात्रिः शिवरात्रिः स्यात्सर्व-पुण्य-शुभावहा”—इति ॥

यद्यप्यत्र, शिवस्य रात्रिः शिवरात्रिरित्यवयवार्थः प्रतीयते, तथापि योनात् रुद्धेर्बलवत्त्वाद्योगोऽत्र न यावत् । प्राबल्यञ्चाद्यकर्णादिशब्दस्त्व-
गम्यते । अश्वस्य कर्णः,—इत्यवयवार्थ-प्रतीतावपि तमुपेक्ष्य रुद्ध्या
वृत्तविशेष-वाचित्व-स्वीकारात् ।

ननु, काकदन्त-परीक्षा-ममानोऽयं विचारः; यद्ययं शिवरात्रि
शब्दोरुद्धः यद्विवा यौगिकः, उभयथाऽप्यनुष्ठाने विशेषाभावात् ।
मैवम् । अस्त्येव महान्विशेषः, यौगिकत्वे शिव-मंत्रस्त्रि-व्रत-ज्ञानं सर्वं यस्य
यस्यां रात्रावनुष्ठौयते, सा सर्वा शिवरात्रिः स्यात् । माघमामादि-पदञ्च
तदानीमुपलक्षणं भवेत् । रुद्धि-पक्षे तु माघमामादि-विशेषणत्वात् तद्वि-
शिष्टायाएकस्याएव त्रियः शिवरात्रित्वम् । अतः कर्त्तव्यएव विचारः ।

तत्र, अहीन-न्यायेन रुद्धिमेवाद्वियामहे । तस्य च न्यायस्य मङ्गाह-
कावेतौ श्लोको भवतः,—

“अहीनस्य द्वादशति प्रकृतौ विहृतावृत ।

न हीनइति योगेन प्रकृतौ तद्धि कल्प्यताम् ॥

शीघ्र-धी-हेतुतेरुद्धेर्गहने विहृताविदम् ।

उत्कृष्यतां द्वादशत्वं माज्ञात् प्राकृत-कर्मणः”—इति ॥

अथमर्थः । ओतिष्ठोमे श्रूयते । “तिस्रएव माङ्गस्योपसदोद्वादशा-

हीनस्य यज्ञस्य सर्वीर्यत्वाय” — इति । अङ्गा सह वर्तते, — इति साङ्ग-
एक-दिन-निष्पाद्योज्योतिष्टोमः । तस्य प्राचीनेषु दिनेष्वङ्गत्वेनानुष्ठेया-
होमाउपसच्छब्द-वाच्याः । तास्मिन् उपसदोविधाय पुनरहीन-शब्द-वा-
च्यस्य कर्मणोद्वादशोपसदोविधीयन्ते ।

तत्र संशयः । किमिदं द्वादशोपसत्तन्दिराचाद्यहीन-प्रकृति-भूते साङ्ग-
शब्द-वाच्ये प्रकृते ज्योतिष्टोमे निविशते, आहोस्विदहीन-शब्द-वाच्ये
विहतिरूपे दिराचादावुत्कृष्यते ? इति । तदर्थमिदं चिन्त्यते, — अहीन-
शब्दोऽयौगिकोरूढोवा ? इति । तत्र, न हीनः, — इति व्युत्पत्तेर्विस्पष्टं
प्रतिभासाद्यौगिकएवायम् । तदर्थस्य प्रकृतावुपपन्नः । साङ्ग-प्रधानस्य
सर्वस्य साचाद्वाचक-शब्दैरेवोपदिष्टत्वेन हीनत्वाभावात्, विहृतौ तु
विशेषएव वाचक-शब्दैरुपदिश्यते, इतरत्सर्वमतिदेशात्प्राप्यते । अतः,
उक्ति-सङ्कोचात् विहृतेर्हीनत्वम् । एवञ्च मति, अहीनशब्दस्य ज्योतिष्टोमे
प्रवृत्ति-सम्भवात् प्रकरणादनुग्रहाच्च तत्रैव द्वादशत्वं निविशते । न च
पूर्ववाक्य-विहितेन त्रित्वेन बाधः शङ्कनीयः, वाक्ययोः समान-बलत्वेन
ग्रीहि-धववद्विकल्पोपपत्तेः । तस्मात्, ज्योतिष्टोम एव द्वादशत्व-विधिरिति
प्राप्ते ब्रूमः, —

विहतिरूपे दिराचादाविदं द्वादशत्वं विधीयते । कुतः ? अहीन-
शब्दस्य श्रौत-प्रयोग-वाङ्मन्येन तत्रैव रूढत्वात् । रूढिषु शीघ्रबद्धि-हेतु-
त्वेन योगाद्बलीयसी । योगे त्ववयवार्थं प्रथमतोऽनिश्चित्य पश्चात्समुदा-
यार्थोनिश्चेतव्यः, — इति विलम्बः । न चात्र प्रकरण-विरोधः शङ्कनीयः,
बलीयसा वाक्येन प्रकरणस्य बाधितत्वात् । तस्मात्, इदं द्वादशत्वं प्रकृत-
ज्योतिष्टोमादुत्कृष्य विहतिषु दिराचादिषु निवेशनीयम् — इति ।

अत्र यथा रूढोऽहीन-शब्दस्तथा शिवरात्रि-शब्दोऽपि रूढः,—इति प्रथमः पक्षः । अपरश्चाह । यौगिकएवायं शिवरात्रि-शब्दः । कुतः ? शिव-संवन्धमुपजीव्य तच्छब्दस्य प्रवृत्तत्वात् । तथा च स्कन्दपुराणे,—

“माघस्य कृष्णपक्षे या तिथिस्तैव चतुर्दशी ।
शिवरात्रिस्तु सा ख्याता सर्व-पाप-निस्तदनौ ॥
तस्य रात्रिः समाख्याता शिवरात्रिः शिव-प्रिया ।
तस्यां सर्वेषु लिङ्गेषु सदा संक्रमते हरः ॥
यानि कानि च लिङ्गानि चराणि स्थावराणि च ।
तेषु संक्रमते देवि, तस्यां रात्रौ यतोहरः ।
शिवरात्रिस्ततः प्रोक्ता तेन सा हर-वल्लभा”—इति ॥

शिवरहस्ये,—

“तत्प्रभृत्येव देवर्षे, माघ-कृष्ण-चतुर्दशी ।
शिवरात्रिः समाख्याता प्रियेयं त्रिपुर-द्विषः”—इति ॥

अवन्तिखण्डे,—

“माघ-फाल्गुनयोर्मध्ये अक्षिता या चतुर्दशी ।
शिवरात्रिस्तु सा ख्याता सर्व-पाप-निस्तदनौ”—इति ॥

• तस्मात्, शिव-संवन्धिनी रात्रिः शिवरात्रिः,—इति यौगिकोऽर्थः—
प्रोक्षणी-न्यायेन गृहीतव्यः । तस्य च न्यायस्य संपादकावेतौ श्लोकौ —

“संस्कार-जाति-योगेषु कं ब्रूते प्रोक्षणीरिति ।
संस्कारं सार्वभौमत्वाज्जातिमुद्वेजनेनोक्तिः ॥
अन्योन्याश्रयतेनाद्येन जातिः कल्प्य-शक्तिः ।
यौगिकः कृत्त-शक्तिवत् कृत्तिर्याकरणे स्थिता” ॥

अयमर्थः। दर्शपूर्णमासंगतया श्रूयते,—“प्रोक्षणीरासादयति”—इति । तत्र संशयः,—किमयं प्रोक्षणी-शब्देऽभिमन्त्रणासादनाद्युदक-संस्कारं ब्रूते, किं वा जलावान्तर-जाति-विशेषम्, आहोस्वित् प्रोक्ष्यन्ते पात्रा-ण्याभिः,—इति योगम् ? तत्र, संस्कारं ब्रूते,—इति तावत्प्राप्तम् । कुतः ? सार्वभौमत्वात् । सर्वेषु हि संस्कार-विधि-वाक्यादि-प्रदेशेषु प्रोक्षणी-शब्दः श्रूयते,—“प्रोक्षणीरासादयेभावर्हिरूपसादय”,—इति प्रैष-वाक्ये प्रयोगः । “प्रोक्षणीरासादयति”—इति विधि-वाक्ये । एवमभिमन्त्र-णादि-वाक्यान्यप्युदाहरणीयानि । तस्मात्, संस्कारं ब्रूते,—इत्येकः पक्षः । जातिं ब्रूते,—इति पक्षान्तरम् । लोके हि जल-क्रोडासु, “प्रोक्षणी-भिरुद्देजिताः स्मः”—इत्युदक-जातौ प्रयोगोदृश्यते ।

तत्र, न तावत्संस्कारं ब्रूते,—इत्याद्यः पक्ष उपपद्यते । कुतः ? अन्यो-न्याश्रयत्वात् । नापि जातिं ब्रूते,—इति द्वितीयः पक्षो युक्तः । उदक-जातौ प्रोक्षणी-शब्द-शक्तैर्व्यवहारे पूर्वभक्तृप्रलेनातः परं शक्तेः कल्पनीयत्व-प्रसङ्गात् । न च योगेऽपि शक्तिः कल्पनीया, व्याकरणेनैव कृतत्वात् । व्याकरणे हि “उत्त सेचने”—इत्यस्माद्धातोः करणे ल्युट्-प्रत्ययेन शब्दो व्युत्पादितः । तथा मति, प्रकर्षेणाक्ष्यते अनेन,—इति योगेन सेचन-साधनमुदकादिकं सर्वं प्रोक्षण-शब्द-वाच्यं सम्यच्यते । प्रकृते तु स्त्री-शब्द-वाच्यानामपां सेचन-साधनत्वात्तदचनस्य प्रोक्षण-शब्दस्य ङीप्-प्रत्ययान्तत्वेन प्रोक्षणीरिति द्वितीया-बहुवचनान्तः शब्दो निष्पद्यते ।

ननु, अहीनाधिकरणे रूढेः प्राबल्यमुक्तम्, प्रोक्षणधिकरणे च यो-गस्य प्राबल्यमुच्यते, अतः परस्पर-विरोधः । मैवम् । लभ्यात्मिका हि रूढिर्योगमपहरति,—इति । न च प्रोक्षणी-शब्दे रूढिर्लभ्यते,

वृद्ध-व्यवहारेण जाताव्युत्पादितत्वात् । अहो-शब्दोऽपि द्विरात्रादिषु न वृद्धैर्व्युत्पादितः,—इति चेत् । न, व्याकरणे व्युत्पादितत्वात् । “अन्तः खः क्रतौ”—इत्यनेन वाररूपेण वार्तिकेनाहन्-शब्दात् ख-प्रत्ययमुत्पाद्य तस्येनादेशं कृत्वा क्रतु-विषयतया व्युत्पादितोऽहो-शब्दः ।

ननु, एवं सति घट्ट-कुटी-प्रभात-न्यायस्तव प्रसज्येत, यतोऽहो-शब्दे योगं परिहर्तुकामेन भवता व्याकरणमुपजोष्य योगे पर्यवसानं कृतम् । नायं दोषः । पूर्वपक्षिणेऽभिहिते ममास-लक्षणे योगे पर्यवसान-स्थानभिधानात् । न च, नञ्-ममासोऽपि व्याकरणेषु व्युत्पादितः,—इति शङ्कनोपपन्नम्, नञ्-ममास-स्त्रीकारे सति “अयञ्जोवाएषः”—इत्यादा-विवाहीन-शब्दस्याद्युदात्तत्व-प्रसङ्गात् । मध्योदात्तोऽयं शब्दश्चास्मायते । तस्मात्, पक्ष-द्वये योग-मास्येऽपि समामरूप-योगं पूर्वपक्ष्यभिमतं निरा-कृत्य श्रौत-रूढिः सिद्धान्तिना ममाश्रिता । तामेव रूढिं प्रकटयितुं वररूपिणा वार्तिकं कृतम् । अतः सत्यपि प्रकृति-प्रत्यय-विभागे यौगिकत्वं न शङ्कितुं शक्यते । यथा गोल-जातौ रूढस्यापि गो-शब्दस्यौणादिक-सूत्रेषु “गर्मेर्डा”—इति प्रकृति-प्रत्यय-विभागं कृत्वा गच्छतीति गौ-रिति व्युत्पत्तिः प्रदर्शिता, तद्वद्वाप्यवगन्तव्यम् । प्रोक्षणी-शब्दे तु न रूढिज्ञापनाय किञ्चित् सूत्रं स्वतन्त्रं विहितमस्ति । किं तर्हि, सर्व-धातु-साधारणत्वावयवार्थ-व्युत्पादकेन न्युट्-प्रत्ययेन व्युत्पादितत्वात् यौगिक-एवायं प्रोक्षणी-शब्दः । तस्मात्, प्रोक्षणी-शब्दवच्छिवरात्रि-शब्दोऽयौ-गिकः,—इति द्वितीयः पक्षः ।

अन्यं तु पुनर्मन्यन्ते । लाक्षणिकोऽयं शिवरात्रि-शब्दः, तिथि-वाचकेन तेन शब्देन तत्तिथौ क्रियमाणस्य व्रतविशेषस्य लक्ष्यमाणत्वात् । अत-एवेष्टानमहितायामुक्तम्,—

“शिवरात्रि-व्रतं नाम सर्व-पाप-प्रणाशनम् ।
 आ-चाण्डाल-मनुष्याणां भुक्ति-सुक्ति-प्रदायकम् ॥
 अर्द्धरात्रादधश्चोर्ध्वं युक्ता यत्र चतुर्दशी ।
 तन्तिथावेव कुर्वीत शिवरात्रि-व्रतं व्रतौ ॥
 शिवरात्रि-व्रतं कार्यं भूतान्वित-महानिधि ।
 शिवरात्रि व्रतं देव, करिष्ये शिव-सन्निधौ ॥
 निर्विघ्नं कुरु मे देव, मन्त्र-ग्राह्यमहेश्वर” —इति ।

नारदीयसंहितायाम्,—

“अर्द्धरात्र-युता यत्र माघ-कृष्ण-चतुर्दशी ।
 शिवरात्रि-व्रतं तत्र कुर्याज्जागरणं तथा” —इति ।

पद्मपुराणेऽपि,—

“अर्द्धरात्रादधश्चोर्ध्वं यदि युक्ता चतुर्दशी ।
 तन्तिथावेव कुर्वीत शिवरात्रि-व्रतं व्रतौ” —इति ॥

स्कन्दपुराणे,—

“शिवरात्रि-व्रतं देव, कथयस्व महेश्वर” —इति ।

न च, काल-वाचकस्य शब्दस्य लक्षकत्वमदृष्टचरमिति शङ्कनीयम्,
 काल-वाचकाभ्याममावास्या-पौर्णमासी-शब्दाभ्यां याग-त्रयरूपयोरि-
 क्षो-स्तत्काल-संवन्धिन्योरुपलक्षितत्वात् । अतएव श्रूयते,—“य एवं विद्वान्
 पौर्णमासीं यजते य एवं विद्वानमावास्यां यजते” —इति । सतिष्वपि
 सर्वत्र तिथि-वाचकैः शब्दैस्तत्संवन्धिनोव्रत-विशेषालक्ष्यन्ते । स्कन्दपुराणे,

“जन्माष्टमी नैव कृता कदाचित्
 कल्पायुतं पथ्यते रौरवेषु” —इति ।

लक्ष्यशृङ्गोऽपि,—

“एकादशीं तु कुर्वीत क्षीयते द्वादशी यदा”—इति ।

एवमन्यत्राप्युदाहार्यम् । तस्मात्, लक्षणिकोऽयं शिवरात्रि-शब्दः,—
इति द्वितीयः पक्षः ।

अथ सिद्धान्तं ब्रूमः । योगरूढएवायं शिवरात्रि-शब्दः । योगो-
द्वितीय-पक्षोपन्यासेन दर्शितः, रूढिश्च प्रथमोपन्यासेन । तत्रैकस्य
स्वीकारे सत्यन्य-विषयं शास्त्रं, तदनुगृह्यक उदाहृतोपन्यासश्च बाधेत । न
च, यौगिकत्वे सति शिव-व्रतोपेतेषु त्रयोदश्यादि-तिथ्यन्तरेषु शिवरात्रित्वं
प्रसज्येत,—इति वाच्यम्, तस्यातिप्रसङ्गस्य रूढ्या निवारणात् । यथा,
पङ्कज-शब्दे ‘पङ्काज्जायते’—इति योगं स्वीकृत्य भेकादिष्वतिप्रसङ्गो-
रूढि-स्वीकारेण निवार्यते, तद्वदत्रापि योगरूढतायां न कोऽप्यति
प्रसङ्गः । न च मुख्ये सम्भवति लक्षणाऽऽश्रयणमुचितम् ।

अथोच्येत, लक्षणायाश्च भावे व्रत-विषयत्वं न स्यात्,—इति । तन्न,
बहुव्रीहि-स्वीकारे योगेनैव तत्सिद्धेः । शिवस्य प्रिया रात्रिर्यस्मिन्
व्रतेऽङ्गत्वेन विहिता, तद्व्रतं शिवरात्र्याख्यम् । तस्मात्, निर्मग्न्य-न्यायं-
नात्र योगरूढः शिवरात्रि-शब्दः । तस्य च न्यायस्य संग्राहकः श्लोकः,—

“निर्मग्न्योयौगिकोऽयं रूढोवा योग-भामनात्—

यौगिकोऽचिर-जातेऽग्नौ नियतं यं रूढि-भाक्” ॥

अस्यायमर्थः । दृष्ट्वा-चयने श्रूयते,—“निर्मग्न्येनेष्टकाः पक्षान्ति”—
इति । तत्र संशयः । किमयं निर्मग्न्य-नशब्दोऽयौगिकः, किं वा योगरूढः ?
इति । निःशेषेण मथ्यते,—इति योगस्य प्रतीयमानत्वात् पोक्षणी-न्यायेन
यौगिकः,—इति पूर्वः पक्षः । अत्र द्वादशी विद्येते चिर-निर्मथितोऽचिर-

निर्मथितश्च । चयनं प्रक्रमोखां निर्माय तस्यामुखायां कञ्चित्कालं धारणाय योऽग्निर्निर्मथ्यते, सोऽचिर-निर्मथितः । तेनेष्टकाः पच्यन्ते, तस्यैव प्रत्यासन्नत्वात् । तथा च, मथनस्याग्नि-द्वितय-साधारण्येऽप्यचिर-निर्मथित-मग्निं नियन्तुं रूढिराश्रयणीया । यथा वा, “नावनीतं घृतम्”—इत्यत्र नवनौत-जन्यत्व-योगस्य चिराचिरयोर्भयोः साधारण्येऽपि नूतनएव घृते नवनौत-शब्दालोके प्रसिद्धेर्नियम्यते । तद्वदत्राप्यवगन्तव्यम् । तथा च सति, प्रतीयमान-योगस्यापरिहृतत्वात् नियत्यै रूढिस्वीकाराच्च योगरूढोऽयं निर्मथ्यः,—इति राद्धान्तः ।

अनेनैव न्यायेन शिवरात्रि-शब्देऽपि योगरूढिराश्रीयते । तत्र, शिवस्य रात्रिः शिवरात्रिः,—इति तत्पुरुष-समासेन योगेन प्रवर्त्तमानः शब्देरूढ्या माघ-कृष्ण-चतुर्दशीरूपे काल-विशेषे नियम्यते । शिवस्य रात्रिर्यस्मिन् व्रते,—इति वज्रब्रौहि-ममामेन प्रवृत्तः शब्देरूढ्या-व्रत-विशेषे नियम्यते ।

तच्च शिवरात्रि-व्रतमेकादशी-जयन्ती-व्रतवत् संयोग-पृथक्त्व-न्यायेन नित्यं काम्यं चेत्युभयविधम् । तत्र, नित्यत्वमकरणप्रत्यवाय-वोष्मा-नित्य-निश्चल-शब्दैरवगन्तव्यम् । तत्राकरणे प्रत्यवायः स्कन्दपुराणे पथ्यते,—

“परात्परतरं नास्ति शिवरात्रिः परात्परम् ।

न पूजयति भक्त्यशं रुद्रं त्रिभुवनेश्वरम् ॥

जन्तुर्जन्त-सहस्रेषु भ्रमते नात्र संशयः”—इति ।

वीष्माऽपि तत्र पठिता,—

“वर्षे वर्षे महादेवि, नरोनारी पतिव्रता ।

शिवरात्रौ महादेवं कामं भक्त्या पूजयेत्”—इति ।

नित्य-निसृज-ब्रह्मो च तत्रैव,—

“माघ-कृष्ण-चतुर्दश्यां यः शिवं शंसित-व्रतः* ।

सुमुक्तः पूजयेन्नित्यं स लभेदौषितं फलम्”—इति ॥

“अर्णवो यदि वा शुष्येत् क्षीयते हिमवानपि ।

मेरु-मन्दर-लङ्काश्च श्रीशैलोबिन्ध्यएव च ॥

सलन्धते कदाचिद्दे निसृजं हि शिव-व्रतम्”—इति च ॥

काम्यत्वञ्च फल-श्रवणादवगन्तव्यम् । तच्च स्कन्दपुराणे,—

“शिवञ्च पूजयित्वा योजागर्हि च चतुर्दशीम् ।

मातुः पयोधर-रसं न पिबेत् स कदाचन ॥

यदीच्छेदाञ्जितान् भोगान् दिवि देव-मनोरमान्† ।

आगमोक्त-विधिं कृत्वा प्राप्नोति परमं पदम् ॥

मम भक्तस्ततो देवि, शिवरात्रिमुपोषकः ।

गणत्वमक्षयं दिव्यं श्रुतं शिव-शामनम् ॥

सर्वान्मुक्त्वा महाभोगान् मृतोभूयोन जायते‡”—इति ॥

काम्य-व्रतसंशानसंहितायां वर्ष-सङ्ख्या पश्यते,—

“एवमेतद्भूतं कुर्यात् प्रतिमं बलम् व्रतौ ।

• द्वादशाब्दिकमेतस्यास्तु विंशाब्दिकन्तु वा ॥

सर्वान् कामानवाप्नोति प्रत्य च ह च मानवः”—इति ॥

* संयतेन्द्रियः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† यदीच्छेदतयान् भोगान् दिवि देवि मनोरथान्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

‡ अक्षय्यं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

§ मृतोभूत्येव प्रायते,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

नित्य-काम्य-रूपस्यास्य व्रतस्य सर्वाधिकारिकत्वमीशानसंहिताया-
मुक्तम्,—

“शिवरात्रि-व्रतं नाम सर्व-पाप-प्रणाशनम् ।

आचण्डाल-मनुष्याणां भुक्ति-मुक्ति-प्रदायकम्”—इति ।

अधिकारि-नियमाः स्कन्दपुराणे दर्शिताः,—

“माघमासे तु कृष्णा या फाल्गुनादौ चतुर्दशी ।

सा च पुण्या तिथिर्ज्ञेया सर्व-पातक-नाशिनी ॥

अहिंसा मत्यमक्रोधो ब्रह्मचर्यं दया क्षमा ।

शान्तात्मा क्रोध-हीनश्च तपस्वी ह्यनसूयकः ॥

तस्मै देयमिदं देवि, गुरु-पादानुगोयदि ॥

अन्यथा यो ददातीदं स तदा नरकं व्रजेत्”—इति ॥

उक्ताधिकारिणोऽनुष्ठेयं व्रत-स्वरूपं चिविधम्; उपवासो जागरणं
पूजा च । तद्रूपं नागरखण्डे,—

“उपवास-प्रभावेन वलादपि च जागरात् ।

शिवरात्रेस्तथा तस्य लिङ्गस्यापि च पूजया ॥

अक्षयान् लभते भोगान् शिव-सायुज्यमाप्नुयात्”—इति ॥

अष्टाखण्डे,—

“स्वयञ्च लिङ्गमभ्यर्च्य सोपवासः सजागरः ।

अज्ञानमपि निव्यापोनिषादोगणताञ्जनः”—इति ॥

अत्रेदं चिन्त्यते । किमेता उपवास-जागर-पूजाः व्रतस्य स्वरूपे

* सत्यखण्डे,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अथा” विकल्प्यन्ते, उत समुचीयन्ते,—इति । तच्च, विकल्प्यन्ते,—
ते तावत्प्राप्तम् । कुतः ? एकैकस्यैवेतर-निरपेक्षतया विधानात् । तथा
; स्कन्दपुराणे केवलोपवास-विधिः पद्यते,—

“अखण्डित-व्रतो यो हि शिवरात्रिमुपोषयेत् ।

सर्वान् कामानवाप्नोति शिवेन सह मोदते”—इति ॥

तथा, केवल-आगरणं पद्यते,—

“कश्चित्पुण्य-विशेषेण व्रत-हीनोऽपि यः पुमान् ।

आगरणं कुरुते तच्च स रुद्र-समतां व्रजेत्”—इति ॥

तथा, केवल-पूजा पद्यते,—

“यः पूजयति भक्त्यशमनेक-फलतां व्रजेत्”—इति ।

तस्मात्, उपवासादयस्तथोऽपि विकल्प्यन्ते । यदि, नागरखण्ड-सङ्घा-
खण्डयोः समुच्चय-विधिरस्तीत्युच्यते ; तर्हि, प्रत्येकं वा समुदायोवा
यथेष्टमनुष्ठीयताम्,—इति प्राप्ते ब्रूमः । वैश्वानरविद्योपासन-न्यायेन
समुदायएवात्रानुष्ठेयः । तस्य च न्यायस्य संग्राहकावेतौ श्लोकौ भवतः,—

“वैश्वानरमुपास्येच्च प्रत्येक-समुदायतः ।

विकल्पः, समुदायोवा नियतोऽविधार्द्धधः ॥

विकल्पः,—इति चेन्नैवं समुदाय-प्रशस्तितः ।

अवयवत्वानुवादेन प्रत्येकोक्त्यपपत्तितः”—इति ॥

अयमर्थः । स्कन्दे गैराज्ञायते, “वैश्वानरमुपास्येच्च”—इति । विद्युक्कोका-

* स्नेह्या,— इति शान्ति वि० क० पुस्तकयोः ।

† समुच्चितायव,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ सत्त्व,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

दित्यवाय्माकाशोदकपृथिवी-रूपैः षड्भिरवयवैरूपेतोऽवयवी सर्वात्मको-
बिराट्पुरुषोवैश्वानर-शब्द-वाच्यः । तत्र संग्रहः; किं विद्युल्लोका-
द्यवयवा अवयवी च प्रत्येकं विकल्पेनोपास्यः, उतावयव्येव नियमे-
नोपास्यः,—इति ।

विकल्पः,—इति तावत्प्राप्तम् । कुतः? द्विविधस्य विधेः श्रूयमाण-
त्वात् । प्राचीनशालसत्ययज्ञेन्द्रद्युम्नजनवुडिलोद्दालक-नामभिः षड्भि-
र्महर्षिभिः क्रमेण विद्युल्लोकादयः षडवयवाः प्रत्येकमुपासिताः । तद्व-
त्तान्त-कथन-परेषु वाक्येषु षष्णमवयवानां प्रत्येकमुपास्ति-विधयोनिय-
माश्च, फलसहिता उपलभ्यन्ते । पुनश्चान्ते षड्भ्यस्तेभ्यो महर्षिभ्योऽश्वपती-
राजा समुदायोपास्तिमवाचत । अतोद्विविध-विधि-बलेन यथेच्छं
विकल्पः,—इति प्राप्ते ब्रूमः,—

समुदाय एवात्र नियमेनोपासितव्यः । कुतः? प्रशस्तत्वात्* । अवयवो-
पास्ति-वाक्यान्वयव्युत्थानुवाद-रूपत्वेनाप्युपपद्यन्ते । तस्मात्, समुदाय-
एवोपास्यः,—इति राड्धान्तः ।

अनेन न्यायेन प्रकृतेऽप्युपवासादीनां त्रयाणां समुदायस्यैव व्रत-
रूपत्वम् । ननु, कश्चिदुपशमादि-त्रयं विधाय पुनः पक्षान्तर-रूपे-
णापवास-व्यतिरिक्तं द्वयं पद्यते,

“अथवा शिवरात्रिं च पूजा-जागरणैर्नयेत्”—इति ।

नायं दोषः । अथवेत्यनुकल्पोपक्रमेणाश्रित-विषयलोपपत्तेः । अत्र
व्रते विहितानां त्रयाणां परस्परमङ्गाङ्गीभाव-बोधक-प्रमाणाभावादाह्ने-

* प्रशस्तत्वात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

यादि-षड्यागवत्प्रत्येकं काल-संवन्ध-विधानात् फल-संवन्धाच्च* सम-
प्राधान्यं द्रष्टव्यम् । अख्येवोपोद्बलकं लिङ्गमभिधीयते । सुखकस्य
भद्राश्व-जन्म प्राप्तवतोर्दुर्वाससा सह संवादे पश्यते,—

“छणपले चतुर्दृशां न किञ्चिन्मृगमाप्तवान् ।

अण्वपि प्राण्याचार्यं† रुधा समीडितोऽवसत्”॥

इत्युपक्रम्य,—

“धनुः कोत्या हतान्वेव विस्व-पत्राणि मारुद ।

पतितानि महाराज, शम्भोः शिरमि भृतले ॥

तत्रैव तस्यो राजेन्द्र, सर्वरात्रमतन्द्रितः ।

रात्रिजघं स्थितो व्याधः सन्मृष्टिरधोमुखः‡ ॥

प्रभाते विमले जाते दृष्ट्वा तत्रैव शङ्करम् ।

विस्व-पत्रैर्नरश्रेष्ठ, कन्द-मूलैश्च पारितः” —इति ॥

एतस्मिन् यथोक्त-तिथिं तिष्ठेत् इदं विचार्यते । किं व्रतान्तरेष्वि-
वाचापुदयास्तमय-वेधश्चादर्क्यः, किं वा प्रदोष-वेधः, आहोस्वित्
निशीथः वेधः,—इति । तत्र, पूर्वोद्भूतये त्रयोदशौ-वेधः परेशुरस्तमये
दर्श-वेधः,—इत्युदयास्तमय-वेधोयुक्तः, तस्य व्रतान्तरेषु कृत्वात्, कृत्वा
च कल्याणलीयस्मात् । भवम् । सामान्यादिशेषस्य बलीयस्त्वान्—

सामान्यरूपोद्भूदयास्तमय-वेधः, सर्व-तिथिषु सर्व-व्रतेषु समानप्रवृत्तः—
मानत्वात्?, विशेषरूपौ प्रदोष-निशीथ-वेधौ, छणचतुर्दशी-लक्षणे

* फलविधानाच्च,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† प्राणरक्षाार्थं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सन्मृष्टिरधोमुखः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

§ समानत्वात्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

तिथि-विशेषे शिवरात्र्याख्यं व्रत-विशेषमुपजीव्य प्रप्रवृत्तात् । एतदेवा-
भिप्रेत्य ईशानसंहितायामुक्तम्,—

“उदयेऽश्विताः कचिद्वाह्याः कचिदस्तमयेऽश्विताः ।

प्रतिभिस्त्रिथयोयस्मात् वर्जयित्वा व्रतन्निबदम्”—इति ॥

अस्मिंस्तु व्रते प्रदोष-वेधोवायुपुराणे दर्शितः,—

“त्रयोदशस्तगे सूर्ये च तसृष्वेव नाडिषु ।

भूत-विद्धा तु या तत्र शिवरात्रि-व्रतं चरेत्”—इति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“प्रदोष-व्यापिनी वाह्या शिवरात्रि-चतुर्दशी ।

रात्रौ जागरणं यस्मात्तस्मात्तां समुपोषयेत्”—इति ॥

कामिके,—

“आदित्यास्तमये काले अस्ति चेष्टा चतुर्दशी ।

तद्रात्रिः शिवरात्रिः स्यात् सा भवेदुक्तमोक्तमा”—इति ॥

निशीथ-वेधोनारदीयसंहितायां दर्शितः,—

“अर्द्ध-रात्रयुता यत्र माघ-कृष्णचतुर्दशी ।

शिवरात्रि-व्रतं तत्र सोऽश्वमेध-फलं लभेत्”—इति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“भवेद्यत्र त्रयोदश्यां भूत-व्याप्ता महानिशा ।

शिवरात्रि-व्रतं तत्र कुर्याज्जागरणं तथा”—इति ॥

ईशानसंहितायाम्,—

“माघ-कृष्णचतुर्दश्यामादिदेवोमहानिशा ।

शिवलिङ्गतयोद्भूतः कोटि-सूर्य-धम-प्रभः ॥

तत्काल-व्यापिनी याज्ञा शिवरात्रि-व्रते तिथिः ।
 अर्द्धरात्रादधस्योर्ध्वं युक्ता यत्र चतुर्दशी ॥
 तन्निशावेव कुर्वीत शिवरात्रि-व्रतं व्रती ।
 अर्द्धरात्रादधस्योर्ध्वं* नास्ति† यत्र चतुर्दशी ॥
 नैः तत्र व्रतं कुर्यादायुरैश्वर्य-दानिदम् ।
 व्याप्यार्द्धरात्रं यस्यान्तु लभ्यते सा‡ चतुर्दशी ।
 तस्यामेव व्रतं कार्यं मत्प्रसादार्थिभिर्नरैः ॥
 पूर्वद्युर्वी परेद्युर्वी महानिशि चतुर्दशी ।
 व्याप्ता सा दृश्यते यस्यां तस्यां कुर्याद्व्रतं नरः ॥
 लिङ्गाविर्भाव-काले तु व्याप्ता याज्ञा चतुर्दशी ।
 तदूर्ध्वोऽश्विना भूता सा कार्या व्रतिभिः सदा ॥
 मम प्रियकरी श्लेषा माघ-कृष्णचतुर्दशी ।
 महानिशाऽश्विना या तु तत्र कुर्याद्व्रतं व्रतम्—इति ॥

एवं सति, पूर्वद्युरेव वा परेद्युरेव वा यत्र प्रदोष-निशीथोभय-व्याप्ति-
 क्षात्र व्रतमाचरणीयम् । पूर्वद्युरेवोभय-व्याप्तौ स्कन्दपुराणे पद्यते,—

“त्रयोदशे यदा देवि, दिनभुक्ति-प्रमाणतः ।

जागरे शिवरात्रिस्थान्निशि पूर्णं चतुर्दशी”—इति ॥

दिनभुक्तिरस्तमयः । परेद्युरेवोभय-व्याप्तौ कामिके पद्यते,—

“निशा-द्वये चतुर्दश्यां पूर्वा त्याज्या परा शुभा”—इति ।

* नार्द्धरात्रादधस्योर्ध्वं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† युक्ता,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ या,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

दिन-द्वयेऽप्युभय-व्याप्तिस्तु न सम्भाव्यते, याम-दय-दृष्टेरभावात् ।
 दिन-द्वयेऽप्युभय-व्याप्त्यभावोऽपि न सम्भाव्यते, याम-दय-न्यस्याभा-
 वात् । एकैकस्मिन् दिने एकैक-व्याप्तौ तु कथमिति चेत् । उच्यते ।
 सा ह्येवं प्रसज्यते ; पूर्वैद्युर्निश्चय-व्याप्तिः परेद्युः प्रदोष-व्याप्तिः,—इति ।
 तत्रैक-व्याप्तेर्दिन-द्वये समानत्वेऽपि जया-योगस्य प्रशस्तत्वाद् दर्श-योगस्य
 निन्दितत्वाच्च पूर्वैद्युरेवोपवामः । जया-योग-प्राशस्त्यं चानेक-वचनैरा-
 दृतत्वादवगम्यते । तथाच स्कन्दपुराणे पथ्यते,—

“क्षणाष्टमी स्कन्दघटी शिवरात्रि-चतुर्दशी ।

एताः पूर्व-यताः कार्यास्तिथ्यन्ते पारणं भवेत् ॥

जम्बाष्टमी रोहिणी च शिवरात्रिस्तथैव च ।

पूर्व-विद्वैव कर्त्तव्या तिथि-भान्ते च पारणम् ॥

आवणी दुर्गनक्षत्री तथा दुर्वाष्टमी च या ।

पूर्व-विद्वद्वा तु कर्त्तव्या शिवरात्रिर्बलेर्दिनम्”—इति ॥

“जयन्ती शिवरात्रिश्च कार्ये भद्रा-जयाऽम्बिते”—इति च ।

नामरखण्डे,—

“माघ-फाल्गुनयोर्मध्ये असिता या चतुर्दशी ।

अनङ्गेन समायुक्ता कर्त्तव्या सा सदा तिथिः”—इति ॥

पद्मपुराणे,—

“अर्द्धमात्रात् पुरस्ताच्चैजया-योगोयदा भवेत् ।

पूर्व-विद्वैव कर्त्तव्या शिवरात्रिः शिव-प्रियैः”—इति ॥

ब्रह्मवैवर्त्ते,—

“रुद्र-प्रतेषु सर्वेषु कर्त्तव्या सम्पत्तौ तिथिः ।

अन्येषु व्रत-कल्पेषु पर-युक्तामुपावसेत्” — इति ॥

दश-योग-निन्दा च स्कन्दपुराणे दर्शिता,—

“महतामपि पापानां दृष्टा वै निःकृतिः पुरा ।

न दृष्टा कुर्वतां पुंसां कुह-युक्तां तिथिं शिवाम्” — इति ॥

अन्यान्यपि यानि कानिचिद्दर्श-योग-निन्दा-वचनानि तत्र तत्र स्मर्यन्ते, तानि सर्वाण्यस्मिन्विषये योजनीयानि । यदा पूर्वद्युर्निशीथादूर्ध्वं प्रवृत्ता चतुर्दशी परेद्युः क्षय-वशाद्विशीथादर्वागेव समाप्ता, तदा पूर्वद्युः प्रदोष-निशीथ-व्याप्तोरुभयोरप्यसम्भवात्परेद्युः प्रदोष-व्याप्तेरेकस्याः सद्भावाच्च पर-विद्वैत्राद्या । एतदेवाभिप्रेत्य स्मर्यते,—

“माघामिते भूत-दिनं कदाचि—

दुपैति योगं यदि पञ्चदश्या ।

जया-प्रयुक्तां न तु जातु कुर्या—

च्छिदस्य रात्रिं प्रियकृच्छिवस्य” — इति ।

यदा पूर्वद्युः प्रदोषादूर्ध्वं प्रवृत्ता चतुर्दशी परेद्युः क्षय-वशात् प्रदोषादर्वागेव समाप्ता, तदा परेद्युर्व्याप्ति-दद्याभावात् पूर्वद्युर्निशीथ-व्याप्तेः सद्भावाज्जया-योगाच्च पूर्वद्युरेवोपवामः ।

अत्रायं विवेकः सम्पन्नः । दिन-द्वये निशीथ-व्याप्तौ तदव्याप्तौ च प्रदोष-व्याप्तिर्नियामिका । तथा, दिन-द्वयेऽपि प्रदोष-व्याप्तौ तदव्याप्तौ च निशीथ-व्याप्तिर्नियामिका । एकैकस्मिन् दिने एकैक-व्याप्तौ जया-योगो नियामकः,— इति ।

अस्य शिवरात्रि-व्रतस्याहोरात्र-माध्यमिनाहनि रात्रौ च मंत्रध्याना-व्या-
रणे सति अहर्वेधमुपेत्य प्रदोष-निशीथयोरैव कुतः शुक्लाणां पञ्च-

पातः,— इति चेत् । रात्रेरत्र प्रधानत्वादिति ब्रूमः । तत्-प्राधान्ये
चोपपत्तिः स्कन्दपुराणे पद्यते,—

“निशि भ्रमन्ति भूतानि शक्रयः शूलभृद्यतः ।

अतस्तस्यां त्रयोदश्यां सत्यान्नत्-पूजनं भवेत्”—इति ॥

तस्यां त्रयोदश्यामिति व्यधिकरणे सप्तम्यौ । तथाचायमर्थः सम्यद्यते,
त्रयोदशी-निशीये तस्यां चतुर्दश्यां विद्यमानायां शिव-पूजनं भवेत्,—
इति ।

नागरखण्डेऽपि,—

“माघमासस्य कृष्णायां चतुर्दश्यां सुरेश्वर ।

अहं यास्यामि भृष्टे रात्रौ नैव दिवा कसौ ॥

लिङ्गेषु च समस्तेषु चरेषु स्थावरेषु च ।

संक्रमिष्याम्यसन्दिग्धं वर्षपाप-विशुद्धये ॥

रात्रौ तस्यां हि मे पूजां यः करिष्यति मानवः ।

मन्त्रैरेतैः सुरश्रेष्ठ, विपापः स भविष्यति”—इति ॥

सा च शिवरात्रि-चतुर्दशी त्रिधा भवति ; एकतिथ्यात्मिका, तिथि-
द्वयात्मिका, तिथि-त्रयात्मिका च,—इति । तत्र सूर्योदयमारभ्य प्रवृत्ता
परिणोदयपर्यन्तैकतिथ्यात्मिका । सा वेध-दोषाभावात् प्रशस्ता ।
तिथि-द्वयात्मकत्वञ्च द्वेधा भवति ; जया-योगेन, दर्श-योगेन च ।
तत्र * योग-द्वयमेकैकस्मिन् विषये प्रशस्तम् । स च विषय-विशेषः
पूर्वमेवोदाहृतः । तिथि-त्रयात्मकत्वन्वतिप्रशस्तम् । एतदेवाभिप्रेत्य
पुराणे पद्यते,—

* तत्र,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

“त्रयोदशी-कलाऽप्येका मध्ये चैव चतुर्दशी ।

अन्ते चैव सिनीवाली चित्पृष्ठां शिवमर्चयेत्”—इति ॥

एथा चित्पृष्ठा प्रशस्ता, तथा वार-विशेषेण योग-विशेषेण च प्रशस्ता भवति । तथा च स्कन्दपुराणे पथते,—

“माघ-कृष्ण-चतुर्दश्यां रवि-वारोयदा भवेत् ।

भौमोवाऽथ भवेद्देवि, कर्त्तव्यं व्रतमुत्तमम् ॥

शिव-योगस्य योगे वै तद्भवेदुत्तमोत्तमम् ।

शिवरात्रि-व्रतन्वेतत्तद्भवेदुत्तमोत्तमम्”—इति ॥

ननु, यदा पूर्व-विद्धायामुपवासस्तदा परेद्युः किन्तिथ्यन्ते पारणं भवति किं वा तिथि-मध्ये? शास्त्रन्तु पञ्च-द्वयेऽपि समानम् । तच्च, तिथ्यन्त-पारण-वचनानि पूर्वमुदाहृतानि । तिथि-मध्य-पारण-वचनन्तु स्कन्दपुराणे पथते,—

“उपोषणं चतुर्दश्यां चतुर्दश्यान्तु पारणम् ।

कृतैः सुकृत-लक्षैश्च लभ्यते वाऽथवा न वा ॥

ब्रह्मा स्वयं चतुर्वर्त्तुः पञ्चवर्त्तुस्तथाऽप्यहम् ।

सिक्थे सिक्थे फलं तस्य शक्नोवक्तुं न पार्वति ॥

‘ब्रह्माण्डोदर-मध्ये तु यानि तीर्थानि सन्ति वै ।

संस्थितानि भवन्तीह भूतायां पारणे कृते ॥

तिथीनामेव सर्वामामुपवास-व्रतादिषु ।

तिथ्यन्ते पारणं कुर्याद्भिना शिव-चतुर्दशीम्”—इति ॥

वाढम् । अस्ति हि द्विविधं शास्त्रम्, तस्य च द्विविधस्य शास्त्रस्य प्रतिपत्प्रकरणोक्त-न्यायेन व्यख्या द्रष्टव्या । यदा याम-त्रयाद्वागेव

चतुर्दशी परिसमाप्यते, तदा तिथ्यन्ते पारणम् । यदा तु चतुर्दशी
याम-त्रयमतिक्रामति, तदा चतुर्दशी-मध्ये पूर्वाह्ने पारणं कुर्यात् ।

इति चतुर्दशी-निर्णयः ।

अथ पञ्चदशी निर्णयते ॥

सा द्विविधा ; पौर्णमास्यमावास्या च । तत्र, पौर्णमास्यां परस्पर-
विरुद्धानि वाक्यान्युपलभ्यन्ते । तत्र, पर-विद्धायायाह्वलं पुराणे पथ्यते,—

“भूत-विद्धा न कर्त्तव्या कर्त्तव्या प्रतिपद्युता ।

पौर्णमासी व्रतारम्भे मनुजैः फलकाङ्क्षिभिः”—इति* ॥

विष्णुधर्मोत्तरे,—

“एकादश्यष्टमी षष्ठी पौर्णमासी चतुर्दशी ।

अमावास्या तृतीया च उपोष्याः स्युः पराऽन्विताः”—इति ।

पद्मपुराणे,—

पूर्व-विद्धा तु कर्त्तव्या सप्तमी व्रतिभिर्नरैः ।

पौर्णमास्यामह्नीपाल, परायानियमाङ्गता†”—इति॥

पर-विद्धा-निषेधः पूर्व-विद्धा-विधिश्च ब्रह्मपुराणे,—

* ‘पुराणे पथ्यते’—इत्यादि, ‘इति’—इत्यन्तं नास्ति मु० पुस्तके ।

† मुद्रितपुस्तके वचनमिदं, नोपोष्यं तिथिपञ्चकमित्यनन्तरं पठि-
तम् । तत्र च, ‘पौर्णमासी मह्नीपाल’—इति तृतीयचरणे पाठः ।

“षष्ठ्येकादशमावास्या पूर्व-विद्धा तथाऽष्टमी ।

पूर्णमा पर-विद्धा च नोपोष्यन्तिथि-पञ्चकम्”—इति ।

पूर्व-विद्धा-ग्राह्यत्वञ्च युग्मवाक्ये “चतुर्दश्या च पूर्णिमा”—इति ।

एवं परस्पर-विरोधे सति या व्यवस्था, सा ब्रह्मवैवर्त्ते दर्शिता,—

“पूर्व-विद्धा न कर्त्तव्या अमावास्या च पूर्णिमा ।

वर्जयित्वा मुनिश्रेष्ठ, सावित्री-व्रतमुत्तमम्”—इति ॥

सावित्री राज-कन्या, तथा चीर्णं व्रतं सावित्री-व्रतम् । तच्च भवि-
ष्योत्तरपुराणे दर्शितम्,—

“कथयामि कुल-स्त्रीणां महिम्नावर्द्धनं परम् ।

यथा चीर्णं व्रतं पूर्वं सावित्र्या राज-कन्यया”—इति ॥

एतच्च पौर्णमास्याममावास्यायां च विहितम् । तस्मिन् व्रते पूर्वविद्धा
याह्या, व्रतान्तरे पूर्व-विद्धा न कर्त्तव्या, किं तु पर-विद्धैव कर्त्तव्येति
परस्पर-विरुद्धस्य शास्त्र-द्वयस्य व्यवस्था । यदा तु चतुर्दश्यादश-
नाड़िका भवति, तदा सावित्रीव्रतमपि तत्र परित्याज्यम् ।

“भूतोऽष्टादशनाडीभिर्दृष्यत्युत्तरान्तिथिम्”—इति स्मृतेः ।

योऽयं पौर्णमासो-निर्णयः, स एवामावास्यायामप्यवगन्तव्यः । तत्रापि
सावित्री-व्रतं पूर्वे-दिने कर्त्तव्यं व्रतान्तराण्युत्तरदिने । अस्याञ्च व्यवस्थान्तरं
ब्रह्मवैवर्त्त-वचनं पूर्वमुदाहृतम् । स्कन्दपुराणेऽपि,—

“भूत-विद्धा मिनोवाली न तु तत्र व्रतसङ्ग्रेत् ।

वर्जयित्वा तु सावित्री-व्रतं तु शिखिवाहन”—इति ॥

एवं च सति, युग्म-शास्त्रं सावित्रीव्रत-व्यतिरिक्तं पु व्रतेषु द्रष्टव्यम् ।

प्रचेताश्रपि,—

“नाग-विद्धा तु या षष्ठी सप्तम्या च युताऽष्टमी ।

दशम्येकादशी विद्धा त्रयोदश्या चतुर्दशी ॥

भूत-विद्धाऽप्यमावास्या न ग्राह्या मुनि-पुङ्गवैः ।

उत्तरोत्तर-विद्धास्ताः कर्त्तव्याः काठकी श्रुतिः—इति ॥

पद्मपुराणेऽपि,—

“षष्ठ्यष्टमी तथा दर्शः कृष्णपक्षे त्रयोदशी ।

एताः पर-युताः कार्याः पराः पूर्वेषु संयुताः”—इति ॥

यत्तु नागदीयपुराणे,—

“दर्शं च पौर्णमासञ्च पितुः सांवत्सरं दिनम् ।

पूर्व-विद्धमकुर्वाणोनरकं प्रतिपद्यते”—इति ॥

तत्सावित्रीव्रत-विषयं श्राद्ध-विषयं वा । अमावास्यायामिव पौर्ण-
मास्यामपि श्राद्धं विहितम् । तथा च पितामहः,—

“अमावास्या-व्यतीपात-पौर्णमास्यष्टकासु च ।

विद्वान् श्राद्धमकुर्वाणः प्रायश्चित्तीयते हि सः”—इति ॥

अमावास्या-श्राद्धस्य च पार्वणरूपत्वमपराहस्य तत्कर्म-कालत्वं कुत-
पस्य प्रारम्भ-कालत्वमित्येतत्तितयं प्रतिपत्करणे प्रत्याब्धिक-निर्णये प्रप-
ञ्चितम् । तथा सति, अपराहस्य कर्म-कालत्वात् पूर्वदुरेव वा परेद्युरेव
वाऽपराह-व्यापिन्यमावास्या गृहीतव्या । तत्रापराहव्यापिन्याः पूर्व-तिथे-
र्ग्राह्यतामाह हारीतः,—

“यस्यां सन्ध्या-गतः सोमामृणालमिव दृश्यते ।

अपराह्णे तु या तस्यां पिण्डानां करणं भ्रुवम्”—इति ॥

यत्तु कार्ष्णाजिनिनोक्तम्,—

“भूत-विद्धाममावास्यां मोहादज्ञानतोऽपिवा ।

आद्ध-कर्मणि ये कुर्युस्तेषामायुः प्रहीयते”—इति ॥

तदपराह-व्याप्त्यभाव-विषयं द्रष्टव्यम् । अपराह-व्यापिन्याउत्तर-
तिथेर्ग्राह्यतामाह हारीतः,—

“अपराहः पितृणान्तु या ऽपराहानुयायिनी ।

सा ग्राह्या पितृ-कार्यं तु न पूर्वाऽस्तानुयायिनी”—इति ॥

उभयत्रापराह-व्यापित्वं द्वेधा भिद्यते ; एकदेशेन, कार्त्स्न्येन चेति ।
एकदेश-व्याप्तिश्च द्वेधा भिद्यते ; वैषम्येण, साम्येन चेति । तत्र, वैषम्येण-
कदेशव्याप्तौ महत्त्वेन निर्णेतव्यम् । तथा च स्मृतिः,—

“अपराह-द्वय-व्यापिन्यमावास्या यदा भवेत् ।

तत्रान्यत्व-महत्त्वाभ्यां निर्णयः पितृ-कर्मणि”—इति ॥

महत्त्वेन ग्राह्यत्वमभिप्रायः । स च शिवराघव-संवादे स्पष्टमभिहितः,—

“अन्याऽपराहे त्याज्याऽमा ग्राह्या स्याद्याऽधिका भवेत्”—इति ॥

साम्येनैकदेश-व्याप्तौ खर्वादि-शास्त्रेण निर्णयः । साम्येनोभयत्रैकदेश-
व्याप्तिश्च तत्तिथि-गतैर्द्वि-त्रय-साम्येस्त्वेधा भिद्यते । तथा हि । पूर्वद्वय-
पराहस्य द्वितीय-घटिकामारभ्य परेद्युपराहस्य पञ्च-घटिका-पर्यन्तं
• यदा तिथिर्वर्तते, तदा पूर्वापराहस्य प्रथम-घटिकां द्वितीयापराहस्य
चरम-घटिकां विहाय शिष्टासु पञ्चसु वर्तमानत्वात्साम्येनैकदेश-व्याप्ति-
र्भवति । तिथिश्च तदा, घटिका-चतुष्टयेन वर्द्धते । यदा च पूर्वापराहस्य
चरमघटिकायामुत्तरापराहस्य च प्रथम-घटिकायान्तिथिर्वर्तते, तदा-

ऽपि साम्येनैकदेश-व्याप्तिर्भवति । घटिका-चतुष्टयेन तदा तिथिः क्षीयते ।
यदा पूर्वापराङ्गस्य चरम-घटिका-त्रये द्वितीयापराङ्गस्य च प्रथम-घटिका-
त्रये तिथिर्वर्त्तते, तदा साम्येनैकदेश-व्याप्तिस्तदवस्था । तिथिस्तु न वर्द्धते
नापि क्षीयते किन्तु समैव । ईदृशे विषये खर्व-दर्प-वाक्यान्निर्णयः । तच्च
खर्वादिवक्तुं सर्व-तिथि-साधारण्येन प्रवृत्तत्वाद्मावास्यायामपि प्रवर्त्तते ।
तथा, अमावास्यायामेव *विशेषेण शिवराघव-संवादे स एवार्थो दर्शितः,—

“अमावास्या तु या हि स्यादपराङ्ग-द्वयेऽपि सा ।

क्षये पूर्वा, परा वृद्धौ, साम्येऽपि च परा स्मृता” — इति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि,—

“तिथि-क्षये सिनीवालौ तिथि-वृद्धौ कुहर्मता ।

साम्येऽपि च कुरुर्ज्ञेया वेद-वेदाङ्ग-वेदिभिः” — इति ॥

चतुर्दशी-मिश्रा सिनीवाली, प्रतिपन्मिश्रा कुहः । तथा च व्यासः,—

“दृष्ट-चन्द्रा सिनीवाली नष्ट-चन्द्रा कुहर्मता” — इति ।

कार्त्स्न्येनोभयचापराङ्ग-व्याप्तावपि तिथि-वृद्धित्वात् कुहरेव ग्राह्या ।

यदा दिन-द्वयेऽप्यपराङ्गं न स्पृशति, तदा साम्यनग्निक-भेदेन व्यवस्था
द्रष्टव्या ।

तद्देशे जावलिः,—

“अपराङ्ग-द्वयाव्यापी यदि दर्शस्तिथि-क्षये ।

आहिताग्नेः सिनीवाली निरग्न्यादः कुहर्मता” — इति ॥

आदि-शब्दात् स्त्री-गूढयोरपि ग्रहणम् । तदाह लौगाक्षिः,—

* अमावास्यायामपि,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

“मिनीवाली द्विजैः कार्या साग्निकैः पितृ-कर्मणि ।

स्त्रीभिः भूद्रेः कुलैः कार्या तथाचानग्निकैर्द्विजैः”—इति ॥

एवं शास्त्रार्थे व्यवस्थिते सति, यानि वज्रविधानि वाक्यानि, तानि सर्वाणि प्रोक्तेष्वमावास्या-भेदेष्वन्यतम-विषयत्वेन यथायोगं योजनीयानि । तथाहि । तत्र, तावदौघायनप्राह,—

“मध्याह्नात्परतोयत्र चतुर्दश्यनुवर्त्तते ।

मिनीवाली तु सा ज्ञेया पितृ-कार्ये तु निष्कला”—इति ॥

दृश्यतिरपि,—

“मध्याह्नाद् या त्रमावास्या परस्तात् संप्रवर्त्तते ।

भूत-विद्धा तु सा ज्ञेया न सा पञ्चदशी भवेत्”—इति ।

अत्र, मध्याह्नादूर्ध्वमपराह्नमतिक्रम्य परस्तादमावास्या प्रवर्त्तते,— इति व्याख्येयम् । तदेतद्वचन-द्वयं परेद्युरेवापराह्न-व्याप्तौ योजनीयम् । यत्तु कात्यायनवचनम्,—

“पिण्डान्वाहार्थकं श्राद्धं क्षीणे राजनि ज्ञस्यते ।

वासरस्य तृतीयेऽंशे नातिसन्ध्या-समीपतः”—इति ॥

पिण्डानां पिण्डपितृयज्ञाङ्गभूतानामनु पश्चादाह्नयते क्रियते,—इति ‘पिण्डान्वाहार्थकं श्राद्धमामावास्यं, तत् क्षीणे राजनीदौ कर्त्तव्यम्’ ‘वासरस्य तृतीयेऽंशे’ इत्यनेनेष्वमृतोऽपराह्नः सायाह्न-महितोऽभिधीयते । ‘नातिसन्ध्यासमीपतः’—इति सायाह्नस्य प्रतिषेधे सत्यपराह्नः कर्मकाल-त्वेन परिगृह्यते । तथा च, कर्म-काल-व्यापिनौ तिथिर्याज्ञेत्युक्तम् । तत्रेन्दुलक्ष्यं चतुर्दश्यष्टमे प्रहरे प्राग्वहः, अमावास्यायाः सप्तमे प्रहरे समाप्तिः । तदेतदुभयं कात्यायनप्राह,—

“अष्टमं ऽग्रे चतुर्दश्याः क्षीणो भवति चन्द्रमाः ।

, अमावास्या ऽष्टमांशे च पुनः किल भवेदणुः”—इति ।

यत्तु जावालिनोक्तम्,—

“प्रतिपत्त्वथमावास्या पूर्वाह्ण-व्यापिनी यदि ।

भूत-विद्धैव सा कार्या पित्र्ये कर्मणि सर्वदा”—इति ॥

अत्र, ‘पूर्वाह्ण-व्यापिनी’—इति विशेष-कथनादपराह्ण-व्यापित्वं नास्तीत्यवगम्यते । तादृशी च द्विविधा; पूर्वैद्युरपराह्ण-व्यापिनी, तद्गृहिता च । आद्यपक्षे सर्वैरपि भूतविद्धैव कार्या । द्वितीयपक्षे साग्निकैरेव भूत-विद्धा कार्या । यत्तु हारीतेनोक्तम्,—

“पूर्वाह्णे चंदमावास्या अपराह्णे न चेत्तु सा ।

प्रतिपद्यपि कर्त्तव्यं श्राद्धं श्राद्धविदो विदुः”—इति ॥

तद्विवक्षये ऽपराह्ण-व्यापित्वाभावे सति निरग्नि-विषयम् । यदपि हारीतेनोक्तम्,—

“भूत-विद्धा ऽप्यमावास्या प्रतिपन्निश्रिता ऽपि वा ।

पित्र्ये कर्मणि विदद्विधायां कुतपकालिकी”—इति ।

तदेकोद्दिष्ट-विषयम् । एकोद्दिष्टस्य कुतप-प्राधान्यं प्रतिपत्प्रकरणे प्रपञ्चितम् । यदा । प्रतिपन्निश्रयाया अपराह्ण-व्यापित्वाभादे निरग्नि-कैरपि हेयत्वाशङ्कायां ग्राह्यत्वे कुतप-व्याप्तिरनुकल्पेनाभिधीयते । अपराह्ण-व्याप्तिः पार्वणे मुख्यकल्पः, कुतप-व्याप्तिरनुकल्पः । तथा च, मुख्यासम्भवे ऽनुकल्पस्योपादेयत्वाच्चिराग्निकैः प्रतिपन्निश्रिता यद्दीप्तं शक्यते । भूत-विद्धायान्तु, कुतप-कालिकत्वे सत्यापराह्णिकत्वमर्थ-सिद्धम् । तथा सति, मुख्यानुकल्पयोर्द्वयोरेपि सद्भावात्कुतपस्य प्रारम्भ-

कालत्वाच्च प्रात्याखिक-प्रकणोदाहृत-देवलादि* वचनानुसारेण कर्मो-
पक्रमोपसंहारौ व्याप्तिर्दर्शिता भवति । तच्चात्र दृष्टान्तोपन्यस्यते ।
यथा, कुतप-व्यापिनौ भूत-विद्धोपादेया; तथा, प्रतिपद्धिद्धाऽपि
कुतप-व्याप्तोपादेया भवति । तत्र बोधायनश्चाह,—

“घटिकैकाऽप्यमावास्या प्रतिपत्सु न चेत्तदा ।

भूत-विद्धैव सा याज्ञा दैवे पित्र्ये च कर्मणि”—इति ॥

प्रतिपत्सु घटिकैकाऽपि कर्म-काष्ठ-संवन्धिनौ यदि न स्यादित्यर्थः ।
तदेतद्वचनं पूर्वधुरेवापराह-व्याप्तौ द्रष्टव्यम् । अस्मिन्नत्र विषये जावालि-
राह,—

“प्रतिपत्स्यमावास्या पूर्वाह्न-व्यापिनौ यदि ।

भूत-विद्धैव सा याज्ञा पित्र्ये कर्मणि सर्वदा”—इति ॥

यस्तु हारीतवचनम्,—

“कन्या-मकर-मौनेषु तुलायां मिथुने तथा ।

भूत-विद्धैव सर्वेषां पूज्या भवति यत्रतः”—इति ॥

तद्व्रत-विषयम् । तथा च जावालिः,—

“तुलायां मिथुने मौने कन्यायां मकरेऽप्यमा ।

भूत-विद्धा व्रते याज्ञा शेषेषु प्रतिपद्यता”—इति ॥

इति पञ्चदशोनिर्णयः ।

* देवस्वामि,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† उपक्रमोपसंहारकाणं,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अथेष्टिकालो निर्णयते ।

मचेष्टेः प्रतिपदि कर्त्तव्यतया पूर्व-प्रकरणएव कुतोऽयं नाभिहितः,—
इति शङ्कनीयम् । पर्व-चतुर्थांशस्यापि प्रतिपदद्वेष्टि-कालत्वात् । पर्व-
प्रतिपत्सन्धि-सापेक्षत्वाच्च । अतः, पर्व-निर्णयानन्तरमस्य निर्णयस्याव-
स्यरः,—इतीदानीं निर्णयते । अचेदस्मिन्त्यते । किं पर्व-प्रतिपदोः सन्धि-
रिष्टिकालः, किं वा, सन्धिरुभौ पार्था ? इति । तदर्थं प्रथमं सन्धि-स्वरूपं
निरूपणीयम् । तन्निरूपणञ्च पर्व-भेदाधीनम् । अतः, पर्व-भेदो नि-
रूप्यते । पर्व च द्विविधं, पौर्णमास्यमावास्या चेति ।

ननु, प्रतिपदमारभ्य चतुर्दशन्तानान्तिथीनां शुक्ल-कृष्ण-पक्षयो-
र्नास्ति नाम-भेदः, पञ्चदश्यान्तु किमर्थोऽयं नाम-भेदः,—इति चेत् ।
तयोर्विशेष-स्वभाव-ज्ञापनयेति ब्रूमः । प्रथम-द्वितीयादिनां चन्द्रकलानां
मध्ये यत्सङ्ख्याका कला वर्द्धते, तत्सङ्ख्याका शुक्लपक्षे तिथिः व्यवह्रियते ।
कृष्ण-पक्षेऽपि चौथमाणायास्तस्याः कलायानां तन्निधि-व्यवहारः ।
तेन न्यायेनान्य-तिथेरपि पक्ष-द्वये पञ्चदशीत्येव व्यवहारः । तच्च,
शुक्लायां पञ्चदश्यां चन्द्र-मण्डलं स्व-कलाभिः सर्वात्मना पूर्यते । सेयं
मण्डल-परिपूर्तिः पूर्णमेत्यनेन नास्तीति ज्ञायते । तदुक्तं ब्रह्माण्ड-
मत्स्यपुराणयोः,—

“कला-क्षये व्यतिक्रान्ते दिवा पूर्णो परस्परम् ।

चन्द्रादित्यौ पराक्ते तु पूर्णत्वात्पूर्णमा स्मृता” —इति ॥

अङ्कः परोभागः पराङ्कः, सूर्यास्तमयकालः,—इत्यर्थः । तच्च, यथा

द्वितीयः सम्पूर्ण-मण्डलः सञ्चक्षतेति, तथोत्तरक्षणे चन्द्रः सम्पूर्ण-मण्डलः
 भवेतीति दृष्टान्त-दार्ष्टान्तिक-भावं विवक्षित्वा उभयोरपि द्रष्टव्य-चन्द्रयो-
 रन्यासः । यथा, मण्डल-पूर्वत्व-विवक्षया पूर्णिमाशब्दः प्रयुज्यते, तथा,
 मण्डल-पूर्वत्व-विवक्षया-पूर्णिमाशब्दः प्रयुज्यते । तदुक्तं भविष्योक्तेर्ये,—

“पूर्णिमासौ महाराज, सोमस्य दयिता तिथिः ।

पूर्णिमासोभवेद्यस्मात्पूर्णिमासौ ततः स्मृता”—इति ॥

पूर्णिमाऽमावास्यायोर्विकल्पन मासान्तत्वं मास-प्रस्तावे दर्शितम् ।
 अमावास्यात्यन्तं नास्तीति बहुवोऽर्थाः कथ्यन्ते । तच्चाभावाच्च स्वतरो-
 ऽर्थाः; सहभावः, कन्या, सूर्य-रश्मिः, चन्द्र-कला चेति । वसुशब्दस्य च
 स्वतरोऽर्थाः । इन्द्रश्चन्द्रः पितृविशेषः निवासयेति । तत्र, सहभाव-
 वाचिनमभावाच्च इन्द्र-वाचिनं वसुशब्दश्चोररौक्त्य निर्वचनमेवं प्रव-
 र्त्तते । अमा वसुरस्यामित्यमावास्याति ।

अयमर्थः । वृत्र-वधानान्तरं प्रेषितेन्द्र-समागमे सम्पुष्टादेवाः परस्पर-
 मवोचन् । अमाऽस्माभिः सहायमिन्द्रो निवसतीति । अतस्तस्य दिनस्या-
 मावास्यात्वमिति । सोऽयमर्थः शतपथ-ब्राह्मणे दर्शपूर्णमास-प्रकरणे श्रूयते ।
 “ते देवाश्चक्रुर्वन् अमा वै नोऽद्य वसुर्वसति योनैः प्रावात्सीत्”—इति ।
 तैत्तिरीयब्राह्मणेऽपि विस्पष्टमयमेवार्थः श्रूयते । “इन्द्रो वृत्रं हत्वा वरं
 परावतमगच्छदपराधमिति मन्यमानस्तन्देवाः प्रेषमैच्छन्”—इत्या-
 रभ्य पद्यते । “सोऽमावास्यां प्रत्यागच्छन्तं देवाश्चक्रुः परमगच्छन्तामा वै
 नोऽद्य वसुर्वसतीतीन्द्रो हि देवानां वसु तदभावाद्याया अमावास्या-
 त्वम्”—इति । परं पगावतम् अत्यन्तदूरदेशमित्यर्थः । अपराध-
 क्षमकायम् ।

यदा, वसुशब्दश्चन्द्रवाची, तदाऽप्यमाशब्दस्य वाच्यं सहभावमेवो-
ररीकृत्यैवं निर्वक्तव्यम् । पश्वौषधीभिः सह चन्द्रोवसत्यस्यां रात्रावित्य-
मावास्या । अयमर्थः शतपथ-ब्राह्मणे श्रूयते । “एष वै सोमोराजा-
देवानामन्नं यश्चन्द्रमाः, स यत्रैष एतां रात्रिं न पुरस्तात् पश्चाद्बृहते
तदिमं लोकमागच्छति । स इह पश्वौषधीरनुप्रविशति स वै देवानां
वस्त्रं ह्येषां तद्यदेष एतां रात्रिमिहामा वसति तस्मादमावास्या
नाम”—इति । तथा, बृहदारण्यकेऽपि, चन्द्रं प्रकृत्य पश्यते । “सोऽमा-
वास्यां रात्रिमेतथा षोडश्या कलया सर्वमिदं प्राणभृदनुप्रविश्य ततः
प्रातर्जायते”—इति ।

अमा-वसु-शब्दौ यदा कन्या-पितृ-वाचिनौ, तदानीमेवं निर्वक्तव्यम् ।
अमां वसुर्नैष्कदस्यां रात्रावित्यमावास्या । अमाशब्दाभिधेया काशि-
त्कन्या तस्यां रात्रौ वसुनामानं पितरं वज्रे । स च पिता धर्म-लोपा-
ह्नीतः सन् तां कन्यां नैष्कत् । सोऽयमितिहासः पद्मपुराणेऽवगम्यः ।

अमा-वसु-शब्दौ यदा सूर्यरश्मि-निवासवाचिनौ, तदा तदनुसारेण
निर्वचनं स्कान्दे नागरखण्डे पश्यते,—

“अमा नाम रवेरश्मिः सहस्र-प्रमुखः स्मृतः ।

यस्य वै* तेजसा सूर्यः प्रोक्तस्तैलोक्य-दीपकः ॥

तस्मिन् वसति येनेन्दुरमावास्या ततः स्यता”—इति ॥

ब्रह्माण्डपुराणेऽपि,—

“अमा नाम रवेरश्मिश्चन्द्र-लोके प्रतिष्ठिता ।

* यस्यावै,—इति बि० पुस्तके पाठः ।

यस्मात्सोमोवसेत्तस्मान्मावास्या ततः स्यता” —इति ॥

अमा-वसु-शब्दयोः सहभाव-निवास-वाचित्वमाश्रित्य मत्स्य-वायु-
ब्रह्माण्डपुराणेषु निर्वचनं कृतम्,—

“अमा वसेतामृचे तु यदा चन्द्र-दिवाकरौ ।

एषा पञ्चदशी रात्रिरमावास्या ततः स्यता” —इति ॥

अमाशब्दस्य चन्द्र-कला-वाचित्वं स्कान्दे दर्शितम्,—

“अमा षोडश-भागेन देवि-प्रोक्ता महाकला” —इति ॥

तां कलामुपजीव्य निर्वचनं भगवतौपुराणे दर्शितम्,—

“कलाऽवशेषो निःक्रान्तः प्रविष्टः सूर्य-मण्डलम् ।

अमायां विभते यस्मादमावास्या ततः स्यता” —इति ॥

अमावास्या-शब्द-पर्यायोदर्श-शब्दोऽपि द्विधा निरुच्यते । सूर्याचन्द्र-
मयौ परस्परं पश्यतोऽचेति दर्शः । तदुक्तं मत्स्यपुराणे*,—

“आश्रित्य ताममावास्यां पश्यतः सुसमागतौ ।

अन्योन्यं चन्द्र-सूर्यौ तौ यदा तद्दर्शयन्त्यते” —इति ॥

न दृश्यते चन्द्रोऽचेति द्वितीयं निर्वचनम् । यद्यपि तदानीमदर्शइति
वक्तव्यं, तथापि विपरीत-लक्षणया दर्शः,—इत्युच्यते । तदेतद्गङ्गाचार्यै-
रुक्तम् । “शूरे कातरशब्दवत्” —इति । चन्द्रादर्शनस्य शतपथ-वाक्येन
पूर्वमुदहृतम् । “स यत्रैव एतां रात्रिं न पुरस्तात् पश्चाद् ददृशे” —
इति । अदर्शने च कारणं सूर्याचन्द्रमभोरत्यन्त-सुश्रिकर्षः । सति च
तस्मिन् सश्रिकर्षे, मरुता मौरेण तेजसा चान्द्रतेजोऽभिभूयते । अतएव,

* मत्स्यवायुपुराणयोः—इति वि० पुस्तके पाठः ।

लक्षणा,—इति ब्रूमः । यथा गङ्गायां घोषः,—इत्यत्र गङ्गाशब्दः प्रवाहेऽ-
नुपपन्नस्तत्समीपं तीरं लक्षयति, तथा सन्धिशब्दोऽपि पार्श्व-द्वयं लक्षयतु ।
अतएव श्रुत्यन्तरम् । “सन्धिमभितोयजेत”—इति । बौधायनोऽपि,—
“स्रज्जलात् सन्धि-कालस्य सन्धिर्विषयउच्यते ।

सामीप्यं विषयं प्राहुः पूर्वेणाप्यपरेण वा”—इति ॥

अत्र, पूर्वापर-शब्दाभ्यां सन्धेः प्राचीनं पर्व-दिनं पराचीनं प्रतिपद्दि-
नञ्चाभिधीयते । तत्र, पूर्वस्मिन् पर्व-दिने याग-प्रारम्भः, उत्तरस्मिन् प्रति-
पद्दिने याग-समाप्तिः । अन्वाधानमिध्मावर्हिः-सम्यादनमग्नि-परिग्रहउप-
स्तरणश्चेत्येवमादिः प्रयोगः प्रारम्भः । स पूर्वधुरनुष्ठेयः । तथा च तैत्ति-
रीय-ब्राह्मणे श्रूयते । “पूर्वधुरिध्मावर्हिः करोति, यज्ञमेवारभ्य गृही-
त्योपवसति”—इति । अतपच-ब्राह्मणेऽपि । “पूर्वधुरग्निं गृह्णाति उत्तर-
महर्चयति”—इति ।

तत्राग्नि-ग्रहणं नामाध्वर्युणा आश्वनीय-गार्हपत्य-दक्षिणाग्निषु,
‘ममाग्ने वर्चः’—इत्यादिभिर्ध्वग्निः समिदाधान-लक्षणेऽन्वाधाने क्रिय-
माणे पार्श्ववर्त्तिना यजमानेन “अग्निं गृह्णामि”,—इत्यादीनां मन्त्राणां
पठनम् । तदिदं पर्वदिनं क्रियते । प्रतिपद्दिने तु “कर्मणेवान्देवेभ्यः”—
इत्यादिभिरध्वर्युर्हस्तप्रक्षालन-तण्डुलनिर्वाप-पुरोडाशप्रदानादिलक्षणं
प्रयोगं करोति । तदिदं यजनम् । एतदेवाभिप्रेत्य गोभिलश्चाह,—
“पक्षान्ताउपवसत्याः पक्षादयोऽभियष्टव्याः”—इति ॥ अत्रोपवासशब्दे-
नान्युपस्तरणादर्विवक्षितः । तस्मिन् क्रियमाणे यजमानसमीपे देव-
तानां निवासात् । तदेतत्तैत्तिरीय-ब्राह्मणे दर्शितम् । “उपास्मिन्
शोचक्ष्यमाणे देवतावसन्ति य एवं विद्वानग्निमुपस्तृणाति”—इति ।

उपवासशब्दाभिधेयस्य पर्वदिने कर्त्तव्यस्यान्वाधानादेः पर्वणि
चतुरश्रवति आद्यास्तयोऽग्राविहितः कालः । न तु चतुर्थाश्रः । यागस्य
तु पर्व-चतुर्थाश्रः प्रतिपदश्रास्तयस्य विहितः कालः । न तु प्रतिपदचतु-
र्थाश्रः । तदेतदाह सौगातिः,—

“जीनंशानौपवस्तस्य यागस्य चतुरोविदुः ।

द्वावंशावुत्सृजेदन्धौ यागे च व्रत-कर्मणि”—इति ॥

तमेतं दशकालं दशपार्श्वोऽप्याह,—

“पञ्चदश्याः परः पादः पक्षादेः प्रथमास्तयः ।

कालः पार्वण-यागे स्यादयान्धे तु न विद्यते”—इति ॥

हृद्भ्रमतातापोऽपि,—

“पर्वणोद्यस्तुर्थाश्रमाद्याः प्रतिपदस्तयः ।

यागकालः स विज्ञेयः प्रातस्क्रौमनीषिभिः”—इति ॥

अत्र, “प्रातर्”—इति विशेषणात् सूर्योदयस्योपरि मुहूर्त्त-चयं.

याग-काल इत्युक्तं भवति । प्रतिपदस्तुर्थाश्रं निषेधति कात्यायनः,—

“न यष्टयं चतुर्थाश्रे यागैः प्रतिपदः कश्चित् ।

रक्षांसि तद्विलुप्यन्ति अतिरेवा सनातनी”—इति ॥

तदेवं पर्वण्यन्वाधानादिकं प्रतिपदि चेष्टिरिति सन्धि-पार्श्वयोः द्वारम्भ-
परिसमाप्ती व्यवस्थिते । यदा पर्व-प्रतिपदावुदयमारम्भ पूर्ण-तिथी भवतः,
तदा न सन्देह एव । यदा तु खण्ड-तिथी, तदा तु निर्णयोऽभिधीयते ।
तत्र गोभिलः,—

“आवर्त्तने यदा सन्धिः पर्व-प्रतिपदोर्भवेत् ।

तदहर्थागद्व्येत परतस्तेत् परेऽहनि ॥

पर्व-प्रतिपदोः सन्धिरवागावर्त्तनाद्यदि ॥
 तस्मिन्नहनि यष्ट्यं पूर्वद्युस्तदुपक्रमः ।
 आवर्त्तनात्परः सन्धिर्यदि तस्मिन्नुपक्रमः ।
 परेशुरिष्टिरित्येष पर्व-द्वय-विनिश्चयः”—इति ॥

आवर्त्तनमङ्गोमध्य-भागः । लौगाक्षिरपि,—

“पूर्वाङ्गे वाऽथ मध्याङ्गे यदि पर्व समाप्यते ।
 उपोष्य तत्र पूर्वद्युस्तदहर्थागद्व्यते ॥
 अपराङ्गऽथवा रात्रौ यदि पर्व समाप्यते ।

उपोष्य तस्मिन्नहनि द्योभूते यागद्व्यते”—इति ॥

एषु वचनेषु मध्याङ्गादि-शब्दायौगिकाः, न तु पञ्चधा विभागमाश्रित्य
 प्रवृत्ताः । तथा सति “अङ्गोमध्यं मध्याङ्गः”—इति व्युत्पत्तेरावर्त्तनं
 मध्याङ्ग-शब्देनाभिधीयते । अतएव, गोभिलेनावर्त्तनशब्दः प्रयुक्तः ।
 ज्ञातातपेनापि मध्यमशब्दः प्रयुक्तः,—

“पूर्वाङ्गे मध्यमे वाऽपि यदि पर्व समाप्यते ।
 तदोपवासः पूर्वद्युस्तदहर्थागद्व्यते”—इति ॥

अङ्गः पूर्वाभागः पूर्वाङ्गः । अङ्गोऽपरोभागोऽपराङ्गः । अतस्माभ्यां
 शब्दाः शमावर्त्तनात् पूर्वोत्तर-भागावभिधीयते । वाजसनेयिनान्तु
 विशेष-माह भाष्यार्थ-संग्रहकारः,—

“मध्यन्दिनात् स्यादहनीह यस्मिन्
 प्राक् पर्वणः सन्धिरियं हतौया ।

सा खर्विका वाजसनेयिमत्या

तस्मादुपोष्याऽथ परेशुरिष्टिः”—इति ॥

आवर्तनादूर्ध्वमस्तमयादवाग्यदा सन्धिर्भवति, तदाऽहःसन्धिमती तिथिः प्रथमा । रात्रौ सन्धिस्तेत् सा तिथिर्द्वितीया । ते उभे अपेक्ष्य पूर्वार्धे सन्धिमती पर्वतिथिस्तृतीया भवति । तस्यां द्वितीयायां तिथौ पर्वकालस्यान्त्यत्वात् सा खर्विकेत्युच्यते । शास्त्रात्मराध्यायिनामी-
दृशे विषये पूर्वद्युरन्वाधानादिकं सन्धितियाविष्टिः । वाजसनेयिनां तु सन्धितियावन्वाधानमुत्तरतिथाविष्टिः । एवं सति, वाजसनेयिनां न कापि सन्धिदिनात् पूर्वद्युरन्वाधानादिकमस्ति । सोऽयं विशेषः ।

आवर्त्तने ततः पुरा वा यदि सन्धिर्भवति, तदा वाजसनेयि-व्यति-
रिक्तानां पर्वचतुर्थ्यांशे इष्टिः प्राप्नोति । तत्र विशेषमाह गार्ग्यः,

“प्रतिपद्यप्रविष्टायां यदि चेष्टिः समाप्यते ।

पुनः प्रणीय हस्तस्त्रेष्टिः कर्त्तव्या यागवित्तमैः” इति ॥

पर्वणस्तुर्थ्यांशः प्रतिपदस्तयोऽंशाश्च याग-कालत्वेन विहिताः । तच्च, पर्व-चतुर्थ्यांशस्य विषयउदाहृतः । प्रतिपदंशानां विषयउदाह्रियते ।
उषःकाले सन्धौ, प्रतिपदः प्रथमांशोयाग-कालः । निशीथे सन्धौ, द्वितीयोऽंशः । रात्रि-प्रारम्भे सन्धौ, तृतीयांशः ।

अनु, अनेन न्यायेनापराद्धे सन्धौ प्रतिपदचतुर्थ्यांशस्य प्रयोग-कालत्वं प्राप्नोति । तच्च प्रतिषिद्धं, “न यद्ययं चतुर्थ्यंशः”—इति श्रुतेः । अत-
स्त्वादृशे विषये यागएव लुप्येत,—इति चेत् । मैवम् । दृढज्ञातात्पेन,
प्रतिप्रसवाभिधानात्,—

“सन्धिर्यद्यपराद्धे स्याद्यागं प्रातः परेऽह्नि ।

कुर्वाणः प्रतिपद्भागे चतुर्थ्यपि न दुष्यति”—इति ॥

एवं तर्हि, प्रतिषेधोनिर्षिषयः स्यादिति चेत् । मैवम् । सद्यस्त्वा-
-

विषये चरितार्थत्वात् । तच्च विषयं दर्शयति कात्यायनः,—

“सन्धिश्चेत् संगवादूर्ध्वं प्राक् चेदावर्त्तनाद्भवे ।

सा पौर्णमासी विज्ञेया सद्यस्काल-विधौ तिथिः—इति ॥

भाष्यार्थसंग्रहकारोऽपि,—

“अन्वाहितिक्षास्तरणोपवासाः

पूर्वेद्युरेते खलु पौर्णमास्याम् ।

आवर्त्तनात् प्राग्यदि पर्व-सन्धिः

सद्यस्तु* यागः क्रियते समस्तः”—इति ॥

आर्पणम्भोऽपि । “पौर्णमास्यामन्वाधानपरिस्तरणोपवासाः सद्योवा
सद्यस्कालायां सर्वं क्रियते”—इति । सङ्गवावर्त्तनयोर्मध्ये पौर्णमासी-
प्रतिपदोः सन्धौ सति, पूर्वोदाहृतैर्वचनैः सन्धि-दिनात् पूर्वेद्युरन्वाधाना-
दिकं प्राप्तम् । तच्च सद्यस्काल-वाक्यैः सन्धि-दिने उल्लिख्यते ।

ननु, ईदृशे विषये सन्धि-दिनात्परदिने यागउल्लिख्यताम् । तथा सत्य-
पराङ्मादि-सन्धिष्विवान्वाधान यागयोर्दिनभेदोभविष्यति । अस्ति साच
बुद्धान्तः, वाजसनेयिनामीदृशे विषयेऽन्वाधानोत्कर्षे सति यागस्या-
प्युल्लिख्यताम् । मैवम् । अन्य-व्यतिरेक-रूपाभ्यां विधि-निषेधाभ्यामस्याः
ब्रह्मायानिवारितत्वात् । तच्च, सद्यस्काल-विधयोऽन्वयरूपाः । प्रति-
पक्षतुर्थांश-प्रतिषेधाव्यतिरेकरूपाः । एवञ्च सति, प्रतिषेध-वाक्यं साव-
काशं भवति ।

अभावास्त्यायां विशेषमाह दृष्टशतातपः,—

“द्वितीया चिन्मुहूर्त्ता चेत् प्रतिपद्याऽऽ पराङ्गिकी ।

* तदैव,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

अन्वाधानं चतुर्दशां परतः सोम-दर्शनात्—इति ॥

सोऽयं विशेषेणान्वाधानापस्तम्ब-विषयः । किं तु बौधायन-मता-
मुष्ठाधि-विषयः । अतएव बौधायनः,—

“द्वितीया चि-मुहूर्त्ता चेत् प्रतिपद्याऽऽ पराङ्की ।

अन्वाधानं चतुर्दशां परतः सोम-दर्शनात् ॥

चतुर्दशी चतुर्यामा अमावास्या न दृश्यते ।

शोभते प्रतिपक्षेत्स्यात् पूर्वां तत्रैव कारयेत् ॥

चतुर्दशी च सम्पूर्णा द्वितीया चय-कारिणी ।

चरुष्टिरमायां स्नाहूते कथादिकी क्रिया”—इति ।

एतेषां वचनानामयमर्थः । अङ्गि चतुर्दशी सम्पूर्णा, अस्तमयादर्वाग-
मावास्या स्वल्पा । ततएवापराङ्ग-व्याप्त्यभावाच्छ्राद्धायाऽन्वाधानाय वा
पूर्वाङ्गरीत्या यद्यपि निमित्तभावं न भजते, तथापि प्रतिपदि द्विती-
यायां सत्यां चन्द्रस्य दृश्यमानत्वान्तर्दशने चेष्टेर्निषिद्धत्वात् प्रतिपद्-
युतायाममावास्यायामितिः, स्वल्पामावास्योपेतायां चतुर्दशां श्राद्धा-
न्वाधानादिकं कर्त्तव्यम्,—इति । एतदेवाभिप्रेत्य स्मृत्यन्तरे,—

“आदित्येऽस्तमिते चन्द्रः प्रतीच्यामुद्दिद्याद्यदि* ।

प्रतिपद्यतिपत्तिः स्यात् पञ्चदशां यजेत्तदा”—इति ॥

हृद्वसिष्ठोऽपि,—

“इन्द्रौ निरुप्ते पयसि पुरस्तादुदिते विधेः ।

यदैगुण्यं ऊते तस्मिन् पश्चादपि हि तद्भवेत्”—इति ॥

अस्यायमर्थः। यदा सम्पूर्ण-चतुर्दश्यामविचारेणामावास्या-बुद्धिं कृत्वा
 उन्वाधानादिकं कृत्वा हविर्निर्वापं करोति, कृते तस्मिन्नुषःकाले पूर्व-
 स्थान्दिशि चन्द्रमा उदेति, तदा न दर्श-कर्म भवितुमर्हति। दर्शकालस्या
 प्राप्तत्वात्। किन्तु कालापराधं निमित्तीकृत्य दर्श-देवताश्रपनीय
 दात्रादिगुण-विशिष्टान्यन्यादि-देवतान्तराण्युद्दिश्य हविः-प्रक्षेपे विहितः।
 तदेतन्नैतिरीय-ब्राह्मणे श्रूयते। “यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा-
 अभ्युदेति तण्डुलान् विभजेद् ये मध्यमाः स्युस्तानग्रये दात्रे पुरोडाश-
 मष्टाकपालं कुर्याद्ये स्यविष्टास्तानिन्द्राय प्रदात्रे दधंश्चरं ये चोदिष्टा-
 स्तान् ऋषिणावे शिविपिठाय शृते चरं”—इति। सोऽयं दृष्टान्तः।
 हविषि निरुप्ते सति तत ऊर्ध्वं पूर्वस्थान्दिशीन्द्राबुद्धिरे सति दर्श-कर्म-
 विधेर्यद्वैगुण्यमुक्तरीत्या व्यवस्थितम्, तदेव वैगुण्यं होमदिने पश्चिमदिशि
 चन्द्रे दये भवति—इति। एतदेव बोधायन-मतमुपोदलयति श्रुतिः।
 “यस्मिन्नहनि पुरस्तात्पश्चात् सोमो न दृश्यते तदहर्यजेत”—इति।
 अयमर्थः। सिनीवाल्यां पुरस्ताच्चन्द्र-दर्शनं भवति, द्वितीया-धुक्कायां
 प्रतिपदि पश्चाच्चन्द्रे दृश्यते, तयोस्तयोर्मध्य-वर्त्तिन्यां कुक्कां दिविधमपि
 चन्द्र-दर्शनं नास्ति, अतस्तस्मिन्दिने यष्टव्यम्,—इति। चन्द्र-दर्शने-
 तायां शुक्ल-प्रतिपदि यागानुष्ठाने प्रायश्चित्तमाह कात्यायनः,—

“यजनीयेऽङ्गि सोमस्वेदारुण्यां दिशि दृश्यते।

तत्र व्याहृतिभिर्जला दण्डं दद्याद्विजातये”—इति ॥

चन्द्र-दर्शन-राहित्यमेवाभिप्रेत्य बोधायन-कारिकासु पठ्यते,—

“इष्टेरलं प्रतिपदादिभवास्तु नाशः

सप्ताष्ट वा यत्र भवन्ति तस्यात्।

क्षीणासु नाडीषु दिनस्य पूर्वः

कल्पोऽथ दृढौ च भवेद्वितीयः”—इति ।

अथमर्थः । अमावास्या-तिथेः संवन्धिनीषु नाडीषु क्षीणासु सतीषु तस्मिन्दिने अस्त्वमयात् पूर्वं प्रतिपत्-संवन्धिन्योनाथः सप्ताष्ट वा यदि भवन्ति, तदा तद्दिनमिष्टेरत्नं योग्यम् । सोऽयमेकः पक्षः । अमावास्या प्रतिपदौ यदा बद्धेते, तदा द्वितीयः कल्पोभवेत् ; अमावास्यायामन्वा-धाय सोम-दर्शन-रहिते प्रतिपद्दिने यागः कर्त्तव्यः,—इति । स्मृत्य-न्तरेऽपि,—

“अर्वागस्तमयाद् यत्र द्वितीया तु प्रदृश्यते ।

तत्र यागं न कुर्वीत श्चेदेवास्तु पराङ्मुखाः”—इति ॥

बौधायन-मतानुसारिणामन्वाधानवद्दर्श-आद्धमपि स्वल्पामावास्थो-पेतायां चतुर्दश्यां कर्त्तव्यम् । तथा च बौधायनेनोक्तम्,—

“यदा चतुर्दशीयामन्तुगीयमनुपूरयेत् ।

अमावास्या क्षीयमाणा तदैव आद्धमाचरेत् ॥

चतुर्दश्यां चतुर्थ्यामे अमा यत्र न दृश्यते ।

श्चेभृतं प्रतिपद् यत्र भृते कव्यादिकौ क्रिया”—इति ॥

चतुर्थं यामे अमावास्या सम्पूर्णा न दृश्यते, किन्त्ववमाने स्त्रन्पाः सा च परदिने क्षीयते, तदानीं चतुर्दश्यां आद्धमाचरेत् ।

ननु, चन्द्र-दर्शनेपेतायां प्रतिपदि इष्टिः समाप्ता । तथा च श्रतपथ-ब्राह्मणम् । “यदहः पश्चाच्चन्द्रमाश्रभ्युदेति तदहर्थजस्निमा-ल्लोकानभ्युदेति”—इति । तैत्तिरीयब्राह्मणमपि । “एषा वै सुमना-नामेष्टिर्यमभि यजमानं पश्चाच्चन्द्रमाश्रभ्युदेत्यस्मिन्नेवास्मिं लोके समृद्धि-

भवति”—इति । अयमर्थः । येयमिष्टिसृष्ट-दर्शनोपेते दिने क्रियते, सेयमिष्टिः सुमनःशब्द-वाच्या, तादृशीमिष्टिं कृतवन्तं यं यजमान-मभिलक्ष्य तस्मिन्नेव दिने पश्चाच्चन्द्रमाउदेति, तस्मै यजमानायास्मिन् लोके समृद्धिर्भवतीति । बादम् । तदेतच्छ्रुति-द्वयं बौधायन-मतानु-सारि-व्यतिरिक्त-विषयम् । एतदेवाभिप्रेत्य प्रतिपक्षतुर्थांशे यागउदाहृतः ।

ननु, बौधायन-व्यतिरिक्तानामपि सृष्ट-दर्शन-योग्यं द्वितीया-युतं प्रतिपद्दिनमिष्टौ निषिद्धम् । तथा च स्मृतिः,—

“पर्वणोऽंशे चतुर्थे तु कार्या नेष्टिर्द्विजोत्तमैः* ।

‡ द्वितीया-सहितं यस्मात् दूषयन्त्याश्वलायनाः”—इति ॥

तदेतदावर्त्तन-तत्पूर्वकालयोः सन्धौ सति द्रष्टव्यम् । अपराह्णादि-सन्धिषु पर्वणचतुर्थ्येष्ट्यावप्राप्तत्वात् । तदेवं प्रकृतिरूपायादृष्टेः कालो-निरूपितः । विकृतेषु कालोनिरूप्यते । तत्र कात्यायनः,—

“आवर्त्तनात् प्राग्यदि पर्वसन्धिः

कृत्वा तु तस्मिन् प्रकृतिं विकृत्याः ।

तत्रैव यागः परतोयदि स्यात्

तस्मिन् विकृत्याः प्रकृतेः परेषु”—इति ॥

आवर्त्तने ततः पुरा वा पर्वसन्धौ तस्मिन् सन्धि-दिने प्रथमां प्रकृति-यागं कृत्वा पश्चाद्विकृतिसंवन्धौ यागः कर्त्तव्यः । यथावर्त्तनात्परतः सन्धिः, तदा केवल-विकृति-यागः सन्धिदिने कर्त्तव्यः, प्रकृतियागसु सन्धिदि-

* कर्त्तव्येष्टिर्द्विजोत्तमैः,—इति सु० पुस्तके वाठः ।

† प्रथमं,—इति नास्ति सु० पुस्तके ।

नात्परेचुरनुष्ठेयइत्यर्थः । आवर्त्तने, ततः पूर्वकाले, परकाले वा सन्धि-
रित्येतेषु चिज्जपि पक्षेषु सन्धिदिनएव विक्रतेरनुष्ठानम् । प्रकृतेस्तु
पूर्वोक्तरीत्या सन्धिदिने परेषुखानुष्ठानं व्यवतिष्ठते । इष्टीनां सर्वाणां
दर्शपूर्णमासौ प्रकृतिः । “ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत् प्रजाकामः”—
इत्यादयः काण्डान्तर-पठिताः काम्येष्टयोविकृतयः । तच्च, “प्रकृतिवदि-
कृतिः कर्त्तव्या”—इति न्यायेन विकृतौनामपि सन्धिदिनात् परेषुः
कदाचिदनुष्ठानं प्राप्तं, तदेतदुदाहृतेन वचनेन निवार्यते ।

इष्टि-विकृति-न्यायः पशुविकृति-सोमविकृत्योरपि द्रष्टव्यः । पशूनां
सर्वेषामग्नीषोमीयः पशुः प्रकृतिः । “वायव्यं सोममालभेत भूति
कामः”—इत्यादयः काण्डान्तर-पठिताः काम्यपशवोविकृतयः । सोम-
यागानां सर्वेषामग्निष्टोमः प्रकृतिः । उक्थषोऽश्वतिराचादयः विकृतयः ।
त्रिविधानामिष्टि-पशु-सोम-विकृतौनां पर्येव कालः । तदेतदापस्तम्ब-
आह । “यदीक्षा यदि पशुना यदि सोमेन यजेत, सोऽमावास्यायां*
पौर्णमास्यां वा यजेत”—इति ॥ अत्रापि पूर्ववत् प्रतिपदि कदाचि-
दिष्टि-प्राप्तौ तद्वाष्टस्ये पुनः कालोविधीयते । तस्माद्विकृतौनां पर्येव
कालः,—इति स्थितम् ।

ननु, प्रकृतेर्यथोक्त-कालात्कालान्तरं कश्चित् स्मर्यते,—

“बोऽङ्गोऽह्न्यभीष्टेष्टिर्मध्या पञ्चदशेऽहनि ।

चतुर्दशे जघन्येष्टिः पापा सप्तदशेऽहनि”—इति ॥

अथमर्थः । पूर्वं प्रतिपदिनमारभ्य गणनायामागामि प्रतिपदिनं बोऽङ्गं

* अमावास्यायां,—इति वि० एकके पाठः ।

भवति । तत्रेष्टिरभीष्टोत्तमा । ततः पूर्वस्मिन् पञ्चदशे दिने मध्यमा । ततः पूर्वस्मिन् चतुर्दशेऽहनि जघन्या । तदेवं काल-त्रयं विहितम् । उत्तम-कालात् षोडशदिनादूर्ध्ववर्त्तिनि सप्तदशे दिने प्रतिषिद्धा । वाढम् । तत्रोत्तम-मध्यम-पक्षौ शास्त्रीयौ । तिथीनां वृद्धिचयाभावे सत्युत्तमः पक्षः प्राप्नोति । एकस्मिन् दिने क्षीणे सति मध्यमः पक्षः प्रप्नोति । जघन्य-पक्षस्तु न शास्त्रीयः । दिन-द्वय-चयाभावात् । अतो जघन्य-शब्देऽपि विधे-विवक्षया प्रयुक्तः, न तु पक्षान्तर-विवक्षया* ।

ननु, तिथि-वृद्ध्या विष्टेः सप्तदशी तिथिः कदाचिद्भवति, तत्कथं, “पाप” सप्तदशेऽहनि—इति प्रतिषेधः । नायं दोषः । अल्प-तिथि-वृद्धौ यदा षोडशदिने अमावास्या दशघटिका सप्तदशदिने प्रतिपदवृद्धते, तदानीं प्रतिपद्युर्ध्वास्येष्टि-कालत्व-भ्रान्त्याऽनुष्ठानं प्रसक्तं वचनेन निवार्यते† । तच्च न्याय्यं, पूर्वाह्न-सन्ध्यपेत-दिने एव इष्टेः कर्त्तव्यत्वेन निर्णीतत्वात् । यदा तु, महत्या वृद्ध्या षोडशदिने अमावास्या सम्पूर्णा सप्तदशे दिने प्रतिपत् सम्पूर्णा, तदा न प्रतिषिध्यते ।

ननु, बौधायनेन त्रयोदश-सप्तदश-दिनयोरन्वाधानं प्रतिषिध्यते ;

“यच्चौपवसथं कर्म यजनीयात् त्रयोदशम् ।

भवेत् सप्तदशं वाऽपि तत्प्रयत्नेन वर्जयेत्”—इति ॥

अत्र, यजनीयं प्रतिपदिनमारभ्य पञ्चदशदिनमौपवसथस्य सुंख्यः कालः, तिथि-क्षये चतुर्दशदिनम्, तिथि-वृद्धौ षोडशदिनम् । तथा

* मन्त्रोक्तार्थपक्षान्तरविवक्षया,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† भ्रान्त्याऽनुष्ठानप्रसक्तावनेन वचनेन निवार्यते,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

ति, चयोदश-सप्तदशयोः प्रसक्तिरेव नास्ति, तत्कथं प्रतिविध्यते,—
इति चेत् । एवं तर्क्यमप्रसक्त-प्रतिषेधो नित्यानुवादोऽस्तु । अस्ति
चाप्रसक्त-प्रतिषेधरूपो नित्यानुवादो वेदे, “न वृथिव्यां नान्तर्रीक्षे न
दिवाग्निसेतव्यः”—इति । पूर्वत्र पर्वप्रतिपदोः सन्धिसुपजीव्यान्वाधानेष्टि-
कालौ व्यवस्थापितौ । तत्र, तिथि-त्रय-दृष्ट्योः सन्धि-विषये किञ्चि-
द्विशेषमाह कात्यायनः—

“परेऽङ्गि घटिका-न्यूनास्तथैवाभ्यधिकास्तु याः ।

तदर्द्धकृष्ट्या पूर्वस्मिन् द्वास-दृष्ट्यौ प्रकल्पयेत्”—इति ॥

स्त्रीगाक्षिगपि,—

“तिथेः परस्याघटिकान्तु याः स्यु-

न्यूनास्तथा चाभ्यधिकास्तु तासाम्* ।

अर्द्धं वियोज्यस्तु तथा प्रयोज्यं

द्वासे च दृष्ट्यौ प्रथमे दिने तत्”—इति ॥

पूर्वधुरमावास्या पञ्चदशघटिका परेद्युः प्रतिपदपि तावती, तदा यथा-
स्थितत्वमेवोपजीव्य सन्धिर्विशेष्यः । यदा प्रतिपदः षट् घटिकाः लौघम्,
तदा घटिका-त्रय-द्वासेऽमावास्यायां योजनीयः । तस्मिन् योजिते
द्वादशघटिकाऽमावास्या भवति । तदाऽऽवर्त्तनात् पूर्वं सन्धिः सम्पद्यते ।
अनेनैव न्यायेन घटिका-त्रय-दृष्ट्यौ योजितायामष्टादशघटिकाऽमावास्या
भवति । तथा सत्यावर्त्तनादूर्ध्वं सन्धिर्भवति । इत्येवं सन्धिं विज्ञाय
तदनुसारेणान्वाधानेष्टौ अनुष्ठानयेत् ।

* तासाम्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† तदेवं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

इतौष्टि-निर्णयः ।

ननु, इष्टि-कालबद्धहण-कालोऽप्यत्र निर्णेतव्यः । पर्व-प्रतिपत्-
सन्ध्यपजीवनेन प्रवृत्तत्वात् । तथा च वृद्धगार्ग्यः,—

“पूर्णिमा-प्रतिपत्-सन्धौ राज्ञः सम्पूर्ण-मण्डलम् ।

यसते चन्द्रमर्कश्च दर्शप्रतिपदस्तरे”—इति ॥

ब्रह्मसिद्धान्ते,—

“यावान् कालः पर्वणः स्वाप्तावान्* प्रतिपदादिमः ।

रवौन्दु-यष्ट्येऽनेहा स पुण्योमिश्रणाद्भवेत्”—इति ॥

अनेहा कालः । बाढम् । यद्यप्यस्ति सन्ध्यपजीवनं, तथापि निर्णै-
तव्यांशस्य तिथि-विषयस्याभावादस्मिन् प्रकरणे न तद्योग्यम् । कर्त्तव्य-
विशेषस्तु परितन-प्रकरणे निरूपयिष्यते ।

॥०॥ इति माधवीये काल-निर्णये द्वितीयादि-तिथि-

निर्णयाख्यं चतुर्थं प्रकरणम् ॥०॥

अथ प्रकीर्णकाख्यं पञ्चमं प्रकरणम् ।

हतौष्ट-चतुर्थाभ्यां प्रकरणाभ्यां प्रतिपदाद्याः पञ्चदशमन्ताः सर्वा-
स्तिययोगिनिर्णिताः । अथ प्रकीर्णकरूपे पञ्चमप्रकरणे गच्छ-योगादयः†
काल-विशेषेषु कर्त्तव्य-विशेषास्तु संचपेण निरूप्यन्ते । अत्रापि तिथिवत्

* तावत्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

† गच्छविशेषादयः,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

सम्यक्-नक्षत्रे सन्देहाभावात् खण्ड-नक्षत्रे निर्णयोवक्ष्यते । स च निर्णयोदृष्टितोविष्णुधर्माक्षरे,—

“उपोषितयं नक्षत्रं यस्मिन्नस्तिमिथाद्विः ।

युज्यते यच्च वा राम, निशीथे शशिना सह”—इति ॥

अत्रास्तमययोगोनिशीथयोगश्चेति योग-द्वयं प्रयोजकम् । अस्तमय-योगोमुख्यः, कल्पः, निशीथयोगोऽनुकल्पः । योग-द्वये लभ्ये सत्यनुष्ठान-मतिप्रशस्तम् । यदा तु पूर्वशुः केवलैरनिशीथ-योगः परेशुः केवलोऽस्त-मययोगः, तदा मुख्यकल्पानुसारेण परेशुरेवोपवासः । तथा सति, प्रातः सङ्कल्प-काले नक्षत्र-सङ्गावोऽपि लभ्यते । निशीथे शशिना युज्यते,—इति ज्योतिःशास्त्र-सिद्धस्य शशि-योगस्य विवक्षितत्वात् नक्षत्र-सङ्गावमात्रमभिधीयते,—इत्यवगम्यम् । दिनद्वयेऽप्यस्तमय-योगाभावे निशीथ-योगेन पूर्वशुरेवोपवासः । तदाह सुमन्तुः,—

“यच्चाङ्गूरात्रादवाक् तु नक्षत्रं प्राप्यते तिथौ ।

तन्नक्षत्र-व्रतं कुर्यादतीते पारणं भवेत्”—इति ॥

नाच तिथिष्वैकभक्त-नक्षत्रयोर्मध्याह्न-प्रदोष-व्याप्तिभ्यां निर्णयः । किन्तु पवास-नक्षत्र एव तदुभयोः कर्तव्यता । तदुक्तं स्कन्दपुराणे,—

“तच्च चोपवसेदृक्षे यस्मिन्नीयादधोभवेत् ।

उपवासे यदृक्षं स्यात्तद्वि नक्षैकभक्तयोः”—इति ॥

यस्तु विष्णुधर्माक्षरे,—

“सा तिथिस्तत्र नक्षत्रं यस्यामभुदितोरविः ।

तथा कर्माणि कुर्वति ह्यस-दृष्टौ न कारणम्”—इति ॥

तदुपवास-व्यतिरिक्त-व्रतादि-विषयम् । यदपि बौधायन-वचनम्,—

“सा तिथिस्तत्र नक्षत्रं यस्यामभ्युदितोरविः ।

वर्द्धमानस्य पक्षस्य हीने त्वक्षमयं प्रति”—इति ।

तत्पिह-कार्य-विषयम् ॥ यदपि मार्कण्डेयेनोक्तम्,—

“तन्मन्त्रमहोरात्रं यस्मिन्नस्तमितोरविः ।

यस्मिन्नुदेति सविता तन्मन्त्रं भवेद्दिनम्”—इति ॥

तस्यायमर्थः । द्विविधो नक्षत्र-संवन्धी काल-विशेषः, अहोरात्रो दिनश्च । तत्रोदितं कर्मापि द्विविधम्, अहोरात्र-साध्यन्दिन-साध्यश्च । उप-वासैकभक्तादिकमहोरात्र-साध्यम् । यद्यपि, विशिष्ट-काल-निष्पाद्यं भोजनमेकभक्तादेः स्वरूपं, तथापि तस्मिन्महोरात्रे भोजनान्तरस्यैकभक्तादि-नियम-पातितया भोजनान्तर-परित्याग-सहितस्यैव भोजनस्यैकभक्तादि-स्वरूपत्वादहोरात्र-साध्यत्वमप्यविरुद्धम् । दिनमात्र-साध्यानि तु दान-व्रत-श्राद्धानि, तेषामन्येव विधानात् । तत्रोपवासादौ नाक्षत्रोऽहोरात्रोपहीतव्यः । व्रतादौ तु नाक्षत्रं दिनङ्गहीतव्यम् । अहोरात्रस्य नाक्षत्रत्वं, सूर्यास्तमयकाले नक्षत्र-व्याप्त्या सम्पद्यते । दिनस्य तु नाक्षत्रत्वं, सूर्योदये नक्षत्र-व्याप्त्या सम्भवति,—इति । यद्यपि, ‘यस्मिन्नुदेति सविता’,—इत्यत्र सूर्योदय-काले नक्षत्र-सङ्गावमात्रं प्रतीयते, न तु परिमाण-विशेषः ; तथापि, त्रि-सुहृत्-परिमाणस्य तिथौ * कृत्स्न-त्वात्तदेवात्रानुसन्धेयम् ।

ननु, दान-व्रतवच्छ्राद्धेऽपि नाक्षत्र-दिन-स्वीकारे प्रातःकालमात्र-स्यापि-नक्षत्रेऽपि श्राद्धं प्रसज्येत । मैवम् । अपराहस्य श्राद्ध-काल-त्वेन तद्भास्तेरपेक्षितत्वात् । तथा च स्मृतिः,—

* तिथिषु,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“नक्षत्रे स्फुटिते येन प्राप्तः कालस्तु कर्मणः ।

नक्षत्र-कार्याण्यत्रैव तिथि-कर्म तथैव च”—इति ॥

नक्षत्रेणैव न्यायेनैकभक्ते मध्याह्न-व्यापि-नक्षत्रं ग्राह्यमिति ब्रह्म-
नीयम् । उपवास-नक्षत्रस्यैवैकभक्ते प्रतिपदोक्तत्वात् । यदपि सति
वचनम्,—

“तिथीनामन्तिमोभागस्तिथि-कर्मसु पूजितः ।

चक्षणां पूर्व-भागस्तु नक्षत्र-कर्मसु पूजितः”—इति ॥

तत्र, तिथ्यन्तस्य पूज्यत्वं दान-व्रत-विषयम् । नक्षत्र-पूर्वभाग-पूज्यत्वं
उपशासि-विषयम् । उपवासादि-व्यतिरिक्ते तु दैवे कर्मणि नक्ष-
त्रस्याप्यन्तभाग-पूज्यत्वं द्रष्टव्यम् । नक्षत्र-विशेषेषु पूर्वरूपस्य लिङ्गस्य,

“श्रवणेन तु यत्कर्म उत्तराषाढ-संयुतम् ।

संवत्सर-कृतोऽध्यायस्तत्क्षणादेव नश्यति ॥

धनिष्ठा-संयुतं कुर्याच्छ्रावणं कर्म यद्भवेत् ।

तत्कर्म सफलं विशादुपाकरण-संज्ञकम्”—

इति निषिद्धत्वात् ।

योगेषु तु कस्य चिद्विद्मस्य पूर्वद्युर्निर्णीयमात्रं-व्याप्तिं प्रत्यस्त्वचकम् ।
* त्वायुष्मादि-व्याप्तिर्ग्राह्या । यदि योगः पूर्वद्युर्निर्णीयमात्रं व्याप्नुयात्*
तदा परेद्युरहनि पारणं प्राप्नुयात्, रात्रौ पारणस्य निषिद्धत्वात् ।
अतोऽहन्त्येव व्यतीपान-पारणं ब्रुवच्छास्त्रं पूर्वद्युर्दिग्गमे सायुष्मादि-
योगं प्रयोजकं सूचयति । तस्माद्विष्कम्भादि-योगोपवासादौ पूर्व-

* प्राप्नुयात्,—इति सु०.क० पुस्तकयोः पाठः ।

विद्धोपहीतव्यः, दान-व्रतयोर्हृदय-व्यापी याज्ञः, आङ्गस्य तु कर्ष-
काल-व्यापी,—इति निर्णेतव्यम् ।

श्व-बालवादि-करणानामित्यङ्क-परिमितत्वेन दिनद्वयाव्यापित्वात्स-
न्देहोनास्ति । तस्मादुदयेऽस्तमये वा यस्मिन्दिने करण-सङ्गावः, तस्मि-
न्नेव दिने तत्कर्मानुष्ठेयम् । यदा तु सायंसन्ध्यामारभ्य परेद्युर्हृदयात्मागेव
करणं समाप्यते, तत्र कथमिति चेत् । तदा, भद्रा-करणोक्त-न्यायेन
सर्वेषु करणेषु निर्णयः,—इति ब्रूमः । भद्रा-करणे च निर्णयोभविष्यो-
त्तरे भद्रा-व्रते पद्यते,—

“यस्मिन्दिने भवेद्भद्रा तस्मिन्नहनि भारत ।

उपवासस्य नियमङ्कुर्यान्वारी नरोऽपिवा ॥

यदि रात्रौ भवेद्विष्टिरेकभक्तं दिन-द्वये ।

कार्यं, तेनोपवासः स्यादिति पौराणिकोविधिः ॥

प्रहरस्योपरि यदा स्याद्विष्टिः प्रहर-त्रयम् ।

उपवासस्तदा कार्येकभक्तस्ततोऽन्यथा”—इति ॥

उदयादारभ्य यावदस्तमयं विष्टि-सत्तायां नास्त्युपवासे सन्देहः ।
यदा तु प्रहरमात्रे विष्टिर्नास्ति तस्योपरि प्रहर-त्रयं विष्टिर्भवति, तदा
छात्र-दिन-व्याप्तेर्भद्रायाश्चभावेऽपि एकदेश-व्याप्तेः सङ्गावाद्उपवासो-
ऽनुष्ठेयः । ‘अन्यथा’—इत्यनेनैकदेश-व्याप्त्यभावेऽपि विवक्षितः । तस्मिन्
पक्षे समनस्तारितीत-वचनादिनद्वयेऽप्येकभक्तं कार्यम् । यस्तु भद्राव्रतं
सङ्कल्प्याहोरात्रमुपोषितुं न शक्नुयात्, असौ भद्रा-युक्त-घटिकासु
भोजनम्वरित्यजेत् । भद्रा-रहित-काले भुक्त्वाऽपि उपवासाच्च हीयते ।
तथा च भविष्योत्तरे पद्यते,—

“सातः समूह्य तामेव ब्राह्मणं च स्वशक्तिः ।

ऽतोभुञ्जीत राजेन्द्र, यावद्भद्रा न जायते ॥

अथवाऽन्तेऽपि भद्रायाः कामतोवाग्यतः शुचिः ।

न किञ्चिद्भुञ्जयेत् प्राणोद्यावद्भद्रा प्रवर्त्तते’—इति ॥

अक्षरमभागे यदा भद्रा-प्रवेशस्तदानौमेकदेशे भद्रा-योगिनो-
दिनस्य तद्गृहार्हत्वादशकस्य भद्रा-प्रवेशात् प्रागेव भोजने प्राप्ते सत्यभुक्तेन
पूजादेरनुष्ठेयत्वाद्भद्रा-रहितेऽपि काले पूजादिकं न विरुध्यते । यदा
तु भद्रायाश्च भुङ्क्ते, तदा-कर्म-काल-व्याप्ति-शास्त्राद्भद्रोपेतकालएव
पूजादिकं कर्त्तव्यम् । पचदयेऽपि भद्रा-युक्त-घटिकासु न किञ्चिद्भु-
ञ्जेत्, तावत्तैव भद्रोपवासः पूर्यते ।

यवादि-करणेषु कस्यापि विशेषस्य शास्त्रेणानुक्तत्वात् भद्रायां कृत्तस्य
न्यायस्यातिक्रमे कारणाभावाच्चायमेव निर्णय-प्रकारः सर्वोऽपि योज-
नीयः । न च, तिथि-नक्षत्र-योग-करणानां पञ्चाङ्गान्तःपातिनां
निर्णयं कृत्वा तदन्तःपातो शास्त्रीय-कर्मापयोगौ वारः कुत उपेक्षितः,—
इति शङ्कनीयम् । अहोरात्र-परिमितत्वेन वासरे सन्देहाभावात् ॥

तदेवं नक्षत्र-योग-करणानि निर्णीतानि ॥

अथ संक्रान्तिर्निर्णीयते ॥

मेघादिषु द्वादशराशिषु क्रमेण सञ्चरतः सूर्यस्य पूर्वस्माद्देशेक्षरराशौ,
संक्रमणं प्रवेशः संक्रान्तिः । अतस्तत्तद्देश-नाम-पुरःसरं सा संक्रान्तिर्य-
पदिश्यते । राशयश्चामी, मेघ-वृष-मिथुन-कर्कट-मिथ-कन्या-तुला-
वृश्चिक-धनुर्-मकर-कुम्भ-मीन-नामकाः । तेषु द्वादशसु सत्वारि त्रिकानि
भवन्ति । तेषु कैकशिर्ष्विके ऋतेण चर-स्विर-दिक्षमावाप्तयोराशयः ।

तथाच, चतुर्षु चिकेषु मध्ये ये मध्यमावृषभ-मिह-वृश्चिक-कुम्भ-नामकाः
स्थिरराशयस्त्वारः, तेषां विष्णुपदमिति* नाम स्मृतिषु प्रसिद्धम् ।
ये लन्तिमामिथुन-कन्या-धनुर्-मीन-नामकाद्विषभावारशयस्ते षड्-
शीतिमुख-संज्ञकाः । ये पुनः प्रथमे मेष-कर्कट-तुला-मकररूपाश्च-
त्वारस्त्वरराशयः, तेषु मेष-तुले विषुव-संज्ञके । कर्कट-मकरावयन-
संज्ञकौ । तदेतत् सर्वं वृद्धवसिष्ठः आह,—

“अयने द्वे विषुवे द्वे चतस्रः षडशीतयः ।

चतुस्त्रोविष्णुपदस्य संक्रान्तयोद्वादश स्मृताः ॥

भषा† कर्कट-संक्रान्ती द्वे तदगदचिणायने ।

विषुवे तु तुला-मेषौ गोल-मध्ये ततोऽपराः ॥

कन्यायां मिथुने मीने धनुष्यपि रवेर्गतिः ।

षडशीतिमुखाः प्रोक्ताः षडशीतिगुणाः फलैः ॥

वृष-वृश्चिक-मिहेषु कुम्भे चैव रवेर्गतिः ।

एतद्विष्णुपदं नाम विषुवादधिकं फलैः—इति ॥

विषुवाभ्यामयनाभ्यां च युक्तं राशि-चतुष्कं ‡ गोलदृश्यभिधीयते ।
तत्र, मेषाख्य-विषुवस्य कर्कटाख्यायनस्य च मध्ये विष्णुपद-संज्ञकोवृषभः
षडशीति-संज्ञकं मिथुनस्य तिष्ठति । तथा, कर्कटाख्यायनस्य तुलाख्य-
विषुवस्य च मध्ये मिह-कन्यके । तुला-मकरयोर्मध्ये वृश्चिक-धनुषौ ।
एवमन्यदप्युदाहार्यम् । गालवोऽप्याह,—

* विष्णुपदी,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† मृग,—इत्यन्यत्र पाठः ।

‡ राशिचक्रं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“स्त्रिरभे विष्णुपदं षड्भ्रीतियुगं दितुभे तुला-मेघौ ।

विषुवन्तुर्धे दक्षिणमयनं सौम्यं मृगे सूर्ये”—इति ।

भगवद्वाचोराशिः । स्त्रिरराशौ स्थिते सूर्ये सति विष्णुपदं भवति ।
द्विस्त्रिभारराशौ सूर्ये स्थिते सति षड्भ्रीतिसुखं भवति । तुला-मेघ-द्वये
सूर्ये स्थिते सति विषुवं भवति । तुर्ये कर्कटके दक्षिणायनम् । मृगे मकरे
सौम्यं सोमदिङ्नामकमुत्तरायणम् । तैरैतैः संज्ञाभेदैः राशयोच्यवद्विष-
ते । तद्वाशि-संवन्धात्तद्वाशि-संक्रान्तीनामपि तान्येव नामानि । तासु च
संक्रान्तिषु होमस्नानादिकमन्त्रय-व्यतिरेकाभ्यां ज्ञातातपश्चाह,—

“संक्रान्तौ यानि दक्षानि हव्य-कव्यानि दाढभिः ।

तानि नित्यं ददात्यर्कः पुनर्जन्मानि जन्मानि ॥

रवि-संक्रमणे पुण्ये न स्त्रायाद्यदि मानवः ।

सप्तजन्मसु रोगी स्याद् दुःख-भागीह जायते”—इति ॥

स्नानदानादिविध्यङ्गभूते संक्रान्तिकाले मुख्यकल्पस्यासम्भवादनु-
कल्पएवादत्तयः । तदाह देवलः,—

“संक्रान्ति-समयः सूक्ष्मादुर्ज्ञेयः पिशितेक्षणैः ।

तद्योगादप्यधोर्ध्वं त्रिंशन्नाद्यः पवित्रिताः”—इति ॥

देशाव्यवधानादत्यन्तसंश्लिष्टयोः पूर्वोत्तर-राशयोर्मध्ये सूर्यः पूर्वराशिं
परित्यज्य यावता कालखेप्तेनोत्तरराशिं प्रविशति, स लेखोयोग-दृष्टिं
विना मांस-दृष्ट्या दुर्लभ्यः । अतोऽतुष्टाने मुख्य-संक्रान्तिकालासम्भवात्
संक्रान्ति-संवन्धिनौ पूर्वोत्तरकालौ ग्रहीतव्यौ । संक्रान्तेः पूर्वोत्तरयोः
कालयोरेकैकस्मिन्निर्ग्रहटिकाः पुण्याः,—इति सामान्येनोक्तम् । तत्र
विशेषमाह बृहद्वशिष्ठः,—

“अतीतानागते पुण्ये द्वे उद्गच्छिष्यते ।

त्रिंशत्कर्कटके नाद्योमकरे विंशतिः स्यता” —इति ॥

उद्गयनमतीतं सत्पुण्यं भवति, दक्षिणायनमनागतं पुण्यम् । त्रिंश-
दित्यादिना तदेव स्पष्टीक्रियते । कर्कटाख्याद् दक्षिणायनात् प्राचीना-
स्त्रिंशद्घटिकाः पुण्याः । मकराख्यादुत्तरायणादूर्ध्वकालीनाविंशति-
घटिकाः पुण्याः । वृहस्पतिरपि,—

“अयने त्रिंशतिः* पूर्वा मकरे विंशतिः परा ।

वर्त्तमाने तुलामेषे नाद्यस्त्रभयतोदश” —इति ॥

नचात्र त्रिंशद्घटिका-वादिना सामान्यवचनेन विरोधः शङ्कनीयः ।
सामान्यवचनस्याभ्यनुज्ञा-परत्वात् । विशेषवचनोक्तो घटिका-सङ्कोचएव
प्रशस्तः,

“याद्याः सन्निहितानाद्यस्तासाः पुण्यतमाः स्यताः” —

इति देवलेनोक्तत्वात् । केनापि निमित्तेन सन्निहित-घटिकास्त्रनुष्ठा-
नासम्भवे त्रिंशद्घटिकाः परमावधिलेनाभ्यनुज्ञायन्ते । षडशीतिषु ततो-
ऽपि दीर्घमवधिमाह वृहवशिष्ठः,—

“षडशीत्यामतौतायां षष्टिरुक्तासु नाडिकाः” —इति ।

विष्णुपद्यां प्रशस्तकालं स एवाह,—

“पुण्यायां विष्णुपद्याञ्च प्राक् पश्चादपि षोडश” —इति ।

सङ्क्रान्तीनां पूर्वोत्तरौ पुण्यकालौ निर्णयौ । तासु संक्रान्तयः
कदाचिदङ्गि भवन्ति कदाचिद्रात्रौ भवन्ति । तद्भेदादनुष्ठान-भेदमाह
वृहवशिष्ठः,—

* विंशतिः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“अङ्गि संक्रमणे पुष्पमणः कृष्णं प्रकीर्णितम् ।

राशौ संक्रमणे भानोर्दिनाङ्गं क्षान-दानयोः ॥

अङ्कुराणादधस्तस्मिन् मध्याह्नस्योपरि क्रिया ।

ऊर्द्धं संक्रमणे चोर्द्धमुदयान्तर-द्वयम् ॥

पूर्णे चेदर्धरात्रे तु यदा संक्रमते रविः ॥

प्राङ्मर्दिनद्वयं पुष्पं मुक्ता मकर-कर्कटौ”—इति ।

अङ्गि यदा संक्रान्तिर्भवति, तदा कृष्णस्याङ्गः पुष्पत्वं, राशौ संक्रमणे पूर्वोत्तर-दिनार्धयोः पुष्पत्वं विदधता वचनेनार्थाद्राशौ क्षान-दानादिकं प्रतिषिध्यते । एवं सत्युदयानन्तरभाविनि दक्षिणायने पूर्वभागे प्राशस्त्यं बाधितोत्तरभागोऽनुष्ठानं भवति । अस्तमय-प्राचीन-क्षण-भाविन्युत्तरायणे चोत्तर-भाग-प्राशस्त्यं परित्यज्य पूर्वभागेऽनुष्ठा-तव्यम् । उत्तर-भाग-प्राशस्त्यन्तु मध्याह्नादि-संक्रमण-विषयम् । तत्राह-न्येव द्वयोपादेययोः पूर्वोत्तरभागयोः सम्भवात् । अनेनैव न्यायेन कर्कटेऽपि मध्याह्नभाविनि पूर्वभाग-प्राशस्त्यं भवति । अस्तमय-प्राचीन-भाविवु षड्शोतिमुखेऽप्युत्तरभाग-प्राशस्त्यं परित्यज्य मकर-न्यायेन पूर्वभाग-प्राशस्त्यं विधातव्यम् । उदयानन्तरभाविषु तेषु वचनान्तराविरोधेनोत्तरभागएवानुष्ठान-सम्भवात्तद्विरुद्धं पूर्वभाग-प्रा-शस्त्यं न विधीयते । उभयभागप्राशस्त्योपेतेषु विपुवद्विषुपदेषु मध्याह्न-भाविषु पूर्वोत्तर-वा स्वेच्छयाऽनुष्ठातव्यम् । उदयानन्तरभाविषु तेषु पूर्वभाग-प्राशस्त्यं बाध्यते । अस्तमयप्राशेषु तेषु उत्तरभाग-प्राशस्त्यं बाध्यते,—इति विवेकः । एतद्वचनानुसारेण यस्य संक्र-मणस्य यस्मिन् मागेऽनुष्ठानं तस्मिन्नेव भागे व्यवहृता नाशः पुष्पाः,

द्वयसन्निहिताः पुण्यतराः, अत्यन्तसन्निहिताः पुण्यतमाद्रष्टव्याः ।

यदा रात्रौ भागोः संक्रमणं भवति, तदा तस्यारात्रेः पूर्वस्य चोत्तरस्य वा दिनस्यार्द्धं प्रहरद्वयं स्नान-दानयोः पुण्यम् । कुत्र पूर्वदिनं कुत्र परदिनमिति विवक्षायां तदुभयम् अर्द्धरात्रादिति वचनेन व्यवस्थाप्यते । रात्रेरर्द्धमर्द्धरात्रः, द्वितीयप्रहरस्य चरमघटिका तृतीयप्रहरस्य प्रथमघटिकेत्येवं घटिकाद्वय-युक्तः कालः । तस्मादर्द्धरात्रादधः संक्रमणे सति पूर्वदिनमध्याह्नस्योपरितने प्रहरद्वये क्रिया कार्या । अर्द्धरात्रादूर्ध्वं संक्रमणे सति उत्तरकालीनादुदयादूर्ध्वं प्रहरद्वयं पुण्यम् । पूर्णैर्अर्द्धरात्रे घटिकाद्वये संक्रान्तौ पूर्वोत्तरदिनद्वयं कृत्स्नं पुण्यम् । तदुक्तं भविष्योत्तरेऽपि,—

“संक्रमस्तु निशीथे स्यात् षड्यामाः* पूर्वपश्चिमाः ।

संक्रान्ति-कालोविज्ञेयस्तत्र स्नानादिकस्यरेत्”—इति ।

अत्रेयं व्यवस्था । अर्द्धरात्रे यदा षडशीतिः स्यात्, तदानीमेतद्वचना-नुसारेण पूर्वोत्तरदिनद्वयस्य पुण्यत्वाद् यद्यप्यैच्छिकोविकल्पः प्राप्नोति, तथाप्युत्तरदिने षष्टिघटिका-प्रतिपादक-प्रातिस्विक-वचनानुसङ्ग-लाभा-न्तर्वायानुष्ठानव्यम् । विषुवयोर्विष्णुपदेषु च प्रातिस्विकवचनं न नियाम-कम्, तस्य वचनस्य पूर्वोत्तरभागयोः सामान्येन प्राशस्त्य-प्रतिपाद-कत्वात् । प्रकृतवचनं पूर्वोत्तरदिने साम्येन विधत्ते । तस्मात् पूर्वपश्चि-
मन्तरस्मिन्वा स्वेच्छयाऽनुष्ठानमिति विकल्प्यते । अथनयोस्तु प्रका-
रान्तरं वक्ष्यते ।

अथनव्यतिरिक्तासु दशसु संक्रान्तिषु मध्यरात्रादूर्ध्वं प्रहस्तासु

* षड्यामाः,—इति पाठान्तरम् ।

परेधुरनुष्ठानमित्यत्र न कोऽपि सन्देहः । अर्द्धरात्रात् पूर्वं प्रवृत्तासु तासु दशसु मध्ये षडशीति-व्यतिरिक्तानां षष्ठां पूर्वदिभेऽनुष्ठान-मित्यत्रापि नास्ति सन्देहः । षडशीत्यां तु प्रकृतवचनेन पूर्वधुरनुष्ठानं प्राप्तम्, षष्टिघटिका-प्राशस्त्य-प्रतिपादक-प्रातिस्विकवचनेन परेद्युः प्रा-प्नोति । अतः सन्देहे सति पूर्वधुरनुष्ठानमिति निर्णयोद्भूतः । कुतः ?

“विष्णुपद्यां धनुर्मीननृयकन्यासु* वै यदा ।

पूर्वोत्तरगतं रात्रौ भागोः संक्रमणं भवेत् ॥

पूर्वाह्ने पञ्च नाड्यस्तु पुण्याः प्रोक्तामनीषिभिः ।

अपराह्णे तु पञ्चैव श्रौते स्मार्त्ते च कर्मणि”—इति—.

स्मृतेः । यदा रात्रौ पूर्वभाग-गतं विष्णुपदी-षडशीति-संक्रमणं भवेत्, तदा पूर्वधुरपराह्णे पञ्च नाड्यः पुण्याः । उत्तरभाग-गते तत्संक्रमणे परेद्युः पूर्वाह्णे पञ्च नाड्यः पुण्याः । न चैवं सति प्रहरद्वय-पुण्यत्व-विरोधः,—इति वाच्यम् । पञ्चनाडिका-वचनेषु पुण्याधिक्यस्य विव-क्षितत्वात् । अतः प्रहर-द्वय-वाक्यं पुण्यमात्राभिप्रायम् । एतस्मिन्नेव विषये देवीपुराणे पठ्यते,—

“असम्पूर्णेऽर्द्धरात्रे तु उदयेऽस्तमयेऽपि च ।

*मानाद्धं भास्करे पुण्यमपूर्णे शर्वरौदले ॥

अर्द्धरात्रे त्वसम्पूर्णे दिवा पुण्यमनागतम् ।

सम्पूर्णे उभयोर्ज्ञेयमतिरिक्ते परेऽहनि”—इति ॥

अत्र भास्करशब्देन सूर्ययुक्तं दिनमुपलक्ष्यते । यदा, भास्करशब्दो- न सूर्ये क्लृप्तः किं तु यौगिकः, भासं करोतीति व्युत्पत्ति-सम्भवात् ।

* भृगुः कन्यासु,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

तथाच, सूर्यइव दिनेऽपि भास्करशब्दोमुख्यः । तस्यापि भासं प्रत्यधि-
करणकारकत्वात् । भास्करो दिवसे विद्यमानं* प्रहरचतुष्टयं, तस्माद्धं
प्रहरद्वयम् । आदित्यास्तमयस्योपरितनम्रागामिसूर्योदयात्प्राचीनः
कालोरात्रिः । उदयोपरि अस्तमयात्प्राचीनः कालोदिनम् । उदयास्त-
मयकालौ सन्धिरूपतया प्रोक्ताभ्यां रात्रि-दिवसाभ्यां पृथक्,—इत्येके ।
रेखामात्रस्यापि सूर्यमण्डलांशस्य दृश्यमानतया दिवसान्तःपतिनौ,—
इत्यपरे । सर्वथाऽपि न रात्रौ तयोरन्तर्भावः । सा च रात्रिस्त्वेधा भि-
द्यते; मध्यवर्त्तिघटिकाद्वयात्मकएकभागस्तस्मात्पूर्वोत्तरौ द्वौ भागौ ।
तत्र, पूर्वभागः, असम्पूर्णऽर्द्धरात्रे,—इत्यनेन विवक्ष्यते । तस्मिन् यदा
संक्रान्तिस्तदानीं सूर्यास्तमये प्रत्यासन्नं यत्पूर्वदिनस्योत्तरार्द्धं तत्पुण्यम् ।
अपूर्णं शर्वरीदले,—इत्यनेनार्द्धरात्रादनन्तरभावी रात्रिभागोविव-
क्षितः । पूर्वोत्तरयोर्निशादलयोरेकैकस्याः घटिकायाः अर्द्धरात्रकालार्द्धस्य
पृथक्कृतत्वादसम्पूर्णवगन्तव्या । तस्मिन् घटिकान्यूने परभागे यदा
संक्रान्तिस्तदानीं भाविसूर्योदये प्रत्यासन्नं दिनार्द्धं पुण्यम् । अथमे-
वार्थाद्वितीयश्लोके प्रपञ्च्यते । घटिकान्यूनत्वेनासम्पूर्णार्द्धरात्रे पूर्वभागे
यदा संक्रमणं भवति, तदा यद्यपि दिवा संक्रमणमनागतं, तथापि तस्य
दिवसस्य उत्तरार्द्धं पुण्यं, यदा सम्पूर्णऽर्द्धरात्रे घटिकाद्वयात्मकै निशीथे
संक्रमणं भवेत्तदानीं पूर्वोत्तरयोर्दिनयोः पुण्यं ज्ञेयम् । अतिरिक्ते
परभागे संक्रान्तौ परेऽहनि पूर्वार्द्धं पुण्यम् । देवलोऽपि,—

“आसन्नसंक्रमं पुण्यं दिनार्द्धं स्नानदानयोः ।

रात्रौ संक्रमणे भागोर्विपुवत्ययने दिने”—इति ॥

* मानं प्रमाणं,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

अथमर्थः । रात्रौ भागोः संक्रमणे विषुवस्त्रामके जाते सति संक्रमण-
प्रत्यासन्न-दिनाङ्कं पुण्यम् । तत्र, पूर्वरात्र-संक्रमणे पूर्वदिनस्योत्तराङ्कं
पुण्यम्, अपररात्र-संक्रमणे परदिनस्य पूर्वाङ्कमित्यवगन्तव्यम् । अथने
अथननामके भागोः संक्रमणे दिवा जाते सति यथायोगं तद्दिनाङ्कं पुण्यं
द्रष्टव्यम् । कर्कटे पूर्वाङ्कं मकरे उत्तराङ्कम् । एतच्च मध्यदिनाथन-
विषयम् । उदयास्तमय-प्रत्यासन्न त्वयने पूर्वोत्तरभाग-प्राशस्त्य-
बाधया कृत्स्न-दिवस-पुण्यत्व-निर्णयः पूर्वमेवोक्तः । अथन-व्यतिरिक्तेषु
दशसु संक्रमणेषु रात्रिगतेषु योनिर्णयस्तं सर्वं पर्युदसितुं तद्वचः-शेषः,
“सुक्ता मकर-कर्कटौ” इति वर्णितम् ।

यायाः सन्निहितानाद्यस्तास्ताः पुण्यतमाः,—इत्युक्तेन सामान्य-वचनेन
सर्वेषु रात्रि-संक्रमणेषु रात्रावेवानुष्ठानं प्रसक्तं, तदपोह्य दशसु संक्रान्तिषु
दिवाऽनुष्ठानं विधाय, मकर-कर्कटयोस्तत्पर्युदासे सति पूर्वप्रसक्तं रात्रा-
वनुष्ठानमेव पर्यवस्यति । एवं सति रात्रौ संक्रान्ति-स्नानमभ्युपगच्छतो-
याज्ञवल्क्यवचनस्यापि कश्चिद्विषयः सम्पद्यते । तथाच याज्ञवल्क्यः,—

“राज्यदर्शन-संक्रान्ति-विवाहात्यय-वृद्धिषु ।

स्नानदानादिकं कार्यं निशि काम्यव्रतेषु च”—इति ॥

सुमन्तुरपि,—

“रात्रौ स्नानं न कुर्वीत दानं चैव विशेषतः ।

नैमित्तिकञ्च कुर्वीत स्नानं दानञ्च रात्रिषु ॥

यज्ञे विवाहे यात्रायां तथा पुस्तक-वाचने ।

दानान्येतांश्च शस्त्राणि रात्रौ देवालये तथा ॥

गृहणोदाह-संक्रान्ति-यात्रा-ऽऽर्चि-प्रसवेषु च ।

श्रवणे चेतिहासस्य राज्ञौ दानं प्रशस्यते”—इति ॥

ननु, यथोक्तपर्युदासानुगृहीतैः पुण्यतमत्ववादि-देवल-याज्ञवल्क्य-
सुमन्तु-वचनैर्मकर-कर्कटयोर्निश्चयानुष्ठान-प्रापणं शास्त्रान्तरेण विरुद्धम् ।
तथापि भविष्योत्तरे,—

“मिथुनात्कर्क-संक्रान्तिर्यदि स्यादंशुमालिनः ।

प्रभाते वा निशीथे वा कुर्यादहनि पूर्वतः ॥

कार्मुकन्तु परित्यज्य श्लषं संक्रमते रविः ।

प्रदोषे वाऽर्द्धरात्रे वा स्नानं दानं परेऽहनि”—इति ॥

वृद्धगार्ग्याऽपि,—

“यदाऽस्त्रमयवेलायां मकरं याति भास्करः ॥

प्रदोषे वाऽर्द्धरात्रे वा स्नानं दानं परेऽहनि ॥

अर्द्धरात्रे तदूर्ध्वं वा संक्रान्तौ दक्षिणायने ।

पूर्वमेव दिनं याज्ञं यावन्नोदयते रविः”—इति ॥

मैवम् । भविष्योत्तर-वृद्धगार्ग्य-वचनेषु राव्यनुष्ठान-प्रतिषेधस्या-
प्रतीतिः । दिवसानुष्ठानविधानेनैवार्थात् राव्यनुष्ठान-प्रतिषेध-कल्पने
च पर्युदासानुगृहीत-वचनानामानर्थक्यं प्राप्नोति । तस्माच्छास्त्र-द्वयेन
विकल्प-प्राप्तौ तत्तद्देश-प्रसिद्ध-शिष्टाचारेण व्यवस्था द्रष्टव्या । यथो-
क्तानां द्वादश-संक्रान्तीनां यथोक्तेषु पुण्य-कालेषु मन्दादिसंज्ञोपजी-
वनेन कसिद्विशेषेऽप्युपराणे दर्शितः,—

“द्वादशैव समाख्याताः समा-संक्रान्ति-कल्पनाः ।

सप्तधा तु प्रबोद्धव्याणकैकैव यथा शृणु ॥

मन्दा मन्दाकिनौ ध्वाञ्ची घोरा चैव महेदरी ।

राक्षसी मिश्रिता प्रोक्ता संक्रान्तिः सप्तधा भुवम्* ॥

मन्दा भुवेषु विज्ञेया मृदौ मन्दाकिनौ तथा ।

क्षिप्रे ध्वाङ्गीं विजानीयादुपे घोरा प्रकीर्णिता ॥

चरे महोदरी ज्ञेया क्रूरैश्चैस्तु राक्षसी ।

मिश्रिता चैव विज्ञेया मिश्रश्चैस्तु संक्रमे ॥

दि-चतुः-पञ्च-सप्ताष्ट-नव-द्वादशएवच ।

क्रमेण घटिकाद्येतास्तत्पुण्यं पारमार्थिकम्"—इति ॥

अत्र समा-शब्दः संवत्सरवाची । समा-संवन्धिन्यः संक्रान्ति-कल्पनाः
मेषादीनां द्वादशैव समाख्याताः । तासु द्वादश-संक्रान्तियैकेका मन्दा-
दिभिर्नामभिर्व्यवहार्या । तानि च नामानि नक्षत्र-विज्ञेयोपजीवनेन
प्रवृत्तानि । तद्यथा । भुवेषु नक्षत्रेषु प्रारब्धा संक्रान्तिर्मन्दा । एवं मृदु-
क्षिप्रादिनक्षत्रेषु प्रारब्धा संक्रान्तिः क्रमेण मन्दाकिनौ-ध्वाङ्ग्यादि-
नामभागवति । रोहिण्युक्तरात्रयं चेति चत्वार्येतानि नक्षत्राणि भुवाणि ।
रेवती-चित्रा-ऽतुराधा-मृगशीर्षाणि चत्वारि मृदूनि । हस्ताश्लिणी-
पुष्याभिजिन्नक्षत्राणि चत्वारि क्षिप्राणि । भरणी पूर्वा-त्रयं मघा
चेत्येतानि पञ्चोद्याणि । श्रवण-पुनर्वसु-शतभिषक्-धनिष्ठा-स्वात्याख्यानि
पञ्च चराणि । अश्लेषा-मूलार्द्रा-ज्येष्ठानि चत्वारि क्रूराणि । कृत्तिका-
विशाखा-ऽश्विन्याख्यानि मिश्राणि । सेयं सप्तधा नक्षत्र-व्यवस्था ज्योति-
रग्न्ये सुहृत्संविधानसारे पठिता,—

“क्षिप्रञ्च स्थिरमुग्रञ्च दारुणं चरमेवच ।

मृदु साधारणं च्छले सप्त भेदाः प्रकीर्णिताः ॥

* वेदवादिभिः,—इति वि० एतत्के पाठः ।

कराश्विनी वाक्पतिभं तथाऽभिजि-

लघूनि पुण्ये गमने विभूषणे ।

हिरण्यगर्भाधिपमुत्तराचयं

भ्रुवाख्यमेतद्धि तथाऽनुनामतः* ॥

युतम्भरण्या सह पूर्विका-चयं

मघा तथोग्राख्यमिदं भ-पञ्चकम् ।

सुजङ्गमं मेघतमेन्द्रमाद्रा-

भवन्ति तीक्ष्णानि हि तानि सर्वदा ॥

चराणि पञ्च श्रवणं पुनर्वसु

जलेशभं वासवमानिलं तथा ।

मृदूनि पौष्णं सुरवर्द्धकीश्वरं

तथाऽनुराधाऽमृतरश्मि-दैवतम् ॥

ऊताशनर्क्षेण सह द्विदैव-

सुशन्ति साधारण-संज्ञमस्मिन्"—इति ॥

यथोक्तनक्षत्रविशेषोपजीवनेन प्रवृत्तैर्मन्दादिभिः सप्त-नामभिर्युत-
मेषादिसंक्रान्तौ क्रमेण द्विचतुरित्यादि-सप्तविध-सङ्ख्यानाम्बः पुण्याः,—
इति यदुक्तं, तत्र नास्ति सन्देहः,—इत्यस्मिन्नर्थे पारमार्थिक-शब्दः
प्रयुक्तः । मन्दायां प्रत्यासन्नं घटिकाद्वयं पुण्यं, मन्दाकिन्यां घटिका-
चतुष्टयम्, ध्वाङ्गमं पञ्चकम्, घोरायां सप्तकम्, महोदर्यामष्टकम्,
राक्षस्यां नवकम्, मिश्रितायां द्वादशकम् । मेषसंक्रान्तावुदाहृतः सोऽयं

* गवामुनाम्बतम्,—इति सु० पुस्तके पाठः ।

प्रकारोदृषभादिष्वेकादशसु संक्रान्तिष्वनुसन्धेयः । देवीपुराणोदाहर-
णात् प्राचीनग्रन्थे तत्तत्-संक्रान्तिषु यः पुण्यः कालो निर्णीतस्तस्मिन्काले
देवीपुराणोक्तो द्विचतुरित्यादिकः पुण्यातिशय-प्रतिपादको विशेषोद्गृह्यः ।
निर्णीतेषु संक्रान्त्यादीनां पुण्यकालेषु यत्कर्त्तव्यं ज्ञानदानादिकं, तत्
सर्वमेव ज्ञातातप-वचन-द्वयेनोदाहृतम् । ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“नित्यं द्वयोरयमयोस्तथा विषुवतोर्द्वयोः ।

चन्द्रार्कयोर्यहणयोर्यन्तौष्ठातेषु पर्वसु ॥

अक्षराभोषितः ज्ञानमर्थ्यं दानं तथा जपम् ।

यः करोति प्रसन्नात्मा तस्य स्यादक्षयश्च तत् ॥

अथने विषुवे चैव चन्द्र-सूर्य-ग्रहे तथा ।

कृतोपवासः सुज्ञातः सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ॥

वसिष्ठोऽपि,—

“उपोष्यैव तु संक्रान्तौ ज्ञातोयोऽभ्यर्चयेत् रविम् ।

प्रातः पञ्चापचारेण स काम्यं फलमश्रुते ॥

अथने विषुवे चैव चन्द्र-सूर्य-ग्रहे तथा ।

त्रिरात्रोपोषित-नरः सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥

ज्ञात्वा यः पूजयेद्दीशं सर्वान् कामाम्भुजे ।

सप्तापोऽथ रवेर्वागनादौ ज्ञात्वा तु संक्रमे ॥

अर्कमभ्यर्चयेद्यस्तु सोऽदुःखी सुखमश्रुते”—इति ॥

ज्ञातातपः,—

“अथनादौ सदा देयं द्रव्यं नित्यं गृहे च यत् ।

षडशीतिमुखे चैव मोक्षं वै चन्द्र-सूर्ययोः”—इति ॥

उक्तस्य स्नानदानादि-कर्त्तव्यस्य संक्रान्ति-विशेषमुपजीव्य काल-वि-
शेषमाह शातातपः,—

“कुर्यात् सदाऽयने मध्ये विष्णुपद्यां विषुवति ।

षडशीत्यामन्तभागे स्नानादि-विधिमादृतः”—इति ॥

गालवोऽपि,—

“मध्ये विषुवति दानं विष्णुपदे दक्षिणायने चादौ ।

षडशीतिमुखेऽतीते तथोदगयने च भूरिफलम्”—इति ॥

अयनादिषु यत्र यावान्पुण्यः कालः पूर्वं निर्णीतस्तत्र तावन्तं कालं
त्रेधा विभज्य मध्ये विषुवतीत्याद्यवगन्तव्यम् । तस्मिन्नपि मध्यादिभागे
सन्निहितानां नाडीनां पूर्वोदाहृत-वचनेन पुण्यतमत्वं द्रष्टव्यम् । संक्रा-
न्तिषु फलमाह भरद्वाजः,—

“षडशीत्यां तु यद्दानं यद्दानं विषुव-द्वये ।

दृश्यते सागरस्यान्तस्तस्यान्तो नैव दृश्यते”—इति ॥

वृद्धवसिष्ठः,—

“अयने कोटिपुण्यं च सहस्रं विषुवे फलम् ।

षडशीत्यां सहस्रं तु फलं विष्णुपदेषु च”—इति ॥

जेषादि-संक्रान्तयोयस्मिन्दिने भवन्ति तस्माद्दिनात्पूर्वैर्भ्यः एकादश-
दिनेभ्यः प्राचीने दिने मेघायनं वृषायनमित्येवं तप्तस्नामाङ्कितमयनं
भवति । तस्मिन्नयने स्नानादिषु पुण्यकालमाह जाबालिः,—

“संक्रान्तिषु यथाकालस्तदीयेऽप्ययने तथा ।

अयने विंशतिः पूर्वा मकरे विंशतिः परा”—इति ॥

मकर-व्यतिरिक्तैकादश-संक्रान्ति-संवन्धिषु अयनेषु तप्त-संक्रान्ति-

वत् पुष्पकालोऽवगन्तव्यः । मकरसंक्रान्ति-संवन्धिनि स्थाने संक्रान्ति-
वैलक्षण्यम् । तद्यथा । मकरायने प्राचीनाविंशतिघटिकाः पुण्याः,
मकर-संक्रान्तौ तु पाश्चात्याविंशतिघटिकाः पुण्याः । न केवलमादि-
त्यस्यैव संक्रमायने पुष्पकालः, किं तु सर्वेषामपि गृहाणां मत्तच-राशि-
संक्रमे पुष्पकालोभवति । तदुक्तं ज्योतिः शास्त्रे,—

“मत्तच-राशोरवि-संक्रमे स्थ-
रवाक् परस्ताद्रस-चन्द्र-नाथः ।
पुण्यास्तथेन्दोस्तिधरापलैर्यु-
गेकैव नाडी मुनिभिः शुभोक्ता ।

नाथस्तस्रः सपलाः कुजस्य
बुधस्य तिस्रः पल-विंश-युक्ताः ॥
*साङ्गस्तस्रोघटिकाः पलानि
गुरोस्तु सप्तैव भृगोस्तस्रः ।
नाथः पलैकं, घटिका द्वयोः
पलानि सप्तैव शनैश्चरस्य* ॥
आद्यन्त-मध्ये जप-होम-दामं
कुर्वन्वाप्नोति सुरेन्द्रधाम” — इति ॥

अयमर्थः । आदित्यस्य राशि-मत्तच-गमने अवाक् परंतस्र षोडश-
घटिकाः पुष्पकालः । तथा, चन्द्रस्यापि घटिकैका पलानि त्रयोदश-

* अर्धरात्र्याः पलसप्तयुक्ता गुरोस्तस्रः सपलाश्च युक्ताः ।

द्विमागनाथः पलसप्तयुक्ताः शनैश्चरस्याभिहितस्य पुण्याः,— इति
वि० पुष्पके पाठः ।

वाक् परतश्च पुण्यकालः। एवं, मङ्गलस्य घटिकास्यतस्तः पलमेकश्च पुण्यकालः। तथा, बुधस्य तिस्रोघटिकास्यतुर्दश पलानि पुण्यकालः। वृहस्पतेरपि सार्द्धचतस्रोघटिकाः सप्त पलानि पुण्यकालः। शुक्रेण चतस्रोघटिकाः पलमेकश्च पुण्यकालः। शनैश्चरस्य द्वात्रिंशतिघटिकाः पलानि सप्त पुण्यकालः। स्कान्दे नागरखण्डे,—

“एकान्ते ते मया प्रोक्ताः कालाः संक्रान्तिपूर्वकाः।

नैतेषु विद्यते विघ्नो* यतश्चाक्षय-संज्ञिताः॥

अश्रद्धयाऽपि यद्वृत्तं कुपात्रेभ्योऽपि मानवैः।

अकालेऽपि हि तत् सर्वं सत्यमच्युतां ब्रजेत्”—इति॥

इति संक्रान्ति-निर्णयः।

अथ ग्रहणं निर्णीयते।

तत्र वृद्धगार्ग्यः,—

“पूर्णिमा-प्रतिपत्-सन्धौ राज्ञः सम्पूर्ण-मण्डलम्।

यस्यते चन्द्रमर्कश्च दर्शप्रतिपदन्तरे”—इति॥

तत्र पर्वणोऽन्तभागः स्पर्श-कालः प्रतिपदश्राद्धोभागोमोक्ष-कालः।

तदुक्तं ब्रह्मसिद्धान्ते,—

“यावान् कालः पर्वणोऽन्ते तावान् प्रतिपदादिमः।

रवौन्दुग्रहणानेहा स पुण्योमिश्रणाद्भवेत्”—इति॥

ग्रहणानेहा राज्ञ-ग्रहण-कालः। तत्र कर्त्तव्यमाह वृद्धवसिष्ठः,—

* विद्यतेऽनिष्टं,—इति वि० पुस्तके पाठः।

“गङ्गातोये* तु सम्प्राप्ते इन्दोः कोटीरवेर्दश ।

गवां कोटि-प्रदानेन सम्यग्दत्तेन यत्फलम् ॥

गङ्गास्नाने तत्फलं स्याद्राज-घस्ते निशाकरे ।

दिवाकरे पुनस्तत्र दशसङ्ख्यमुदाहृतम्”—इति ॥

अस्य श्लोकद्वयस्य प्रथमार्द्धमपेक्षित-पदाध्याहारेण योजनीयम् ।
तद्यथा । इन्दोर्यहणे सम्प्राप्ते सति गङ्गातोयेऽवगाहनं कोटिगोदान-
समं भवति, रवेर्यहणे ततोदशगुणं फलम् । अयमेवार्थ उपरितनेनार्द्ध-
चयेण स्पष्टीकृतः । व्यासोऽपि,—

“इन्दोर्लक्षगुणं पुण्यं रवेर्दशगुणं ततः ।

गङ्गातोये तु सम्प्राप्ते इन्दोः कोटीरवेर्दश ॥

गवां कोटि-प्रदानस्य† यत्फलं लभते नरः ।

तत्फलं जाङ्गवी-स्नाने राज-घस्ते निशाकरे ॥

दिवाकरे तु स्नातस्य दशसङ्ख्यमुदाहृतम् ।

चन्द्र-सूर्य-यहं सैव योऽवगाहेत जाङ्गवीम् ॥

स स्नातः सर्वतीर्थेषु किमर्थमटते महीम्”—इति ॥

गङ्गा-व्यतिरिक्त-महानदी-तोये लक्षगुण-दशलक्षगुणत्वम् । गङ्गातोये

तु कोटिगुण-दशकोटिगुणत्वम् । ब्रह्मपुराणेऽपि,—

“तिस्रोऽनघोमहापुण्याः वेणी गोदा च जाङ्गवी ।

गां हरीशरद्विकामप्राप्ता गङ्गा इतिह† कीर्तिताः”—इति ॥

* गङ्गातोये,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

† कोटिसङ्ख्यस्य,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

‡ गङ्गाहतीह,—इति मु० पुस्तके पाठः ।

हरिस्त्रेशश्च हरीशौ। अग्निः पादः, कंशिरः। अग्निश्च कश्च अग्नि-
कम्। हरीशयोरद्विकम्, तस्मात्; हरेः पादादीश्वरस्य शिरसश्च गां
भूमिम्प्राप्ता गङ्गा। यद्यपि जाह्नव्येव तादृशी, न तु वेणी-गोदे,
तथापि कृत्रिणोगच्छन्तीति न्यायेन जाह्नव्या सह निर्दिष्टयोस्तयोरपि
गङ्गात्वमविरुद्धम्। यद्वा, जाह्नवी-जलमेव केनचिन्निमित्तेन ब्रह्म-
गिरि-वायुगिर्योरुद्गतमिति कृत्वा तयोरपि मुख्यमेव गङ्गात्वम्।
तासु गङ्गासु स्नानं मुख्यम्। तदसम्भवे नद्यन्तरेषु स्नायात्। तदुक्तं
महाभारते,—

“गङ्गास्नानं प्रकुर्वीत ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः।

महानदीषु वाऽन्यासु स्नानं कुर्याद्यथाविधि”—इति ॥

महानद्यो ब्रह्मपुराणे दर्शिताः,—

“गोदावरी भीमरथी तुङ्गभद्रा च वेणिका।

तापो पयोष्णी विन्ध्यस्य दक्षिणे तु प्रकीर्त्तिताः ॥

भागौरथो नर्मदा च यमुना च सरस्वती।

विशेका च वितस्ता च विन्ध्यस्योत्तरतस्तथा”—इति ॥

महानद्यसम्भवे जलान्तराण्याह शङ्खः,—

“वापौ-कूप-तडागेषु गिरि-प्रस्रवणेषु च।

मद्यां नदे देव-खाते सरसीषूद्भूताम्बुनि ॥

उष्णोदकेन वा स्नायाद्ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः”—इति ॥

एतत्सर्वमभिप्रेत्याह व्यासः,—

“सर्वं गङ्गा-समं तोयं सर्वं व्यास-समादिजाः*।

* सर्वो ब्रह्मसमोदिजः,—इति वि० एकके पाठः।

सर्वं भूमि-समं दानं ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः”—इति ॥

उष्णोदकस्यातुर-विषयत्वं व्याप्त्याह,—

“आदित्य-किरणैः पूतं पुनः पूतञ्च वक्रिणा ।

अतोव्याध्यातुरः स्नायाद् ग्रहणेऽप्युष्णवारिणा”—इति ॥

गङ्गा-तोयमारभ्योष्णोदकान्तेषु उत्तरोत्तरस्यानुकल्पत्वमुक्तम् ।

एतदेवाभिप्रेत्योष्णोदकादिषु समुद्र-जलान्तेषु उत्तरोत्तरस्य प्राशस्त्य-
माह मार्कण्डेयः,—

“श्रीतमुष्णोदकात्पुष्पमपारक्यं परोदकात् ।

भूमिष्ठमुद्धृतात्पुष्पं ततः प्रसवणोदकम् ॥

ततोऽपि सारसं पुष्पं ततः पुष्पं नदी-जलम् ।

तीर्थ-तोयं ततः पुष्पं महानद्यम्बु पावनम् ॥

ततस्ततोऽपि गङ्गाम्बु पुष्पं पुष्पस्ततोऽम्बुधिः”—इति ॥

मास-विशेषेण नदी-विशेषोदेवौपराणेऽभिहितः,—

“कार्तिके ग्रहणं श्रेष्ठं गङ्गा-यमुन-सङ्गमे ।

मार्गे तु ग्रहणं प्रोक्तं देविकायां महासुने ॥

पौषे तु नर्मदा पुण्या माघे सन्निहिताशुभा ।

फाल्गुने वरणापुण्या चैत्रे पुण्या सरस्वती ॥

वैशाखे तु महापुण्या चन्द्रभागा सरिद्धरा ।

ज्येष्ठे तु कौशिकी पुण्या आषाढं तापिका नदी ॥

आवणे सिन्धुनामा तु तथा भाद्रं तु गण्डकी ।

* सन्निहिताश्रुता,— इति मु० पुस्तके पाठः ।

† सन्निहिता,— इति वि० पुस्तके पाठः ।

आश्विने सरयूः श्रेष्ठा तथा पुण्या तु नर्मदा—इति ॥

ग्रहण-विशेषे नदी-विशेषस्तत्रैवाभिहितः,—

“गोदावरी महापुण्या चन्द्रे राज्ञ-समन्विते ।

सूर्य्ये च राज्ञा यस्ते तमोभूते महामुने ॥

नर्मदा-तोय-संस्पर्शे कृतकृत्याभवन्ति हि”—इति ॥

ज्ञानवत्स्मरणादिव्यपि पुण्यमाह,—

“स्रुत्वा शतक्रतुफलं दृष्ट्वाऽग्निष्टोमजं फलम्* ।

स्रुष्ट्वा गोमेध-पुण्यं तु पीत्वा सौत्रामण्यैर्लभेत्† ॥

‘स्नात्वा वाजिमखं पुण्यं प्राप्नुयादविचारतः ।

रवि-चन्द्रोपरान्ते च अयने चोत्तरे तथा”—इति ॥

चेन्न-विशेषमाह,—

“गङ्गा कनखलं पुण्यं प्रयागः पुष्करं तथा ।

कुरुचेन्नं महापुण्यं राज्ञयस्ते दिवाकरे”—इति ॥

ग्रहणे आहुं विहितं लिङ्गपुराणे,—

“व्यतीपात-क्षणेयावान् चन्द्र-सूर्य्य-ग्रह-क्षणः ।

गङ्गाया तु सा प्रोक्ता पितृणां दत्तमक्षयम्”—इति ॥

महाभारतेऽपि,—

“सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं आहुं वै राज्ञ-दर्शने ।

अकुर्वाणस्तु नास्ति कथा पङ्के गौरिव सीदति”—इति ॥

सूक्त्यष्टकोऽपि,—

† सम्बोधनाशनम्,— इति सु० पुस्तके पाठः ।

‡ सौत्रामण्यो लभेत्,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे यस्तु आहुं विधिवदाचरेत् ।

तेनैव सकला पृथ्वी दत्ता विप्रस्य वै करे”—इति ॥

विष्णुरपि,—

“राज-दर्शन-दत्तं हि आहुमाचन्द्र-तारकम् ।

गुणवत्सर्वकामीयं पितृभ्यामुपतिष्ठते”—इति ॥

ग्रहणे राजावपि स्नानार्दनं निषेधः । तथा च ज्ञातातपः,—

“स्नानं दानं तपः आहुमुनन्तं राज-दर्शने ।

आसुरी रात्रिरन्वच तस्मात्तां परिवर्जयेत्”—इति ॥

देवसः,—

“यथा स्नानञ्च दानञ्च सूर्यस्य ग्रहणे दिवा ।

सोमस्यापि तथा रात्रौ स्नानं दानं विधीयते”—इति ॥

आहुं प्रकृत्य कूर्मपुराणे,—

“नैमित्तिकन्तु कर्त्तव्यं ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ।

बान्धवानाञ्च मरणे नारकौ स्यादतोऽन्यथा ॥

काम्यानि चैव आहुनि शस्यन्ते ग्रहणादिषु”—इति

वार-विशेष-योगे फलातिशयमाह व्यासः,—

“रवि-ग्रहः सूर्यवारे सोमे सोम-ग्रहस्तथा ।

चूडामणिरिति ख्यातस्तदाऽनन्त-फलं भवेत्” ॥

वारेष्वन्येषु यत्पुण्यं ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ।

तत्पुण्यं केटिगुणितं याम चूडामणौ स्मृतम्”—इति ॥

अतिथिप्राप्त्यादिवद्ग्रहणस्यापि आहुकालत्वमाह मार्कण्डेयः,—

* तत्र दत्तमनन्तकम्—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“विशिष्ट-ब्राह्मणे प्राप्ते सूर्येन्दु-ग्रहणे दिने ।

अजर्च-ग्रह-पीडासु आर्द्धं कुर्यात्तथोच्छ्रये” —इति ॥

अत्र आर्द्धं नाम्नेन, किं तु हेमादिना । तदाह बौधायनः,—

“अन्नाभावे द्विजाभावे प्रवासे पुत्र-जन्मनि ।

हेम-आर्द्धं सग्रहे च कुर्याच्छूद्रः सदैव हि” —इति ॥

तथा,—

“दर्शे रविग्रहे पित्रोः प्रत्याब्धिकउपस्थिते ।

अश्वेनासम्भवे कुर्याद्धेन्वा वाऽऽमेन वा पुनः” —इति* ॥

शातातप्तोऽपि,—

“आपद्यन्मौ तीर्थे च चन्द्र-सूर्य-ग्रहे तथा ।

आमआर्द्धं द्विजोदद्याच्छूद्रोदद्यात्सदैव हि†” —इति ॥

आशौचिनाऽपि ग्रहणे स्नानादि न निषिद्धम् । तथा च वृद्धवसिष्ठः,—

“मृतके मृतके चैव न दोषोराज-दर्शने ।

तावदेव भवेच्छुद्धिर्यावन्मुक्तिर्न दृश्यते” —इति ॥

इयं च शुद्धिः सर्व-स्मार्त्त-कर्म-विषया, अविशेषाक्तेः । एतदेवाभि-

प्रेत्य व्याघ्रपदआह,—

“स्मार्त्तकर्म-परित्यागोराहोऽन्यत्र मृतके ।

श्रौते कर्मणि तत्कालं स्नातः शुद्धिमवाप्नुयात्” —इति ॥

यन्मु ग्रहण-निमित्तनाशौचं, तत्क्षानेन निवर्त्यम् । तदुक्तं ब्रह्माण्ड-

पुराणे,—

* तथा इत्यादिः,—‘इति’ —इत्यन्तोऽययोगात्सि मु० पुस्तके ।

† आमआर्द्धं प्रकुर्वीत हेमआर्द्धमद्यापि वा,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

“आग्नीषं जायते नृणां ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ।

राज-सर्गे तयोः स्नात्वा स्नानादौ कल्पते नरः”—इति ॥

षट्चिह्नकालेऽपि,—

“सर्वेषामेव वर्णानां स्मृतकं राजदशने ।

स्नात्वा कर्माणि कुर्वीत श्रुतमन्त्रं विवर्जयेत्”—इति ॥

ग्रहणस्याद्यन्तयोः स्नानं विहितं स्मृत्यन्तरे,—

“ग्रहमाने भवेत्स्नानं यस्मै होमोविधीयते ।

सुच्यमाने भवेद्दानं मुक्ते स्नानं विधीयते”—इति ॥

होमदानवद्देवार्चनमपि स्नान-इय-मध्ये कार्यम् । तदुक्तं ब्रह्मवैवर्ते,—

“स्नानं स्यादुपरागादौ मध्ये होमः सुरार्चनम्”—इति ॥

तत्काले स्नापादिकं न कुर्यात् । तदुक्तं शिवरहस्ये,—

“सूर्येन्दु-ग्रहणं यावत् तावत्कुर्यात्स्नापादिकम् ।

न स्वपेक्ष च भुञ्जीत स्नात्वा भुञ्जीत मुक्तयोः”—इति ॥

मोक्षानन्तरभावि यत्स्नानं तस्य शुद्ध्यर्थतया तत्सर्पेण विधेयम् ।

तदाह वृद्धवशिष्ठः,—

“सर्वेषामेव वर्णानां स्मृतकं राजदशने ।

सर्पेणान्तु भवेत् स्नानं स्मृतकान्त्रस्य वर्जयेत्”—इति ॥

ग्रहणकाले ततः पूर्वं वा यावत् पक्षं तत्स्मृतकान्त्रं, तत् पश्चादपि न भुञ्जीत । आदिमध्यावसानेषु यद्यदिहितं, तस्य फलातिशयउक्तान्त्र-पुराणे,—

“उपमर्दे सप्तगुणं ग्रहणे चन्द्र-सूर्ययोः ।

पुण्यं कोटिगुणं मध्ये मुक्तिकाले लज्जन्तकम्”—इति ॥

अथ ग्रहणे यद्दानं तत्सपात्रे कर्तव्यम् । तदुक्तं महाभारते,—

“अयमे विषुवे चैव ग्रहणे सङ्ग-सूर्ययोः ।

पात्रभूताय विप्राय भूमिन्दद्यात्सदक्षिणाम्”—इति ॥

पात्रलक्षणमाह याज्ञवल्क्यः,—

“न विद्यया केवलया तपसा वाऽपि पात्रता ।

यत्र वृत्तमिमे चेभे तद्धि पात्रं प्रकीर्त्तितम्^(१)”—इति ॥

पात्रे मुख्यानुकल्पावाह बौधायनः*,—

“ओत्रियोऽओत्रियोवाऽपि पात्रं वाऽपात्रमेव वा ।

विप्रब्रुवोऽपिवा^(२) विप्रोग्रहणे दानमर्हति”—इति ॥

अथ भूमिवद्गवादीन्यपि देयानि । तदुक्तं महाभारते,—

“भूमिर्गवः सुवर्णं वा धान्यं वा यद्यदौषितम् ।

तत्सर्वं ग्रहणे देयमात्मनः श्रेयश्चक्ष्णा”—इति ॥

.प्रतियहीद-भेदेन फल-तारतम्यं दक्षेणोक्तम्,—

“सममन्नाह्णे दानं दिगुणं ब्राह्मणब्रुवे ।

ओत्रिये शतसाहस्रं पात्रे त्वानन्यमश्रुते”—इति ॥

* कात्यायनः,—इति वि० पुस्तके पाठः ।

(१) वृत्तं, “गुरुपूजां दृष्ट्वा सत्यं शौचमिन्द्रियनियमः । प्रवर्त्तनं हित-
नाश्च तत्सर्वं वृत्तमुच्यते”—इत्युक्तलक्षणम् ।

(२) विप्रब्रुवो ब्राह्मणब्रुवः । स च ब्राह्मणमात्मानं ब्रवीति न तु ब्राह्मण-
वृत्तः । तदुक्तम् । “धर्मकर्मविहानश्च ब्राह्मैर्लिङ्गैर्विर्वर्जितः । ब्रवीति
ब्राह्मणस्याहं स ज्ञेयो ब्राह्मणब्रुवः”—इति । “गर्भाधानादिसंस्कारै-
र्युक्तश्च नियतव्रतः । माध्यापयति नाधीते स ज्ञेयो ब्राह्मणब्रुवः”—
इत्युक्तलक्षणो वा ।

अङ्गि सूर्यग्रहणं रात्रौ चन्द्रग्रहणमिति हि प्रसिद्धिः सार्वजनीना,
तादृशे ग्रहणे यद्वक्तव्यं तदुक्तम् । यत्तु काल-विपर्ययेन प्राप्यमाणं
व्योतिःशाल्यमात्र-प्रसिद्धं ग्रहणं, तत्र खानादिकं न कर्तव्यम् । तदुक्तं
निगमे,—

“सूर्य-ग्रहोपदा रात्रौ दिवा चन्द्रग्रहस्तथा ।

तत्र खानं न कुर्वीत तद्यादानञ्च न क्वचित्”—इति ॥

यस्मात्समये जावालिराह,—

“संकान्तौ पुण्यकालस्तु षोडशोभयतः कलाः ।

चन्द्रसूर्योपरागे च यावद्दर्शन-गोचरः”—इति ॥

यस्तस्यास्तमनपर्यन्तं दर्शन-गोचरत्वात्तावान् पुण्यकालोभवति ।

ग्रहणे भोजन-व्यवस्थामाह मतुः,—

“चन्द्र-सूर्य-ग्रहे नाद्यादद्यात्तन्नात्वा विमुक्तयोः ।

अमुक्तयोरस्तगयोर्दृष्ट्वा स्नात्वा परेऽहनि”—इति ॥

ग्रहे ग्रहणकाले । स्पर्शमारभ्य मोक्षपर्यन्तोग्रहणकालः । तस्मिन्काले न
भुञ्जीत, किं तु गच्छन्ना चन्द्रसूर्ययोर्मुक्तयोः मतोः पश्चात्तन्नात्वा भुञ्जीत ।
यदा तु यस्मात्समयस्तदा परेदुर्विमुक्तौ तौ दृष्ट्वा भुञ्जीत । न केवलं
ग्रहणकाले भोजनाभावः, किं तु ग्रहणात्प्रागपि । तदाह व्यासः,—

“नाद्यात्सूर्य-ग्रहात्पूर्वमङ्गि मायं शशि-ग्रहात् ।

ग्रहकाले च नाञ्जीयात्तन्नात्वाऽञ्जीयाद्विमुक्तयोः ॥

मुक्ते शशिनि भुञ्जीत यदि न स्यात्तत्र निशा ।

अमुक्तयोरस्तगयोरद्याद् दृष्ट्वा परेऽहनि”—इति ॥

पूर्वकास-भोजन-निषेधे विशेषमाह वृद्धवसिष्ठः,—

“ग्रहणन्तु भवेदिन्द्रोः प्रथमादधि यामतः ।

भुञ्जीतावर्तनात्पूर्वं पश्चिमे प्रथमादधः ।

रवेस्त्वावर्तनादूर्ध्वं श्रवांगेव निशीयतः ॥

चतुर्थे ग्रहरे चेत्स्याच्चतुर्थग्रहारदधः”—इति ॥

रात्रौ प्रथमयामादूर्ध्वं चन्द्र-ग्रहणश्चेत्, आवर्तनान्मध्याह्नात्पूर्वं भुञ्जीत; रात्रि-पश्चिमयामे च रात्रि-प्रथम-यामादर्वाग्भुञ्जीत । अङ्ग-स्तृतीयग्रहरे चेद्द्रविग्रहस्तदा पूर्वदिनस्याङ्करात्रागभुञ्जीत । अङ्ग-चतुर्थग्रहरे रवि-ग्रहणश्चेद्वात्रेच्चतुर्थग्रहारदधोभुञ्जीतेत्यर्थः । निशीथो-मध्यरात्रः । शशि-ग्रहणे याम-त्रयेण व्यवधानमपेक्षितम्, सूर्य-ग्रहणे-याम-चतुष्टयेनेति तात्पर्यार्थः । तथा च वृद्धगौतमः,—

“सूर्य-ग्रहे तु नाश्रीयत्पूर्वं याम-चतुष्टयम् ।

चन्द्र-ग्रहे तु यामांस्तौन्बालवृद्धातुरैर्विना”—इति ॥

बालवृद्धातुर-विषये मत्स्यः,—

“सायाह्ने ग्रहणं चेत्स्यादपराह्णे न भोजनम् ।

अपराह्णे न मध्याह्ने मध्याह्ने न तु सङ्गवे ।

भुञ्जीत सङ्गवे चेत्स्यान्न पूर्वं भुजिमाचरेत्”—इति ॥

समर्थस्य तु भोजने प्रायश्चित्तसुक्तं कात्यायनेन,—

“चन्द्र-सूर्यग्रहे भुक्त्वा प्रजापत्येन शुद्ध्यति ।

तस्मिन्नेव दिने भुक्त्वा चिरात्रेणैव शुद्ध्यति”—इति ॥

शशि-ग्रहे याम-त्रयस्थापवादमाह वृद्धवसिष्ठः,—

“यस्तोदये विधोः पूर्वं नाहर्भोजनमाचरेत्”—इति ॥

यस्मात्समये विशेषमाह शृगुः,—

“यस्मावेवास्मान्गन्तु रवीन्द्रं प्राप्नुतोद्यदि ।

परेद्युस्तदये स्नात्वा शुद्धोऽभवहरेन्नरः” — इति ॥

तृह्णगार्ग्योऽपि,—

“सन्ध्याकाले यदा राजर्घ्यं गच्छति शशि-भास्करौ ।

तदहर्नैव भुञ्जीत रात्रावपि कदाचन” — इति ॥

विष्णुधर्मोत्तरेऽपि,—

“अहोरात्रं न भोज्यं चन्द्र-सूर्य-यहोयदा ।

सुप्तिं दृष्ट्वा तु भोज्यं स्नानं कृत्वा ततः परम्” — इति ॥

ननु, मेवाद्यन्तर्ह्णानि चाक्षुषं दर्शनं न सम्भवतीति चेत् । न, दर्शन-
शब्देन आस्त्रीय-ज्ञानस्य विवक्षितत्वात् । तदाह तृह्णगौतमः,—

“चन्द्र-सूर्य-यहे नाद्यान्तस्त्रिहर्षणं पूर्वतः ।

राहोर्विसुप्तिं विज्ञाय स्नात्वा कुर्वीत भोजनम्” — इति ॥

एवं तर्हि, परेद्युस्तदयात्रागपि शास्त्र-विज्ञान-सम्भवात्, तदैव भोजनं
प्रसज्येत । तत्र । “परेद्युस्तदयेऽभवहरेत्” “अहोरात्रं न भोज्यम्” —
इति वचन-द्वयेन तदप्रसङ्गः । यत्तु स्कन्दपुराणे,—

“यदा चन्द्र-यहस्तात, निशीथात्परतोभवेत् ।

भोज्यं तात, पूर्वाह्णे नापराह्णे कथञ्चन” — इति ॥

यच्च,—

“पूर्वं निशीथाद्ग्रहणं यदा चन्द्रस्य वै भवेत् ।

तदा दिवा न कर्तव्यं भोजनं शिखिवाहन” — इति ॥

तदिदं याम-चयाभिप्रायम् । “चन्द्र-यहे तु यामास्त्रीन” — इति

• तयोः परेद्युस्तदये स्नात्वाऽभवहरेन्नरः,— इति वि० प्रकाशे पाठः ।

विशेषस्य वृद्धगौतमेनाभिधानात् । पाप-कथ-कामोद्यम-दिगमुपवसेत् ।
तदाह दत्तः,—

“अयने विषुवे चैव ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।

अहोरात्रोपितः स्नातः सर्वपापैः प्रमुच्यते”—इति ॥

पुनौ तु नोपवसेत् । तदाह नारदः,—

“संक्रान्त्यामुपवासञ्च कृष्णैकादशि-वासरे ।

चन्द्र-सूर्य-ग्रहे चैव न कुर्यात्पुत्रवान् गृही”—इति ॥

तस्य प्रतिषिद्धे उपवासे भोजनकालः स्मृत्यन्तरे दर्शितः,—

“सायाह्ने सङ्गवेऽश्रीयाच्छारदे सङ्गवादधः ।

मध्याह्ने परतोऽश्रीयान्नोपवासेरवेर्यहे”—इति ॥

शारदोऽपराह्णः, “यदाऽपराह्णोऽथ शारदः”—इति श्रुतेः,* ।

यस्मात्समये तु पुत्रिणोऽप्युपवासएव । “अहोरात्रं न भोक्तव्यम्”—इति
भोजन-प्रतिषेधात्† ॥

॥०॥ इति श्रीमाधवीये काव्यनिर्णये ग्रहण-निर्णयः ॥०॥

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ॥

* ‘तस्य’—इत्यादिः ‘श्रुतेः’—इत्यन्तोऽस्योनास्ति वि० पुस्तके ।

† अत्र, “विष्णुश्रुतातमौ,—

नाद्याचन्द्रग्रहात् पूर्वमङ्गि सायं रविग्रहात् ।

ग्रहकाले च नाश्रीयात् स्नात्वाऽश्रीयात् सुक्तयोः ॥

सुक्ते शश्विनि भुञ्जीत यदि न स्यान्महानिशा ।

दृष्ट्वा स्नात्वा परेद्युक्तं यस्मात्तमितयोक्तयोः ।

मत्स्यपुराणे,—

चन्द्रसूर्यग्रहे नाद्यादद्यात् स्नात्वा तु सुक्तयोः ।

यस्तयोरेतत्तं गतयोर्वृष्ट्वा स्नात्वा परेऽहनि” ।

इत्यधिकः पाठः वि० पुस्तके ।

16055

ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL LIBRARY

Author

Title *Kāla Nurnaya*

Call No.

Date of Issue

Issued to

Date of Ret

Library of the
ROYAL ASIATIC SOCIETY OF BENGAL
Call No. 294.5/M178KC
Accession No. 16055